

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

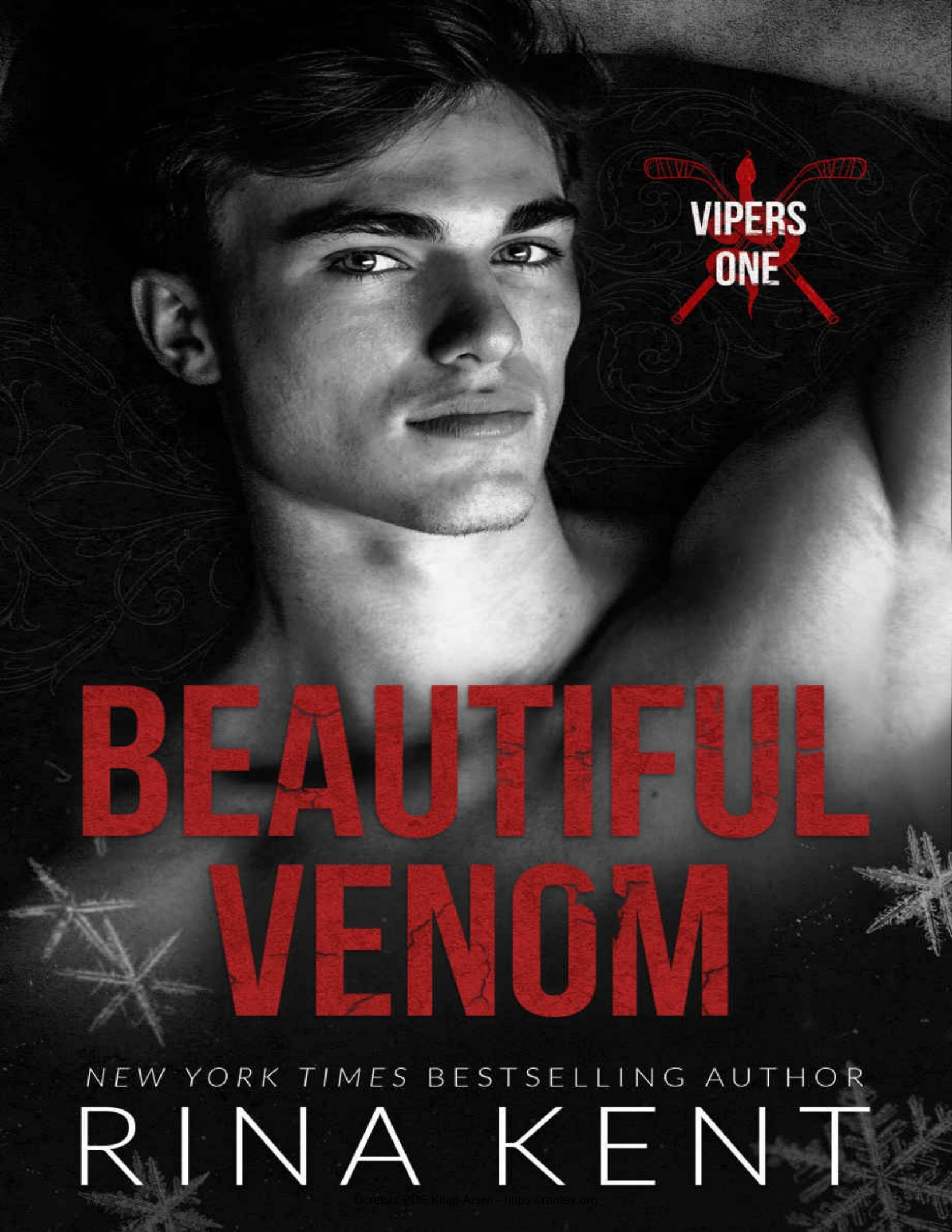
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VIPERS
ONE

BEAUTIFUL VENOM

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜZEL ZEHİR

VIPERS

KİTAP 1

RINA KENT

Beautiful Venom Copyright © 2025 by Rina Kent

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.

bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir

benzerlik

tamamen tesadüfidir.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları Okuma

Sırası

Güzellik ve tehlikenin aynı madalyonun iki yüzü olduğu karanlıkta koşanlara

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Beautiful Venom, #Rinaverse'in heyecan verici yeni bir yönünün başlangıcını işaret ediyor ve tamamen bağımsız olarak keyifle okunabilir.

Kitaplarımla yeni tanıştıysanız, yoğun, tedirgin edici ve hatta rahatsız edici olabilen daha karanlık hikayeler yazdığımı bilmiyor olabilirsiniz. Karakterlerim ve onların yolculukları toplumsal normlara meydan okuyor ve herkes için uygun değil.

Beautiful Venom, rıza dışı cinsel ilişki, dub-con ve ilkel oyun temaları içermektedir. Ayrıca, trafik kazasıyla ilgili travma ve şiddetin sayfa içi tasvirlerini de içerir. Lütfen içeriğe dalmadan önce tetikleyicilerinize dikkat edin.

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

BLURB

engerek yuvasında intikam en ölümcül zehirdir.

Onlar benim dünyamı yıktı; şimdi ben de onlarınkini yıkacağım.

Sorun ne mi? Kukla ustasının izini sürmek için neredeyse hiçbir yolum yok. Tek ipucum: Engerekler.

Buza ve buzun ötesindeki gölgelere hükmeden seçkin bir üniversite hokey takımı.

Gizli topluluklarına sızmak için gözümü en zayıf halkalarına diktim.

Kane Davenport.

Karizmatik kaptan ve yılanlarla dolu bir yuvadaki tek yeşil bayrak. Ama çok geç, en zehirli yılanı ayarttığımı fark ettim.

Kane'in arkadaş canlısı görüntüsü, tahmin ettiğimden daha tehlikeli bir yırtıcıyı gizliyor.

Yüzeyin altında gizlenen canavarı çabucak ortaya çıkarır.

Beni sadece kaçıışı olmayan ölümcül bir oyuna hapsetmek için tuzağa düşüren bir canavar.

OYUN LİSTESİ

Kalbimi Çalan Kız - Blue October Küçük Kız Gitti
- CHINCHILLA
Rip Me Apart - Unlike Pluto Black
Dahlia - Hollywood Undead
Shadow - Livingston
Cake - Melanie Martinez
Sick Thoughts - Lou Bliss
İyi vakit geçirmenin cehennemi - Haiden
Henderson Kötü Zamanlama - Blindlove
Omurga - KALEO
Sensiz Devam Edemem - KALEO
Lilith - Halsey & SUGA
Vicious - Bohnes
Neon Mezar Taşları - Twenty One Pilots
Game Of Survival - Ruelle
All That Pretty Love - Atom & Breathe
SINS - Kırmızı Deri
Feeling You - Harrison Storm
Fickle Game - Amber Run

Çalma listesinin tamamını [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

DAHLIA

Bildiğim kadarıyla hayat küçük, tanınmaz parçalara ayrıldı.

Umut ışığı mı? Kaybedecek bir şeyim

yok. Geri dönecek kimsem yok.

Evim diyebileceğim bir yer yok.

Bu yüzden hiçbir şey beni dikkatle izlediğim kanlı yolu takip etmekten alıkoyamaz.

Ben saklanırken parmaklarım stadyum koltuğunun pürüzsüz plastiğine çarparak titriyor. Kaslarım yanıyor ve dizlerim titriyor, yirmi dakika ya da daha uzun süredir kendimi zorladığım çömelme pozisyonundan dolayı gıcırıyor.

Buz gibi bir hava beni sarıyor, şakaklarımı ve üst dudağımı kaplayan boncuk boncuk terleri donduruyor.

Mesele şu ki, burada olmamam gerekiyor.

Bu pozisyonu kastetmiyorum, her yeri kastediyorum.

Kesinlikle Graystone Ridge'e ya da Graystone Üniversitesi'nin (GU olarak da bilinir) kampüsüne adım atmamam gerekiyordu. En önemlisi de, okulun az önce muhteşem bir maç kazanan prestijli Vipers hokey takımına ev sahipliği yapan meşhur Vipers Arena'sında gizlice dolaşmamam gerekiyordu.

'Sadece' mecazi anlamda, çünkü o oyun saatler önce sona erdi ve herkes binayı boşalttı.

Ben hariç.

Ve aşağıdaki üç oyuncu.

Disk tahtaları kontrol ederken yüksek gümbürtüler kulaklarımı dolduruyor. Buzun üzerindeki bıçakların şakırtısı, su katılmamış bir şiddet senfonisi katıyor.

Koyu mavi sandalyelerin arasından bakıyorum, arenada yankılanan seslerin büyüklüğüne rağmen nefesimi tutuyorum.

On binin üzerinde kapasitesi olan Vipers Arena'nın koltukları dik bir şekilde yükseliyor ve aşağıdaki buzun baş döndürücü, baş döndürücü bir görüntüsünü veriyor. Kalabalığın az önceki uğultusunu hâlâ fiziksel bir güçmüş gibi duyabiliyorum, göğsümde sürekli bir uğultu halinde yankılanıyor. Alkışlar ve

Duvarlardan sekerek sağır edici bir kreşendoya yükselen ilahiler, üç oyuncunun hızlı tempolu gece antrenmanlarının sesiyle kıyaslandığında sönük kalıyordu.

Yoksa buluşma mı demeliydim?

Sert, kör edici parlaklıktaki ışıkların altında buz parıldayıp pistin üzerine mavimsi bir renk verirken, karşımdaki panolarda yazılı olan 'VIPERS' yazısına bir göz atıyorum. Oyuncuların kıyasıya manevralarını takip ederken, buz üzerinde kayan patenlerin çıkardığı keskin ve ısırıcı ses içimi ürpertiyor.

Araştırmalarım sırasında Vipers'ın arenayı domine edişini sayısız kez izledim, bu yüzden pakın kimde olduğunu numarasına bile bakmadan anlayabiliyorum.

Bazıları buna takıntı diyebilir, belki de öyledir ama beni takıma daha da yakınlaştıracaksa, ben bir aptal olacağım. Ya da bir taraftar. Ya da bu yılan sürüsü hakkında uzman olduğum anlamına gelen doğru terim her neyse.

Beyzbol şapkamı yüzüme indiriyorum, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum ve nemli alnımı iki sandalye arasındaki küçük bir noktaya dayıyorum.

Üçü de oyunlarında o kadar hızlı, o kadar hırçın ve o kadar acımasızlar ki, keskin süzülüşlerden oluşan bir denizde neredeyse birbirlerine karışıyorlar.

Ayak uydurmaya çalışırken gözlerim doluyor. Muhtemelen bu gece herkesin övgüyle bahsettiği kusursuz saldırı sinerjilerini geliştirmek için dönüşümlü olarak ikiye karşı bir oynuyorlar.

Bu üçlünün birlikte iyi oynamasının nedeni, muhtemelen herkes eve gittikten sonra bile tekrar piste çıkmalarıdır.

Gece geç saatlerde sık sık 'toplantı' yaptıklarına dair söylentiler duydum ve bunu kendim de teyit etmek zorunda kaldım. Bu yüzden tuvalete gittim, mekan neredeyse terk edilene kadar orada kaldım, sonra gizlice arenaya geri döndüm ve buza yakın ama oyuncuların görüş alanının dışında kalan köşedeki sandalyelerin arkasına saklandım.

Ancak çok sessiz olmak zorundaydım çünkü burası en ufak bir sesi bile yankılandırıyor.

Üçü de pistin ortasında durup sopalarını buzun üzerine atmadan önce birbirine vuruyor.

"Berbat bir savunmaydı." 71 numaralı Jude Callahan kaskını ilk çıkaran oyuncu oldu ve sıırıslıkam olmuş siyah saçlarını bir köpek gibi geriye savurmadan önce salladı.

Üçlünün en uzun ve en irisi o. 1.75 boyunda ve tam anlamıyla berbat biri. Jude, kolej liginin en korkulan sağ kanadı. Rakip takımların hücum oyuncuları onun bölgesine girmeden önce iki kez düşünüyor ve defans oyuncuları onun dev cüssesi ve çılgın enerjisiyle başa çıkamıyor.

Jude'un öfke sorunları var ve insanları dövmek için hokeyi seçti. Bunu herkes biliyor ve hokey kariyeri hayalleri olan herkes onun yolundan uzak durmayı öğrendi.

13 numara, Preston Armstrong, kaskını Jude'un kafasının arkasına fırlatıyor, derin sesi boş arenada alaycı bir nota taşıyor. "Göğsüne vurmak bir hücum stratejisi değildir. Bunun için ceza alırdın. Her zaman olduğu gibi. Yük olmayın."

Preston, muhtemelen muhteşem çekici yüzü, her zaman şekillendirilmiş kum sarısı saçları ve Karayip yeşili gözleri nedeniyle sık sık ligin prensi olarak etiketleniyor. Şık görünümü ve zarif tavırlarına rağmen, buzun içinde ve dışında en hırçın yılan olarak bilinir.

Görünüşü, hedeflerine ulaşmak için kullandığı bir başka araçtır. Onlar her neyse.

Preston hakkında yaptığım kapsamlı araştırmaya rağmen, gerçek kişiliği hakkında hala karanlıktayım ve takım arkadaşlarının onun gerçekten neler yapabileceğine dair bir fikirleri olduğundan şüpheliyim.

Kimseyi umursamadan hareket eden kötü şöhretli bir kas yığını olan Jude'un aksine Preston daha sakin ve hesaplıdır ancak kasvetli bir hava yayar.

Yine de, seçim yapmak zorunda kalsaydım, ikincisini seçerdim. Akıl oyunlarını kaldırabilirim ama Jude'un akıl almaz şiddetini hazmetmek zor.

Sanki bir işaretmiş gibi, Jude vücudunu Preston'inkine öyle bir güçle çarpıyor ki, ikisi de yüksek bir gümbürtüyle tahtalara çarpıyor.

Jude, Preston'ın üzerine bir sandalyeymiş gibi oturduğunda nefesimi tutuyorum. "Bu da neydi, sikik?"

Preston'ın kafası tahtalara çarpıyor ve kaskı olmamasına rağmen göğsümde yankılanan gümbürtüyü duyuyorum.

Birbirlerinin yakasına yapışırlar ve Jude Preston'ı muhtemelen Neandertal tarzında pistin diğer tarafına fırlatmak için kaldırmaya çalışır. Preston, Jude kadar cüsseli ya da uzun olmasa da yine de 1.80 boyundadır ve Jude'un kaba kuvvetine karşı manevra yaparak onu çevirir ve boğazına dirseğini dayamadan önce buza çarptırır.

13, 71'in yüzüne yakın konuşurken bir gülümseme takınır. "Sana bir yük olduğunu söyledim, *sik kafalı*. Hayvani gücünü kontrol etmeyi öğren. Öyle görünmek sorun değil ama rol yapmak çok fazla, sence de öyle değil mi?"

Sözümü geri alıyorum.

Preston'la başa çıkmamın imkanı yok. Altındaki kocaman adamı serbest mi bırakacak yoksa gülümserken onu boğarak öldürecek mi bilemiyorum.

Jude'un yüzü birkaç saniye içinde kırmızıdan maviye dönerken neredeyse ayağımı kaybediyor ve yerimi belli ediyordum.

Jude, Preston'a bir tekme atıyor ve ardından bir çift kutup ayısı gibi buzun üzerinde yuvarlanmaya başlıyorlar.

Baş koruması olmadan.

Üçüncü oyuncu, 19 Numara, iç çekerek kaskını çıkarıyor, nemli koyu kahverengi saçları ve kalın kaşlarının arasında yumuşak bir çatıklık ortaya çıkıyor.

Jude ve Preston'ın kavgası arka planda kalırken Vipers'ın kaptanı ve merkezinin görüntüsü görünmez ellerle boğazımı sıkıyor.

Ve en kötüsü? Bu dikkatimi ilk çalışı değil. Bazı nedenlerden dolayı, gözlerimin bilinçsizce

Kane Davenport, ve ben nedenini anlayamıyorum.

Evet, yakışıklı, muhtemelen üçü arasında en güzeli. Jude köşeli hatlara sahipken ve Preston daha çok prens tipindeyken, Kane'in güzelliği sinir bozucu.

Keskin, yontulmuş çene çizgisi ona doğal olarak hakim bir görünüm kazandırıyor. Genelde düzgünce şekillendirdiği saçları artık gelişigüzel ve parmaklarını saçlarında gezdirerek kalın tellerinin gelişigüzel parlatılmış görünmesini sağlıyor.

O da 1.80 boyunda ama Jude kadar tehditkar değil. Kane'in zayıf ama kaslı yapısı buz üzerindeki baskın oyuncu rolünü tamamlıyor. Vücudu hem güç hem de çeviklik için şekillendirilmiş ve kontrollü hareketleri doğuştan gelen liderliğini yansıtıyor. Kendini güvenle taşıyor, duruşu her zaman dik ve sakin, sessiz bir otorite havası veriyor.

Ve yine de... mavi gözleri o kadar soluk, o kadar boş ki, bir insandan ziyade bir kutup kurdunkilere benziyorlar. Delici, soğuk ve okunamazlar. Dışarıdan görünen sakinliğine rağmen, yüzeyin hemen altında gizlenen bir tehlike titreşimi var.

Yine de takımdaki tek güvenli seçenek o.

Kane sorumluluk sahibi bir kaptan, güçlü bir lider ve kontrolden çıktıklarında takım arkadaşlarını sakinleştiren kişi. Ayrıca takımdaki tek kıdemli

normal bir kişiliği olan bir oyuncu.

Bu pisliklerin olabileceği kadar normal.

Hâlâ hiçbir normal insanın kendi iradesiyle seçmeyeceği o boktan örgütün bir parçası. Sağ işaret parmağındaki ışık altında parlamayan siyah obsidyen yüzüğe bakıyorum. Net olarak göremiyorum ama üzerinde ailesinin sembolü olan bir pusula gülü damgası olduğunu biliyorum.

Yüzük onun korkunç bağlarının kanıtı.

Diğer ikisine doğru kayar ve vücudunu onlarınkinin arasına sokarak kavgayı zorla ayırır. Preston anında ayağa fırlıyor ve daireler çizerek kayıyor, ritmi ve kışkırtıcı yüz ifadesiyle tek kelime etmesine gerek kalmadan alay ediyor.

Jude, Kane'in tutuşuna karşı savaşıyor ve onun gücü ve şiddete olan susuzluğu etrafında görünmez bir hale oluşturarak tüylerimi diken diken ediyor.

"Yeter." Kane onu iter ve hareketi rahat görünse de aslında öyle değildir. Eğer öyle olsaydı ayı gibi bir adamı itip kakması mümkün olmazdı.

Kane'in olayı bu. Hiç de öyle olmadığı halde işleri zahmetsiz göstermeyi bir şekilde başarıyor.

"Hepsi bu mu koca adam?" Preston başını yana eğiyor ve masum bir çocuğu taklit ederek Jude'a surat asıyor. "Hayal kırıklığına uğradım."

Jude ona doğru atılır. "Seni lanet-"

Kane ellerini uzatarak ikisinin de karnına aynı anda yumruk atar. "Yeter dedim. Enerjinizi piste saklayın."

Jude hırlıyor. "O güzel yüzünü paramparça edeceğim ki saçmalamayı kessin."

"Yüzümü mahvetmek kışını sürüklememi engellemeyecek." Preston kocaman sırıtıyor. "Bu sadece senin aşağılık kompleksini gösterir. Görünüşümü mü kıskanıyorsun, köylü?"

"Görünüşün mü?" Alaycı gülme sırası Jude'da. "Hangi görünüş? Hastalıklı ve rahatsız edici mi?"

"Hiç kimse söylemedi. Ama hey, sana iyi bir estetik cerrah bulabilirim. Bir de beyin cerrahı, böylece berbat kişiliğini düzeltebilir."

"Sadece kişiliğiniz de aynı ameliyatı geçirecekse."

"Küfür. Benim harika bir kişiliğim var. Ancak seninki annelik sorunları etrafında dönüyor." Preston somurtuyor.

"Seni gömeceğim amına koyayım." Jude saldırır ve Kane vücudunu kullanarak şoku emer ama yine de geri itilir.

"Pres." Kane ona bakar. Onun başka bir şey söylemesine gerek kalmadan enerji değişir.

Preston omzunu kaldırır. "Ne var? Onunla uğraşmak eğlenceli. Ayrıca, uyuyabilmesi için suyunun çekilmesi gerekiyor. Bir çocuk gibi."

"Ne dedin lan sen?" Jude karanlık bir tonda sorar.

"Gördün mü?" Preston sanki bir şeyi kanıtlıyormuş gibi ellerini kaldırır. Kane ona "Boş konuşmayı maça sakla," der.

"Hmm... bir düşüneyim." Preston çenesine vurur. "Reddediyorum."

Kane sanki bu cevabı bekliyormuş gibi iç geçiriyor. "Aynı düşmanca enerjiyi o oyuncunun ceza almasını sağlamak için de kullandın mı?"

"Sanırım. Annesinin, kendisi gibi vasat bir oyuncuyu takımda tutabilmek için koçunun onu tüm açık deliklerinden becermesine izin verdiğini söyledi."

Hasta piç.

"Seni neredeyse öldürmesine ve beş dakika ceza almasına şaşmamalı. Hem de iki kez," diyor Kane rahatsız edici derecede sakın bir ses tonuyla. "Zahmetsizce sinir bozucu oluyorsun."

Preston sırtıyor. "Biliyorum, değil mi?" "Bu bir iltifat değil."

"Öyle mi yaptı?" Jude, Preston'ı öldürme yeminini unutmuş gibi görünerek sorar.

"Ne yaptı?"

"Koçun oğlu için onu bütün deliklerinden sikmesine izin mi vereceksin?" Jude şifreli bir tonda soruyor ve Kane sanki bir şey arıyormuş gibi onu dikkatle izliyor, ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum.

"Bilmiyorum. Muhtemelen mi? Hikaye amacına hizmet ettiği sürece kimin umurunda." Preston bir iç çeker. "İnsanlarla uğraşmak çok kolay, sıkıcı olmaya başladı."

Jude eldivenlerini çıkarır ve Preston'ın yüzüne fırlatır.

İkincisi burnunu kıvrır. "Her zamanki gibi kültürsüzsün, Callahan."

Bakışlarını Jude'un işaret parmağındaki siyah yüzüğe odaklanıyor. Kane'inkine benziyor, ancak onunki ailesinin sembolüyle damgalanmış - dikenli sarmaşıklarla sarılmış bir caduceus. Preston'da da bir tane var. Onunkinde güneş ve hilal sembolü var.

Muhtemelen kurallar gereği maç sırasında giymiyorlardı. Şimdi takıyor olmaları çünkü antrenman yapıyorlar.

kendi başlarına.

Belki de bağılıklarını kanıtlamadan görünmek istemiyorlar. Ya da buradaki güçlerinin kanıtı.

İnsanlar Graystone Ridge'in ABD'nin Kuzeydoğusunda yer alan, tarih ve zenginliğin modern hırsıyla kusursuz bir şekilde harmanlandığı geniş, varlıklı bir kasaba olduğunu düşünüyor. Kasabanın merkezinde lüks kafeler, tasarımcı mağazaları ve arnavut kaldırımlı sokaklarda sıralanan tarihi simge yapıların bir karışımı bulunmaktadır.

İnsanlar ayrıca kasabanın kenarında yer alan Graystone Üniversitesi'nin hem akademik hem de atletik güç merkezleri üretmesiyle bilinen prestijli bir kurum olduğuna inanıyor. Tarihi mimarisi, çevresiyle uyum sağlayarak iyi bir şekilde yaşanmıştır. İşletme, hukuk, fen bilimleri ve spor hekimliği alanlarında tanınmış programlar sunsa da, asıl gururu geleceğin NHL yıldızlarının yetiştiği bir yer haline gelen hokey programında yatmaktadır.

Öğrenci topluluğu, Kane, Jude ve Preston gibi varlıklı mirasçıların ve benim gibi bağlantıları ve prestiji için Graystone'a çekilen hırslı burslu öğrencilerin bir karışımı.

Ancak insanların bilmediği şey, üniversitenin bu parlak dış görünüşünün altında karanlık bir etkinin saklı olduğudur: Vencor. Kendisine ve kasabanın kurucu ailelerine bağlı gizli bir topluluk. Burada güç sadece kazanılmıyor, aynı zamanda manipüle ediliyor ve nesiller boyunca aktarılıyor.

Bu yerin her köşesi, kasabayı şekillendiren seçkin aileler için güç fısıldıyor.

Davenport'lar, Callahan'lar, Armstrong'lar ve Osborn'lar, kasabanın üzerinde yükselen sis dolu ormanın eteklerinde Ravenswood Tepesi adı verilen kapalı bir bölgede yaşamaktadır. Ağır demir kapıların ardındaki gözlerden uzak malikaneleri, kasaba üzerindeki nüfuz ve kontrol mirasını yansıtmaktadır. Ravenswood Tepesi'ne giden yollar yüksek meşeler ve gizli güvenlik sistemleriyle kaplı olup, ayrıcalıklı ve gizemli bir hava yaratmaktadır.

Tepe her zaman dışarıdan gelenlere kapalı olmuştur, bu yüzden bu üçüne üniversitede yaklaşmak zorundayım.

Ya da daha çok bir tane gibi.

Kane en iyi şansım. Kolayca kandırabileceğim bir aptal olduğunu sanmıyorum ama en azından barış yanlısı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca birçok oyununu online ve şahsen izledim - takip polisini arayın - ve onu hiç şiddete başvururken görmedim.

Bir kere bile.

Hokey gibi fiziksel bir sporda bu bir tür mucize.

Aksine, kavgaları ayırma konusunda bir uzman. Soğukkanlılığı asla bozulmuyor ve otoriterliği ekrandan hissediliyor. Muhtemelen bu yüzden kaptanlık pozisyonunu zahmetsizce kaptı.

Hiçbirine yaklaşmamayı tercih ederim ama buna mecburum, bu yüzden Kane olmak zorunda.

"Bu sefer davet edeceğin biri var mı?" Kane, bank alanına doğru kayarken Jude'a soruyor.

"Hayır," diyor ikincisi arkasını dönmeden.

"Bundan emin misin?"

"Evet. Siktir git." Ve bununla birlikte Jude buzdan ayrılıp tünele doğru ilerleyerek gözden kaybolur.

Buz makinelerinden gelen hafif bir mekanik uğultu sessizliği bastırırken Kane birkaç ağır saniye boyunca Preston'a bakıyor. "Sen mi?"

"Düşünüyorum."

"Birini incelemeniz ve kabul törenine getirmeniz bekleniyor, Pres."

"Jude'a bunu söylememiştin."

"Yapmaması daha iyi. Sokaktan birini ona eşlik etmesi için zorlayacak ve biz de bu karmaşayla uğraşmak istemiyoruz. Sen farklısın. İnanç becerilerini kullan. Yani manipülasyon becerilerini."

"Bunu son yaptığımda kanımı içmek istemedi. Kovulmadan önce neredeyse onu öldürüyordum." Kaşlarını çattı. "Biri *benim* kanımı nasıl reddedebilir?"

"Normal insanlar mı?" Kane ne düşündüğümü soruyor. Cidden, belki de bu adam sadece kurucu bir ailede doğduğu için Vencor'dadır.

Belli ki oraya ait değil.

"Peki ya sen?" Preston kaşlarını kaldırarak sorar. "Ben hazırım. Sen kendin için endişelen."

Her şey hazır mı? Yani aklında biri mi var?

Hayatına girmem gerekiyordu, böylece o kişi ben olacaktım.

Çok kısa bir süre önce, takımın doktoru için stajyerlik başvurusunda bulundum, ki bu başvuru hâlâ beklemede. Sınıf arkadaşım bu iş için en iyi kişinin kendisi olduğunu söylerken bir kızı kabul etmelerinin imkânsız olduğunu söyledi.

Eğer haklıysa, takıma yaklaşma şansım her zamankinden daha az. İdari müdür yardımcısı olarak başvurabilirim.

Hatta gönüllü olarak. Ancak Vipers gibi popüler bir takımda bunlar garanti değildir.

"Her şey hazır, ha?" Preston bilmiş bir ses tonuyla tekrarlar. "Evine git, Armstrong."

"Emredersiniz, Kaptan." Preston sahte bir selam verir, kayarak uzaklaşmadan önce dudaklarını sadist bir gülümseme boyar. "Callahan'ı duşlarda boğma zamanı."

Arenayı sessizlik kapladığında Kane birkaç saniye pistin ortasında durur, ardından ortalıkta bıraktıkları diskleri alır ve uygun bölmeye yerleştirir.

Yorgunluktan bacaklarım ağrıyor ve hemen gitmezsem düşüp yerimi belli edeceğimi biliyorum.

Dudağımı ısırıyorum ve hareketsiz kalıyorum. Kane gittikten sonra ben de gideceğim.

O oradayken gizlice kaçmamın imkanı yok.

İyilik meleği olmayı bırak ve git artık.

Paten sesleri buz makinelerine karışıyor ve ben bacaklarıma masaj yapmakla meşgul olduğum için Kane'in tribünlerin benim tarafıma doğru kaydığını fark etmiyorum.

Bakışlarımı kaldırdığımda, saklandığım yerin tam karşısında duruyor.

Soğuk kemiklerime kadar işliyor ve hava nefes almayı acıtacak kadar keskinleşiyor.

Bastırıcı sessizlikte Kane'in sakin sesi boş arenada yankılanıyor. "Artık dışarı çıkabilirsin."

Daha da saklanıyorum, umarım -hayır, dua ediyorum- gece geç saatte Vipers Arena'ya gizlice girecek kadar cesur ya da aptal olan başka biriyle konuşuyordur.

"Orada olduğunu biliyorum. Sadece ben varken kendini göstermeni öneririm. Diğerlerinin bu kadar anlayışlı olacağına söz veremem."

DAHLIA

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse göğüs kafesimden dışarı taşacak.

Sandalyeyi sıkıca kavrarken ellerimi ter kaplıyor. Hiçbir buzlu hava karnımın dibinde patlayan ateşi söndüremez.

Kane'in sözleri kafam yerine göğsümde yankılanıyor ve nefes almayı tamamen bırakıyorum.

Evet, onunla resmi olarak tanışmak niyetindeydim. Ama bu şekilde değil. Bunu doğal ve inandırıcı kılmak için birden fazla plan üzerinde çalışıyordum.

Beni gözetleme seanslarımdan birinde yakalamak yukarıdakilerin hiçbiri değil. Belki kaçarsam buradan çıkabilirim-

"O kadar korkutucu muyum? Isırmayacağıma söz veriyorum." Ses tonundaki eğlence notası düşüncelerimin akışını bozuyor.

Tanrım, neden bu adamın derin, çakıllı sesi en karanlık, en lezzetli rüyalarımın çıkması gibi geliyor?

Sesi rahat geliyor. Hatta davetkar.

Belki bu yüzden, belki de bacaklarımdan beni taşımayı bıraktığı için, ama ben bu fırsatı değerlendirmeyi seçiyorum. Kane Davenport ile bir kez daha teke tek karşılaşma ihtimalim yok denecek kadar az. Etrafı hep insanlarla dolu.

Her zaman.

Her yerde.

Her yerde.

O, insanların kendilerini doğru çektikleri manyetik alan. Ben insanım. İnsanlar benim.

Keskin bir nefes vererek yavaşça ayağa kalkıyorum. Dizlerim yanıyor ve bacaklarım uyuşuyor. Hızlı bir hareketle beyzbol şapkamı çıkarıyorum ve uzun, dalgalı kahverengi teller göğüslerimin altına düzgünce yerleşene kadar saçlarımı okşuyorum.

Kız kardeşim Violet bana ilk izlenimin çok önemli olduğunu söyledi ve haftalardır planladığım toplantı için süslenmemiş olmaktan nefret ediyorum. Ama ben

Bu gece erken saatlerde biraz makyaj yaptım ve kıvrımlarıma uyum sağlayan kot pantolon ve koyu zeytin tonlu tenimle güzel bir kontrast oluşturan bej bir üst giyiyorum.

Elbette daha iyi görünebilirim ama bununla da çalışabilirim. Bu planımı ya gerçekleştirecek ya da bozacak.

Derin bir nefes aldıktan sonra aşağı bakıyorum ve Kane'in ne kadar zahmetsizce muhteşem olduğunu neredeyse unutmuşum.

Neredeyse.

Tahtalara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, elinden sopa sarkıyor, hem tedirgin edici hem de umursamaz görünüyor. Verdiği zıt izlenimler sarsıcı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Koyu mavi hokey kıyafeti, zaten göz korkutucu olan fiziğine daha da korkutucu bir hava katıyor. Bizi ayıran birkaç sıra koltuğa ve benim ortalama 1.80'lik boyuma rağmen, o hâlâ korkutucu derecede uzun görünüyor.

Dolgun dudaklarına hafif bir gülümseme dokunuyor. "İşte buradasın. O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Merhaba."

Kahretsin.

Sesim zayıf gelmiyor. Asla. Benim neyim var böyle? *Sakin ol, Tanrı aşkına.*

"Merhaba." Gülümsemesi aynı, kibarlık yayıyor. Hatta misafirperver. "Bu saatte burada ne aradığınızı sorabilir miyim?"

"Maçtan sonra geride kaldım."

"Anlayabiliyorum. Neden?"

"Ben... Ben bir hayranım!" Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum.

Neden bunu daha önce düşünmedim ki? Aslında düşündüm. Kısmen. Ama Vipers'ın zaten her fırsatta takım üyelerine saldıran çok fazla hayranı olduğunu düşündüm. Yani bu beni kalabalıktan ayırmazdı.

Ama şimdi yalnız olduğumuza göre, olabilir.

"Anlıyorum." Bu iki kelimenin ardından garip bir şekilde sıcaklıktan yoksun yoğun bir göz teması geliyor. İnceleniyorum ama hiçbir bağlantı hissi yok.

Gözlerinin buzul soluk rengi, yüzeyde endişe verici bir hızla buz katmanları oluşurken Kuzey Buz Denizi'ne batmaya benziyor.

Canlı canlı buzlanmak böyle bir şey olmalı.

Kafamdaki görüntüyü silkeliyorum. Bu Kane, Preston ya da Tanrı korusun, joker Jude değil. O benim en iyi ve *tek seçeneğim*.

"Evet," diye devam ediyorum daha kendinden emin bir tonda. "Ben yeni bir taraftarım. Daha önce hokey hakkında pek bir şey bilmiyordum ama takım sayesinde daha çok şey öğreniyorum. Bastır Vipers!"

"Seni oyuna çekebildiğimiz için mutluyum." Sözleri sakın geliyor. Bozulmamış bir okyanus gibi.

Doğru.

Kane'in her zaman verdiği hava bu. Derin, kontrollü ve güvenilir. Tüm ihtişamıyla bir okyanus.

"Bana büyük bir iyilik yaptın." Kocaman gülümsüyorum. Her zaman güzel bir gülümsemem olduğunu duymuşumdur ve bunu kendi avantajıma kullanmaktan çekinmem. Dilenciler seçici olamaz ve ben bu durumda kesinlikle bir dilenciyim.

"Takımdaki en sevdiğin oyuncu kim?"

"Sen," diyorum hiç tereddüt etmeden.

"Bunu sırf ben buradayım diye söylemediğine emin misin? Callahan ortaya çıkarsa, değişeceksin, değil mi?"

"Callahan oyununda çok agresif ve şiddet yanlısı. Bunu eğlenceli bulmuyorum."

"Çoğu hokey hayranı bilir."

"Ben değil. Taktiksel becerinizi ve hem hücumda hem de savunmada liderlik etme konusundaki kusursuz yeteneğinizi tercih ederim."

"Gururum okşandı. Teşekkür ederim." Sesi aynı kalıyor. Etkilenmemiş, soğukkanlı. Sesi kesinlikle pohpohlanmış gibi çıkmıyor ya da belki de daha önce o kadar çok övgü almıştır ki verdiği yanıtlar mekanikleşmiştir.

"Hayır, benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Kampüste size rastlamak çok zor, bu yüzden bunun benim için anlamı çok büyük."

Şaka gibi. Yabancıları bu kadar övmeye alışık değilim. Yaltaklanmaya başlıyorum.

"Bir hayran için her şeyi yaparım. İmza istiyorsanız tek yapmanız gereken yaklaşmak. *Gerçekten* ısırmam."

İşte o zaman hâlâ plastik koltuk sırasının arkasında olduğumu fark ediyorum, bir tanesini öyle sıkı tutuyorum ki parmaklarım acıyor. Bırakıyorum ve adımlarımı yavaşça aşağıya atıyorum.

Yol boyunca Kane'in bakışları üzerimdeydi.

Tehditkâr değil ama buzda rakiplerini okurkenki gibi yoğun. Bu bir iltifat gibi gelmeli ama

Bu adam rakiplerinin çoğunu ezip geçiyor, bu ilgi içimde bir huzursuzluk dalgası yaratıyor.

Önünde duruyorum ve o da tam boyuna göre ayağa kalkıyor. Bu hareketin beni korkutmak için mi yapıldığından emin değilim ama gerçekte ne kadar uzun olduğunu hafife almış olabilirim. Patenleri de eklediğimde benden daha uzun görünüyor.

Yakından bakınca çenesi daha keskin, cildi kirli sakalı dışında pürüzsüz. Ve gözleri daha soluk, daha soğuk. Hatta biraz rahatsız edici.

Kendini zahmetsizce, tam ve mutlak bir rahatlıkla taşıyor.

Aslında kışkandım. Bir insan nasıl bu kadar özgüvenli olabilir? Bu kadar kendine yeterli?

"İmza işini erteleyebilir miyim?" Görünmez gerginliği öldürmek için söylüyorum. "Kalemim ya da kağıdım yok."

"Bir fotoğrafa ne dersin?"

"Bu harika olurdu." Arka cebimi karıştırıp telefonumu çıkarıyorum, sonra da kameraya tıklıyorum.

Boy farkı nedeniyle iyi bir açı yakalayamıyorum.

"Alabilir miyim?" diye soruyor birkaç saniye çırpınışımlı izledikten sonra.

Özür dileyen bir gülümsemeye telefonu ona uzatıyorum ve fotoğrafı çekebilmesi için daha yakına eğiliyorum. Odun dumanı kokusu ve misk kokusunun en hafif izi duyularıma doluyor.

Koku o kadar erkeksi ki, başım dönüyor ve sıcaklık ensemden yukarı süzülüyor.

Güzel kokan erkekleri hep çekici bulmuşumdur.

O başarılı fotoğraflar çekerken birkaç kez gülümsemeyi unutuyorum.

Telefonu bana uzatırken, siyah yüzüğüne uzun uzun bakıyorum ve içimdeki tiksintinin yüzümde belirmemesini umuyorum.

"Şimdi, neden bana burada olmanın gerçek nedenini söylemiyorsun, Dahlia Thorne?"

O diğer ucunu tutarken parmaklarım telefonun üzerinde duraklıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bırakmıyor. İfadesi değişmemiş, ama karanlık bir akıntı kibar tavırlarını gölgelemiş.

"Adımı nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum.

"Sağlık ekibinde stajyer pozisyonu için başvurmuştunuz, değil mi? Özgeçmişte resminiz ve isminiz vardı."

"Ve her başvuruyu inceliyor musunuz?"

"Takım kaptanı olarak, evet, biliyorum. Benim bilgim olmadan kimse Viper'lara yaklaşamaz." Duraklıyor ve telefonumu bırakıyor. "Ya da onayım olmadan."

Bunu biliyordum. *Biliyordum*, bu yüzden diğerlerine yaklaşmak sonuçsuz kalacaktı, tehlikeden bahsetmiyorum bile. Kimi hedef alırsam alayım, her halükarda Kane'in dikkatini çekecektim, bu yüzden en başından beri onun peşindeydim.

"Yakınlaşmak istediğimi nereden biliyorsun?" Sözlerini inkâr etme zahmetine girmeden soruyorum. Kane akıllı biri ve konuyu saptırmaya çalışmak sadece geri teper.

"Tıbbi ekibin bir parçası olmak için başvurmanın yanı sıra, idari pozisyonlar hakkında sorular soruyor ve ekip üyelerine yakın olanlarla arkadaş olmaya çalışıyordunuz."

Bütün bunları öğrendi mi? *Nasıl öğrendi?*

Yüzüğüne bakıyorum. Vencor. Elbette, bir üye olarak, buranın içini dışını biliyor.

Belki de üniversitenin ve takımın dokusunda ne kadar karmaşık bir şekilde örüldüklerini hafife almışımdır.

"Benden şüphelenmene neden oldum mu?" Gülümsüyorum, kasıtlı olarak garip görünmesini sağlıyorum. Hatta utangaç.

"Ben buna şüphe demezdim. Merak demek daha doğru olur."

Boğazıma takılan tükürüğü yutuyorum. "Neyi merak ediyorsun?"

"Sebebini."

"Hayran olamaz mıyım?"

"Yapabilirsin. Ancak eylemlerinizi iddianızı yansıtmıyor." "Nasıl yani?"

"Birincisi, formlarımızdan hiçbirini giymiyorsun ve bu ara sıra izleyen biri için normal olsa da bir *tarafstar* için tuhaf. İkincisi, hokeye yeni başladığınızı söylediniz ama benim ve Callahan'ın oyun tarzını sanki oyunu eğlenmek için izlemek yerine çalışıyormuşsunuz gibi biliyorsunuz. Son olarak, eğer bir tarafstar olsaydınız benimle, Armstrong'la ve Callahan'la fotoğraf çekirme fırsatını kaçırmazdınız ama saklanmaya ve kulak misafiri olmaya kararlıydınız, bu da bana bir gündeminiz olduğunu gösteriyor. Bu gündem takımla ilgili değil ve daha çok yüzüğümle ilgili, çünkü bu konuşmanın başından beri yüzüğüme en az üç kez baktın."

Kahretsin, çok iyi.

O kadar iyi ki, nutkum tutuldu.

Analizini sakın ve kesin kelimelerle aktarma şekli hem etkileyici hem de sinir bozucuydu. İçimi ne kadar okudu?

Ve onunla birlikte olmak güvenli mi?

Korkutucu derecede anlayışlı ve kalıpları tanıma ve bağlama konusunda bir usta. Pistte büyüleyici ama gerçek hayatta ölümcül.

Kane elini kaldırıp işaret parmağını gösterir. "Bu yüzüğün arkasındaki anlamı biliyor musun?"

"Kasabadaki herkes biliyor," diyorum kısık bir sesle.

"Doğru, ama muhtemelen sizin kadar i y i değil. Gerçekte, sadece birkaç kişi asıl anlamı deşifre edebilmiştir."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Hayır. Aptalı oynama. Bu ikimizin de zekasına hakarettir."

"Ne söylememi istiyorsun?" Bana dokunmasına bile gerek kalmadan pençelerinin arasında sıkışmış hissederek fısıldıyorum.

"Bu yüzük ne anlama geliyor, Dahlia?"

"Bilmiyorum..."

"Burada işimiz bitti." Etrafında dönüyor ve kaymaya başlıyor.

Panikliyorum, nefesim kesik bir ritimle geliyor ve işaret parmağımla başparmağımın üzerinde sonsuz daireler çiziyorum.

Biliyorum, eğer giderse bana bir daha asla yüz vermeyeceğini biliyorum. Cevabım onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Yalan söylediğimin tamamen farkındaydı ve bana seslenmek yerine konuşmaya son vermeyi tercih etti.

"Bekle! Bu senin Kıdemli Vencor üyesi olduğun anlamına geliyor."

Az ötede durur ve yavaşça arkasını döner. Yüz ifadesi her zamanki gibi sakin ve mesafeli. "Başka hangi rütbeler var?"

"Deneme, Üye, Kıdemli ve Kurucu," diyorum yavaşça, herkesin olması gerekenden daha fazla yerleşik olduğumu ortaya koyarak.

Artık kartlarımı tamamen masaya koydum ve onları çevirip çevirmemek ya da oynamama izin verip vermemek onun kararı. Yalan söyleyip inkâr edebilirdim ama Kane saçmalıklara karşı sıfır toleransı olduğunu kanıtladı.

Sesinin alçak tınısı havayı dolduruyor. "Peki benim gibi bir üniversite öğrencisi nasıl oldu da çok üst düzey bir pozisyona geldi?"

"Çünkü sen..." "Ben mi?"

"Kurucu bir aile ile biyolojik olarak akraba."

"Doğru ve yanlış. Ben de herkes gibi rütbelerimi yükselttim. Sadece erken başladım."

Oh. Bunu bilmiyordum. Onun, Jude'un ve Preston'ın sadece ailevi bağlar nedeniyle erişim hakkı olduğunu sanıyordum.

"Ne kadar erken?" diye sordum.

"Erken." Bu tek kelimeyi başka soruları savuşturmaya yetecek bir hakimiyetle söylüyor. "Şimdi, Maine'de doğup New Jersey'de büyümüş olmana rağmen Vencor konusunda bu kadar bilgili olmanın sebebini bana neden söylemiyorsun Dahlia?"

Sertçe yutkunuyorum. Bu bilgi kamuya açık olsa ve özgeçmişimde belirtilmiş olsa da, bunu bu kadar net hatırlıyor olması rahatsız edici.

"Burslu olduğumu biliyorsun, değil mi?" Sakin bir ses tonuyla başladım. "Evet, ve?"

"Eğer araştırmanızı yaptıysanız, hibe aldığımı biliyor olmalısınız. Maine'de küçük bir sahil kasabasında fakir bir balıkçı ve terzinin çocuğu olarak dünyaya geldim ama o hayata dair pek bir şey hatırlamıyorum çünkü annem ve babam ben altı yaşındayken öldü. Ama annemin bana yeni bir elbise almak yerine aynı elbiseyi en az beş ya da altı kez tamir ettiğini hatırlıyorum. Hiçbir zaman karnımdaki açlığı bastıracak kadar yiyeceğimin olmadığını hatırlıyorum. Sisteme atıldığında ve bir istismarcı evden diğerine taşındığında da durum değişmedi. Bizim gibi çocuklar iyi şeyler elde edemez. Bazılarımız uyuşturucu bağımlısı oluyor, diğerleri bedenlerini satıyor ve birçoğumuz da korkunç kazalarda ölüyor. Yol kenarındaki isimsiz cesetler kimsenin umurunda değil. Bizler sadece makineyi besleyen istatistikleriz. Benim gibi bunu başaran az sayıda kişi, ne kadar kitap zekası ya da sokak zekasına sahip olursak olalım, hala yabancı muamelesi görüyor ve ayrımcılığa uğruyor."

Boğazımı tıkayan yumru yüzünden duraksıyorum. Kişiselleştirmek istememiştim ama gerçeklerden daha azının Kane'i en ufak bir şekilde bile etkilemeyeceğini hissediyorum. Bu nedenle, yalan söylersem beni küçümseyebilir - buna kalkıştığında kesinlikle konuşmayı baltalamaya hazırды.

Gösterişsiz hayatımı önüne sermiş olmama rağmen tepki vermiyor. Keşişi andıran yüz ifadesinde bir tik bile yok. Doğruyu söyleyip söylemediğimi hesaplıyor gibi görünmüyor.

"Ve?" tek söylediği bu, beni daha fazlası için teşvik ediyor, hayalet gibi ellerini beynimde gezdiriyor, sanki onu parça parça ayırmak istiyormuş gibi.

"Ve dışarıda olmaktan yoruldum. Bir kez olsun içeride olmak istiyorum. Sabah uyandığımda bir gün daha nasıl hayatta kalacağımı düşünmek istemiyorum. Vencor'un bu konuda yardımcı olabileceğini duydum. Eğer üye olursam geleceğim garanti altına alınacakmış.

sayısız politikacı, iş adamı ve hatta eski başkanlar. Zayıflar yerine güçlülerin bir parçası olmak istiyorum."

"Ve bunu yapmanın en iyi yolunun, üç oyuncunun Son Sınıf, birkaçının da Üye olduğu hokey takımına yakınlaşmak ve Son Sınıflardan birinin sizi yaklaşan kabul törenine davet etmesini sağlamak olduğunu düşündünüz."

Soru değil ama yine de "Evet." diyorum.

"Doğru düşünmüşsün. Dileğini gerçekleştireceğim."

Dudaklarım ayrılıyor.

Kane, hazırladığım tüm şeytani planlara başvurmama gerek kalmadan bana yardım etmeyi kabul etti mi?

Ne?

Neden?

Acaba bana acıyor mu?

Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Eğer bu beni içeri sokacaksa en acınası köpek yavrusu olacağım. Böyle durumlarda gururuma odaklanacak vaktim yok.

"Gerçekten mi?" Hâlâ kulaklarıma inanamayarak soruyorum.

"Evet. Kabul töreni için aklımda zaten başka biri vardı ama onun yerine seni alacağım."

"Onun yerine seni alacağım" dediğinde içimden bir ürperti geçiyor. Ses tonu değişmese de ifadesinde tuhaf bir değişim var.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve ben durup bakıyorum. Onu bu kadar muhteşem mi bulmam gerekiyor?

Mekanik sesi havayı doldururken kısa sürede kaybolur. "Adil bir uyarı. Bu sıradan bir kabul töreni ya da aptalca cesaretler göstermenizin isteneceği bir yıldırma töreni değil. Test edileceksiniz. Sınırlarınız zorlanacak. Ve sizden bedeninizi ve ruhunuzu çılgın insanların sunağına sunmanız istenecek. Reddederseniz, dışarı atılırsınız ve ömür boyu sürgün edilirsiniz. Vencor için kullanılmaya istekli olmadığınızı kanıtlarsanız, ülkeden kaçana ya da kendinizi vurana kadar sabote edilirsiniz. Ve eğer Vencor'a ihanet edersen, kimse kemiklerini bulamaz. Hâlâ katılmak istediğine emin misin? Bazen dışarıdan biri olmak, içeriden kana bulanmış biri olmaktan çok daha güvenlidir."

İçimden bir ürperti daha geçiyor ve ellerimi telefonumun üzerinde sıkıyorum. Pek çok söylenti duydum ve bu insanların neler yapabileceğine dair teorileri ve hikayeleri tartışan karanlık web forumlarının bir parçasıyım.

Kane'in tarafsız bir haber spikeri sesiyle söylediği bu sözler beni sarsmamalı ama sarsıyor.

Bunu bir yıl önce duymuş olsaydım, arkamı döner ve giderdim, ama şimdi?

Artık kaybedecek bir şeyim yok. Ve kardeşimin intikamını almak için hayatımı kullanmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Ben de kararlı ve ölü bir sesle "Eminim" dedim.

Kane beni izliyor, ne şaşıyor ne de onaylıyor. "Eğer kabul edilmeden önce fikrini değiştirirsen, sadece ikimizin bildiği bir kelime söyle ve ben de onu durdurayım. Ne olduğu önemli değil. Kırmızı ile devam edelim."

Başımı salladım. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Yüzüğünü taktığı işaret parmağıyla yanağıma dokunuyor. Soğuk metal içime bir ürperti gönderiyor, ama bu onun teni benimkine dokunduğunda karnımdan aşağı yayılan heyecan verici ateşle kıyaslanamaz bile.

"Dayanabilecek misin ve ne kadar ileri gidebileceksin merak ediyorum, benim sahte hayranım." Yanağıma son bir kez okşarken gülümsemesi azalıyor. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

DAHLIA

Beni hayal kırıklığına uğratma.

Beni hayal kırıklığına uğratma.

Hayal kırıklığına uğratmayın. Hayal kırıklığına uğratma. Beni.

Kane bana bu sözleri söyleyeli bir hafta oldu. O zamandan beri hiçbir şey söylemedi ve nedense onları aklımdan çıkaramıyorum.

Vipers'ın antrenmanını izlemek için arenaya gizlice girmeye çalışıyordum, belki Kane'in dikkatini çeker ve ona ileride atılacak adımlar hakkında sorular sorabilirdim. Ancak güvenliklerinin şakası yok. Yabancılar karşı sıfır tolerans politikaları var. Takımın en büyük hayranları olsalar bile. Graystone Üniversitesi'ne gitmeleri önemli değil.

Telefonumdaki gerçek resimler olmasaydı, Kane ile yaptığım tüm konuşmanın ve beni kabul törenine götüreceğine dair verdiği sözün hayal ürünü olduğunu düşünürdüm.

Elbette, Vencor'un inisiyasyonlarının ne zaman ve nerede gerçekleştiğini kimse bilmiyor çünkü söylentilere göre gizemli faktörü devam ettirmek için bunları değiştiriyorlar.

Ama Kane yakın çevrede. Kıdemli seviye, Kurucular hariç tüm üyeler için ulaşılabilecek en yüksek rütbedir. Ne tür sınavlardan geçmeleri gerektiği ya da oraya ulaşmak için Şeytan'a kaç ruh satmaları gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak kendi ruhlarının yeterli olmadığından şüpheleniyorum.

Telefonumda Kane ile olan fotoğrafıma bakıp kaşlarımı çatıyorum. Geçen gün sosyal medyada paylaştım ve onu etiketledim ama sadece bir beğeni aldım. Hepsi bu kadar. Ne bir DM ne de varlığıma dair başka bir onay.

Hiçbir şey.

Ders çalışıyor olmam gerekirken kendimi selfie'ye bakarken buluyorum.

Tekrar.

Kane'in ifadesi yıldızsız bir geceden daha sakın ve bir o kadar da derin. Dürüst olmak gerekirse onun ruhunu sattığını hayal bile edemiyorum. Gerçekten dinliyor ve Preston'ın kurnazlığından ve Jude'un acımasızlığından yoksun.

Gerektiğinde oyun sırasında acımasız olabiliyor ama Kane'in agresif olduğunu hiç görmedim. Buzun içinde ya da dışında.

Yüzüğün görüldüğü eline zum yapıyorum. Hâlâ bir Vencor, kıdemli bir Vencor. Nedense ne zaman Kane'i düşünsem bu detayı atlıyor gibiyim.

Son karşılaşmamızdan beri sürekli yaptığım şey.

Vencor ya da değil, onun boş vaatlerde bulunan biri olduğuna inanmıyorum.

Ama neden o zamandan beri iletişime geçmedi? Kampüste dokunulmaz gibi bir şey, bu yüzden ona tanıdıkmişiz gibi yaklaşmıyorum. Zaten kampüsün zıt uçlarındaki binalarda tamamen farklı alanlarda eğitim görüyoruz. O, işletme. Ben tıp hazırlık. Bu yüzden oraya gidip tesadüfmüş gibi davranmak zor olurdu.

Ayrıca, bu akıllıca bir şey olur muydu? Halka açık bir toplantı başlatmak? Geçen sefer benimle konuşmadan önce takım arkadaşlarının duyamayacağından emin oldu. Anlaşmamızın açığa çıkmasını istemediğini varsayıyorum.

"Kane Davenport. Aşkın hakkında oynamıyorsun."

Başımı kaldırdım. O kadar odaklanmış ve düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ki Megan'ın masama yaklaştığını fark etmedim.

Telefonu çevirmek için el yordamıyla ilerliyorum. "O benim aşık olduğum kişi değil."

Megan GU'nun yurtlarında oda arkadaşım ve benim gibi burslu olarak burada, yani en azından aramızda çok fazla toplumsal fark yok. Ama şanslı ki mutlu bir aileden geliyor ve onu sık sık yerel kafelerde anne babası ya da kardeşleriyle görüyorum.

Ben içime kapanığım, o da içine kapanık. Gerçek bir dışa dönük olduğu için başlangıçta benimle arkadaş olmaya çalıştı, ancak bursum için gereken notları kazanmak için bir köpek gibi çalıştığıma tanık olduktan sonra, bir tür geri çekildi ve sosyal bilimler bölümündeki arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirmeye karar verdi.

Megan koyu tenli ve çarpıcı bir moda stiline sahip kıvılcık saçlı bir kadın. Dışarıda geçirdiği gecelerden birinde kırmızı, beyaz ve yeşil kimono tarzı, etekleri yırtmaçlı ve askıları parıldayan zincirlerle süslü bir elbise giyiyor.

"Kızım, o adama yiyecekmiş gibi bakıyordun." Megan odamızın girişindeki boy aynasında kendini kontrol ediyor.

"Değildim."

"Uh-huh." Aynada birkaç selfie çeker.

Odanın onun tarafı, kıyafetini seçerken yatağın üzerine yığılmış rengarenk kıyafetlerle dolu. Bazı çantalar yere düşmüş ama masası tertemiz, tüm sosyal bilimler kitapları gerçek birer hazineymiş gibi özenle sergileniyor.

Benim yanımda, tıp kitaplarım ve dizüstü bilgisayarım en iyi ihtimalle minimalist. Ancak başucum, okul projelerimden daha ciddi bir şekilde çalıştığım gelişigüzel üniversite hokey dergileriyle kaplı.

Benim üç çift beyaz spor ayakkabım dolabın benim tarafımda sıralanırken, Megan'ın her türden ve renkten ayakkabıyla dolu.

"Ben de son zamanlardaki hokey takıntınızı merak ediyordum. Pahalı zevklerinize olduğuna söylemeliyim. Takımdan daha düşük sınıf bir köylüyü tercih edemez miydin?"

Sandalyemde dönüp ona bakıyorum. Megan'la aramızdaki bir diğer fark da onun birinci sınıftan beri GU'da olması. Ben ise komşu kasaba Stantonville'de okuyordum. Başlangıçta GU ve Stanton River College'a -ya da SRC'ye- başvurdum ama başvurum GU için reddedildi ve SRC'ye kabul edildim. Bu çok kötü oldu ama en azından Violet da SRC'ye kabul edildi, böylece New Jersey'den Stantonville'e taşındık.

Bu yaz son senem için GU'dan rastgele bir burs teklifi aldığım da yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün. Ayın üzerinde olduğumu söylemek yetersiz kalır. GU'nun tıp programı türünün tek örneği, bu yüzden ilk etapta buraya kaydolmak istedim. Ve son senem için böyle bir fırsatın sunulması bana gerçek dışı geldi.

Violet biraz endişeli görünüyordu ama yine de bana küçük bir pasta aldı ve o gece kutlama yaparken çok eğlendik.

Bunun benim yeni başlangıcım olacağını düşünmüştüm. Ve öyle, ama şimdi, Violet yanımda değil.

Megan aslında Stantonville'in yerlisi ve SRC'ye de gidebilirdi ama bilerek buraya burs başvurusunda bulundu çünkü kendi deyimiyle "Burası berbat bir yer. Ünlü hokey programları dışında SRC'nin sunabileceği pek bir şey yok."

Stanton Wolves Vipers'ın en büyük rakibi. Her iki takımın da en iyi NHL oyuncularını yetiştirdiği bilinmektedir ve aralarındaki 'Soğuk Savaş' maçları kolej liginin en önemli maçlarıdır.

Megan hokeyle çok ilgili olmamasına rağmen, bu iki efsane tarafından kuşatılmış olarak büyüdü, bu yüzden duyduğum söylentilerden ve teknik araştırmalarımın üretebileceğinden daha fazlasını biliyor.

"Kimse için gitmedim," diyorum sohbeti sürdürmek için. "Maçtan sonra bir taraftar selfiesi çekmeme izin verecek kadar cömertti."

Dikkatini aynadan kaydırıyor ve bir elini kalçasına götürüyor. "Orada oturup bana bir hayran olmaktan başka bir şey olmak istemediğini mi söyleyeceksin?"

Dolma kalemimi parmaklarımın arasında döndürüyorum ama sessiz kalıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor böbürlenen bir yüz ifadesiyle, sonra tekrar aynaya bakıp kırmızı buklelerini sıvazlıyor. "Fazla umutlanmasan iyi olur. O bu üniversitede, kasabada ve dünyada besin zincirinin en tepesinde, yani kraliyet ailesinden. Senin ve benim gibi insanlar, onlar gibi insanlarla uğraşıp zarar görmeden kurtulamazlar. O yüzden standartları düşürün... Tabii onu sadece becermek istemiyorsanız? Bu durumda, sıraya gir. Ben olsam o adamın beni diskiymişim gibi fırlatmasına izin verirdim. Bir tanıdığının tanıdığından duyduğuma göre enerjisine uygun kocaman bir aleti varmış."

"Megan!"

"Ne var? Bacaklarımı açmadan önce araştırma yapmalıyım. Ben de az önce seninkini yaptım. Bir şey değil."

Kendime rağmen gülüyorum. "Aletin büyüklüğü hakkındaki söylentiler dışında başka ne biliyorsun?"

"Tek ihtiyacım olan bu." Bana yan gözle bakıyor. "Beladan uzak durmak istiyorsan senin de ihtiyacın olan tek şey bu."

"Sadece şansımı bilmek istiyorum."

"Sizde hiç yok. Tepede yaşayan insanlar sadece birbirleriyle ilişki kurar, birbirleriyle evlenir ve kendileri gibi küçük köleler üreterek bu döngüyü tekrar tekrar yaşarlar. Bizler yabancıyız, D. Yabancıların hiç şansı olmaz." Yukarı bakıyor. "Sevgili Tanrım, bir sonraki hayatta zengin bir adam olarak yeniden doğmak istiyorum. Amin. Dur bakalım. Kocaman bir aleti de olsun. Buna kocaman bir amin. Kelime oyunu yapmıyorum."

"Yani yabancıların hiç şansı yok ama sikişmek serbest mi?"

"Evet. Sikişmek zararsız bir eğlencedir. Bunun ötesinde bir şey değil. Eğer çok gerçekçi olmak istiyorsan, tüm kızların tekliflerini kabul eden o erkek fahişesi Preston'ı becerme şansın Kane'den daha yüksek. Jude'u sikmek Kane'den daha kolay olabilir. O adamı hokeyden başka bir şey için heyecanlandırmak zor. İlişki kurduğu kız sayısı çok az. Ya keşiş olmak için eğitim alıyor ya da çok sıkı bir gizlilik anlaşması var çünkü bütün kızlar bir parça istiyor ama çok azı bunu başarabiliyor, başaranlar da bundan bahsetmiyor."

Lanet Kane şu anda aklımdaki son şey. Tamam, *aslında* son değil. Onu seksi bulmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Farklı koşullar altında, Megan gibi zararsız bir eğlenceye açık olabilirdim, ama benim durumumda, daha derin bir şeye ihtiyacım var.

Çok daha derine.

"Hiç Ravenswood Hill'e gittin mi?" diye sordum. "Bilirsin, gözetlemek ve nasıl yaşadıklarını görmek için."

"Tabii ki hayır. Bu güzel kafa." Yüzünü işaret ediyor. "Bu güzel boyunda kalmasını istiyorum. Çok teşekkür ederim."

"O kadar tehlikeli mi?"

"Evet. Dinleyin. Muhtemelen gizli dünyaların, perili evlerin ve büyülü ormanların heyecanını seven öğrencilerden biri olduğunu biliyorum ama bu bir korku filmi değil. Tepe'ye yaklaşmaya cesaret edenler hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Siz de bir istatistiğe dnşmeyin."

Kaybettim bile. Kaybedecek başka bir şeyim yok.

Ama Megan haklı. Herhangi bir giriş veya kaçış planı olmadan sadece gözetlemek için Tepeye gitmek sadece ölümü istemektir.

Bu yüzden en iyi yolun ekip aracılığıyla giriş yapmak olduğunu düşündüm.

Megan gitmeden önce bir parfüm bulutu sıkıyor ve beni son bir kez daha son 'hasta' partisine davet etmeye alışıyor. Ancak ona bu gece ders çalışacağımı söylediğimde vazgeçiyor.

En azından benim yapmak istediğim bu.

Odaklanmakta zorlanıyorum ve etik için bir vaka çalışmasını okumayı zar zor bitiriyorum.

Telefonumun ışığı yanıyor ve Megan'ın gönderdiği 'kaırdıklarım' fotoğraflarına bakmak için kontrol ediyorum.

Parmaklarımla arasında duran kalem, @kane.davenport'tan bir DM bulduğumda durup ders kitabımın üstüne düşüyor.

KANE

Bu gece boş m u s u n ?

Kalbim o kadar gürlüyor ki, yazarken kulaklarımda duyabiliyorum: *Merhaba! Merhaba.*

Sonra çok çaresiz göründüğünü fark edip siliyorum.

BEN

Neden?

Kabul töreni bu gece. İki saat içinde.

Aman Tanrım.
Beklediğimden erken geldi. Randevu kartı falan alacağımı sanmıyordum.
Ama iki saat önceden haber vermek?
Zihinsel olarak bile hazır değilim.

Orada olacak mısın?

Evet. Nerede?

Sana bir yer göndereceğim. Bir buçuk saat içinde orada ol.

Tamam. Teşekkür ederim.

Mesajımı görüp cevap vermediği için konuşmanın bittiğini düşünüyorum
ama sonra ekranda tek bir kelime beliriyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Dahlia.

Evet
mi?

Kırmızı. Bu kelimeyi şimdi söyle ve bu kabus gerçekleşmesin. Eğer söylemezsen, daha
sonra hiç şansın olmaz.

Gözlerim tekrar tekrar yazdıklarının üzerinde uçuşuyor. Tıpkı ilgimi
öğrendiği zamanki gibi, bana bir çıkış yolu öneriyor.

Ama benim bir şeyi kafama koyduğumda, o iş bitene kadar
durmayacağımı bilmiyor.

Kız kardeşimin saldırıya uğramasının ve ardından komaya girmesinin
arkasında Vencor'dan biri vardı. Onlar yüzünden tek ailemi kaybettim ve onlar
yerin dibine girene kadar da rahat etmeyeceğim. Umarım, onlar acı çektikten
sonra.

Yani hayır. Ölecek olsam bile, Kane'in teklifini kabul etmeyeceğim.
Yine de opsiyonu masaya koyması hoşuma gitti.

Ben de orada olacağım.

Son bir mesaj göndermeden önce uzun bir sessizlik oldu.
Met
in.

Rahat giyin. Hayatınızın en uzun gecesi olacak.

KANE

Bu ne ilk, ne ikinci, hatta ne de yüzüncü kez karşılaştığım bir sahne.

Bu son da olmayacak.

Ama asla içime işlemeyi başaramıyor. Ne çılgınlıklar, ne kan fışkırması, ne de her şeyi berbat ettiklerinin mutlak farkındalığıyla karışan korku kokusu.

Ve bu onların son kez çuvalayışları olacak.

"Dinle... dinle... lütfen beni dinle..." diye dizlerinin üzerinde yalvarıyor Rektör Yardımcısı Fred, göbeği gömleğinin yırtık düğmelerinin arasından fırlamış, çirkin mor kravatı sımsıkı, yüzü kıpkırmızı.

Jude, Preston ve ben Fred'den okuldan sonra bizimle gelmesini istedik.

Kendisine bir fırsat sunduğumuzu düşünerek sevinçle gülümsedi. Sıradan bir rektör yardımcısının, mezun olur olmaz fiilen Kurucu üye olacak üç Kıdemli Vencor üyesiyle özel bir toplantı yapması her gün olan bir şey değil.

Ve Fred, her Vencor üyesi gibi, sadece dört kurucu ailede doğan bizlere Kurucu pozisyonu verildiğini bilir. Dolayısıyla, henüz sadece Kıdemli üyeler olsak bile, kampüsteki güç dengesini her zaman tekelimizde tuttuk. Fred'in asla ulaşamayacağı bir pozisyon.

Çünkü beklediği fırsat dolu toplantı yerine, onu aileme ait olan ve çılgınlıklarını kimsenin duyamayacağı kadar şehir dışında bulunan bir depoya götürdük.

Babamın ahbabları dışarıda konuşlanmış, temizleyebilmek için eğlencemizi bitirmemizi bekliyorlar.

Gerçi, gerçekten, Jude ve Preston için benden daha eğlenceli. Ben sadece "kafa kesme" görevini bitirmek için buradayım. Yani, efendisini ısırmayı düşünmeye başlayan bir yılanın kafasını kesmek için.

Vencor'un gücü, dört kurucu aile arasındaki güçlü iş ilişkilerinin yanı sıra, tamamen kontrole ilgilidir. Eğer bir fırsat varsa, sadece onu ele geçirmekle kalmıyor, aynı zamanda herhangi bir engel oluşturan herkesi ortadan kaldırıyoruz.

Kurucu üyelerine ve onların bağlantılarına son derece bağımlı olan gizli bir cemiyettir. Ancak diğer cemiyetlerden farklı olarak, tam olarak bir kardeşlik cemiyeti değildir ve dört kurucu aile arasında üstünlüğü ele geçirmek için iç mücadele yaygındır.

Herhangi bir yabancının ulaşabileceği en yüksek pozisyon olan kıdemli üyeler, senatörler, siyasi parti liderleri veya askeri ve finansal komplekslerin kontrolörleri gibi toplumda üst pozisyonlara gelmeye daha yatkındır. Görevleri Vencor'un bağlantılarını büyütmek ve hedeflerine hizmet etmektir. Genellikle kendilerine hizmet eden, emirlerini yerine getiren ve ters gitme ihtimaline karşı gözlerini üzerlerinden ayırmayan Üyeleri vardır.

Bir Üyenin, yanında çalıştığı bir önceki Üst Düzey Yöneticinin ihanetini ifşa ettiği için Üst Düzey Yönetici olması duyulmamış bir şey değildir.

Kurucu bir ailede doğmayan birinin daha yüksek bir rütbeye ulaşması imkansız olduğundan, Preston, Jude ve ben kampüste anormaliz. Takım üzerinde gücümüz var ve Graystone Üniversitesi'ndeki herkes bize boyun eğiyor.

Bugünkü görevi kendim için seçtim, bu yüzden diğer ikisinin katılmasına gerek yoktu, ama yine de Jude sinir bozucu bir öldürme bağımlılığı geliştirdi ve Preston da tedavi edilemez bir kana susamışlık vakasından muzdarip.

Kıdemli üyeler olarak, bizden daha düşük rütbede olanlara bu tür görevler verenler aslında bizleriz ve bizim rolümüz gölgelerden denetlemek, sadece işler sarpa sararsa müdahale etmektir.

Ama her zaman elimden geleni yapmayı sevmişimdir. İş benim kadar verimli bir şekilde bitirecek başka kimseye güvenmiyorum.

"Tam olarak neyi duydun?" Fred'in karşısındaki metal sandalyede arkama yaslanıyorum, silahımı bir bezle yavaşça siliyorum ve her zaman onun görüş alanında olduğundan emin oluyorum. "Arkamızdan kampüste uyuşturucu sattığınızı mı?"

"Sadece bir kerelik bir şeydi... Lütfen... Benim bir ailem var," diye yalvarıyor, üst dudağında ve yağlı burnunda ter damlaları birikiyor.

"O zaman bizi geçmeden önce bu aileyi düşünmeliydin." Ayağa kalktım. "Kimse Vencor'un karşısına çıkamaz. Sen sadece kullanılacak küçük bir araçsın. Bir gücün olduğuna inanmaya başlaman kötü bir davranış. Düşünme işini biz yaparız, sen değil."

"Bana bir şans daha verirsen bir daha asla yapmayacağıma söz veriyorum." "Saf olma. İkinci bir şans yoktur. Bir hata yaparsan dışarı."

"Özellikle de yaptığının yanına kâr kalacağını düşündüğün zaman." Jude Fred'in arkasına kayıyor, kravatını tutuyor ve onu o kadar geriye çekiyor ki boynunun kırılmamasına şaşırıyorum.

"Bu cüret beni gönderiyor." Preston Freddie'nin önünde diz çökmüş, bıçağının sapını parmaklarının arasında yuvarlıyordu. "Flaş haber. Bizden hiçbir şey kaçamaz. Saklanabilirsin ama kaçamazsın."

Jude ona "Kaçabilirsin ama saklanamazsın" diyor.

"Ben tam tersini kastetmiştim." Preston bıçağı Fred'in boynuna yaklaştırıyor ve adam nefesini tutuyor. Preston'ın bıçağından mı yoksa Jude'un onu boğma şeklinden mi kaynaklanıyor, bilemiyorum.

"Bu işler böyle yürümez. Aptal olma." "Ha.

Tencere dibin kara seninki benden kara."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara."

"Aynı anlama geliyor." Preston ellerini geriye atar ve bu sırada Fred'in boğazını keser. Kan bir fiskiye gibi fışkırıyor ve ikisini de kırmızıya boyuyor. Yüzleri, saçları, kıyafetleri.

Her yerde.

Kotuma ve ayakkabılarıma bile
sıçırıyor. Ne sıkıcı.

Fred'in ağzı açık, gözleri hiçbir yere bakmıyor ve saniyeler içinde kan kaybindan ölüyor.

"Argh... bak ne yaptın, Jude!" Preston tam boyuna yükselir. "Onun ölümünü izleme şansım olmadı."

"Ben mi? Onu öldüren sensin, orospu çocuğu. Ona işkence bile edemedik."

Preston ona doğru yaklaşır. "Çünkü beni düzeltmeye çalışırken ukalalık ediyordun."

"Haklı olsaydın seni düzeltmek zorunda kalmazdım, değil mi?"

"Ben her zaman haklıyım. Senin gibi bir köylünün üstün bir varlığı tanıyamaması benim suçum değil."

"Daha çok üstün bir baş belası gibi."

"Bana ne dedin sen?"

Jude yaklaşıyor. "Acı." Omzuna dokunuyor. "İçinde. Kıçında. Kıçına." Kafasına vuruyor. "Bu senin için yeterince açık mı?"

Preston onu yakasından yakaladı. "Seni Freddie'nin kanında boğacağım."

Her zamanki gibi atışarak güreşmeye başlamak üzereydiler, ben de belimdeki silahımı kılıfına soktum ve "Bilin diye söylüyorum, eğer kavga etmeye başlarsanız ayırmam. Bu pis kanla daha fazla lekelenmek istemiyorum."

"Öyle mi?" Preston sırtıyor ve bu hareket yüzünden aşağıya doğru akan kıpkırmızı damlalarla manik görünüyor. Sonra Jude'un yakasını bırakıyor, tüm saldırganlığı kayboluyor ve omuzlarına kardeşçe bir kol koyuyor. "Koca adam, bana mı öyle geliyor yoksa Kane bize tepeden bakıyor gibi mi görünüyor?"

"Hayır, haklısın. Onda şu kendinden daha kutsal olma durumu var. Bu iğrenç bir şey."

"Ben de bunu söylüyorum. Bence bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

"Sakın buna cüret etme-" Ben kaçmayı başaramadan, onlar üzerime atladılar.

Ben.

Jude ve özellikle Preston üzerime kan bulaştırıyor. Ve ben denerken Bu ikisi aslında mükemmel bir takım ve beni alt ediyorlar.

Yatılı okuldan beri bunu hep yaparlar. Tartışıyorlardı ve ben ayırmaya çalışıyordum, sırf bu yüzden bana saldırıyorlardı.

Onları ancak Fred'in kanı tepeden tırnağa üzerimi kapladıktan sonra üzerimden itmeyi başarıyorum.

Preston gülüyor ve ben babamın adamlarıyla konuşmak için depodan çıkarken Jude memnun bir ifadeyle beni izliyor.

Siktiğimin çocukları.

Fred'in nasıl öldüğü önemli değil. Önemli olan tek şey ölmüş olması ve artık Vencor'a ihanet etmeyecek olması.

Üst kademe, yani Kurucular, yakında onun yerine geçecek kişiyi seçecektir. Tabii henüz seçmedilerse.

Vipers'ın kaptanı olarak görevim, kampüsün kontrol altında olduğundan ve Vencor'un çoklu dokunaçlarından biri olarak rolünü yerine getirdiğinden emin olmak.

Bu kasaba hokeyi bir din olarak görecektense kadar takıntılı olduğu için, en popüler takımı Graystone Üniversitesi'ne göz kulak olduğumuz ve hatta layık gördüklerimizi işe aldığımız üssümüz olarak kullanmak mantıklı.

Yine de, inceleme süreci sadece toplumun yüksek rütbeli üyelerini davet etmemize izin veriyor.

Genelde öyle olur.

Çünkü arabama doğru kayarken, bunun istisnasını düşünüyorum
Kur

al. Kendisine bir şans verilmesini istediğini iddia eden sahte hayran
içeriden. Sempatı duyduğum için değil, onu dizlerinin üzerinde görmek
istediğim için bir şans veriyorum.

Gerçek anlamda.

Mecazi anlamda.

Gaza bastım. Akşamımın en önemli anına gelme zamanı.

Beni hayal kırıklığına uğratmamasını umuyorum. Hayal kırıklığına
uğratırsa, onu depolarımızdan birine götürmek zorunda kalabilirim.

Ve o parlak ela gözleri kırmızıya çevirmek utanç verici olurdu.

DAHLIA

Aylar.

Aylar süren sürekli, dikkatli planlar, kapsamlı hesaplamalar ve özenli bir sabırla geçti.

Aylar.

Ve bugün nihayet o gün.

Bisikletimi bir park yerine park edip loş sokaklarda güçlkle yürürken nemli ellerimi kotuma siliyorum. Aslında Kane'in tavsiyesine uydum ve en rahat kıyafetimle geldim - düz gri tişört ve hafifçe yıpranmış en rahat spor ayakkabılarım.

Korkmadığımı söylersem, bu düpedüz yalan olur.

Vencor'un inisiyasyonları hakkında sadece söylentiler duydum ve hepsi de yorucu bir sorgulama sürecinden, fiziksel ve zihinsel testlere katlanmak zorunda kalmaktan ve kişinin insanlığından sıyrılmasından bahsediyor.

Ama hepsi söylenti olarak kaldı.

Vencor üyeleri dışında kimse gerçeği bilmiyor.

Uzuvlarımı istila eden hafif titremeye ve adımlarımdaki ağırlığa rağmen, hiçbir korku beni Violet'i adalete teslim etmekten alıkoyamayacak.

Violet ile kan bağımız yok ama bir koruyucu ailede tanıştık - yaşadığım en kötü muameleli evlerden biriydi - ve birbirimize bağlandık. Bize bakması gereken adam içkiyi fazla kaçırıp bize vurduğunda ya da karısı beni meth bağımlısı yapmaya çalıştığında beni korudu.

Sonra bir gece Violet elimi tuttu ve kaçmamızı önerdi. Bir süre evsiz kaldık ve bizi bir barınağa ya da bakım sistemindeki başka bir yere götürmeyi reddetti. İkimiz de güvenmiyorduk. O zamanlar ben belki on iki yaşındaydım, o ise on üç.

Nedense önceki bakıcı ailelerimiz Martha ve Gerald bizi hemen kaçak ya da kayıp olarak bildirmemişti ve Violet 'bu işi hallettiğini' söylemişti. Onları nasıl ikna ettiğinden emin değilim ama içimden bir ses morarmış gözü yüzünden olduğunu söylüyordu ve ben de geri dönüp onları öldürmek istiyordum.

Ancak en son istediğimiz şey, bulunup kötü muamele gören başka bir koruyucu aileye itilmekti.

Neyse ki Violet yaşından daha büyük gösteriyordu, bu yüzden karanlık bir restoranda iş buldu ve akşam vardiyasında çalışırken depo odasında çalışmama izin vermesi için sahibi bayana yalvardı.

Beni besledi, notlarımı yüksek tuttuğumdan emin oldu ve beni gece yürüyüşlerine çıkardı. O benim annem, babam, kız kardeşim ve kurtarıcım.

Soğukta kaldığında bana kalkan oldu. Beni besledi ve kendisi aç kaldı.

O benim gibi çocukların sahip olamadığı sıcak bir sığınaktı. Ta ki benden koparılan kadar.

Vencor yüzünden.

Yaşam çizgimi kestiler ve şimdi elimde soğukkanlı bir intikam ihtiyacından başka bir şey kalmadı.

Sadece birkaç yanan ampul kalana kadar ışık daha da kararıyor. Aralarında o kadar mesafe var ki, önümü görebilmek için telefonumun el fenerine güvenmek zorunda kalıyorum.

Kane'in bana gönderdiği talimatları takip ediyorum; ışıklar yavaş yavaş kaybolduğunda, özellikle de engebeli bir yolda kıvrılıp dönmeye başladığımda bu bir meydan okuma haline geliyor.

Sonunda, artık kullanılmayan üç katlı eski binaya varıyorum. Ön kapının girişi, karmakarışık sarmaşıklar ve büyük çalılarla kaplı, aşırı büyümüş demir bir kapının arkasına gizlenmiş.

Taş birkaç yerde yontulmuş gibi görünüyor ve üst kat parçalanmak üzereymiş gibi görünüyor, zemin kat dengesiz ağırlığın altında gıcırıyor.

Siyah deri ceket ve pantolon giymiş altı adam girişin iki yanında duruyor. Hepsi de paslı lambalardan gelen alçak turuncu ışık altında parlayan, ince işlemeli pençe ve tüy detayları olan gümüş maskeler takıyor.

Yavaşça duruyorum, içeri girip giremeyeceğimden emin değilim.

Kapı sessiz gecede yüksek bir gıcırtyla açılıyor ve irkiliyorum.

"İçeri girebilir miyim?" Heykele benzeyen adamlara soruyorum ama cevap alamıyorum.

Ürkütücü sessizlik sağır edici.

Girişe doğru sürünürken telefonumu sıkıca kavıyorum, eğer değilsem beni durduracaklarını düşünerek içeri girmem gerekiyor.

A strange feeling of

Maskeli yüzleri tarayıp Kane'in varlığını hissetmediğimde hayal kırıklığına uğruyorum.

Ellerine bakıyorum ama hepsi kahverengi deri eldivenli, bu yüzden siyah yüzük takıp takmadıklarını göremiyorum.

Aralık duran ahşap kapıdan geçerken adımlarımı dikkatli atıyorum. İçerideki ışık biraz daha iyi, ama yine de loş, neredeyse mum gibi. Önümde uzanan orta büyüklükte bir resepsiyon alanı, eski bir otel lobisine benziyor; lekeli halı, yıpranmış uzun bir masa ve muhtemelen havaya sinen toz ve küf kokusunun arkasında yatan koyu yeşil bir kanepeler.

Her köşede bir tane olmak üzere farklı renklere boyanmış dört kapı fark ediyorum: kırmızı, siyah, gri ve beyaz.

Çevresel görüşüme bir gölge takılıyor ve tetikte olma hissim artarak etrafımda dönüyorum.

Önümde bir kadın belirliyor, dışarıdaki adamlarla aynı maske ve eldivenleri takıyor. Ancak üzerinde siyah bir elbise ve dar kahverengi deri bir korse var.

Elini sıkıca tuttuğum telefonuma doğru uzatıyor. Kane'den bir mesaj bulma umuduyla bildirimlere son bir kez bakıyorum.

Hiçbir şey göremeyince isteksizce telefonu ona veriyorum. Masanın üzerine koyuyor ve mekanik bir şekilde beni okşuyor. Onu koklamaya çalışıyorum ama sadece genel deri kokusu alıyorum. Zayıf ışık nedeniyle gözlerinin gerçek rengini bile söyleyemiyorum. Boynundan sarkan, üzerinde pençe kolye ucu olan gümüş yılan gibi bir zincir gözüme çarpıyor.

Spor saatimi çıkarıp telefonumun yanına koyuyor, sonra bir adım geri çekilip ellerini önünde kavuşturuyor.

"Gitmekte özgür müyüm?" Sesim sessizlikte yükseliyor, kendi kulaklarım için çok yüksek.

Hiçbir şey söylemiyor, sanki bir heykelmiş gibi önüne bakıyor.

"Hangi kapıdan geçeceğimi seçebileceğimi varsayıyorum?" Cevap yok.

Tamam o zaman.

Belli nedenlerden dolayı kırmızı ve siyah kapılardan kaçınıyorum. Renklerin kendileri uğursuzdur. Ben de beyaza karşı oy kullanıyorum. Kağıt üzerinde güvenli görünebilir, ancak bu psikolojik bir hileyse ve renkler tersine çevrilmişse, en kötü denemeye karşı karşıya kalmak istemem.

Derin bir nefes alarak gri kapıya doğru ilerliyorum ve sonra duruyorum.

Kane'in söyledikleriyle ilgili bir şey hatırlıyorum. Sadece kıdemli üyeler siyah yüzük takar. Siyahın onlarla ilişkili olduğunu varsayıyorum. Bu durumda griye eşdeğer olan gümüş, muhtemelen maskeleri gibi kadın ve dışarıdaki erkeklerle ilişkilidir. Gözetim ve güvenlik gibi sıradan işlerle görevlendirildiklerinde kıdemli değildirler.

Son saniyede yönümü siyah kapıya çeviriyorum. Belki arkasında Kane vardır ve yardım edip etmeyeceğinden emin olmasam da en azından tanıdık bir yüz görürüm.

Düğmeyi çevirdiğimde, yüksek bir gıcirtı havada yankılanıyor ve çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Kadının bana baktığını görmek için son bir kez arkama bakıyorum. Gözlerini kırpmadan. Tamamen heykelsi.

Yutkundum ve içeri girdim.

Tavandan sarkan alçak bir ışık uzun merdivenleri gösteriyor. Aşağı inmeye başlıyorum ve arkama baktığımda geldiğim kapının kapalı olduğunu görüyorum.

Bir süre aşağıya iniyorum ve aşağıya vardığımda başka bir metal kapı buluyorum. Dikkatlice açıyorum ve içeri giriyorum.

Kapı arkamdan yavaşça kapanırken derin karanlık beni sarıyor. Alçak gıcirtıyı göğsümde gümbürdeyen yumuşak bir *tıkırtı* takip ediyor.

Hiçbir şey
göremiyorum.

Ellerimi bile.

Arkamdaki düğmeye uzanıyorum ve soğuk ve düz bir şeye dokunuyorum. Küçük bir metal plaka gibi. Etrafı yokluyorum, kısa tırnaklarım ahşabın çatlaklarına takılıyor, ama açmanın bir yolu yok.

Parçalanmış bir nefes dudaklarımdan süzülüyor ve tamamen hareketsiz kalıyorum, kendi varlığımı zar zor hissediyorum.

Sıkıştım.

Sıkışmış hissetmeyi sevmiyorum.

Bulunmadan önce birkaç saat boyunca ölü ailemle birlikte arabada mahsur kaldıktan sonra değil.

Hafif klostrofobimi aştığımı düşünmek istiyorum ama baktıkça ve hiçbir şey görmedikçe göğsüm daha da sıkışıyor.

Damla.

İrkiliyorum, kafese kapatılmış bir hayvan gibi etrafıma bakıyorum.

Damla.

Su. Bir yerden su geliyor olmalı.

Soğuk hava tenimi ısıyor ve nemli toprağın keskin kokusu, çürümüş bir şeyin hafif kokusuyla birlikte burun deliklerime doluyor.

Kollarımı iki yanıma uzatıp nemli taşa dokunuyorum. Bir tünel mi?

Mağara mı?

Dikkatle bir adım atıyorum, sonra taşa dokunmaya devam ederek bir adım daha atıyorum. Sessizlik bunaltıcı, sadece ara sıra karanlıkta çınlayan su damlacıklarıyla bozuluyor. Her adım gürültülü, sanki duvarlar onları yankılıyormuş gibi.

Zeminin güvenli olduğundan emin olduktan sonra daha hızlı yürüyorum. Kıyafetlerim tenime rahatsız edici bir şekilde yapışıyor ve kalbim yüksek sesle atıyor. O kadar yüksek ki, sadece kulaklarımdaki gümürtüyü duyabiliyorum.

Birisi bir keresinde korkutucu olanın karanlık değil, içinde gizlenen şey olduğunu söylemişti

o.

Yani görüşümün tamamen yok olmasına rağmen, hala gözlerimi kısıyorum ve

göz kırpıyor ve etrafımdaki herhangi bir şeyi seçmeye çalışıyorum.

Ne kadar yürüdüğümden emin değilim, ama zorlandığımı ve boğazımın kuruduğunu hissedecek kadar uzun. Ama belki de bunun nedeni aşırı farkındalığımdır. Sanki o korku yolculuğu iskeletlerinden birinin üzerime atlamasını bekliyor gibiyim.

Yine de bu veya diğer korku benzeri senaryolarla başa çıkabilirim. Kurgusal korkular beni ürkütmez. Çocukluğumu gerçek canavarlarla çevrili geçirmişken olmaz.

Hâlâ duvarları hissederek yürüyorum, kalp atışlarım sonunda nispeten normal bir ritme düşüyor.

Duruşmam muhtemelen tünelin sonunda. Oraya ne kadar erken varırsam o kadar iyi.

"Dahlia?"

Kıpırdamıyorum, nefesim derinleşiyor ve şok edici bir ürperti

Ben.

Anne?

Altı yaşımdan beri o sesi duymadım. On beş yıldan fazla oldu. Ebeveynlerimin ölümünden sonra bir evden diğerine atladım, hepsi birbirine karışana kadar birbiri ardına koruyucu 'anne' ile tanıştım ama annemin sesini asla unutamadım.

Yumuşaklık, şefkat ve gece geç saatlere kadar elbise dikmenin verdiği hafif yorgunluk.

Hiç kimse beni annem gibi sevmeydi.

"Dahlia, tatlım?" Karanlıkta bir melek gibi tekrar konuşuyor.

Ona seslenmemek ve onu ne kadar özlediğimi söylememek için alt dudağımı ısırıyorum.

Bu bir duruşma. Benimle uğraşmaya çalışıyorlar.

Önümde güçlü bir ışık parlıyor ve gözlerimi kısıyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum.

Görüşüm yavaş yavaş ayarlanırken göz kapaklarımın arkasında turuncu bir film oluşuyor.

Kıkırdamaların sesi bana ulaşıyor ve yavaşça gözlerimi tekrar açıyorum. Önümde, duvara yansıtılmış, yeni yürümeye başladığım yıllara ait eski bir videoyu gösteren bir ışık var. Bir yaşıma yakın görünüyorum.

Küçük tombul ellerim renkli bir yorganla kaplı deri koltuğa tutunuyor, kahverengi buklelerim karmakarışık ve şimdikinden daha hafif.

"Hadi tatlım. Annene gel."

Kamera dizlerinin üzerinde oturan anneme geçtiğinde görüşüm bulanıklaşıyor. O kadar uzun zaman oldu ki, nasıl göründüğünü neredeyse unuttum. Kazadan sonra banka eve el koydu, sonra içindeki her şeyi açık artırmayla sattı ve geri kalanını çöpe attı ya da beni yanına almayı reddeden yaşlı ve uzak bir teyzeye gönderdi. Ailemin bir resmini bile alamadım.

Onları sadece kafamda canlandırabiliyorum.

Yıllar geçtikçe bozulmuş ve değişmiş ama videoyu izlerken nihayet annemi tekrar görebiliyorum.

Ona çok benziyorum, ama onun teni biraz daha bronz, saçları daha açık, gözleri kahverengi, benimkiler ise ela.

Çok güzel bir kadındı ama onunla ilgili en çok hatırladığım şey, işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşırsın dudaklarını hiç terk etmeyen çarpıcı gülümsemesiydi.

"Gel, bebeğim. Bir adım daha," diye cesaretlendiriyor, iki elini de uzatarak.

Küçük ben sonunda sıçradı. Ona doğru uzanıyorum ve sarhoş bir adam gibi yürüyorum. "Anne... Anne..."

"Evet!" Birkaç adım atıp kucağına düştüğümde ciyaklıyor. Annem bana sıkıca sarılıyor, ayağa kalkıyor ve ben kontrolsüzce kıkırdarken beni havada döndürüyor. Kameraya bakıyor, gözlerinde sevinç gözyaşları parlıyor. "Gördün mü tatlım? Dahl'ın ilk adımları."

"Ben yaptım." Babamın sesi hatırladığımdan daha derinden geliyor. Babam bize yaklaşırken video biraz titreyerek yakınlaşıyor. Son kare, babamın kolunu anneme ve bana doladığı, yüzü net olmayan bulanık bir görüntü.

Yüzümden bir damla yaş süzülürken elim kendiliğinden uzanıyor. Bu videoyu hiç izlemedim. Varlığından bile haberim yoktu. Ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Ekranı dokunmak mı? Onlara dokunmak mı?

İmajlarına sarılmak mı?

Hareketsiz görüntü ekranda titriyor ve ardından daha karanlık bir video beliriyor. Yol gözetleme görüntüleri. Bir uçuşun kenarında ters dönmüş bir arabanın grenli görüntüsünü gördüğümde dudaklarım aralanıyor. Eski mavi bir Toyota.

Babamın arabası.

Video hızla geri sarıldığında kulaklarım uğulduyor ve bir kamyonun karşı yönden gelişini izliyorum, parlak farlar ve gürültülü korna neredeyse kafatasımı yarıyor. Arabamız savruluyor ve ben soğuk, sert zeminde dizlerimin üzerine çöküyorum, çarpışmayı duymamak için iki avucumu kulaklarıma kapatıyorum.

Ama ses ellerimi delip geçiyor ve kulaklarımda öyle bir patlıyor ki çığlık atıyorum.

Bir anda on beş yıl öncesine ışınlandım.

"BABA, bak, bebeğime bir elbise yaptım," diye böbürleniyorum, arka koltukta bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. "Hey, bak, bak..."

"Baban sürüyor, Dahl." Annem arkasına bakıyor ve saçlarımı okşuyor.

"Dikkatini dağıtma, tamam mı?"

"Ama ben bebeğimi göstermek istiyorum." Suratımı asıyorum, sonra bebeğimi koltuğunun arkasına itiyorum. "Baba, bak."

"Kes şunu Dahl," diye sertçe azarlıyor annem.

Dudaklarım titriyor ve bebeğimi göğsüme sıkıca sararak ağlamaya başlıyorum. "Ağlama, bebeğim." Babam bana bakıyor. "Bebeğin çok güzel görünüyor." "Gerçekten mi?" Gözyaşlarımın arasında burnumu çekiyorum.

"Evet, ama senden daha güzel değil-"

"John!!!" Kör edici beyaz ışık arabanın içinde yanıp sönerken ve yüksek sesli bir çarpışma havada yankılanırken annem çığlık atıyor.

Gördüğüm son şey kırmızı bir sis ve boş, cansız gözler.

Nemli zeminde kendime sarılıyorum, terli parmaklarım titriyor, ekrandaki videoyu tekrar tekrar izlerken yüzüm gözyaşlarıyla doluyor.

"Bizi neden öldürdün Dahlia?" Annemin hüznü sesini soruyor.

"Neden?" "İsteyerek yapmadım... Ben... Ben... Anne..."

Bilmiyordum."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Dahl," diyor babamın sesi kulağıma o kadar yakın ki her yanım ürperiyor.

"Baba..." Fısıldıyorum ve arkamı dönüyorum ama orada kimse yok.

Etrafımdaki her şey kazanın izdüşümleriyle dolu. Önümde, arkamda, duvarlarda, yerde.

Kabusum grotesk ve canlı detaylarla tekrarlanıyor. Çarpışma sesi havada her yankılandığında çığlık atıyorum. Her seferinde yolda yanan lastiğin kokusunu alıyor ve ailemin keskin, metalik kanının tadını alıyorum.

Bebğim eğildi, kendi kanımla lekelendi. Yaptığım güzel tül elbise yırtılmış ve kırmızıya bulanmış.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, yüzümü dizlerime saklıyorum ve korkunç görüntülerden korunmak için gözlerimi kapatıyorum.

Ama yine de en karanlık kabusumdan gelen rahatsız edici sesleri engelleyemiyorum.

Kaza. Çığlıklar. Sirenler. Sağlık görevlilerinin bozuk sesleri.

Durdur şunu.

Biri şunu durdursun!

Lütfen.

Kimse bilmiyor.

Hayatım boyunca, bir şeyin yapılmasını istiyorsam, onu kendim yapmam gerektiğini öğrendim.

Parlak zırhlı şövalyeler kurgu dışında var olmazlar. Şans hiçbir zaman benim yanımda olmadı ve olmayacak.

Psikolojik işkence, akıl sağlığımı aşındıran bir umutsuzluk döngüsü içinde tekrarlanıyor. Geçmişin gölgeleri uzayıp bükülürken ve sahne her tekrarlandığında yeni zalim fısıltılara dönüşürken uzuvlarımı hissetmeyi bırakıyorum.

Aileni öldürdün. Neden hayattasın? Sen ölmeliydin, onlar değil.

Eğer şımarık bir velet olmasaydın, bunların hiçbirisi olmazdı.

Gitmelerinin sebebi sensin. Neden kendin için üzülüyorsun?

Burada kurban sen değilsin. Ana karakter enerjisini durdur.

Katil...

Katil.

Katil!

"Hayır!" Çığlık atarak ayağa fırlıyorum, yüzümü kaplayan sümük ve gözyaşlarımı siliyorum. Gözlerimi kırpmadan, ellerimi yumruk yapıp bacaklarımı omuz genişliğinde açarak manzaraya bakarken damarlarımda adrenalin yanıyor. Canım yanıyor ama başka tarafa bakmıyorum. Acıyor ama baştan sona tekrar izliyorum.

Ailem gitti ama Violet gitmedi, en azından tamamen gitmedi.

Violet'in bana ihtiyacı var.

Ve eğer onun için bu işkenceye katlanmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Video sona erdiğinde, kendimi başka bir tura, başka bir görsel ve işitsel saldırıya hazırlıyorum, ancak projeksiyonlar tamamen kayboluyor.

Küçük, titrek bir duvar lambası yanıyor.

Gerçekten de bir tüneldeyim. Gözyaşlarımın arasından tavanda yanıp sönen bir kamera ışığı seçiyorum ve ellerimin tersiyle gözlerimi silerken beni izleyenlere bakıyorum.

Beni kıramayacaksın.

Kimse kıramaz.

"Tebrikler Dahlia," diyor bir adam, tüneli dolduran zarif sesiyle. "Zihinsel testi geçtin ama geriye fiziksel test kaldı. Düzeltiyorum. Hem zihinsel hem de fiziksel. Bu bir deneme olduğu için, sizi davet eden Kıdemli üye ile anlaştığınız güvenli kelimeyi söylerseniz, her şey durur. Dışarı çıkarılırsınız ve kampüsten ve şehirden sürgün edilirsiniz. Bundan sonra sessiz kaldığınız sürece, hayatınıza devam edebilirsiniz. Aksi takdirde... Bunu sizin hayal gücünüze bırakıyorum."

Yutkundum, etrafıma bakındım. Kane'e o kelimeyi söylemeyeceğimi zaten söylemiştim ve bu şimdi de değişmeyecek.

En kötü kabusumu yeniden yaşamaktan daha kötü bir şey olamaz.

Sağda bir yerde bir kapı açılıyor, gözlerimi kısıyorum ama gölgeler arasında tam yerini göremiyorum.

Uzun boylu bir silüet bana doğru yürüyor; yapısına ve boyuna bakılırsa bir erkek. Siyah bir tişört, kot pantolon ve asker botları giymişti. Elleri siyah deri eldivenlerle kaplı ve yüzü vebalı bir doktoru andıran siyah bir maskeyle gizlenmiş. Ancak bu maskede keskin, tedirgin edici yılan ve pençe detayları bir lanet gibi kıvrılıyor.

Orada duruyor, boyu küçük alanı kaplıyor ve bana bakıyor. Tüyler ürpertici bakışları kıyafetlerimin arasından sızıp tenime çarpıyor.

İki yanıma bakıyorum, bir kaçış yolu arıyorum. Sanki bir sonraki hamlemi bekliyormuş gibi hareketsiz kalıyor.

Tünel gözlerimin görebildiği kadar uzanıyor. Görünürde sonu yok.

Ama belki de amaç budur.

Videodaki saldırı yüzünden kollarım bacaklarım hâlâ titriyor ama gücümü toplayıp arkamı dönüyorum ve koşuyorum.

Bacaklarımı yakalamadan önce iki adım bile atamadım. Yer kayıyor ve bir gümbürtüyle düşüyorum, dizim toprak zemine öyle sert çarpıyor ki, kemiklerimde hissediyorum.

Üzerime büyük bir ağırlık çöküyor, beni aşağı itiyor ve ciğerlerimdeki her nefesi zorluyor.

Kıvraniyorum ve ona karşı direniyorum. Bana ne olduğunu ya da savaşmam gerekip gerekmediğini bile bilmiyorum.

Bu bir hayatta kalma içgüdüsüdür. Doğuştan ve bilinçsiz.

İçten içe, benden bu kadar büyük birini yenemeyeceğimi biliyorum ama bu beni denemekten alıkoymayacak.

Eldivenli bir el boğazımı sarıyor, korkunç maskeye bakana kadar yüzümü kaldırıp çeviriyor.

"Red. Söyle ya da teslim

ol." Gözlerim büyüdü.

Kane.

Bu Kane'in sesi.

DAHLIA

Kalbim durur ve bir titreme beni kavrarken parmaklarım donar.

Kane'in ön tarafı tüm sırtımı kaplarken altımdaki kaygan nemli zemini tırmalıyorum, ağırlığı baskıcı, vücudu bir duvar tarafından ezilmek gibi boyun eğmeyen bir kas yığını.

Sedir ağacı ve narenciyenin hafif bir karışımı bayat havada kalıyor ve genişleyen burun deliklerime sızıyor.

Bu gece nihayet ortaya çıktığı için bir tür rahatlama hissetmeliyim ama hissetmiyorum.

Hiç de değil.

Kaslarım kilitleniyor ve içimi bir korku kaplıyor.

Tüyler ürpertici bir gerginlik boğazımı sıkıyor ve nefeslerim kısa, çılgınca soluklarla geliyor.

Hava kalınlaşır ve kasvetli bir bulut onu karanlık bir örtüyle sarar.

Bu tanıdığımı sandığım Kane değil. Onun varlığı yatıştırmıyor, boğuyor.

O Vipers'ın hoşgörülü kaptanı ya da bana yardım etmeyi cömertçe teklif eden 'hayırsever' değil.

Hayır. Ben Kane Davenport. Vencor'un kıdemli üyesi.

Vencor'un yıkıcı doğasını kişiliğiyle ilişkilendirmekte çoğu zaman zorlandım ama şu anda geldiği gölgeleri görebiliyorum.

Sesi farklı, daha derin, daha alçak ve tamamen yabancı.

Yüzümü belli bir açıyla çeviriyor ve maskesindeki gölgeler titreyerek onu tehditkâr bir havaya büründürüyor. Tutuşu bedenimi altında bir tutsağa dönüştürüyor, uzuvlarımdan daha fazlasını felç eden ezici bir tutuş.

"Kane?" Fısıldıyorum, hafif bir titreme içeri sızıyor.

"Şşş..." Eldivenli parmağı yanağımda yavaşça kayıyor, alt dudağımda geziniyor. "Adımı söyleme."

Tüylerim diken diken oluyor, tenim onun dokunuşunun buz gibi sıyrıkları altında geriliyor. Gerçek bana çarpıyor.

O değişti. Daha soğuk. Kişiliksiz.

Korkutucu.

Bildiğim Kane aslında hiç var olmamıştı. Sadece bu sakin, hesaplı yırtıcı. Sakinliği bir cephe, dinginliği tehditle örülü, boğazımı sarıyor.

Maske onun nezaketini yok ederek altındaki canavarı ortaya çıkarıyor.

"Seni uyarmıştım." Sözleri karanlığa taş gibi düşüyor, her biri

Bir öncekinden daha ağır. Sonra bir anda üzerimden kalkıyor, beni öyle şiddetli bir şekilde ters çeviriyor ki gözlerim kamaşıyor.

Sırtım yere çarptığında ve o bacaklarımın arasına yerleştiğinde inliyorum.

Gölgeli ışığın altında gözlerimiz buluşuyor. Bakışları gece kadar karanlık, hafif bir parıltı, yabancı bir bakış.

Eldivenli parmağı yüzümü tekrar okşuyor ve hareket nazik olmasına rağmen buz gibi soğuk hissettiriyor. Sonra parmağını aşağıya, nabız noktamın üzerinden köprücük kemiğime doğru kaydırıyor.

Kane gömleğimi ve styenimi ortadan yırtıyor ve göğüslerim serbest kalıyor, meme uçları soğuktan anında sertleşiyor.

Kot pantolonumu tek bir vahşi hareketle aşağı çekerken ayarlayacak zamanım yok. Dizlerimde durdular, sonra onları tamamen çıkardı ve bu sırada spor ayakkabılarımı bir kenara fırlattı.

Yırtık gömleğim, styenim ve düz siyah i amaşırlarımla onun altında yatıyorum, tenim ısınıyor ve aşağılanma duygusu midemde çürüyor.

şaşkınlık yavaş yavaş azalıyor ve öfke midemin dibinde toplanıyor. Göğsünü itiyorum ve bacaklarımı çarparak kapatıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Kane pantolonunun kemerini yavaşça çözerken benim kavgamdan etkilenmiyor. Açılan kemerin şıngırtısı etrafımda bir lanet gibi yankılanıyor ve içimden bir ürperti geçiyor.

Çünkü donuk gözleri üzerimde, bir avcı gibi beni inceliyor. Onun için çok kötü, ben kimsenin avı değilim.

Ayağa kalkmaya başladım ama beni tekrar yere bastırdı.

Violet en güçlü hayatta kalma içgüdüsüne ve etkileyici bir altıncı hisse sahip olduğumu söyledi. Tehlikenin ne zaman geleceğini her zaman bir şekilde bilirim ve bu da zamanında kamama yardımcı olur ve binaya adım atmadan önce bu içgüdüleri gerçekten dinlemeliydim.

içimdeki her şey kendimi bu durumdan uzaklaştırmam için çığlık atıyor.

Kane'i tekmeliyor ve pençeliyorum, mümkün olan her yerinden vurmaya çalışıyorum. Bana bir santim bile izin vermiyor.

Ne zaman oturmaya çalışsam beni aşağı itiyor. Pençelemek, tekmelemek ve hatta ısırarak onu korkutmuyor gibi görünüyor. Saçını en sert şekilde çektiğimde bile.

Avucuyla yüzümü kapatıyor ve beni geriye itiyor, bu sırada pantolonunu ve boxer'ını indirerek yarı kalkık kocaman bir aleti ortaya çıkarıyor.

Şaşkın şaşkın bakarken kavgam bir anlığına yatıştı.

Dinle, bakire değilim, ama sertleşmemişken bu kadar büyük bir sık görmedim. Pornoda bile.

Megan'ın bir tanıdığının tanıdığı bunu çok kötü bir şekilde küçümsüyordu.

O şey içime girmeyecek. Hayatta olmaz.

Bu haliyle ıslanmakta zorlanıyorum ve kendimi zihinsel olarak hazırlamam gerekiyor. O bana dokunmadan önce kesinlikle kendimi fiziksel olarak da hazırlamam gerekir.

Kane şaşkınlığımı dövüşemeyecek kadar yorgun olduğum şeklinde yorumluyor olmalı ki parmaklarını iç çamaşırlarıma sokup belimi kaldırıyor.

Kumaş geriliyor, sonra onun acımasız tutuşu altında yırtılıyor ve paçavralar belime yapışıyor. Soğuk hava amımı kaplıyor ve ben "Dur!" diye bağıyorum.

O yapmaz.

Kane leğen kemiğimi kavırıyor ve kığım yanana kadar beni sert zemine doğru sürüklüyor.

"Bekle..." Önce sessizce mırıldandım, sonra çığlık attım, "Dur dedim. Dur!" Vücudumun üst kısmını kaldırdım ve maskesine bir tokat attım.

Avuç içim plastikten yanıyor ama durdu.

Sanırım hareketsiz kalırken gözlerinde bir parıltı görüyorum. O kadar hareketsiz ki, havadaki tek ses benim hırıltılı nefes alışım ve karanlıkta ara sıra çıkan su damlacıkları.

Damla.

Damla.

..

Tokat!

Elim yanan yanağıma gitti. Kane az önce bana ters el mi attı?

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, yüzüm acıyor ve başım dönüyor. "Bir dahaki sefere bir şey denemek istediğinde, bunu yapıp yapamayacağını iyice düşün.

alıcı tarafta olmak istiyorum." diye mesafeli bir ses tonuyla konuşuyor. "Ve

Unutma, ben çok daha güçlüyüm ve geri adım atmayacağım." Bu...hasta piç.

Bir kükremeyeyle ayağa fırlıyorum ve iki elimle saçlarını çekiyorum, parmaklarım bir kısmı avuçlarıma dökülene kadar saç tellerini çekiştiriyor.

At kuyruğumu avucunun içine alıp beni o kadar sert geri çekiyor ki boynum kırılacak sanıyorum. Ellerim kafasından düşüyor ve sanki saçlarımı kafatasımdan koparmaya niyetliymiş gibi kademeli olarak baskı uygularken ona bakıyorum.

Tırnaklarımı koluna geçirirken içimden bir çığlık kopuyor.

O da ifadesiz bir şekilde bana bakıyor. "Tekrar deneyelim. Bir şey yaparsan, on kat daha kötüsünü alırsın. Anladın mı?"

Kafatasımdaki acı neredeyse bayılmama neden oluyor ve kendimi onun acımasız pençesinden kurtarmak için kör bir şekilde tekmeliyorum.

Ondan bir inilti döküldü ve az önce ona tekme attığımı ya da diz çöktürdüğümü fark ettim.

Dick.

Hareketlerim durgunlaşıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, bekle! Demek istediğim

için-"

Kukumumu tokatladığında sözlerim bir çığlıkla sona eriyor. Sertçe. O kadar sert ki, yıldızları görüyorum ve gözyaşlarım göz kapaklarımı yakıyor.

Keşke orada dursaydı. Keşke sadece vuruşla birlikte gelen acı ve tiksinti olsaydı.

Korkudan amım kasılıyor ve içim sıvılaşıyor. Hayır, hayır, hayır.

Ne oluyor be?

"Sabrımı test etmeyi bitirdin mi?" Kane saçlarımı kullanarak beni yere yatırana kadar itiyor, sonra tek bir güçlü hareketle bacaklarımı ayırıyor.

Tanrım. Hay sikeyim.

Her şeyi yaparım dediğimi biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, farklı koşullar altında Kane ile yatardım, ama bu adam deli.

Beni onarılamayacak şekilde inciteceğini kim bilebilir?

Amımı ortaya çıkarmak için iç çamaşırlarımın parçalarını geri çekiyor, sonra kalçalarımı tutuyor ve beni aletine doğru sürüklüyor.

"Bekle...bekle..." Koluna yapışıyorum, zayıflığımı bastırma çabalarımına rağmen ellerim titriyor. "Lütfen!"

"Ne?" Parmaklarımı kolundan sıyrıyor ve elimi başımın üstünden sert zemine çarpıyor.

"Bunu istemiyorum. Duracak mısın?"

"Sözleriniz ve yalvarışlarınız beni etkilemez. Şöyle olacak. Seni kullanacağım, Dahlia. Sen çığlık atıp ağlayana ve durmam için yalvarana kadar seni taciz edip aşağılayacağım. Amcığın sikimin kum torbası olacak ve eğer tatmin olmazsam, kışına geçip kanayana kadar seni çiğ çiğ sikeceğim. Yani tüm deliklerini emrime vermeye hazır değilsen, 'kırmızı' de. Beni durduracak tek kelime bu."

Düzensiz nefes alışım yavaşlıyor.

Bu benim sınavım.

Kabul edilmek için beni becermesine izin vermeliyim ya da sadece güvenli kelimeyi söyleyebilirim ve o da gitmeme izin verir.

Üniversiteden ve kasabadan tamamen uzaklaştırılacağım ve Violet'in saldırısının arkasında kimin olduğunu bulmak için tek şansımı kaybedeceğim.

Benim için yaptığı tüm fedakârlıklarla kıyaslandığında, bu hiçbir şey.

Yeni bir kararlılıkla, net bir sesle "Prezervatif kullanabilir misin?" diyorum.

"Sikimi çiğ çiğ amına sokacağım. Prezervatif engel olur."

Titrek bir nefesle boştaki kolumla gözlerimi kapatıyorum ve teslim olmuş bir ses tonuyla "Ne istersen yap" diyorum.

Sanırım elinin bileğimi hafifçe sıkıldığını hissedebiliyorum, ama belki de bu sadece kafamın kendimi onun bir parçasının önemseydiğine inandırma yoludur.

O kısmı bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu görebilir ve belki de söz verdiğinin aksine bunu nazikçe yapabilir.

Ama daha iyi bilmeliydim.

Kane bacaklarımı daha da ayırıyor ve tek seferde içime giriyor.

Acı içimde patlarken sırtımı yerden kaldırıyorum ve bir çığlık atıyorum.

Acıtıyor.

Tanrım. *Acıtıyor.*

O kadar büyük ki, amıma attığı tokattan dolayı daha yeni ıslanmıştım. Kaslarımın çok gergin olduğundan bahsetmiyorum bile, sırtım kırılacakmış gibi hissediyorum.

Dudaklarım titriyor ve yaşlar göz kapaklarımda toplanırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Kırmızı.

Kelime kırmızı.

Tek hecenin dökülmesini engellemek için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

Acı iyidir.

Hayatım boyunca sayısız acıyla başa çıktım. Bu hiçbir şey değil.

Bu sadece yakında sona erecek bir sıkıntı.

Kontrollü nefes alışları kulaklarımı dolduruyor, keskin ve itişleriyle zamanlanmış. Nefes al. *İt.*

Nefes ver.

Dışarı.

Nefes al. *İt.*

Nefes ver.

Dışarı.

Ritme odaklanmaya karar veriyorum, çilenin bitmesini bekliyor ve dua ediyorum. Yakında bitirecek. Bütün erkekler bitirir.

"Rahatla." Sözleri sıkılmış gibi geliyor. "Ne kadar sertleşirsen, bu o kadar uzar. Unutma." Kıcımin yan tarafını tokatlıyor. "Bu beni tatmin etmezse delik değiştiririm."

Sözleri kaslarımı daha da germekten başka bir işe yaramıyor.

Hiç anal seks yapmadım. Eğer o aletini kullanmadan yaparsa, muhtemelen ölürüm.

Tamam, bu konuda akıllı olalım. Derin nefes alarak rahatlamaya çalışıyorum.

Bu sadece başka bir sikiş, Dahlia. Zaten onlardan hiçbir zaman tatmin olmadın.

Nefes

al.

Nefes

ver.

Yakında bitecek.

Benden nefret ediyormuş gibi sert bir şekilde içime girmesi hiç yardımcı olmuyor.

Hızlı ya da dengesiz değil.

Kane konuşur gibi sikişiyor. Kasıtlı ve kontrollü. Sanki bugünün gündemindeki bir görevi yerine getiriyormuş gibi.

Görev benim.

Görev benim.

Bugün uyandı ve eğlence hedefi olarak beni seçti.

"Bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim ve seni temin ederim ki ben de hoşlanmıyorum. Hâlâ çok gerginsin, neredeyse sikimi keseceksin." Kaşlarının çatıldığını neredeyse görebiliyorum. Ne cüretle lanet olası yerde seks yaparım ve onu kollarımı açarak kabul etmem?

"Belki nazik olursan daha ıslak olurum ve zamanına değmesini sağlarım," diyorum kendimi durduramadan.

İçimde hareketsiz duruyor, sert siki gerginlikle titriyor.

"Ne dedin lan sen?" Kolumu yüzümden çekip alıyor ve diğeriyle birlikte başımın üzerine hapsediyor. "Gözlerimin içine bak ve tekrar söyle."

Ne var biliyor musunuz? Ben zaten bu durumdayım. En kötü ne yapabilir ki?

Yapmak mı?

Canın cehenneme Dahlia. Onu gerçekten kıskırtmak mı istiyorsun? ne kadar öngörülemes olduğunu bilerek mi?

Alt dudağımı ısıyorum.

"Dilini kedi mi yuttu?" Gözleri kararıyor, gölgeli ışığın altında akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünüyor.

"Önemli bir şey değil."

"Hayır. Bir şeydi. Nazik olma çizgisi boyunca. Bunun gibi mi?" Dışarı kayar ve derin ama yavaşça içeri girer.

Karnımın dibinde karıncalanmalar dans ediyor.

"Yoksa bu mu?" Bileklerimi serbest bırakıyor ve beni ölçülü bir hızda becerirken klitorisimi ustaca zevk verici hareketlerle daire içine alıyor.

Amım sıkılaşıyor ve onu her itişte yutarken her santimini hissediyorum. Boyutunu zar zor fark edene kadar ona uyum sağlıyorum. Altımdaki toprak zemine rağmen vücudum gevşiyor ve kalçalarım yuvarlanarak onun hareketleriyle buluşuyor.

O derine indikçe inlediğimi bile duyuyorum. Kolunu tutuyorum ve kıyafetlerin arasından tenini okşuyorum.

Nedense seks sırasında hep dokunmaya ihtiyaç duymuşumdur. Sanırım savunmasızlık hissini ortadan kaldırmak için bir tür fiziksel bağlantıya ihtiyacım var.

Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var ve keşke çıplak olsaydı.

Ter tenimi kaplıyor ve midemde biriken çalkantıyı hissediyorum.

"Bu kadar nazik olmak senin için uygun mu?" diye soruyor parmakları klitorisime dokunurken, daire çizerken ve çimdiklerken.

"Mmm, evet, bu iyi."

O kadar sert boşalacağımı sanmıyorum, ama en azından ıslağım, bu yüzden itişleri artık acıtmıyor. Aslında, her hareketinde beni esnetme şekli heyecan verici. Tek başıma ya da başkalarıyla sadece cansız orgazmlar yaşadım ve bu sorun değil.

Zaten cinsel dürtülerim hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

"Zevkinizin önemli olduğu yanılgısına kapılmış görünüyorsunuz. Sana haberlerim var." Kane eldivenli elini boğazıma doladı ve

acımasızca iter. "Öyle değil."

İçimde şehvetli bir yere çarptığında çılgık atıyorum. Ritmini artırıyor ve daha derine ve daha sert giriyor, o noktaya tekrar tekrar çarpıyor.

Sırtım yere sürtünüyor ve beni sikerken boğarak öldüreceğini düşünüyorum.

"Bu benim zevkimle ilgili." *İtme.* "Benim memnuniyetim." *İtme.* "Sen sadece almak için buradasın." *İtme.* "Vücudun ben nasıl istersem öyle kullanılmak ve işaretlenmek için yaratıldı." *İtme.* "Bu benim döl deliğim, anlaşıldı mı?"

İki elimle kolunu kavıyorum, tırnaklarım malzemeye batıyor o bana doğru ilerlerken. Maske onu gecenin içindeki bir iblis gibi gösteriyor.

Yok etmeye kararlı bir deli.

Ritmi beni nefessiz bırakıyor ve sürekli vurduğu o nokta dışında hiçbir şey düşünecek netliğe sahip değilim.

"Amin sikimi boğuyor." Kalçalarını yuvarlıyor ve tekrar itiyor. "Döllerimin bu deliği doldurmasını bekleyemiyor musun? Ne açgözlü bir orospusun."

Vücudum olabilecek en müstehcen şekilde ihlal ediliyor ve sözleri çok aşağılayıcı ama midemin dibinde oluşan kasırganın ötesini düşünemiyorum.

Kasırga şiddetli ve amansızdır.

İstesem de durdurabileceğimi sanmıyorum.

Aynı anda bu kadar rahatsız edici, yoğun ve zevkli bir şey hissetmemiştim.

"Bekle... bekle..." Boğuluyorum, ama yavaşlamak yerine bana vuruyor, aleti neredeyse beni parçalıyor.

Ve bu acının ortasında, öleceğimi düşünüyorum. O beni sikerken öleceğim.

Ama bana çarpan dalga, kör edici bir zevk bulutu. Kasıkları kasıklarına çarptığında, içimden sıvı fışkırıyor ve kot pantolonunu ve etrafımızdaki zemini ıslatırken dehşet içinde bakıyorum.

Başım geriye yuvarlanırken hayatımda ilk kez nasıl fışkırdığıma odaklanamıyorum. Orgazm elektrik dalgaları halinde içime doluyor ve beni bütünüyle yutuyor. Bacaklarım titriyor ve uzuvlarımın kontrolünü kaybediyorum.

Sanırım bir saniyeliğine bayıldım.

Gerçekliğe geri döndüğümde, Kane beni daha derinden beceriyor ve orgazmın hiç bitmeyeceğini düşünüyorum.

Ama sonra çekildi ve boğazımı serbest bıraktı.

Sonunda bitti sanıyorum ve hızla göz kırpyorum, ama sonra güçlü bir elini belime doluyor ve beni yüzüstü çeviriyor.

Dizlerim yerle buluştuğunda zonkluyor ve beni dirseklerime bastırıp kıcımlı havaya kaldırıyor. "Bu işe yaramıyor, farklı bir şey deneyelim."

Arkama bakmaya çalışıyorum ama elini saçlarıma daldırıp yüzümü toprak zemine bastırıyor ve burun deliklerimi nemli toprak kokusuyla dolduruyor.

Tokat!

Eldivenli avucu kıcımın yanağıyla buluştuğunda içimden bir inilti kopuyor. Acı beni iliklerime kadar sarsıyor, ama düşünmeden beni tekrar tokatlıyor, bu sefer her iki yanağıma da.

Çığlık atıyorum ama yer ve hıçkırıklarımla yüzünden sesim kısmen boğuk çıkıyor. Gözlerim acıyor ve gözyaşlarımla toprağa aktığını fark ediyorum. Acıyor.

Anne gibi acıyor.

Ama bir şekilde zevk devam ediyor; hatta daha da yakıyor. Ve bu beni çok korkutuyor.

"Dur!" Parmaklarımı toprağın içine sokarak haykırıyorum. "Dur... dur..."

"Mmm, işte bu." Sanki kum torbasıymışım gibi kıcımı daha sert tokatlıyor.

"Benim için kır."

"Lütfen..." Kör edici bir zevkle birlikte acı yoğunlaştıkça hıçkırıyorum.

"Daha fazla. Parçalara ayrıldığında nasıl görüldüğünü göster bana. pis sürtük."

Tenim ateşle ıslatılmış gibi hissediyor, bu yüzden parmaklarını hırpalanmış kık yanağıma batırdığında çığlık atıyorum, ama zar zor duyuluyor. Gelmek üzere olan sürekli zonklama dışında tüm gücüm kaybolmuş gibi görünüyor.

Aleti tekrar içime girmeye zorluyor ve ben çığlık atıyorum.

Duvarlarım onun cüssesi etrafında kenetleniyor ve beni kıracaktı gibi hissediyorum. "Bu daha çok benziyor. Sıkı amın beni çok iyi boğuyor. Mmm. Daha fazla."

Zayıf bir elimi arkama uzatıp körü körüne kalçasına, kotuna, ulaşabildiğim her yere vuruyorum. "Hayır... hayır... kes şunu... lütfen..."

Acıttığı için mi yoksa bu kadar tahrik olduğum için korktuğumdan mı durması için yalvarıyorum bilmiyorum.

Ama beni dinlemeyince rahat bir nefes alıyorum.

Kane kör edici bir güçle içime giriyor, mümkün olabileceğini düşündüğümde daha derine iniyor.

"Şu ıslak amcığına bak. Sik almakta çok doğalsın." Kıcımlı tokatlıyor ve ben sümüğümün ve gözyaşlarımın tadına bakarak hıçkırıyorum.

Ama ben ne kadar feryat edip ağlarsam ağlayayım, o d e v a m ediyor ve beni sikiyle kazığa oturtuyor.

Zevk ve acı birbirine karışıp tek ve aynı olana kadar kıcımlı tokatlıyor.

Sanırım dediği gibi paramparça olacağım, hatta bayılacağım ya da gerçekten öleceğim.

Yerde mırıldanarak ağlarken, sadece 'kırmızı' dersem duracağını söylediği aklıma geliyor.

Dilimin ucunda ama söylemiyorum. Neden söyleyemediğimi bilmiyorum.

İstemiyorum bile.

İçime girerken saçlarımı sıkıca kavırıyor, kasıkları ağrıyan, hırpalanmış kıcıma çarpıyor, ritmi yoğunlaşıyor, beni daha derin, daha sert beceriyor.

"Çok meydan okuyan görünüyorsun, ama becerilirken küçük pis bir fahişeye dönüşüyorsun." *Tokat*. "Her yere damlatıyorsun. Ne boktan bir durum."

İçim sıvılaşıyor, her yerim acıyla zonkluyor ama Kane sözünü bitirmiyor. Ya da yavaşla.

Beni bir oyuncak bebek gibi kullanıyor, saldırganlığını ve kirli cinsel sapkınlığını benden çıkarıyor.

Ve ben hala buna bir son vermiyorum.

Yeni bir yoğunlukla içime girerken asla boşalamayacağını düşünüyorum.

Sanırım bundan kurtulamayacağım. Sularım kalçalarımın altına aksa bile.

Daha önce hiç bu kadar rahatsız edici bir zevk hissetmemiştim, acıyla bu kadar iç içe geçmişti. Çok yoğun ve yabancı.

Aman Tanrım.

Kör edici bir zevk içimde sıkılıyor ve gözlerimi kapatıyorum, orgazma hazırım.

Ama vuramadan önce, Kane geri çekiliyor.

Ne...hayır... En azından boşalmama izin verebilir.

Karanlık sesi havada yankılanırken amım nabız gibi atıyor ve protesto için geriliyor. "Dediğim gibi, bu seninle ilgili değil, sürtüğüm. Bir gece için yeterince geldin."

Beni tekrar ters çevirdiğinde dünya dönüyor. Yanan kırım yerle buluştuğunda hıçkırıyorum.

Üstümde bir gölge hissediyorum ve başımın üzerine oturup dizlerini şakağımın iki yanına koyarak korkunç maskesinin ardından bana baktığında gözlerim açılıyor.

Kot pantolonunun kumaşı ısınan ve acıyan yanaklarımı kaşındırıyor. Kane sertleşmiş sikini sert bir elle tutuyor, arkasındaki damarlar şişkinleşiyor. "Aç şu lanet ağzını."

Gözlerimi kırıştırıyorum, hâlâ kafam karışık, tüm gücüm gitmiş. O kadar bitkin, ağırlı ve cinsel hüsrarla doluyum ki, çoktan bayılmadığıma şaşırıyorum.

Razı olmadığımı saçlarımdan bir tutam tutuyor, başımı şiddetle yukarı çekiyor ve aletin alt tarafıyla ağzımı tokatlıyor. Sonra yüzümün her yerine boşalıyor, döller gözlerimde, burnumda, yanaklarımda, ağzımda yapışkan bir tabaka oluşturuyor.

Her yerde.

Yüzümü karıştırırken bakışları üzerimde kalıyor ve ben onun sadece bulanık bir versiyonunu görebiliyorum. "Ne kadar *pis*, küçük bir fahişe."

Gözlerimiz buluşurken dilimde onun tadını alıyorum.

O kadar kopuk ki içinde bir sıcaklık olup olmadığını merak ediyorum. Eğer yüzümü dölle boyamamış olsaydı, az önce olanlardan zevk almayan bir robot olduğundan şüphelenirdim.

"Daha iyi bir sürtük olabilirdin," diyor gözleri kadar mesafeli bir ses tonuyla, ayağa kalkıp kendini içeri atarken. "Eğer yürüyebiliyorsan, solundaki kapıdan geç."

O kapıdan içeri adımını atarken, ben dehşet içinde yanıp sönen kırmızı ışığa bakıyorum.

Bir kamera olduğunu tamamen unutmuşum.

Bazı hasta sapıklar tüm bu süre boyunca aşağılanmamı izliyorlardı.

DAHLIA

Kane ortadan kayboldu.

Ve bununla birlikte kamera kırmızı yanıp sönmeyi durdurur.

O gittikten kısa bir süre sonra geri döndü ve kafama bir palto fırlattı - dışarıdaki muhafızların giydikleri gibi pirinç düğmeli siyah deri.

Sonra sanki onu iğrendirmişim gibi, bana doğru iki kez bakmadan karanlığın içinde kayboldu.

Beni becerdikten sonra.

Beni kendi zevki için kullandıktan sonra.

Bu düşünce, kamera karşısında hayatımın en sert seksini yaptığım gerçeğinden daha aşağılayıcı. Ve o kadar sert boşaldım ki, fişkırdım.

Terapiye ihtiyacım var. Keşke bunu karşılayabilseydim.

Yırtık gömleğimi yüzümde gezdirirken hareketlerim sert ve otomatik, zımpara kağıdı gibi tenimi sıyrıyor. En temiz parçayı bulup bacaklarımın arasına sürüklüyorum.

Leğen kemiğimde ve kıkımda bıraktığı çürükler zonklıyor, ısı yayıyor. Her küçük kaymada keskin, yakıcı bir acı içime işliyor. Onun içimdeki hissi çiğ, canlı, sanki bedenim yırtılmış ve onun küçük, görünmez parçalarıyla dolmuş gibi.

Kot pantolonumu yukarı çekip ayakkabılarımı giydikten sonra kocaman paltoyu giyip kemerini belime bağlarken gergin kaslarım itiraz ediyor.

Kane gibi kokuyor. Odunsu ve gizemli. Başta

büyüleyici, ama yakından bir şeytan.

Ne tür bir örgüte ait olduğunu bilmeme rağmen başlangıçta onu insancılaştırmaya çalıştığım için kendimi haklı çıkarıyorum.

Bu lanet olası organizasyondaki en yeşil bayrağın o olduğunu sanıyordum ama anlaşılan renk körüymüşüm.

Şu andan itibaren Kane, Vencor'daki herkes gibi benim düşmanım.

"Tebrikler, Bayan Thorne," diye yankılanıyor yukarıdan zarif bir ses.

"Hem zihinsel hem de fiziksel dayanıklılığınızı kanıtladınız ve bu nedenle

Deneme Vencor üyesi. Şu andan itibaren, sizden sorumlu Kıdemli üyenin önünüze koyduğu her görevi yerine getirmeniz beklenmektedir. Reddederseniz sürgün edilirsiniz. Görevleri yerine getirmede art arda üç kez başarısız olursanız sürgün edilir ve tüm ayrıcalıklarınız elinizden alınır. Kaderiniz sizi buraya getiren Kıdemli üyeye bağlıdır. Eğer onlar sizi atarsa, siz de atılırsınız. Vencor'un sırlarını ya da kabul töreninde veya toplantılarda yaşananları ifşa etmeniz hayatınıza mal olacaktır. Şimdi kabul törenine katılacaksınız."

İşaret üzerine solumda bir kapı açılıyor ve içeri girmeden önce bir an tereddüt ediyorum. Normal yürümek için elimden geleni yapıyorum ama bu imkânsız. Her hareketimde bacaklarımın arasında acı verici bir ağırlık oluşuyor ve bırakın yürümeyi, doğru düzgün nefes almak bile zor geliyor.

Odanın duvarları düzensiz taşlardan yapılmıştır ve tavanı bir kubbe şeklindedir ve siyah bir yılan ile büyük bir karga arasındaki vahşi bir dövüşün korkunç bir görüntüsüyle süslenmiştir.

Geniş alan tünel kadar karanlık değil ama aydınlık da değil. Ortada daire şeklinde duran beş kişi deri eldivenli elleriyle yanan meşaleler tutuyor.

Uzun, büyük siyah pelerinler giyorlar, bu yüzden cinsiyetlerini söyleyemiyorum. Yüzleri tıpkı Kane'inki gibi maskelerle kaplı. Yılan ve pençe detayları dans eden ateşin altında korkunç görünüyor.

Bu sapıkların Kane'in beni öldüresiye sikmesini izlediklerini düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Ellerim titriyor ve arkamı dönüp mümkün olduğunca uzağa kaçmayı düşünüyorum.

Ama benim yok.

Buraya gelmek için katlandığım şeylerden sonra olmaz.

İki pelerinli Üye geri çekilerek çemberde bir açıklık bıraktı. Bunu içeri girmek için bir işaret olarak kabul ediyorum.

İçeri girer girmez arkamda boğucu bir varlık belirliyor. Bir ya da birkaç pelerinli insan maskelerinin küçük göz deliklerinden bana bakıyor, ama ben yine de peşimdeki kişiyle yüzleşmek için dönüyorum.

Uzun boylu bir gölge tepemde yükseliyor, eldivenli sol elinde etrafına yılanlar dolanmış gümüş bir fincan tutuyor. Sağ eli ise çıplak, arkasındaki damarlar çıkıntı yapıyor ve işaret parmağındaki siyah yüzüğü gösteriyor.

Kane.

Tamamen gizlenmiş ve maskelenmiş olmasına rağmen onu sadece elinden tanıyabilmek benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum.

Beni dışarıdan takip etmiş olmalı, çünkü etrafımızı saran çemberde hâlâ beş üye var.

Uyluklarımın arasındaki zonklama şiddetleniyor ve bunun bana yaşattıklarından tiksindiğimden mi yoksa tamamen farklı bir şeyden mi kaynaklandığından emin değilim.

Kane sağ elini başımın üstüne koyuyor. Sert, büyük ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Tam kafatasımı ezeceğini düşündüğüm anda beni sertçe aşağı itiyor. "Diz çok."

Tek kelime pazarlığa açık değil ve dizlerimi bükerek yavaşça pozisyon alıyorum - reddedebileceğimden değil.

Umarım bu da başka bir teşhirci cinsel eylem değildir. Bu kadar insanın önünde bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bu insanların benim çözülüşümü kamera aracılığıyla izlediklerini bilmek hâlâ midemi bulandırıyor.

"Benden sonra tekrar et." Kane'in sesi o kadar soğuk geliyor ki kanım donuyor. "Ruhumu gölgelere teslim ediyorum."

İşaret parmağım başparmağımın üzerinde küçük bir daire çiziyor ve alçak ama sabit bir sesle konuşurken boğazımdaki yumağı yutuyorum. "Ruhumu gölgelere teslim ediyorum."

Kane'in parmakları kafa derime batıyor ve kafamı parçalara ayıracağını düşünüyorum ama beni serbest bırakıyor ve kocaman avucunu önüme uzatıyor. "El."

Ona sol elimi uzatıyorum ve o da pantolonunun arkasından siyah bir hançer çıkarıp işaret parmağımı kesiyor. Acısı küçük ama kan akıyor ve Kane kanı bardağa damlatıyor.

Sonra kendi işaret parmağını kesiyor ve sanki şeytani bir ayınmış gibi kanlarımızın birbirine karışmasını nefesimi tutarak izliyorum.

Kane kesik işaret parmağını bardağa daldırıyor, etrafında döndürüyor, sonra kanı alnıma yılan sembolü olduğunu düşündüğüm bir şey çizmek için kullanıyor.

İşi bittiğinde bardağı yere bırakıyor, sessizlikte yankılanan gürültülü çınlamasıyla. Ona bakıyorum ve maskenin içinden sadece karanlık delikler görebiliyor olsam da parlıyorlar.

Shining.

Gözlerini hiç bu kadar heyecanlı gördüğümü hatırlamıyorum. Doğru kelime bu mu?

Etrafımızı saran adamlardan biri konuşuyor, cızırtılı sesi boşluğu dolduruyor. "Şimdi onu diğerlerine verin ki ağzına girebilsinler."

Tenim karıncalanıyor ve gözlerim açılıyor.

Kane'in minyatür hareketlerine o kadar odaklanmışım ki, bir şekilde etrafımızdaki diğer Üyeleri görmezden geldim.

Bakışlarım onu arıyor, ama sadece bir saniyeliğine. Aptalca bir an.

Çünkü gerçek, kaburgalarım bıçak gibi saplandı. Kane benimle değil. yan.

Bu odadaki hiç kimse değil.

Kendimi o kadar alçaltabilecek miyim? Violet için olsa bile.

Sanırım yapabilirim.

Kane adamın sözlerine tepki vermiyor. Bunun yerine pelerinine uzanıp muhafızlarınkine benzer gümüş bir maske çıkarıyor ve yüzüme takıyor.

Elimi tutuyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni ayağa kaldırıyor. Göğsü kısa bir an için benimkini sıyrıyor, sıcak ve sert, bir duvar gibi.

"İlgilenmiyorum," diyor her zamanki duygusuz ses tonuyla ama sanırım ses tonunun altında bir gerginlik seziyorum.

"O zaman ağzını bizim önümüzde kullan," diyor etrafımızdaki pelerinli adamlardan bir diğeri muzip bir ses tonuyla.

Bu Preston mı?

"Hala ilgilenmiyorum. Beni tahrik etmeyi başaramıyor." Ouch.

Sözleri beni bir hançer gibi delip geçti. Bir erkek tarafından kullanıldıktan sonra bir kızın duymak isteyeceği şeyler kesinlikle bunlar değildir.

Ama en azından daha fazla aşağılayıcı hareket yapmak zorunda kalmayacağım. "Bundan emin misin?" diye soruyor başka biri kadınsı bir sesle.

"Evet. Sikimi görmek istiyorsan söylemen yeterli." Kane'in sesi sıkılmış gibi çıkıyor, sanki buradan siktir olup gitmek için sabırsızlanıyor.

Kimse itiraz etmeyince pelerininin bir kolye çıkarıyor; kızın taktığını gördüğüm pençe kolyenin aynısı.

Zinciri boynuma geçirirken yüzüm onun kaslı göğsüne çarpıyor. Zincir yerine otururken kulağıma sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor: "Fırsatın varken kaçmalıydın. Cehenneme hoş geldin Dahlia."

DAHLIA

Yaşadıklarımın sonra yüzümü yorganın altına gömmeli ve gecenin geri kalanında orada saklanmalıydım.

Ve bunu denedim.

Neyse ki sabahın birinde döndüğümde Megan henüz eve gelmemişti. Geceyi arkadaşlarıyla geçirmesi ya da dışarıda parti yapması alışılmadık bir durum değil.

Cildim kıpkırmızı olana kadar ovaladığım bir duş aldım, sonra yorganın altına yüzüstü uzandım çünkü kığım her hareketimde yanıyor. Ne zaman gözlerimi kapatsam, ailemin geçirdiği kazanın ve sert, acımasız seksin görüntüleri kafamı işgal ediyor.

Utanç ve tiksinti tenimi yeniden yoğun bir şekilde sızlatıyor, ben de tekrar duşa giriyorum. Haşlayan sıcak suyun altında, cildimi yeterince kuvvetle ovuyorum ve yeni morluklar mevcut seks morluklarına katılıyor.

Nasıl oldu da bu şekilde kullanıldım? O iblis tarafından? Hasta mıyım ben?

Bir yanımdan nefret etmek istiyor, kabul etmiş olsam bile bunu bir saldırı olarak görüyor. Muhtemelen bir tür savunma mekanizması olan bu kısım, bana bir seçenek sunulmadığını fısıldıyor. Bunu sadece hayır diyemediğim için yaptığımı.

Ama yapabilirdim.

Kane bana o kahrolası 'kırmızı'yı söylemem için her fırsatı verdi ama ben reddettim.

Duştan havluya sarınarak çıktıktan uzun süre sonra başım ağrıyor.

Yatağa yüzüstü uzandım ve o lanet binadan çıkarken bana geri verilen telefonumu aldım.

Instagram açık. Özellikle de Kane ile son DM mesajlaşmamda, benimle girişte buluşmasını beklerken. Bana yardım edeceğini düşünmemiş olsam da, beni bu anlamda kullanacağını da düşünmemiştim.

Yine de haksızlığa uğramış hissetmek ya da mağdur hissetmeye çalışmak faydasız. Bana sayısız kez çıkış yolu sunulmasına rağmen yine de devam etmedim.

Profiline tıklıyorum ve başlığa gözlerimi kısıyorum.

Vipers'in Merkezi ve Kaptanı.

Daha çok iki yüzlü bir şeytan gibi.

Kane'in Instagram sayfasını takip ettiğim dönemde bir makale gibi incelemiştim ama şimdi farklı bir gözle bakıyorum. Hokey temalı, maçlardan ve antrenmanlardan karelerin yanı sıra takım arkadaşları, koç, bazı profesörler ve taraftarlarla çekilmiş fotoğraflarla dolu.

Üniversitenin üst düzey yöneticileri ve Vipers'in bağışçılarıyla bağış toplama etkinliklerinde başkaları da var. Şehirdeki büyük isimler. Ailesi, Callahan'lar, Armstrong'lar ve Osborn'lar.

Ancak, sanki geçmişinin ana odak noktası olmasını istemiyormuş gibi, bunlar çok az.

Hepsinde son derece samimi görünüyor. Numara yaptığını ya da bir imaj oluşturduğunu gösteren hiçbir işaret yok.

Gülümsemeleri, konuşması çok eğlenceli olacakmış gibi samimi ve çekici bir hava yayıyor.

O gülümsemelerin onun buz gibi gözlerine hiç ulaşmadığını ancak şimdi fark ediyorum.

Pek sayılmaz.

Renkleri nedeniyle güzel görünüyorlar, ancak bu yüzünün geri kalanıyla gülümsedikleri anlamına gelmiyor.

Belki de onun diğer yüzüyle zaten tanıştığım içindir, ama perde kalktı ve rastgele, bazen koordinasyonsuz resimlerin sadece onun çok iyi oynadığı bir oyun olduğunu anlıyorum.

Arkasına saklandığı mükemmel bir kılık gibi.

Ve şimdi benim kaderim Vencor'da onunkine bağlı olduğuna göre, onu çözmem gerekiyor.

Her nasılsa.

Yaklaşmam lazım.

Mümkün olan her

şekilde.

Konuşmalarımıza geri dönüyorum.

BEN

Bu gece sana verdiğim

STD için test yapsan

iyi olur. 😊

Ne? Bu onun dikkatini çeker.

Sanırım tüm bu lanet olası ham kısımla ilgili tek tesellim Kane ve takım arkadaşlarının son tıbbi testlerinin negatif çıkması. Biliyorum çünkü profesörümünden gizli raporlarına ulaştım.

Cevabı hemen geldiğinde kalbim yerinden fırlıyor.

KANE

Çok komik.

Şaka yapmıyordum.

Öyle olmalısın, çünkü amın uzun zamandır yarak yutmamış gibi hissediyordu.

Neredeyse bakire gibi.

Yanaklarım kızarıyor, ama iki katına çıkıyorum.

Ve sen bir sürü

Bakireler mi ?

Hayır. Hayranı değilim.

Tanrı'ya şükür. Hiçbir

bakire senin bu kötü seks

yöntemine maruz

kalmamalı.

Sikimin her tarafına fışkırttığında da acı çekiyor muydun?

Kalçalarımı birbirine sürtüyorum ama tam tersini yazıyorum.

Uh-huh. Hayatımın en kötü seksiydi.

hayat.

Hiç sanmıyorum. Sikimi öyle derin yutuyordun ki. Sanki yeterince alamıyormuşsun gibi.

Hayır, değildim. Her

neyse, sadece

söylüyorum. Klamıdya

kötüdür.

Sözüne güveniyorum.

Orospu çocuğu gibi

acı çekeceksin.

Uyu, Dahlia.

Başka hakaretler düşünmeye çalışıyorum ama çok heyecanlıyım, bu yüzden telefonu yatağa fırlatıyorum.

Kolye ışığın altında parlıyor ve gümüş pençeyi parmaklarımın arasına alıp iğrenç yılan gibi zincire bakıyorum.

Önemli değil. Rahatsızlık ve utanç kaybolup gidecek. En önemli şey, ben de varım.

Er ya da geç Vi'nin saldırganını teşhis edebileceğim.

Violet.

Onu görme arzusu saatli bir bomba gibi derimin altında atıyor.

Kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum, sonra da yurttan çıkmadan önce üzerime bir kazak alıyorum. Bisikletimle kasabaya gidiyorum.

Graystone Genel Hastanesi çok büyüktür ve kurucu ailelerin sağladığı geniş fonlardan yararlanan büyük bölümlere sahip olmasıyla ünlüdür.

Aynı zamanda yıl boyunca sayısız pahalı ameliyatı finanse eden Graystone Hope Vakfı'nın da başlıca faydalanıcısıdır. Bana GU'da burs teklif eden ve Violet'in tıbbi masraflarını ve hastanede kalış süresini ödeyen vakıf budur.

Kırk beş gün önce kız kardeşim, eskiden yaşadığımız Stantonville'deki hastaneye sahte plakalı siyah bir minibüsle götürüldü. Yüzü tamamen gizlenmiş bir adam onu bir sedyeye bıraktı ve kimliği tespit edilemeden minibüsle uzaklaştı. Kız kardeşimin bilinci yerinde değildi, başının arkasında bir yara ve vücudunun çeşitli yerlerinde daha az ciddi yaralar vardı. Daha büyük ve travma merkezi olduğu için onu Graystone Genel Hastanesi'ne naklettiler.

O zamandan beri, bir buçuk aydır komada. Kaldığı süre boyunca ödediği faturaları gördüm. Kendimi karaborsada parça parça satsam bile karşılayamayacağım faturalar.

Bu yüzden vakfa kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettarım. Onlarla fotoğraf çekirmek ve yardım parası kabul etmek umurumda bile değil. Zenginlerin vergiden kaçınma yolu olsa da umurumda değil. En azından tek can simidimin nefes almasını sağlayan tüpün parasını ödüyorlar.

Ailemi kaybettim ama Vi'yi asla kaybetmeyeceğim. Ruhumu şeytana sunmam gerekse bile.

Asansörle beşinci kata çıkıyorum, komadaki hastaları tuttukları yere.

Gece vardiyası hemşirelerini selamlıyorum. Vi hastaneye yattığından beri beni neredeyse her gün görüyorlar. Başhemşire Bayan Hales, tombul sarışın, pembe yanaklı, bana gülümsüyor ve sonra kaşlarını çatıyor.

"Dahlia, tatlım. Solgun görünüyorsun. Yine yemek yemeyi mi unuttun?" "Ben iyiyim. Violet nasıl?"

"Önce kendin için endişelen." Masayı karıştırıyor ve bir protein çubuğu çıkarıyor. "Bayılmadan önce bunu ye."

"Teşekkürler." Barı utanarak kabul ediyorum çünkü o haklı. Dün öğle yemeğinde yediğim ton balıklı sandviçle hayatta kalmaya çalışıyordum.

Violet, koyu zeytin rengi teni ve kalın kaşları olan genç bir adamla aynı odayı paylaşmaktadır. Adı Mario ve Violet saldırıya uğradıktan kısa bir süre sonra bir kaza geçirmiş. İkisi de bir süre yoğun bakım ünitesinde kaldılar ve şimdi hala aynı odayı paylaşıyorlar çünkü hastane kapasite yetersizliği nedeniyle ikisini de tek kişilik odalara taşıyamadı.

Onları ayıran bir perde olduğu için sorun etmiyorum, böylece hemşireler onlarla ilgilenirken mahremiyetlerine saygı duyuluyor.

Ancak Mario'nun hiç ziyaretçisi olmuyor. En azından ben burada bulunduğum süre boyunca kimsenin onu ziyarete geldiğini görmedim. Yine de bazen yatağının yanındaki masada meyve sepetleri buluyorum ve Bayan Hales sık sık bana onları yememi çünkü çürüyüp atılacaklarını söylüyor.

Mario kendini yalnız hissediyor olmalı, bazen onunla da konuşuyorum, çoğunlukla günün haberleri ya da rastgele anekdotlar hakkında. Onu ziyaret etmeyi bırakırsam Vi'nin nasıl hissedeceğini hayal etmek bile istemiyorum.

En neşeli gülümsememi takınıp kapıyı iterek açıyorum. "Vi! Bir üst sınıf öğrencisi olarak laboratuvara tam erişim hakkına sahip olduğum için çok heyecanlıyım-"

Sözlerim Violet'in yatağının yanında duran uzun bir gölgenin görüntüsüyle kesiliyor.

Karanlıkta boğuluyor ve kapüşonu başını ve yüzünü örtüyor.

Onu zar zor görebildim ve çığlık attım.

Pencereye doğru koşar, zorla açar ve dışarı atlar.

Ayak sesleri koridordan hızla içeri girerken Violet'e doğru koşuyorum.

Neyse ki hâlâ huzur içinde uyuyor ve yatağının yanındaki makine hafif yüksek ama çoğunlukla düzenli bir ritimle bipliyor. Yine de her ihtimale karşı solgun elini tutup nabzını kontrol ediyorum.

"Neler oluyor?" Bir hemşire içeri bakıyor, yanakları kıpkırmızı.

"Birisi... bu odadaydı." Pencereyi gösterdim. "Pencereden atladılar."

"İmkansız. Bu yükseklikten ölürler." "Bu doğru."

Hemşire bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, sonra gidip dışarıya bakıyor. "Hiçbir şey yok."

"Ne gördüğümü biliyorum. Lütfen güvenlik kayıtlarını kontrol edin."

Pencereyi kapatıp dışarı çıkarken kaşları daha da çatılıyor.

Parmaklarının altında kız kardeşimin sabit atışını hissederken bile kalbim gürültüyle çarpıyor.

Mario'ya bir bakış atıyorum ve onun da huzur içinde uyuduğunu görünce nefesimi bırakıyorum.

Emin olmak için Vi'nin yanından ayrılıp camdan dışarı bakıyorum. Tek gördüğüm aşağıdaki yolda hızla ilerleyen arabalar.

Ama yanılmış olamam.

Burada biri vardı ve zamanında gelmeseydim kim bilir Vi'ye ne yaparlardı.

Kanım dondu.

Bekle.

Ona zarar veren kişi başladığı işi bitirmek için gelmiş olamaz, değil mi? Hemen kız kardeşimin yanına döndüm.

Çarşaflardan daha soluk olan hastalıklı beyaz teni olmasa uyurken bir melek gibi görünebilirdi. Eskiden parlak çilek sarısı olan saçları, minyon yüzünü çerçevelerken artık donuk ve cansız.

Violet her zaman herkesin durup baktığı bir güzellik olmuştur.

Flört etmek. Yararlanmaya çalıştı.

Şimdi kapalı olan gözleri aslında derin bir kot mavisi, yüz hatları minyon ve mükemmel bir şekilde uyumlu. Burnunun üzerinde bir tutam çil bile var.

Sık sık bir berduş gibi giyinir, asla makyaj yapmaz ve hatta fark edilmemek için kalın çerçeveli reçetesiz gözlükler takardı. Bunun işe yaradığını söyleyemem, çünkü sık sık kötü niyetli erkek bakışlarına maruz kalıyordu.

İçlerinden birinin az önce ona bir şey yapmış olabileceği düşüncesi kalbimde bir düğüm oluşturuyor.

Yetişkin olduğumdan beri, tıpkı onun beni gençliğimde koruduğu gibi ben de onu korumayı kendime görev edindim. Bazı nedenlerden dolayı erkekler beni onun kadar çekici bulmuyor. Yani, bakışlar alıyorum ama onunkiler gibi değil. Sanki o bir kan ve onlar da onu emmek isteyen vampirler. Beni ve genellikle biber gazımı, şok tabancalarımı ya da ek iş olarak temizlediğim ev sahibinin silahlarını görür görmez defolup gidiyorlar.

Ama bu sefer onu koruyamadım.

Bu sefer, içlerinden biri ona önce ulaştı.

Ona sarılıyorum, gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken başımı göğsüne bastırıyorum. "Beni asla yalnız bırakmayacağını söylemiştin Vi. Sen... söz vermiştin."

Kelimeler boğazımı sıkıyor ve her yerim titriyor. Beni yataktan kaldırıp ayakkabılarımı giymeme yardım ettiği gün gibi. Aynı zamanda

Köşede saklanırken titriyordu. O on üç yaşındaydı. Ben on iki yaşındaydım.

"BANA GÜVENİYOR MUSUN?" Violet bir keresinde ranzayı paylaştığımız odanın karanlığında bana sormuştu.

Başımı salladım.

Altı yaşımdan beri sistem içinde yaşadığım için kimseye güvenmemeyi öğrendim ama Violet farklı. Bazı çocuklar koruyucu bir kardeşleri olmasından nefret ederler. Daha az yemek yemekten ve ranzalarda uyumaktan nefret ederler.

Kötü niyetli ve hatta şiddet yanlısı olabiliyorlar. Violet değil.

Bir yıl önce New Jersey banliyösündeki bu eve geldiğimden beri yemeğini ve dolaptaki saklanma köşesini paylaşıyor.

Ben buraya geldiğimde Violet, sistemi sadece ek gelir için kullanan koruyucu ailelerimiz Martha ve Gerald ile altı aydır birlikteydi.

Violet sık sık buradan gitmemiz gerektiğini söylerdi.

Bir gece Martha ona kocasını baştan çıkarmaya çalışan bir fahişe dedi. Ben Martha'ya orospu, kocasına da sürüngen dedim çünkü Violet sade pamuklu pijamalar giyerken dudaklarını yalayarak ona bakan oydu. Vi asla açık giyinmez. Asla.

Son bir yıldır göğüsleri ve kalçaları büyüyor ve daha kıvrımlı hale geliyor ve o sürüngen Gerald adi gözlerini ondan alamıyor.

Başka bir gün, Martha karşılık verdiğim için beni dudağımı patlatana kadar dövdü. Violet benim adıma özür diledi ve bir daha yapmayacağıma söz verdi.

Vi çok özür diliyor. Aynı zamanda başını öne eğmiş, Martha'nın ona tıpkı sürtük annesi gibi çirkin bir fahişe demesini ve onu yanlarına aldıkları için şükretmesi gerektiğini yoksa uyuşturucu bağımlısı annesi gibi yol kenarında öleceğini söylemesini dinliyor.

Violet her zaman bıçağı kanıyla birlikte yutar ve yaralarını derinlere gömer. Asla şikayet etmez ya da sorun çıkarmaz ve sessizce acı çekmeyi tercih eder. Gerald'in ona uygunsuz bir şekilde dokunduğunu, ellerinin olmaması gereken yerlerde dolaşmasına ve oyalanmasına izin verdiğini yakın zamana kadar öğrenmemiştim.

Çatışmadan kaçınmak için konuşmak yerine sessiz kalmayı tercih eder, ancak söz konusu ben olduğumda her zaman konuşur. Her zaman durumu düzeltmeye ve beni kanatlarının altına almaya çalışır.

Her zaman baharatlı ağzıma dikkat etmem gerektiğini söyler ama ben onun kadar sabırlı değilim ve kolayca sinirleniyorum. Olmayı tercih ederim

Martha ve Gerald'in yaptıklarının yanlarına kalmasındansa dayak yemeleri, geceleri yiyeceksiz kalmaları ve tavan arasına atılmaları daha iyidir.

İşte bu yüzden Martha bu gece beni feci şekilde dövdü. Yüzünü tırmaladım ve Gerald kavgayı ayırıyormuş gibi yaptığında taşaklarına tekme attım.

Bana o kadar sert yumruk attı ki bilincimi kaybettim. Kendime geldiğimde, kendimi tavan arasında kilitli buldum.

Burası karanlık, havasız bir kutu ve tek ışık beyaz sokak lambasının duvarın üstündeki dar, toz kaplı pencereden süzülen gölgesi. Yukarıdaki ahşap kirişler parçalanmış ve eğrilmiş, örümcek ağları burada geçirdiğim saatlerin sessiz tanıkları gibi üzerlerine yapışmış.

Dizlerimi göğsüme çekip başımı onlara yasladığımda küfün ve sıkışmış sıcağın bayat kokusu tenime yapışıyor. Pencere pervazına düşüp inen hafif kar tozuna bakıyorum.

Doğru ya. Yakında Noel olacak. Tatil sezonundan nefret ediyorum.

Ailem öldüğünden ve ben yetim kaldığımdan beri, sanki bir iğne eski bir yaraya batıyor, dikişleri söküyor ve bana kaybettiklerimi hatırlatıyor.

Döşeme tahtaları tereddütlü bir adımın altında gıcırıyor. Kilitte bir anahtar titriyor ve sonra kapı açılıyor.

Violet.

Onlar uyurken her zaman anahtarları çalar ve bana bir sandviç getirir. Genellikle bana sarılır ve bir daha incinmemem için isyan etmeyi bırakmamı söyler.

Bu sefer farklı.

Tayt ve palto giymiş, omzuna da bir spor çantası asmış. Ama beni zıplatıp ona doğru koşturan şey bu değil.

Sol gözünün etrafındaki siyah morluk. Büyük, çirkin ve o kadar şişmiş ki zar zor açabiliyor.

"Vi, ne oldu? Kötü görünüyor."

Yüzümü okşuyor. "Sende de mavi bir morluk var."

"Onları öldüreceğim."

Gülümsüyor ve bu yüzünde gördüğüm en geniş, en içten gülümseme.

"Buradan çıkmak ister misin Dahl? Sadece sen ve ben?"

İkimiz de defolup gitmek istemeyeli uzun zaman olmuştu. Bu gece en iyisi.

Başımı salladım, yüzünü inceledim.

Morluk yakından daha kötü görünüyor ve alt dudağında küçük bir kesik var. "Kim yaptı bunu? O pislik Gerald'dı, değil mi?"

"Unut gitsin. Ben iyiyim." Yanağımı okşuyor ve ben acının sızısıyla irkiliyorum. "Yüzün daha kötü görünüyor bu arada."

İkimiz de kahkahayı patlattık ve fark edilmemek için birbirimizin ağzını kapatmak zorunda kaldık.

Başka bir çiftin koruyucu aile sistemini kullanarak çaresiz çocuklara Tanrı gibi davrandığı o korkunç yerden gizlice çıkarken hala gülüyoruz.

Histerik bir şekilde.

Hem Violet hem de benim için, uzun zamandır, belki de hiç, ilk kez kendimizi özgür hissediyoruz.

Yaşıyor.

Sanki ürkütücü bakıcı aileler ensemizde solumadan, bizi kendi sıradan hayatları için bir havalandırma deliği olarak kullanmadan istediğimiz her şeyi yapabiliymişiz gibi.

Nefes almak için bir köprüde duruyoruz.

Kar damlıyor, omuzlarımızı ve ayakkabılarımızı örtüyor. Ama yine de elektrik direğinin altında dönüp sessiz geceye "Özgürüz!" diye bağırıyorum.

Violet omuzlarımı tutuyor, loş ışık ve yağın karın altında sanki bir halesi varmış gibi görünüyor. "Dahlia?"

"Öyle mi?"

"Şu andan itibaren, birbirimizin tek ailesiyiz."

"Beni hiç yalnız bırakmayacak mısın?"

Bana sarılıyor ve bana yeni bir umut veren o kelimeyi fısıldıyor: "Asla."

Doğrulup Violet'in yüzüne bakıyorum ve elini titreyen ellerimin arasında tutuyorum. "Birbirimizin tek ailesi olduğumuzu söylemiştin. Beni nasıl terk edebildin? Seni öldürmekle tehdit eden adamı günlüğüne yazmak yerine neden bana anlatmadın?"

Aslında, neden olduğuna dair bir fikrim olabilir.

Violet onu tanıdığımdan beri yumuşak dilli ve insanları memnun eden biri oldu. Sesini asla yükseltmez ve otorite sahibi olan ya da ona bağırarak kişilere hayır demekte zorlanır. Ancak söz konusu ben olduğumda her zaman bir anne ayı gibi davranır, biri bana zarar verdiğinde ya da hakkımda olumsuz bir şey söylediğinde hemen hırçın bir koruyucu kıza dönüşür.

Beni muhtemelen kimliğini ortaya çıkardığı adamdan korumak istediğinden şüphem yok. Beni bu işe bulaştırmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Şaka yapıyor çünkü ben de aynısını yapardım.

Benim için çok şeyden vazgeçti ve şimdi ona borcumu ödeme sırası bende.

Vi, bizim gibi çocukların her zaman besin zincirinin en altında, sistemin bir kenarında, makinenin bir dişlisi olması gerektiğini söylerdi. Hayatlarımızın, acılarımızın ve travmalarımızın bir önemi yok.

Kimsenin umurunda değil.

Ama işte burada yanılıyor.

O benim için tüm dünyadan daha önemli.

Ona yakın olduğumu söylemek istiyorum. O pisliğin bulunduğu örgüte sızdığımı. Onu bulacağım ve sözüme kulak verin, yapacağım son şey olsa bile bunu ona ödeteceğim.

Ama benim yok.

Aslında, onu tedirgin etmemek için planlarım hakkında onunla hiç konuşmadım. Sadece iyi haberleri paylaştım ve onu özlediğimi söyledim.

Az önceki hemşire kapıyı iterek açar, kaşları hâlâ çatıktır.

"Görüntülerde bir şey bulabildin mi?" Soruyorum, kan beynime sıcıyor.

"**M e s e l e** de bu. Koridordaki ve asansördeki kameralar bir şekilde devre dışı bırakıldı."

KANE

"C allahan!"

Antrenörün sesi hücum çalışmasını durdurur.

Her zamanki gibi Jude, Price'ı tahtalara yapıştırdı ve sanki her şey normalmiş gibi pakla birlikte kayarak uzaklaştı.

Koç Slater, kentte doğup büyümüş ve Graystone Üniversitesi'nin eşsiz hokey programının gururlu bir ürünü olan oyunun emektarlarından biridir.

Uzun boylu, zayıf, kel ve bira göbekli. Katı olmasına rağmen, takım uyumu anlayışı ve uygulama tarzı birinci sınıftır. Oyuncuları var olduğunu düşündükleri sınırların ötesine itmesiyle tanınır.

Jude değil ama.

O orospu çocuğunun sınırı yok.

Jude, Price'ın kalkmasına yardım etmek yerine, akışını kesmeye cüret ettiği için ona ters ters bakar.

Koç yedek kulübesinden ona bakıyor, teni kızarıyor. "Sana oyuncularına dokunmamanı söylemiştim Callahan. Yıkıcı enerjini diğer takımlara sakla."

Jude küçümseyerek omzunu kaldırdı. "Bunun bir antrenman olduğunu ve gerçek bir maçmış gibi oynamamız gerektiğini sanıyordum."

"Yaralanma riskini en aza indirmekle ilgili kısmı kaçırdın mı?" "En aza indirmek, ortadan kaldırmak değildir."

"Buzdan çıkın. 71 numara, biniş için beş dakika majör."

Jude öldürücü bir yüz ifadesiyle, "Hadi ama, bu iki dakikalık bir penaltı bile sayılmaz," diyor.

"Pistimden defol. Şimdi."

Jude ceza sahasına doğru kayarken yüzünü buruşturuyor.

Harika. Şimdi on oyuncuyla idare etmek zorundayım. Bazen Jude karşılaştığım en güvenilmez insan oluyor.

Beyni çalıştığında mucizeler yaratıyor. Dürtülerinin kontrolü ele geçirmesine izin verdiğinde ise evcilleştirilemeyen vahşi bir attan farkı kalmıyor.

Otururken ona bakıyorum, kapana kısılmış bir hayvanı andırıyor. Son zamanlarda garip davranıyor. Garip derken, bakımının zor olduğunu kastediyorum.

Kusursuz zapt etme becerilerim bile yetersiz kalıyor. Onu tanıdığımdan beri böyle bir şey olmamıştı. Yani tüm hayatımız boyunca.

"Buzun altına gömülmeye hazır mısın, Davenport?" B takımının kaptanı ve pivotu Preston, hücum bölgelerindeki karşılaşmadan önce soruyor. "Takımınız sağ kanat oyuncusu olmadan bir işe yaramaz."

Gözlerimi diskten ayırmam.

Preston düğmelere basma ustası olabilir, ancak bunun tek nedeni rakiplerinin zayıflıklarından yararlanmayı kendine görev edinmesidir. İnsan doğasını incelemekte ve karşısındakinin tüylerini diken diken edecek kelimeleri tam olarak seçmekte uzmandır. Sayamayacağım kadar çok kez kontrol edildi ve fırlatıldı, ancak Jude balistik hale gelip bir kavga başlatırken, genellikle hafif kışkırtıcı bir şekilde sırtarak çıkıyor.

Yatılı okula gönderildiğimiz zamandan beri bu bizim dinamiğimiz oldu. Birileri Preston'a sıska ve zayıf görünümlü olduğu için sataşırdı ve Jude da onları dağıtırdı. Bazen beni de yanında götürürdü.

Yine de parmağımı bile kıpırdatmadan hayatlarını cehenneme çevirmeyi tercih ederdim.

Biz büyüdükçe Preston çocukluk zayıflığını kaybetti ama düşmanca davranışlarını kaybetmedi.

On kat daha kötü oldu.

Yine de onun için çok kötü. İstismar edebileceği hiçbir zayıflığım yok, bu yüzden yöntemleri benim üzerimde hiç işe yaramadı. Onun sözleri sadece beyaz gürültü.

Pakı takımım için çalışıyorum ve skoru eşitliyorum. Koç, Preston'ın savunmasına talimatlar yağdırıyor ve sanki onları boğmak istiyormuş gibi konuşuyor.

Hasarı en aza indirmek için elimden geleni yapmama rağmen, B Takımının güç oyunu onlara kurtulamayacağım bir avantaj sağlıyor. Jude geri döndüğünde, beraberliği zar zor koruyabildik.

Orospu çocuğu gibi vücut kontrolü yapıyor ve dikkatsiz oyunu için neredeyse bir penaltı daha alıyordu.

Sonunda kazanıyoruz ama koç duşa girmemize izin vermeden önce bize buz üzerinde sorumlu olmamız konusunda ders veriyor.

"Callahan sorununu halletmek için bir fikrim var," diye fısıldıyor Preston, duştan çıkıp havluyu ortama sardıktan sonra soyunma odasına yöneldiğimde.

Preston duşunu çoktan bitirmiş, kot pantolonunu, beyaz gömleğini ve Vipers ceketini giymiş ve şu anda altın sarısı saçlarını tarakla geriye doğru şekillendiriyor. Her tel mükemmel bir şekilde yerinde.

Dolabımı açıp havlumu bırakıyorum, ardından boxer külotumu ve eşofman altımı çekiyorum. "Bacaklarını kıramayız."

"Ah, ama bu bizi onun saçmalıklarından kurtaracak."

"Hayır." Hâlâ ona bakmadan spor çantamı karıştırıp kapüşonlu bir tişört buluyorum, sonra da başıma geçiriyorum.

Preston sırtını benimkinin yanındaki dolaba dayıyor, bakışları buz gibi oluyor ve hafif ruh hali o kadar hızlı değişiyor ki sanki hiç orada olmamış gibi. O ASPD'nin ders kitabı tanımı. Sosyopati, bipolar bozukluk ve bir sepet dolusu başka zihinsel sorun teşhisi konmuş. Annesini öldürdüğü söyleniyor. Kendisinden başka kimsenin doğrulayamayacağı ya da inkar edemeyeceği bir gerçek.

Preston, Beyaz Atlı Prens'in ününe sahip. Altın sarısı saçları ve parlak yeşil gözleriyle bir gönül adamı. Kızları seviyor ve sikiinde boğulmak isteyen etekli her şeyi sikiyor.

Ama Preston, hepimiz gibi, imajını koruma konusunda bir uzman. Hatta bu konuda en iyisi bile olabilir. Çünkü yürek hoplatan prens kişiliğinin ardında, başkalarının acı çekmesini seyretmeyi seven bir canavar saklı. Nadiren şiddete başvursa da, kan görmekten ve gözlerin boşaldığını görmekten hoşlanıyor.

Ne zaman potansiyel Vencor düşmanlarını ortadan kaldırma görevimiz olsa, onları bir susturucu ile ortadan kaldırdım. Jude genellikle onları öldürene kadar dövüyor, bu da dağınık ve gereksiz. Preston ise mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyor. Bıçağıyla.

Ayrıca planlarını ve arzularını mahvedenlerden gerçekten nefret ediyor ve işler istediği gibi gitmediğinde tam bir deliye dönüşüyor. Jude gibi düşüncesiz değil ama ölümcül.

Gülümserken bile ses tonundaki ince değişikliği hissedebiliyorum. "O lanet olası pisliğin Stanton Wolves'a karşı oynayacağım maçı sabote etmesine izin vermeyeceğim, eğer sen bu konuda bir şey yapmazsan ben yapacağım."

"Bizim
oyunumuz."

"Ne?"

"Wolves'a karşı sizin maçınız değil. Bu *bizim* maçımız. Callahan olmadan da kazanmayı hayal edebilirsiniz. Onun ligin en güçlü sağ kanadı olarak bilinmesinin bir sebebi var."

"Benden mi bahsediyorsun?" Jude duştan havlusuz çıkıyor, yara izleri ve çok sayıda çarpıcı dövmesi tüm çıplaklığıyla ortada.

İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü ya da diğer ekip üyelerinin ona nasıl baktığını hiç umursamadı. O sadece kanlı geçmişini bir rozet gibi takıyor.

Jude ile benim aramdaki fark bu. O başına gelen her şeyi gösteriyor. Ben göstermiyorum.

"Armstrong bacaklarını kırmayı önerdi, böylece gelecek maçlarımızı, özellikle de Wolves'a karşı olanı mahvetmeyeceksin." Dolabı kapattım. İlk dersim başlamadan önce her zamanki sabah koşumu yapma zamanı.

"Dişlerini dökeceğim." Jude, Preston'a yaklaşıyor.

İkincisi güler ve omzunu sıvazlar. "Şaka yapıyorum. Sadece şaka yapıyorum, koca adam."

"Öyle olsa iyi olur. Bana dokunursan kendini korkunç bir kazanın içinde bulursun."

"Öyle mi?" Preston kocaman sırtıyor. "Bir sonraki maçın üzerine bahse girmek ister misin?" "Bahis yok." Jude'a bakıyorum. "Ya bu lanet şeyi düzeltirsin

yoksa seni kaç maç sürerse sürsün yedek bıraktırırm."

Çenesi titreyerek bana bakıyor ama cevap vermeye fırsat bulamadan çıkıp gidiyorum.

Bu ikisiyle büyümüş olabilirim ama bu her zaman çatışma olmadığı anlamına gelmez.

Özellikle de Jude ve Preston arasında. Bir an birbirlerini koruyorlar. Sonra, birbirlerini öldürmek istiyorlar.

Ailelerimiz kasabanın kurucuları olduğundan, klanlarımız baskın olmak için sık sık birbirlerinin boğazına sarılmışlardır.

Bize birbirimize güvenmememiz ve savaş olasılığının bir "eğer" değil "ne zaman" meselesi olduğu öğretildi. Şu anda eşit olabiliriz ama gelecekte neler olacağını kim bilebilir?

Kim bilir, belki de bu mücadelede birbirimizin boğazına sarılacağız. Üst?

Birbirimizi ciddi şekilde incitmemiz imkansız olsa da, bu olaydan sonra O kabus gibi yatılı okula atıldıktan sonra yaptığımız anlaşma.

Üçümüz dünyaya karşıyız, başka türlü değil. Ama şu an beni ilgilendiren bu değil.

Önceliğim kazanmak. Takımı tek parça halinde tutmak ve Jude ile Preston şeklindeki saatli bombayı kontrol altına almak.

Beladan uzak duracak kadar zeki olduğuna inanıyorum ama nedense bir noktada büyük bir hata yapacakmış gibi hissediyorum.

Bu yüzden arkalarını temizlemek zorundayım. Her zamanki gibi.

Ben her zaman mantıklı, sakın ve güvenilir bir Kane oldum. Hiçbir şey kafesimi sallayamaz ya da temelimi sarsamaz.

Babam bundan emin oldu.

Şimdi, ben sadece onun ve örgütün emrinde bir silahım. Ya da en azından o böyle düşünüyor.

Şimdilik.

Preston bana yetişiyor, omzunu arkamdan omzuma vuruyor, sonra başını eğip fısıldıyor: "Onu zehirlemeye ne dersin?"

"Hayır."

"Sadece geçici olarak." "Hayır."

"Beni dinle. Ailesinin geliştirmekte olduğu yeni ilacı biliyor musun? Mükemmel bir test deneği olur."

"Hayır."

"İyi o zaman. O zaman onu kaçıralım ve bir adaya atalım."

"Hayır."

"Onu kilitlemek mi?"

"Ortalığı dağıtıp kaçacak."

"Bu doğru. Hmm. Peki ya..." Bu düşünceden vazgeçiyor ve dirseğiyle beni dürtüyor.

Başımı kaldırıyorum ve duraklıyorum, sol işaret parmağım uyluğuma doğru seğiriyor.

Küçük bir şort ve büyük boy kapüşonlu bir tişörtle arenanın girişindeki duvara yaslanmak başımın belası.

Lanet olası ayakkabımdaki taş.

"Tekrar merhaba." Preston büyüleyici sırıtışını sergileyerek onun yanına kayar. "Dallas'tı, değil mi?"

"Dahlia," diye cevap veriyor, dikkatini yüzümden ayırmadan.

Dahlia Thorne orta boylu, doğal bronz tenli ve loş ışıktaki yeşilden çok kahverengimsi sarı görünen ela gözlüdür. Kahverengi saçları, yüksek elmacık kemiklerini ve yuvarlak yüzünü vurgulayan bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştır.

Şort esneyerek tenine yapışıyor ve kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Üç gün önce onu işaretlediğim ve sahiplendiğim geceden beri aklımdan silemediğim kıvrımlar.

O zamandan beri, lanet bir parazit gibi sabah antrenmanlarıma geliyor.
Her zaman
orada.

Aynı saatte.

Aynı kararlı ifade.

Zihinsel ve fiziksel işkenceden sonra biraz kırılır, biraz bıkar diye düşünmüştüm. Daha da iyisi, havlu atıp kaçacağına inanıyordum. Hatta bir istisna yapıp kaçmasına izin verirdim.

Ama hayır, bu ifadeyi bir rozet gibi takıyor. Ve bana rastgele mesaj atıyor.

Peki şimdi ne olacak?

Alo?

Sakin bana cinsel yolla bulaşan hastalık testinin pozitif çıktığını söyleme. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sana söylemiştim.

Bu bir şakaydı. Sana hiçbir şey vermedim.

Yani iletişim konusunda biraz derse ihtiyacın var.

AMAN TANRIM. O acımasız sikişten sonra bir kutu çikolata için teşekkürler. Bekle, sen göndermedin. Bir de romantizm öldü derler.

Tüm bu olay çok can sıkıcı. İçeri girdikten sonra ne olacak? Bilmem gereken gizli toplantılar falan var mı?

Tamam o zaman. Sanırım muhteşem iletişim becerilerinize hayran kalmaya devam edeceğim.

Tüm gevezeliklerini görmezden geldim, ancak bu onun şahsen ortaya çıkmasını engellemedi.

Tedavi edilemez bir migren gibi.

"Dallas. Dahlia. İkisinde *de D* var." Preston sırtıyor. "Aletten bahsetmişken, Kane'inki o kadar da etkileyici değil. Daha iyi bir deneyim ister misin? Tam zevk garantili bir politikam var."

"Bunu düşüneceğim," diyor sahte bir gülümsemeyle, dikkati hâlâ benim üzerimde.

"Hızlı düşünün. Sınırlı sayıda yer mevcut." "Belki bir gün."

"Pişman olmayacaksınız. Kolaylıkla beş üzerinden beş." "Bunun üzerine para yatırmam."

"Ahh. Beni sikimde olan bir yerimden vurdun." Elini göğsüne koyar ve acı çekiyormuş gibi yapar. "Şimdi, aletimin dokunulmaz onurunu savunmak zorundayım. Nasıl

bu gece hakkında?"

Sakince ikisinin arasında yürüyorum ve arenadan bir tepeye doğru koşarak uzaklaşıyorum.

"Bekle!" Beni takip eden çılgın ayak seslerini hissetmeden önce sesi bana ulaşıyor.

Ağaçlar çevresel görüşümde bulanıklaşmaya başlayana kadar hızımı artırıyorum.

"Kane!" diye bağıyor, sesi nefes nefese geliyor. "Yavaşla, lanet olsun."

Arkamı dönüp geriye doğru koşuyorum. Ayak uydurmaya çalışıyor, kolları bacakları titriyor ve yüzü yere saçılmış sonbahar yapraklarından daha kırmızı.

"Neden yapayım ki?"

Sızlanıyor ama durmuyor. "Seninle konuşmak için bu kadar erken uyandığım için mi?"

"Benim sorunum değil."

"Sizin gözetiminiz altında olduğum için öyle olduğumu sanıyordum."

"Gözetim."

"Ne?"

"Benim gözetimim altında, umurumda değil."

Durmak için yavaşlıyor ve eğiliyor, ellerini dizlerine koyuyor, ama tepede hala geriye doğru koştuğumu görünce inliyor ve hızlanıyor.

"Tamam, peki senin gözetiminde ne yapacağım?"

"Hiçbir şey. Ortadan kaybolmak iyi bir başlangıç olur."

"Hiçbir şey derken ne demek istiyorsun? Bana Vencor'un işleyişini öğretmesi gereken kişi sen değil misin?"

Aniden duruyorum ve o da bana çarpıyor, başı göğsüme çarpıyor.

"Ow." Acı dolu bir inilti çıkarıyor, hırıltılı nefesleri sessiz ormanı dolduruyor.

Yumuşak kıvrımları sert kaslarımın üzerinde şekilleniyor ve amının beni içine almak için gerildiği, sıkılaştığı ve sikimi sağdığı bir an gözümün önüne geliyor-

Hayır.

Aletimle düşünmem. *Asla.* Preston gibi hesaplaşmak ya da Jude gibi saldırganlığı azaltmak için bile sikimi kullanmıyorum.

Sadece güç uygulamak için kullanılan bir silah. Daha fazlası değil.

Ve yine de diyorum ki, "Eğer sikimi bir kez daha tatmak için ölüyorsan, tek yapman gereken dizlerinin üzerine çökmek."

Geri çekiliyor, aramıza mesafe koyuyor, ama baharatlı yasemin parfümü burun deliklerimi doldurmadan önce değil. Lanet olası bir zehir gibi.

Eğitimimin bir parçası olarak sayısız zehirli yılan tarafından sokuldum ama hiçbirinin kokusu gibi güçlü bir tat bırakmadı.

Kollarını kavuşturuyor, kapüşonu göğüslerine doğru geriliyor. "Hayır, teşekkürler. Seni bir daha becermek gibi bir çileye katlanmamayı tercih ederim."

İşaret parmağım seğiriyor ama dudaklarımın gülümsemesine izin veriyorum. "Zorlukların üstesinden gelirken sık sık fişkırır mısın Dahlia?"

Dudakları öne doğru itiliyor ve gözlerinde bir ateş patlıyor, bir hesaplaşma gibi kararıyor. Duygularının yüzünden okunması etkileyici ama bu normal. Sanırım.

"Numara yapıyordum. Bilirsiniz, sınavı geçmek için."

"Orgazm taklidi yapabilirsin, evet, ama fişkirtme taklidi yapamazsın ya da amının sikimi yutuşunu, beni boğuşunu ve sağışını taklit edemezsin. İtiraf et, deliğini döllerimle doldurmadığım için hayal kırıklığına uğradın, değil mi?"

Ben konuştukça yanakları daha da kızarıyor ve ben onu daha çok zorlamak, tepkisini görmek istiyorum.

Bakalım onu ne kadar uçurumun kenarına getirebilirim. Ve bu ben değilim. *Hiç* benlik değil.

İnsanların duyguları umurumda bile değil. Aksine, onları bu mantıksız, eğitimsiz ve yıkıcı duygular aracılığıyla kullanırım.

"Sen...sen..." Parmağıyla beni işaret etti.

"Evet?"

"Sen lanet bir makinesin."

"Bunun bir hakaret olması mı gerekiyor?"

Kaşlarının arasında narin bir çatıklık belirliyor. "Sen gerçekten bir robot musun?"

Captcha doğrulaması yapalım mı?"

"Captcha ne?"

"Aman Tanrım.

Öylesin!" Onun sesi.

Kadını, ama yumuşak değil ve bazı kızların onları becereyim diye kullandıkları mırıldanan, sahte ses tonuyla konuşmuyor.

O senin yüzünde. Ya da benim, daha doğrusu.

İçindeki her şey sanki bir çeşme gibi akıyor.

Ve onun bu kadar rahat hareket edebilmesini küçümsemeye başlıyorum - onunla ilgili ilk fark ettiğim şey can sıkıcı olmaya başladığı.

"Okula geri dön ve beni takip etmeyi bırak. Çaresizlik veriyor."

Koşuma devam etmek üzere arkamı dönüyorum ama tabii ki huzurumu kaçıran o lanet baş belası önüme atlıyor.

"Bekle!"

"Fikrini mi değiştirdin? Eğer havamdaysam bir sonraki maçtan sonra sikimi yalamana izin veririm."

"Hayır, teşekkürler." Yutkunuyor, kızarmaya ya da öfkelenmeye karşı savaşıyor, bilemiyorum. "Sadece benden ne beklendiğini bilmek istiyorum. Eğer karanlıkta kalacaksam Vencor üyesi olmanın ne anlamı var?"

"Size ihtiyaç duyulduğunda sizinle irtibata geçilecektir. Tam tersi değil."

Duraklıyor ve beynindeki çarkların aşırı hızda çalıştığını görebiliyorum. Konuşmadan önce düşünmesini seviyorum. Düşünme ve konuşma arasındaki süre uzatılabilir ama bu iyi bir özellik.

Vencor'a sızmayı planladığını da bu şekilde anladım. Nedeninden tam olarak emin değilim, ama bu yüzden onu inisiye etmek için tüm bu lanet gösteriyi yaptım.

Potansiyel bir tehlikeyi izlemenin en iyi yolu nedir? Onu parmağınızın altında tutun.

Kıpırdanırsa ezin.

Şimdi, onu becermeme gerek yoktu, ama yine de bir güç pazarlığı kozu ve güvenli kelimesini kullanmadı, bu yüzden oyun devam ediyor.

Her şey bir oyun.

Uçuşan birkaç saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve ben de hareketini takip ediyorum. Zayıf parmakları nasıl da uzanıyor. Tırnakları boyalı değil ve kısa kesilmiş ama bir şekilde zarif ve düzgün görünüyorlar.

Sonra tekrar konuşuyor, tarafsız görünmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Toplantılar falan nasıl gidiyor?"

"Eşya mı?"

"Bilirsin işte. Söz konusu toplantılarda ne olursa olsun."

"Söz konusu toplantılarda olanlar Deneme üyeleri için değildir. Tabii bir Kıdemli tarafından davet edilmediyseniz."

"Beni davet et o zaman."

Ona yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi siliyorum.

Göğsüm yine onun kokusuyla genişliyor ve içindeki lanet olası kır çiçeğini koparıp parçalara ayırma dürtüsüne direniyorum.

Bir zamanlar güzel şeyleri severdim. Şimdi, hepsinin mahvolmasını istiyorum.

Çiğnenmiş.

Toza dönüştü.

Dahlia yukarı bakıyor, dolgun dudakları aralanıyor, alttaki üsttekenden biraz daha dolgun. Ben ona bakarken, hafifçe aralanmış ağzından kesik kesik bir nefes çıkıyor ve dudağının köşesinde bir ben fark ediyorum, minicik ve neredeyse hiç yok.

Şimdi de dudağına bakıyorum.

Bakışlarımı onun gözlerine kaydurdım, biraz genişti. Beklenti dolu, hatta. "Karşılığında ne alacağım?"

"Ne istiyorsun?" Alçak sesle fısıldaması aletime bir elektrik atışı gönderiyor.

Aman Tanrım.

Tüm sağduyuma rağmen baş ve işaret parmağımla çenesini kavrayıp başını geriye yatırarak gözlerinin içine giriyorum. Preston her zaman benimkilerin tedirgin edici olduğunu söylerdi ve ben onu uzun uzun süzerken bunu hissettiğini söyleyebilirim.

"Bedenini ve ruhunu söylesem, onları verir misin?"

Dudakları tekrar ayrılıyor, eğer sikimi boğazına sokmak ve sonra yüzünü döllerimle süslemek istiyorsam mükemmel bir açıklık.

Tekrar.

"Başka seçeneğim var mı?" Mırıltısı rahatsız edici, biraz cansız. Ve ateşinin yavaş yavaş kaybolmasından nefret ediyorum.

Nasıl yavaşça kabuğuna çekildiğini.

"Her zaman bir seçeneğin vardır Dahlia. O kelime 'kırmızı'. Sana Vencor hariç her şeyden bir çıkış yolu sunuyor. Oraya bir kez girdin mi, ancak bir tabutla ya da seni değersiz görürsem çıkabilirsin."

"Eğer..." Kalın kalın yutkunuyor, açık sarının altında gizlenen belli belirsiz korkuya rağmen gözleri benimkileri arıyor. "Eğer kendimi sunarsam, beni korur musun?"

"Hayır."

İrkildi, vücudu kaskatı kesildi ve muhtemelen onu bırakmalıydım. Ama bunu yapmıyorum.

Onun sıcaklığı benimkiyle karışıp sikime yanlış sinyaller gönderirken bile.

"Neden olmasın?" diye soruyor.

"Seviştiğim insanlara duygusal olarak bağlanmam." "Ben de bağlanmam. Yani bu bir kazan-kazan."

"Yalancı. O gün olanları normalmiş gibi göstermeye çalışıyorsun ama durum şu. Sert davranıyorsun. I

rahatsız olduğunuzu bilirsiniz. Çenen sıkılı, vücudun gergin ve genellikle vücuduna dikkat çekmeyecek şekilde giyiniyorsun. Seni becereceğimden ve tekrar kullanacağımdan korkuyorsun. Bu fikir seni titretiyor. Ve bu titreme beni tahrik ediyor." Solgun yüzünü parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Mücadelen ve çektiğin acılar beni tahrik ediyor. Beni *sertleştiriyor*. O yüzden Dahlia, seni kırmadan önce gözümün önünden kaybol."

Hayatta kalma içgüdüsünün tam olarak devreye girdiği anı hissediyorum.

Onu bıraktığım anda geri adım atıyor, yapraklar spor ayakkabılarının altında çıtırdıyor. Tökezliyor, kocaman gözleri yüzümden hiç ayrılmadan arkasını dönüp geldiği yöne doğru koşuyor.

Dahlia tehlikeyi sezecek kadar zeki. En azından şimdi öyle.

Organizasyona yaklaşmaya karar vermeden önce bunu görmeliydi. Ya da beni.

Çünkü onun gitmesine izin vermiş olsam da, bu sadece kendimi kontrol altında tutabilmem için geçici bir durum.

Onu tekrar tuzağa düşürmem an meselesi.

DAHLIA

Vi'nin davasından sorumlu dedektif, hastane odasına göz kulak olması için bir memur görevlendirmeyi kabul etti.

Birinin ona zarar vermenin eşiğinde olduğunu gördükten sonra -ya da daha kötüsü, cinayet girişimini tamamladıktan sonra- Dedektif Collins hastanenin güvenlik sistemine müdahale edildiğine dair açık kanıtlar buldu.

Birisi koridor ve asansör kameralarını o zaman için bilerek devre dışı bırakmış.

Dedektif Collins bunun tecrübeli bir hacker'ın işi olduğundan şüpheleniyor.

Polisin Violet'in tırnaklarının altından almayı başardığı DNA örneklerinin aksine, bu kez geride hiçbir kanıt bırakılmadı.

Bu tanımlanamayan DNA örneği saldırgan hakkında elimdeki tek ipucu.

Dedektif Collins saldırının bir tartışmadan sonra gerçekleşmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi. İlk kan testinde kanında propofol bulundu, yani muhtemelen sakinleştirilmeden önce kavga etti.

Bu da davayı daha karmaşık ve anlaşılması zor bir hale getiriyor.

Aslında, Stanton Hastanesi'nin güvenlik kamerası Vi'yi bırakan minibüsteki adamın yüzünü kaydetmemiş. Onu sedyeye yatırıp tekrar minibüse atladığında yüzü kapüşonuyla örtülüydü. Uzun boyu ve geniş yapısına bakarak sadece bir erkek olduğunu varsayıyoruz.

Saldırganın o olma ihtimali var ama onu hastaneye götürerek kurtardı, yani bu ihtimal düşük. O adam hala muhtemelen olanlara tanıklık eden tek kişi.

Polisten tıp uzmanlarını ya da hastane ilaçlarına erişimi olanları araştırmasını istedim çünkü Vi'yi sakinleştiren kişinin opioid ya da piyasada daha yaygın olan bir ilaç yerine anestezi bir maddeyi tercih etmesi bana garip geldi. Ancak Dedektif Collins soruşturmayaya dahil olmamam gerektiğini açıkça belirtti.

İşte bu yüzden Violet'in günlüğünü gördükten sonra kendi intikam yolculuğuma başladım. O günlükte, birinden bahsettiği birkaç kayıt buldum.

onu takip ediyor.

Özellikle bir kayıta, işaret parmağında uzaktan göremediği anlaşılmaz semboller olan siyah bir yüzükten bahsetti.

Sonra 'onlar' yazdı, bu da bana bunun bir grup olduğunu düşündürdü.

Ancak Engereklerin peşinden gitmemi sağlayan açık kanıt bu sözlerdi:

Onu bugün gördüm. Beni takip eden adamı. Çalıştığım bardaki yerel kanalda. Hiç spor izlemem ya da televizyonda ne olduğuna dikkat etmem ama bugün izledim ve ekranda hokey kıyafetleri içinde kameraya bakıyordu. Görünüşe göre, komşu zengin kasabanın bir üniversite hokey takımı olan Vipers'da oynuyor.

Ama Vi'nin günlüğünün bana verdiği ipuçlarıyla bile, intikamım İyi.

Kane üç gün önce o ormanda beni dehşete düşürdükten sonra, Ben uzak durdum.

Nedense beni becerip sonra da öldüreceğini ve kimsenin bundan haberi olmayacağını düşündüm.

Ben de dikkatimi Violet'e yönelttim.

Her gün okulumu ve yerel bir marketteki yarı zamanlı işimi bitirdikten sonra geceyi onun yanında geçirmeye gidiyorum.

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve gecenin büyük bölümünde onu izlerken ders çalıştım. O olası saldırının üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve ben üç saatlik uyku ve kötü enerji içecekleriyle hayatta kalmaya çalışıyorum.

Ancak bu gece, onu güvende tutması için memura güvenmek zorundayım. Çünkü bir partiye gidiyorum.

"Sonunda biraz yaşayabildiğine inanamıyorum!" Drayton'ın şehir merkezindeki evine doğru yürürken Megan bana sarılıyor.

Gavin Drayton Vipers'ın kalecisi ve içeriden biri. Birkaç kez gördüğüm yılan kolyesine bakılırsa o da bir Vencor üyesi.

Takımın deplasmanda kazandığı maçın ardından, kampüs öğrencileri ve kasaba halkı için bir ev partisi düzenliyor. Drayton sistemin bir parçası olsa da, babasının kasabanın belediye başkanı olduğu düşünüldüğünde, küçük bir balıktır.

Asıl güçlü aileler kasabayı ve ötesini avuçlarının içinde tutarlar ve genellikle kasaba halkından daha kopukturlar.

Davenport'lar yüzyıllardır süregelen bir ticaret işinin öncüleridir ve geniş bir ithalat ve ihracat ağını yönetmektedirler.

Armstrong'lar petrolden çeşitli alternatif kaynaklara kadar enerji üretimini ve kaynak yönetimini kontrol etmektedir.

Callahan'lar ülkenin en büyük ilaç şirketinin ve kasabanın hastanesi de dahil olmak üzere diğer devasa tıbbi komplekslerin sahibi.

Osborn'lar emlak, inşaat ve kentsel gelişimin aslarıdır.

Kendi alanlarında tekel olmayı sürdürürken birbirlerinden faydalıyorlar.

"Katılmama izin verdiğin ve bana bunu ödünç verdiğin için teşekkürler," diyorum Megan'a ve dar, küçük siyah elbiseyi çekiştiriyorum.

Esnek kumaşı ikinci bir deri gibi üzerime yapıyor ve kıcımlı zar zor örtüyor. Straplez tasarımı normalde rahat ettiğimden daha fazla dekolte gösteriyor.

Ama yine de parti elbiselerim yok, bu yüzden Megan'a minnettarım. Hatta bana altın bir çanta ödünç verdi ve ela rengini öne çıkaran dumanlı göz makyajımı ve cesur kırmızı rujumu yapmak için yaklaşık bir saat harcadı.

"Ne zaman istersen. Çok seksi görünüyorsun." Gözlerini beyaz spor ayakkabılarıma diyor. "Gerçi topuklularla daha seksi görünürdüm. Aynı numara ayakkabı giymiyor olmamız çok kötü."

Tanrı'ya şükür. Topuklu ayakkabıyla yürümeyi bilmediğim için utanç verici olurdu.

Drayton'ların evi şehir merkezinin kalbinde gururla durmaktadır. Beyaz sütunları, koyu yeşil panjurları ve mükemmel bakımlı çimleriyle eski paranın cazibesini yansıtan kolonyal tarzda büyük bir ev.

Megan ve ben içeri girdiğimizde, canlı enerji tüm duyularımı sarıyor.

Duvarlar Drayton'ların aile geçmişini sergileyen çerçeveli sertifikalar, diplomalar ve eski fotoğraflarla süslenmiş. Tepedeki kristal avizelerin yumuşak ışıltısı cilalı parke zeminlere yansıyor, yüzeyleri o kadar parlak ki neredeyse yansımanı görebiliyorum.

Yeni kesilmiş çimlerin kokusu, çimenlerin üzerine kurulmuş ve büyük Fransız kapılarından görülebilen yemek istasyonlarından gelen dumanlı barbekü aromasıyla karışıyor. Kasaba halkı ve üniversite öğrencilerinden oluşan kalabalıktan kahkahalar ve sohbetler yükseliyor, bir heyecan uğultusu yaratıyor. Pahalı parfüm, bira ve ızgara et kokusuyla yoğunlaşan hava, insan kümelerinin arasından geçerken midemi bulandırıyor.

Bas ağırlıklı müzik hoparlörlerden pompalanıyor, ahşap zemini titretiyor, ince ritim spor ayakkabılarımın altında atıyor. Belli belirsiz

Şampanya kadehlerinin tokuşturulması, yerel politikacıların ve üniversitenin seçkinlerinin küçük gruplar halinde bir araya geldiği yakındaki bir toplantıdan yankılanıyor.

Megan bakımlı bir garsonun elinden iki bardak kapıyor ve bana bir tane uzatmadan önce ona göz kırpmıyor. "Zengin insanların partilerine bayılıyorum."

Şampanya flütünü kabul ediyorum ama içmiyorum. Violet ve bana çatı katındaki odasını kiralayan ucube 'ev yapımı' şarabıyla bizi uyuşturmaya çalıştığından beri, mühürlü olmayan hiçbir şeyi asla tüketmiyorum.

Bakışlarım kalabalığın üzerinde geziniyor, hokey oyuncularını bulmaya çalışıyorum. Drayton'ı babasıyla ve Vipers'ın yönetim ekibiyle birlikte görüyorum ama diğerleri yakınlarda görünmüyor.

"Güzel elbise," diyor uzun boylu, ince bir kız Megan'a, diğer iki çarpıcı güzellikteki kızla birlikte yanımıza gelirken.

Sarı saçları omuzlarını örtüyor ve ışıltılı gümüş elbisesi avizelerin parıltısını yakalıyor.

"Teşekkürler." Megan gülümsüyor, ama çok gergin.

"Umarım ikinci el mağazasında buna fazla para vermemişsinizdir. Geçen yıl hayır kurumuna bağışlamıştım." Sarışın bana işaret ediyor. "Bunu da. Onları daha çok giydim ama yeni bir ev bulduklarını görmek güzel."

Megan'ın yüzü sanki kötü bir şey yemiş gibi buruşuyor ve elimi çekmeye çalışıyor, ama ben yerimde kalıp gülümsüyorum. "Yardımseverliğin için teşekkürler. Sen çok iyi bir insansın."

Gülümsemesi sertleşiyor ve daha geniş bir gülümsemeye zorlamadan önce neredeyse düşüyor. Ancak arkadaşları şaşkınlıklarını gizleyemiyor, gözleri bana doğru hançer fırlatıyor.

"Güzel şeyler giyebilmemiz için lütfen bağış yapmaya devam edin," diye ekliyorum göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle.

"Ayakkabı numaran kaç? Uygun şekilde giyinebilmeniz için size topuklu ayakkabı göndereceğim."

"Teşekkürler, ama topuklularla başa çıkamam. Acıttıklarını duydum ve ben acıdan hoşlanmam."

Megan kolumu sıkıyor ve sanırım bu onun kesmem için bana verdiği bir işaret. "Komik." Sarışın eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Çünkü sen Kane'in seni değersiz bir halı gibi kullanmasına izin verdin. Acı çekiyor gibi görünüyordun ama belki de bu bir fahişenin sapkınlığıdır?"

Elim şampanya kadehinin etrafında titriyor ve ona kocaman gözlerle bakıyorum.

Orada mıydı? Ona tekrar bakıyorum ama yüzüğü ya da kolyeyi takmıyor. Vencor'un bir parçası mı? Nasıl...?

Saçımı okşayıp mırıldanırken gülümseme sırası onda: "Değersiz, beş parasız bir pisliksin ama seni sadaka olarak görmeye hazırım. Olabileceğin tek şey bu. Yukarıya bakma. Senin olmayana göz dikme. Seni elmas topuklarımın altında ezmeden önce benim olandan uzak dur."

Ve sonra çiçekli bir parfüm bulutu içinde, iki kölesi tarafından takip edilerek uzaklaşır.

"Kaltak," diye mırıldanıyor Megan nefesinin altında. "Kim o?"

"Isabella Drayton. Gavin'in ikiz kardeşi. Eski bir aileden geliyor ve takım oyuncularını, özellikle de Kane üzerinde tekeli olduğunu düşünüyor. O sümüklü bir prenses, bu yüzden onu unutun."

Ama yapamam.

Kabul videosunu izlediğini bildikten sonra olmaz.

Sadece... o lanet videoyu kaç kişi izledi?

Gözlerin beni izlediğini hissettiğimde tenim karıncalanıyor ve neredeyse odanın köşelerinde kalan tanıma ve yargılama fısıltılarını duyabiliyorum. Hava ince bir baskıyla tutuşuyor ve damarlarımdaki kanı ısıtıyor.

O videoyu ve ona bağlı olan adamı düşünmeyi bırakmalıyım. Bu benimle ilgili değil. Violet'in adaletiyle ilgili.

Megan bana gülümserken yumuşak parmaklar kolumu okşuyor. "Onu iyi idare ettin. Neden bu kadar solgunsun, D?"

"Ben iyiyim." Gülümsemeye zorladım.

"Elbise yüzünden mi?" Aşağı bakıyor. "Sana söyledim, onları her yerden alıyorum..."

"Hayır, bana ödünç verdiğin için bile minnettarım. Paran olmadığı için asla utanma, özellikle de onun sözleri yüzünden. Sen ondan bile daha nazik ve şıksın. Ayrıca, sen onun olabileceğinden çok daha iyi bir insansın Meg."

Sırıttırıyor ve bana hızlıca sarılıyor.

Bazen bana Vi'yi hatırlatıyor. Vi duygularıyla biraz daha içli dışlı, ancak Megan, bence bundan korkan kız kardeşimin aksine, takılmayı seviyor. Muhtemelen tüm sürüngenler yüzünden.

Megan bazı arkadaşlarıyla buluşuyor ve ben de dışarı çıkan hokey oyuncularını görene kadar bir süre onlarla birlikte duruyorum.

Ben de tualete gitmeyi bahane edip dışarı çıkıyorum.

Peri ışıkları, derinleşen alacakaranlığa karşı parıldıyor ve toplanan kalabalığın üzerine sıcak, şenlikli bir parıltı yayıyor. Kahkaha ve sohbet sesleri, yakındaki fiskiye'nin sabit uğultusuna karışıyor ve bu kasabanın kokusunu aldığı gerginliklerden gerçeküstü bir kopuş hissi katıyor.

Bahçeye hayret ediyormuş gibi yaparken çaktırmadan herkesi izliyorum.

Tam o sırada Vipers'ın defans oyuncusu Ryder Price'ı büfe masasından uzaklaştırırken görüyorum. Siyah yılan kolyesi gözüme çarpıyor, bu da onun bir Vencor üyesi olduğu anlamına geliyor.

Yemeği inceliyormuş gibi yapıyorum ve kek yerken kullandığı, hatta tabağa bırakmadan önce yalayarak temizlediği çatalı alıyorum. Sonra kamburumu çıkarıp ayakkabı bağcıklarını bağlama gösterisi yapıyorum. Kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olduktan sonra masanın örtüsünü örtüyorum, satın aldığım DNA kitini alıyorum ve çataldan bir örnek alıp poşete koyuyorum ve çantama atıyorum.

Çatalı çimlere bıraktım ve ayağa kalktım.

Biri düştü.

Kolyelerini gözetleyerek diğer oyuncuları izliyorum. Gerçi Vipers'ın tek kıdemli üyeleri Kane, Jude ve Preston üçlüsü. Preston'ı kucağında bir kızla, Jude'u da koçuyla gördüm ama Kane'i görmedim.

Bu da bir lütuf, gerçekten.

Bazı nedenlerden dolayı, o etraftayken odaklanamıyorum. Ve son karşılaşmamızdan sonra, onu düşünmek bile içimi ürpertiyor.

Declan Novak'ın DNA örneğini, sigara içmek için gizlice kaçtıktan ve takım arkadaşı onu çağırdığında yarım kalan sigarasını yere attıktan sonra almayı başardım.

Declan Novak, Ryder Price, ve... hepsi bu kadar. Kolyesi olan diğer oyuncuları görmedim. Ve kesinlikle Jude ve Preston ile riske atmak istemiyorum. Henüz değil.

Dur bakalım.

Gavin Drayton'ın evindeyim. Odasına gizlice girmek örneğini almanın en kolay yolu. Belki kız kardeşininkini bile alabilirim.

Eğer o videoyu izleyebildiyse, muhtemelen Vencor'un bir parçasıdır. Kalabalığı bir kez daha gözden geçirdikten sonra içeri girip üst kata çıkıyorum.

Alt kat kadar yoğun olmasa da, salonda oldukça az insan var, bu da uyum sağlamayı kolaylaştırıyor.

Müziğin sesi azalıyor ve konuşmalar daha belirgin, hareketli ve sahte bir sosyal bulut içinde karışıyor. Acaba biri diğerinin ne söylediğini dinliyor mu yoksa sadece birbirlerinin üzerinden mi konuşuyorlar?

Gavin ve Isabella'nın odalarının nerede olduğunu bilmediğim için duvarlardaki çirkin resimleri inceliyormuş gibi yapıyorum. Gerçi belki de eğitimsiz olduğum ve sadece birbiriyle uyuşmayan renklerdeki kaotik çizgileri görebildiğim için çirkinler.

Arada sırada, neler olduğunu görmek için bir kapıyı açıyorum ya da aralık bir kapıdan içeri bakıyorum.

Seks. Sevişmek. "Siktir git!" çığlıkları. Yikes.

Adalet için kendimi travmatize ettiğim şeyler.

Az önce tanık olduğum tüm sahneleri zihninden silmek için daha sessiz bir koridorda dolaşıyorum.

Birkaç anlaşılmaz ses duyuyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve koridorun boş olduğundan emin olduktan sonra sessizce sesin geldiği odaya gidiyorum.

"...bağlanması gereken yarım kalmış bir iş."

Gözlerim açılıyor. Bu Isabella'nın sesi. Başka kimsenin sesi onunki kadar kibirli çıkmıyor.

"Derinin altına girmesine izin veriyorsun. Bu senin yapacağın bir şey değil."

Kalbim göğüs kafesimin arkasında gümbür gümbür atıyor ve bir şekilde ortadan kaybolmayı dileyerek kendimi duvara yaslıyorum.

Kane.

Bu kesinlikle Kane'di.

Başparmağıma daireler çiziyorum, kalp atışlarımın yavaşlaması için dua ediyorum.

"İşte burada yanıyorsun. Bu tam olarak ona benziyor. Kıskanç, hırçın ve kolyesinden çok bir yılan benziyor."

Preston.

Buraya ne zaman geldi? Yemin ederim daha on beş dakika önce her tarafını okşayan o kızı becermek üzereydi.

"İzin istemiyorum. Gerekirse Osborn'lara ve Serena'ya karşı geleceğim." Yine Isabella.

"Mantıklı ol," diyor üçüncü bir erkeksi ses. Gavin olduğunu söylemek istiyorum ama emin değilim.

"Bu bir köpekbaliğından ısırmasını istemek gibi bir şey." Preston'ın sesinde belli belirsiz bir eğlence var.

"Izzy haklı." Bir kız sesi. "Bunu kendi yöntemimizle yapalım."

"Gerçekten, umurumda değil. Ne kadar çılgın olursa o kadar iyi. Sadece patlamış mısırımı hazırlamam için bana zaman verin," diyor Preston. "Davenport?"

Ne hakkında konuştuklarından emin olmasam da Vencor hakkında olduğundan eminim ve kendimi Kane'in cevabını duymak için nefes nefese yaklaşırken buluyorum.

Daha önce şüphelenmişim ama şimdi liderlik rolü olduğuna eminim. Sadece Engereklerin başı olarak değil, aynı zamanda onların küçük grubu olarak da.

Keşke ondan bu kadar korkmasaydım, o izlenecek doğru yol.

Güçlü bir el başımın üstüne iniyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yavaşça arkama bakıyorum ve bakışlarım Jude'un buz gibi gözleriyle çarpışıyor. Gözleri o kadar karanlık ki, neredeyse hiç ışık yok. O kadar uzun ve geniş ki, koridoru cüceleştiriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Jude her zaman en korkutucu olduğu için olabilir - Kane'in gerçek renkleriyle tanışmadan önce - ama beynimi dökmek için kafatasımı parmaklarının arasında ezebilirmiş gibi hissediyorum.

Sanki beni yerin dibine sokmak istiyormuş gibi bana dik dik bakıyor.

"Bayanlar tuvaletini arıyordum," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde, koşullar düşünüldüğünde kendimden ne kadar emin konuştuğumla gurur duyarak.

Üst dudağı ya bir hırıltı ya da bir tiksinti ifadesiyle kalkıyor -hangisi olduğundan emin değilim- ama kapıyı iterek açıyor ve beni içeri itiyor.

Ayağımı kaybedip dekoratif İran halısının üzerine dizlerimin üzerine düşüyorum ama çantamı omzumda tutmayı başarıyorum.

"Bunu dışarıda kulak misafiri olurken buldum." Jude odanın içinde geziniyor ve ben anında birkaç çift gözün bana odaklandığını hissediyorum.

Göz

kamaştırıcı.

Daralıyor.

Başımı kaldırıyorum ve Kane'in büyük kahverengi bir kanepede oturduğunu, kolunu arkaya doğru uzattığını görüyorum. Siyah bir ceket, pilili bir pantolon ve spor ayakkabı giymiş. Sadece beyaz gömleği karanlık lord havasını dağıtıyor.

Isabella onun yanında oturuyor, kolunu onun koluna dolamış ve kötü niyetli gözleri neredeyse yüzümde bir delik açacak. Preston kanepenin kenarında otururken, iki arkadaşı onun arkasında saygılı muhafızlar gibi duruyor. Gavin bir sandalyede uzanıyor ve Jude onun yanına gidiyor.

Yedi çift göz.

Hepsi beni yakından izliyor. Odanın loş ışığı yüz hatlarına tehditkâr bir niyetin gölgesini düşürüyor.

Derim geriliyor, kalbim ve göğüs kafesim arasında sıcaklık patlıyor.

Birdenbire, etrafımın beş pelerinli Üye tarafından sarıldığı kabul gecesine ışınlandım. Muhtemelen ortada oturan adamla yaptığım seksi gören aynı Üyeler.

"Burada ne halt ediyorsun?" Isabella'nın gümüş röfleli arkadaşı soruyor.

Titrememeye çalışarak ve başarısız olarak ayağa kalkmaya başladım.

"Tuvaleti arıyordum. Bir hataydı-"

Ben daha ayağa kalkamadan Gavin zıplıyor ve beni öyle bir itiyor ki nefesim kesiliyor.

Ayakkabısını sırtıma vurarak beni yeşil desenli bej halıya yapıştırıyor.

"Duymadın mı? Bazı hataların bedelini hayatınızla ödersiniz."

Dudaklarım aralanıyor ama ses çıkarmaya cesaret edemiyorum. Ayakkabısının tabanının, elbisemin kenarıyla tenimin birleştiği yerde sırtımda bir delik açtığını hissettiğimde bile. Ya da göğüslerim yere bastırıldığı için acıdığında.

Kane'e bakıyorum ve nedenini bilmiyorum.

Hiçbir zaman benim tarafımda olmadı ve bunu sayısız kez açıkça belirtti. Eğer bir şey varsa, en çok ondan korkmalıyım.

Bana bakarken sanki ezip ezmemeyi düşündüğü bir böcekmişim gibi buz gibi hesapçı bir bakış var.

"Şimdi." Preston gülümsüyor ama gülümsemesinden kötülük damlıyor.

"Dalton'u korkutmaya kalkma. Onu daha sikmedim."

"Bunu şimdi ve burada yapmaya ne dersin?" Isabella yılan gibi sırtarak Kane'in kolunu okşuyor. "Dünyanın gözü önünde ilk kez fahişelik yapmayacak."

"Katılmaktan mutluluk duyarım," diyor Gavin derin bir sesle. "Onu Davenport'un paylaşmayı reddettiği kadar iştah açıcı yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Gözlerim doluyor ve söyleyeceğim her şey boğuk bir hıçkırık olacakmış gibi hissediyorum, bu yüzden dudağımı ısırıyorum ve sessiz kalıyorum.

İtirazlarımı dinleyecek gibi değiller. Savaşabilmek ve kaçabilmek için enerjimi saklamalıyım.

Kane ayağa kalkarak Isabella'yı pençelerini onun üzerinden çekmeye zorlar.

Sakin ama kararlı bir şekilde elini Gavin'in omzuna koyup onu iterken bana bakmıyor.

İçime büyük bir nefes çekiyorum ve çantamı göğsüme bastırarak ayakta durmaya çalışıyorum.

Ama ben daha hamle yapamadan Gavin kolumu tutuyor ve gülümsüyor. "Hadi, Kane. Kaltağı kullanmalısın. Paylaşma zamanı."

Güçlü dokunuşundan kolum acıyor ve ben uzaklaştıkça o daha da sert sıkıyor. Sanırım kıracak, ama sonra eli kayboluyor.

Kane, Gavin'in kolunu kapar ve arkasında dururken sırtına doğru bükür. Alçak sesle, yüzüne yakın bir şekilde konuşurken aradaki boy farkıyla Gavin'in üzerinde yükseliyor. "Kullandığım şey sadece ve sadece benimdir. Oyuncaklarımı paylaşmam. Anlaşıldı mı?"

"Siktir! Bırak beni. Kolumu kıracaksın." "Ondan sonra sıra sikinde."

"Davenport." Preston onun yanına kayar. "O bizim kalecimiz."

"Kalecimiz yerini biliyordur, değil mi?" Sözleri sakindi. O kadar sakın ki, ürpertici.

Isabella kardeşinin yanına koşarken yüzü çirkin bir ifadeye bürünür. "Kane, bırak onu! Neden bu sürtük için Gav'a zarar veriyorsun? O daha-"

"Kapa çeneni, Isabella." Sözleri derin ve nihai.

Bırakın Isabella'yı, ben bile sürünebileceğim bir delik bulmayı umarak irkiliyorum. "Dışarı," diye emrediyor, Gavin'i Preston'a fırlatarak. "Hepiniz dışarı. *Şimdi*."

Isabella'nın arkadaşları sanki kışları yanıyormuş gibi oradan kaçarlar. Sırada Gavin, Jude ve Preston var.

Isabella geride kalanlardan biri, yüzü kıpkırmızı ve nefesi kesik.

Dağları devirebilecek o kendine has sakın ifadesiyle sadece ona bakıyor.

"Bir eskort mu bekliyorsun?"

"Ciddi olamazsın!" Parmağıyla beni işaret ediyor. "O bir yabancı. Bu kaltak lanet bir *yabancı*!"

"Ona bir daha sürtük dersin dilini keserim." İrkildim.

Tekrar. Sanki yıldırım çarpmış gibi.

Isabella'nın her yeri titriyor, bacakları onu zorlukla dik tutuyor, ama bana son bir bakış attıktan sonra odadan dışarı fırlıyor.

Herkes, ama herkes, çıkmadan önce Kane'e sanki bir uzaylıymış gibi baktı.

Onların yokluğuna rağmen oda dolu. Hatta hepsi buradayken olduğundan daha boğucu.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye giriyor ve yavaşça kapıya doğru ilerliyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

Bu gece Kane'in bu tarafıyla uğraşmak için kayıt yaptırmadım. Bu tarafı ne olursa olsun.

Kapıyı açtığım anda arkamdan bir el kapıyı kapatıyor ve Kane'in derin sesi kulaklarımı doldururken sırtımı bunaltıcı bir sıcaklık kaplıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

DAHLIA

Tırnaklarım çantamın askısına batıyor.

Dışlerim alt dudağıma batıyor.

Ve düzgün nefes alabilmek için başparmağıma sayısız daire çiziyorum.

İçin

de.

Dışa

rı.

Nasıl nefes alacağını biliyorsun. Nasıl nefes alacağını hatırla.

Ama hiçbir rahatlatıcı hareket mideme çöken gerginliği yok edemiyor.

"Ben sadece gidiyorum." Sesim kısık olsa da net konuşuyorum. "Herkes dışarı çıkmalarını söylemedin mi?"

"Sen değil."

Kalbim yerinden fırlıyor ve bedenimin onun sözlerine verdiği tepkiden gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum.

Hayır. Sesine.

Sert, derin ve çok yakın, göğsünün sırtımdaki titreşimini hissediyorum.

Bağırıyor bile, ama yine de komuta ediyor. Hiç yükselmeyen ya da düşmeyen etkileyici monoton bir sesi var. Ama belki de bu yüzden korkutucu.

Kane'in neler yapabileceğine tam olarak şahit oldum, bu yüzden sakın, hoş görüntüsü artık ilgi çekici olmaktan ziyade rahatsız edici.

Kolu başımın üstünde, kapının üzerinde, çıkışımı engellediği için kaçmanın bir seçenek olmadığını anlıyorum. Başparmağımla son bir tur attıktan sonra, etrafımda dönüyorum.

Yaklaştı.

Çok yakın. Göğsü benimkine yakın duruyor.

O kadar yakın ki, dudaklarındaki alkol ve naneyi soluyabiliyorum.

Bu kadar yakından, buz mavisi gözlerini çevreleyen koyu halkaları görebiliyorum.

O kadar yakınım ki, cehenneme açılan bir kapı gibi vücudunun yaydığı sıcaklık beni hapsediyor.

O kadar rahatsız edici derecede yakın ki, kendimi korumak için garip bir ihtiyaçtan dolayı bacaklarım birbirine yapıyor.

En sinir bozucu kısmı da yüz ifadesini okuyamamam. Ya da eksikliğini.

Boş bir tahta gibi, yüzü nötr ve gözleri sessiz, sanki tüm bu çileden sıkılmış gibi.

Acaba sevişirken de aynı ifadeyi takınıyor mu? Hayır, hayır, hayır.

Neden Kane ve seks hakkında düşünüyorum ki?

Çenemi kaldırıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Ne istiyorsun?" Burun deliklerinde bir parlama, ses tonunda otoriter ve sert bir sertleşme var.

"Ben mi? Beni buraya hapseden sensin."

"Sürekli karşıma çıkan sensin. Tekrar ve tekrar. Açık uyarılarıma rağmen. Söyle bana Dahlia, hayatta kalma içgüdün mü yok, yoksa genç ölmekle ilgili sapkın bir saplantın mı var?"

"Bu gece karşınıza çıkmak istemezdim."

"Bu yüzden mi takımımın zafer kutlama partisine katılmayı tercih ettiniz? Ya da neden seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokuyordun?"

"Burada olmak istediğimden değil. Bir arkadaşım tarafından davet edildim."

"Reddetmen gereken bir davet." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve göğsü aniden ağırlaşan göğüslerimi sıyrıyor. "Ama sen davetleri reddetme konusunda hiç iyi olmadın, değil mi? Sadece var olduğun için kendini her zaman bir karmaşanın içinde buluyorsun."

"Bana hakaret etme." Onun kokusunda boğulurken kelimelerimin nasıl tutarlı çıktığını bilmiyorum. Sadece dokunuşu bile beni uçuş moduna geçirirken.

Ama ben

ayaktayım.

İşte.

Karşısında.

Kulağa ne kadar aptalca gelse de.

İnsanların beni küçümsemesiyle aram hiç iyi olmadı. Bu beni çoğu zaman altından kalkabileceğimden daha fazla pisliğe bulaştırdı, ama ben hafife alınmayı reddediyorum.

Kane bana bakıyor, gözlerinde alaycı bir parıltı beliriyor. "Yoksa ne olur? Hizmetlerini başkasına mı sunacaksın?"

Elimi kaldırdım ve ona tokat attım.

Avuç içim acıyor ve hemen sıçtığımı anlıyorum.

Elini kaldırdığında gözlerimi kapatıyorum ve tokadı bekliyorum. Onu incitirsem, onun da beni inciteceğini söylediğini neredeyse unutuyordum. Hiç çekinmeden.

Vuruş için kendimi hazırlıyorum ama parmaklarının çeneme yumuşak bir damlası geliyor. Gözlerimi yavaşça kırıştırarak açıyorum ve dudaklarım aralanıyor.

Kane ormanda yaptığı gibi çenemi kavlıyor. Başparmağı ve işaret parmağı derimi geriyor, beni hareketsiz tutmaya yetecek kadar sıkıyor.

Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi büyük bir hayranlıkla yüzümü inceliyor.

Sanki anlamaya çalıştığı yabancı bir varlıkmışım gibi.

"Bana neden tokat attın?" diye soruyor, parmakları sevecen bir jest gibi görünen ama aslında kaslarımı kilitleyen bir hareketle yanağımı okşuyor.

"Çünkü bana saygısızlık ettin," diye fısıldıyorum, aptal gururuma tutunarak.

"Size hakaret eden herkesi tokatlıyor musunuz?" "Eğer onlara ulaşabilirsem, evet."

"Sana sürük dediklerinde Gavin ve Isabella'ya tokat atmadın."

"Onları kovduğundan beri fırsatım olmadı."

"Onları tekrar çağırırsam tokatlar mısın?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Yapmazsın," diye açıkladı sanki bu kesinmiş gibi. "Neden biliyor musun?" "Gavin benden daha güçlü olduğu ve beni öldürebileceği için mi?"

"Seni de öldürebilirim ama bu seni durdurmadı. Eylemlerinin arkasındaki gerçek nedenin ne olduğunu düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır."

"Yine de söyleyeceğim. Onların sözleri seni rahatsız etmedi. Benimkiler ediyor." Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, bir lanet okur gibi ileri geri, ileri geri. "İlginç."

"Bu doğru değil." Başparmağı dudaklarımı ve dişlerimi sıyrıyor ve hareketi izliyor.

Sözlerimin kendime yalan gibi gelmesi beni daha çok şaşırttı. kulaklar.

Kane'in gözleri ağızımda, yoğun bir dikkatle beni izliyor. eğer bir matematik problemi çözüyorsa.

Sakin kalma çabalarımın rağmen dudaklarım titriyor.

"Yapma." Sesi derinleşiyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Neyi yapmayayım?"

"Beni kışkırtma."

"Hiçbir şey yapmıyorum."

"Titriyorsun."

"Sarsılmak mı?"

"Sana söyledim, değil mi? Korkun beni tahrik ediyor."

Bacağını benimkinin arasına sokarak beni daha önce kilitli olan kalçalarımı ayırmaya zorluyor. Gözlerim onun çok kalın, çok sert aletini hissettiğimde açılıyor, çıplak etime karşı sıcak ve ağır.

Aynı horoz tarafından becerilme anıları beni ürpertiyor. Ne kadar zaman önce olduğu önemli değil. Düşüncesi bile bedenimi diriltiyor.

Geçen gece, o ormanda beni uyardıktan sonra, rüyamda beni bir ağaca yaslayıp becerdiğini gördüm ve elim ıslak kıvrımlarıma gömülmüş halde uyandım. Hemen ardından soğuk bir duş aldım ve başka bir yol bulup bir daha Kane'e yaklaşmayacağıma söz verdim.

Tehlikeli biri.

Ve yapabilecekleri yüzünden değil, benim ona verdiğim tepki yüzünden. Onu.

Çünkü ondan ve onun şeytani örgütünden korkmak yerine tek düşündüğüm onun acımasız kollarında hissettiğim kör edici zevk.

Evet, korku hâlâ var ama bu adama karşı hissettiğim tek duygu kesinlikle bu değil.

Karnımı ve kalçalarımı sıkıyor, kararlılığımı sertleştirmeye ve etkilenmemeye çalışıyorum.

Boğazından derin, sert bir ses çıkar.

"Kımıldama. Tabii ağzını açıp bu kırmızı dudakları dölleriyle süsleyene kadar gırtlığını sikmeme izin vermeyeceksen."

Amım zonkluyor ve o rüyadan sonra yaşadığım vücut karıncalanması hissi tekrar yüzeye çıkıyor.

"Sen hastasın," diye fısıldıyorum ama bu sözler kendime de yöneltilebilirdi.

"Farkındayım. Bu yüzden seni uyarmıştım. Defalarca." Bacağıyla öyle bir manevra yapıyor ki kalçasının üzerine oturuyorum. Elbisem belime kadar kıvrılıyor ve siyah külotum ortaya çıkıyor.

Sonra aleti iç çamaşıırına bastırana kadar hareket ediyor ve derin bir baskı oluşturuyor. İnemeye direniyorum. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

"Ve *tekrar*." Kalçalarını döndürüyor ve tekrar itiyor.

Kıyafetler bizi ayırsa da, amım sıkılıyor ve doldurulmayı talep ediyor. Cinsel olarak hiç hayal kırıklığına uğramamıştım, ama sanırım şu anda olan tam olarak bu.

"Ama uyarılarla aran iyi değil, değil mi? Sen her yerde hayatta kalabileceğini düşünen küçük, asi bir kır çiçeğisin. Ama tahmin et ne oldu?"

Kalçalarını daha sert bir şekilde ileri doğru itiyor, iki eliyle yüzümü tutup gözlerimi onunkilerde tutmaya zorlarken giyinik sikini ağıltan kıvranan amıma sürüyor.

Aşağıdakinden farklı bir istila. Beni kuru kuru beceriyor olabilir ama buz gibi gözleri... ruhumu sikiyor.

"Ben senin kışınım, Dahlia. Hiçbir çiçek kışın hayatta kalamaz. Kır çiçekleri bile."

Kör edici bir hassasiyetle içime girerken iki bileğini de kavıyorum, sikini ve kalçasını hassas klitorisime sürüyor. Sırtım onun acımasız gücüyle kapıya çarpıyor ve denge için daha sıkı tutunma ihtiyacı hissediyorum. Her şeyiyle içime girdiğini hissetmek, içimdeki zevkin keskin karıncalanmalarını ateşliyor.

Tanrım. Sanırım kırıldım.

Uyarılmak için nazik, şefkatli ve çok fazla hazırlık istediğimi sanıyordum, ama ortaya çıktı ki, sert, pis ve tamamen özür dilemeyen sekse ihtiyacım var.

Kane'in izin istemeden istediğini alması başımı döndürüyor.

Bu beni daha da ıslatıyor.

Sert bir sesle, "Ellerini indir," diye emretti.

Bileklerini bırakıyorum ve onun yerine ceketin altından beline tutunuyorum. Ve duruyorum.

Çünkü rock'ın tanımına dokunuyorum.

Daha önce bu kadar kaslı mıydı? Zayıf beline rağmen çok kaslı.

"Dahlia..." Uyarı, sanki beni yalamış gibi tenimden yuvarlanıyor.

"Dokunma bana."

"Sen de bana dokunuyorsun." Tırnaklarımı tenine batırıyorum, gitmesine izin vermeyi reddediyorum.

Hareketleri yavaşlıyor ve neredeyse hayal kırıklığı içinde çığılık atıyorum.

"Bana dokunmayı kes yoksa ıslak amını tatminsiz bırakırım."

Libidom galip geliyor ve içgüdüsel olarak ona tutunmamak için ellerimi belinden indirip kapıya bastırıyorum. Üzerimde olmasına rağmen pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyor.

Lanet olsun, yüzümü rehin tutuyor. Ama sanırım onun ve benim dokunuşum arasında bir fark var.

Benimki daha yumuşak, bir çeşit bağlantı arıyor. Onunki tamamen güç, kontrol ve mutlak hakimiyetle ilgili.

Aletini ıslak amımda bir aşağı bir yukarı sürüyor, hareketleri uzun ve sabit, asla çılgınlaşmıyor ya da dizginlenmiyor.

Nefes alış veriş daha derin, dokunuşu daha kuvvetli, ama kontrolü tamamen elinde tutuyor gibi görünüyor.

Diğer yandan ben? Pantolonum boşluğu dolduruyor ve içimden kopup gelen küçük sesleri zapt etmek elimden gelmiyor.

"Benim tarafımdan asla becerilmek istemediğine yemin etmiş biri için sırlıslıksın." Sert sesi kulaklarımı dolduruyor ve tenime işliyor.

"Fiziksel tepki." Sesimi normal çıkarmaya çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor ve ritim yoğunlaştıkça bir iniltiyle son buluyor.

"Fiziksel tepki mi?"

Ondan bir öfke tonu yayılıyor ve derimin altına sızıyor. Beni kapıya sıkıştırmadan önce uzun ve derin bir geri çekilme oluyor.

Sanırım o anda boşalacağım.

Ama ben bilmiyorum, bu yüzden onu kışkırttım. "Evet, bunu herkes yapabilir." "Herkes, ha?"

Sanırım çenesinde bir kas zıplaması görüyorum, ama sikini o kadar şiddetli kaydırduğında hemen kayboluyor, bir kabarma oluşuyor ve beni solluyor.

Gözlerim kapanıyor, çünkü onunkiler o kadar müdahaleci ki, bakışları altında patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Her önüne gelene biner misin, kır çiçeği?"

Kalçalarım sıkıştı ve utanmadan kendimi bacağına sürttüğümü fark ettim, daha hızlı ve daha sert, bir sonraki nefesimden daha fazla serbest bırakılmaya ihtiyacım var.

Bir yanımda bunu istediğim için bile dehşete düşüyor. Kane beni başka hiçbir erkeğin yapamadığı kadar tahrik edebiliyor.

Kane fikri bile içimde varlığından haberdar olmadığım bir parçayı harekete geçiriyor. Külotum nemli ve pantolonunun dokusu hassas tenime karşı lezzetli bir sürtünme yaratıyor.

Kalçalarım titriyor ve sanki onu kıyafetlerimin arasından içime girmeye davet edebilmişim gibi bacaklarım daha da ayrılıyor.

Islak sürtünme sesi duyularımı doyuruyor ve amım kasılırken ürperiyorum ve bir dalgalanma düzgün düşünemeyene kadar şişiyor ve genişliyor.

"Gözlerini aç. Sikime boşalırken bana bak."

Yavaşça ona bakıyorum. Bu kadar yakinken, elleri yanaklarımdayken ve delici gözleri ruhumu görürken savaşı kaybediyorum.

Aslında, acele ettiğini bile hissetmiyorum.

Orgazm çöküyor, yükseliyor ve tüm vücuduma yayılıyor.

Bacaklarım onunkilerin etrafında kilitleniyor ve kollarımı beline dolayarak kör edici zevki yaşıyorum, dudaklarımdan kırık inilti dökülüyor.

Serbest bırakma devam ediyor ve beni yerde becerdiği zamanki kadar yoğun olmasa da, yakın bir ikinci. Muhtemelen penetrasyon olmadığı için.

Yüce İsa.

Neden penetrasyon hakkında düşünüyorum?

"Sana bana dokunmamanı söylemiştim." Yüzümü bırakıyor ve geri adım atıyor.

Ellerimi belinden indirmek zorunda kalıyorum, zihnim hâlâ zevk sersemliği içinde yüzüyor. "Bunu yapmak istememişim."

"Öyle mi?" Bir elini başımın üstüne koyup saçlarımı okşuyor, sonra beni aşağı itiyor. "Ne güzel bir yalancı."

Dizlerim halıyla buluşuyor ve göğsümdeki gümbürtünün bana güzel dediği için değil orgazmdan kaynaklandığına inanmayı seçiyorum.

Gözlerimi kaldırmadan önce kemerin çözülme sesi bana ulaşıyor. Ağzım kuruyor ve amımdaki karıncalanma acı verici bir zonklamaya dönüşüyor.

Kane kızgın damarlarla kaplı kocaman sikini serbest bırakır ve sert bir hareketle kendini okşar.

Neredeyse ne kadar büyük olduğunu unutuyordum.

Neredeyse.

Aletini bir silahmış gibi ağzımın önünde tutuyor ve kalın kalın yutuyorum. Sol eliyle saçlarımı topluyor, atkuyruğu yapıyor ve başımı arkaya yatırmak için kullanıyor. "Bu dudakları benim için kırmızıya mı boyadın?"

Başımı bir kez salladım, bir şekilde büyülenmişim.

Aletin tepesini ağzıma vuruyor. Bir kere. İki kez.

"Hmm. O zaman bu kırmızı ruj kimin için?"

Çökeltisi dudaklarımı boyuyor ve dilimde tuzluluğun tadını alana kadar içeri damlıyor.

"Fark etmez." Sikiyle ağzımı tokatlıyor. "Yine de berbat edeceğim ve bu kırmızı dudakları kullanacağım. Aç."

Boğazım kuruyor ve hipnotize olmuş gibi ağzımı açıyorum.

Kendime bu gece duyduklarımdan sonra başka biriyle yakınlaşmanın faydasız olduğunu söylüyorum. O açıkça takımın ve muhtemelen kampüsün en güçlü üyesi.

Ona yaklaşabilir ve libidosunu kullanabilirim. Ama

gerçek şu ki, tatmak için açlıktan ölüyorum.

Hiçbir zaman oral ya da oral seks hayranı olmadım, ama bu farklı hissettiriyor. Gerçeküstü.

Sanki bu muamma ile her şeyi yapmak istiyormuşum gibi.

Daha önce ne zaman oral seks yaptıysam, bu sadece yapmak zorunda olduğumu hissettiğim içindi. Çünkü erkekler havaya girmek için siklerinin emilmesine ihtiyaç duyarlar.

Şimdi olmaz.

Şimdi, kalçalarım bu ihtimal karşısında birbirine sürtünüyor.

Kane ağzımın içine itiyor. "Daha geniş. Dilini dışarı çıkar."

Ona uyum sağlamaya çalışıyorum ama hem uzunluğu hem de çevresi büyük. Çenem ağrıyor ve dişlerimi yoldan uzak tutmak bir görev, ama her seferinde bir inçlik hatırı sayılır bir miktarı sığdırmayı başarıyorum.

"Sikimi çok iyi alıyorsun. Yüzünü sıkmem ve o güzel boğazından aşağı boşalmama izin vereceksin, değil mi Dahlia?"

O hafif boğuk ses tonuyla adımı her söylediğinde kulaklarım uğulduyor.

Tepkim onu yalamak ve iki elimle tabanını tutmak, dilimle ritmi döndürmek ve eşleştirmek. Arada sırada, yalamak ve başını emmek için onu dışarı çekiyorum.

Oral seksi hiç sevmemiş olmam iyi olmadığım anlamına gelmez. Sertleşen sikini yalarken, bükürken ve mastürbasyon yaparken Kane'e bakıyorum.

Gözlerindeki kararan bakış beni daha da heveslendiriyor. Beni tahrik ediyor.

Ve bunun onu da tahrik ettiğini biliyorum çünkü elimde kalınlaşmaya devam ediyor.

"Sana böyle sakso çekmeyi kim öğretti?" diye sorar, sesi alçak ve çakıllıdır.

"Mmm," diyorum etine karşı, sonra ucunu öpüyorum ve emiyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Kafa derimde bir ağrı oluşana kadar saçlarımı çekiştiriyor. "Hayır. Uyumak üzereyim."

Kalbim sıkışıyor.

Ellerimi sikinden itti ve yakaladı. "Ağzını aç."

Yapıyorum ve o da sonuna kadar geri itiyor, ağzımı tıkıyor. Gözlerim yaşıyor ve artık oynamayı bıraktığını ve benden kurtulacağını düşünüyorum.

"İşte bu kadar." Onun kalınlaştığını ve sertleştiğini hissediyorum. "Sikimi almanın doğru yolu bu."

Kulaklarımı bir çınlama dolduruyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum ama o çekip gidiyor. Tükürüğüm ve onun dölüyle boğuluyorum ama saçlarımı sıkıca kavraması hareket etmeme izin vermiyor.

"Tekrar. Aç."

Nefes nefese kalıyorum ama emri yerine getiriyorum. Bu orgazm için ona borçlu olmak istemiyorum ve kesinlikle pes eden biri gibi görünmek istemiyorum. Bana verdiği zevkin aynısını ona da sunabilirim.

Kalçalarına tutunurken dudaklarım kendi isteğiyle açılıyor.

Başka bir derin itme ve bu sefer, boğazımı, yüzümü, ağzımı sikerken gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor, beni nefes nefese bırakıyor ve gurgle yapıyor. Sürtünme için dilimi kullanıyor, o kadar baskın bir şekilde içime giriyor ki, sırlıklam oluyorum.

Beni kullanırken bu kadar tahrik olmam için bir sebep yok, ama sanırım Sebebi bu.

Beni kendi zevki için bir araç olarak kullanıyor olması içimde garip bir his uyandırıyor.

"Dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun, kır çiçeği." Beni ona bakmaya zorlayarak içeri ve dışarı itiyor. "Sikimi çok iyi emiyorsun. Mmm. İyi kız."

Kalbim çarpıyor ve sözlerinin beni orgazm edeceğini ya da aynı derecede saçma bir şey yapacağını düşünüyorum.

Ritmi artıyor, boğuk, derin iniltileri odada yankılanıyor ve başını arkaya atıp gözlerini kapatarak bir seks tanrısı gibi sevişmesini büyük bir hayranlıkla izliyorum.

Dölleri boğazımdan aşağı fışkırıyor, kalın ve uzun. "Yut," diye emretti. "Son damlasına kadar."

Elimden geleni yapıyorum ama ağzımın iki yanından aşağıya doğru akan döl damlalarını hissedebiliyorum.

Kane sikini ağızından çıkarıyor ve dehşete kapılıyorum, hala yarı dik duruyor.

Ağızma vurdu. "Yala ve temizle."

Onu dibinden tutup derisini yalıyorum, dilimi uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum ve yoğun göz temasını sürdürürken ucunu ağızma alıyorum. Muhtemelen gösteriye gereğinden uzun süre devam ediyorum.

Kane tüm bu süre boyunca beni izliyor, gözleri kararıyor, parmağı başımın arkasında seğiriyor.

Sonra aniden aletini elimden çekip içine soktu ve pantolonunun düğmelerini ilikledi.

Hareket beni şaşırtıyor, bu yüzden orada oturup izliyorum, kulaklarım hala baş döndürücü bir vızıltıyla dolu ve başım başka bir yerde yüzüyor.

Kane önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve ben nefes nefese ona bakıyorum. Çenemi tutuyor ve ben ne yaptığını düşünemediğim eğilip dilini ağızımın köşesinden sol gözüme doğru kaydırıyor.

Sonra sağ tarafa tekrar yapıyor, dili arkasında karıncalanmalar ve tüyler diken diken oluyor.

Gözyaşlarımı mı
yalıyor? Bu da ne...?

Ellerini ceplerine sokarak ayağa kalktı. "Ağlama. Beni zorluyor."

KANE

Ailemin evine gitmek hızlı ve neredeyse akılsızca bir yolculuktu.

Porsche 911 Turbo S'imi yokuş yukarı sınırlarına kadar zorluyorum ama araç üzerinde tam kontrolüm var. Ki bu lanet gecenin geri kalanı için söylenemez.

Ev, Ravenswood Tepesi'nin tepesinde bir gölge gibi belirirken parmaklarım direksiyona vuruyor - ağaçların arasına gizlenmiş izole bir kale.

Uzun, dolambaçlı araba yolu yüksek meşelerle çevrili, dalları iskelet parmakları gibi başımın üzerinde uzanıyor. Eski tımarhaneme yaklaşırken arabanın tekerlekleri çakıllara çarpıyor, gecenin bunaltıcı ağırlığı altında sesler kısılıyor. Havaya nemli toprak ve çam kokusu sinmiş, ormana her zaman sinen hafif metalik bir tını ile karışmış. Motoru durduruyorum ve arabadan

iniyorum. Soğuk tenimi ısıtıyor, keskin gece havası yüzüme çarpıyor. Eve doğru yürürken nefesim önümde bulutlar oluşturuyor, sessizliği bozan tek ses ayakkabılarımın taş patikadaki yumuşak gümbürtüsü. Bu yürüyüşü sayısız kez yaptım ama

hala isteyerek bir mağarada kapana kısılmış gibi hissettiriyor.

Üniversiteye girer girmez, sırf bu cehennem çukurundan uzaklaşmak için şehir merkezinde bir çatı katı satın aldım ama insan soyadından kaçamıyor.

Ya da onunla birlikte gelen pislik.

Davenport yerleşkesi koyu renkli taştan yapılmış, yıpranmış dış yüzeyinde sarmaşıkların damarlar gibi süründüğü geniş bir konaktır. Pencereleri siyah boşluklar, hiçbir şey yansıtmıyor. Ön kapı ağır, iterek açtığımda hafifçe gıcırıyor. İçeride hava daha serin ve kısıtlayıcı. Eskitilmiş ahşap ve deri kokusu burun deliklerimi dolduruyor, tanıdık ama boğucu.

Bu evin her taşı, nesiller boyu güce aç, göreve bağlı ve kontrol manyağı Davenport'lara tanıklık etmiş. Portreleri, yürüdüğüm uzun koridorda sıralanıyor; nesillerdir süregelen zenginliği ve şeytana satılan ruhları hatırlatıyor.

Loş turuncu ışık duvarlara ürkütücü gölgeler düşürüyor, atalarımın boş bakışlarının ağırlığı her adımda üzerime çöküyor.

Aşağıdaki Japon bahçesinin karanlık genişliğine ve uzaktaki ormana bakan uzun bir pencerenin yanında duruyorum. Yaprakların hışırtısı ve ara sıra bir baykuşun ötüşü salona süzülüyor. Yansımam camda ifadesiz ve çarpıtılmış bir şekilde bana bakıyor, şekillendirildiğim mükemmel makine gibi.

Duygu yok.

Bağlanmak yok.

Başka hiçbir insanın beni ele geçirmesine izin yok.

Hayır. Bir kişi bile.

"Kane?"

Sol elimi cebime sokuyorum ve yavaşça dönerek beni doğuran kadına bakıyorum.

Beyaz ipek bir elbise ve ona uygun bir bornoz giymiş, hayaleti andıran görünümü eve çok yakışmış.

Helena Davenport gençliğinde çarpıcı bir güzelliğe sahipti ama şimdi sessiz acılar içinde geçen bir hayatın yorgunluğunu taşıyor. Bir zamanlar gür olan koyu renk saçları seyrelemiş ve kafa derisinde yavaş yavaş gümüşe dönmüştür. Eski sofistikeliğinin bir kalıntısı olarak sade ama zarif bir topuz haline getirilmiş. Badem şeklindeki gözleri, benimki gibi buz mavisi, nadiren duygularını gösteriyor, sanki depresyonunun ağırlığı hissetme yeteneğini tüketmiş gibi.

Bana doğru sessizce yürüyor, duruşu her zaman görünmez zincirlerle yüklenmiş gibi hafifçe kambur. Helena ince ama çelimsiz, sanki bir rüzgâr onu paramparça edebilirmiş gibi. Sosyal zorunluluklar onu zorlamadıkça, özel odasının dışındaki dünyayla nadiren ilişki kuruyor; burada genellikle saklanıyor, asla bitiremediği eski kitabına bakıyor ya da bahçedeki havuzda koi balıklarıyla konuşuyor.

"Merhaba anne." Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve bana sarılabilmesi için eğiliyorum.

Kemikli eli duygusuzca sırtıma vuruyor. Konuştuğunda yavaş konuşuyor, sanki her kelimesi bir zahmetmiş gibi. "Seni son gördüğümünden bu yana uzun zaman geçti. Büyümüşsün ve çok yakışıklı olmuşsun."

"Teşekkür ederim anne."

"Bana gençliğindeki gibi anne de." "Demesem daha iyi olur."

Omuzları düşüyor ama buna karşı koymuyor, hatta ısrar bile etmiyor.

Güzelliği solmuş olsa da, hareketlerinde hala narin bir zarafet var, eskiden olduğu şeyin içi boş bir yansıması. Annemin kronik depresyonu onu duygusal olarak yoksun bıraktı, bir zamanlar nazik olan ruhu yıllarca sisteme ait olmakla köreldi.

Eskiden Helena'nın farklı olduğunu düşünürdüm. Beni seviyordu ve kocasının gösteremediği şefkati bana gösteriyordu ama sonra kabuğuna çekildi ve beni köpekbalıklarına terk etti.

Altı yaşındayken.

Ondan sonra ona anne demeyi ya da onu bir anne olarak görmeyi bıraktım. O sadece onların oyunundaki başka bir piyondur.

"Tatlım." Elini koluma koyuyor ve sanki bir hayalet tarafından dokunulmuş gibi hissediyorum. "Annen çok üzgün."

"Biliyorum."

"Bu konuda hiçbir şey yapamadım." "Biliyorum."

"Beni suçluyor musun?" "Hayır."

"Bunu sadece beni yatıştırmak için mi söylüyorsun?" "Tabii ki hayır."

Bakışları donuklaşıyor, içine gölgeler yerleşiyor. "Tıpkı baban gibi konuşuyorsun. Bundan hoşlanmıyorum."

Altı yaşındayken yaptığı gibi başını okşuyorum - babamın zindanında neredeyse ölene kadar su işkencesine maruz kaldıktan sonra - ve o zaman bana söylediği cümleyi kelimesi kelimesine söylüyorum. "Buna alışacaksın."

Ben onun yanından geçerken boğazından bir hıçkırık koptu.

On beş yıl önceki Kane olsaydım, durur ve onu teselli ederdim. Koi balıklarını seyretmesi için onu bahçeye götürür ya da ona çiçek getirirdim.

Ancak beni koruyamadığı için onu mazur görme ya da içinde bulunduğu duruma sempati duyma yetim uzun zamandır elimden alınmış durumda.

Annem sadece gücün pençesine düşmüş talihsiz bir kadın.

Zayıf bir çocuk doğurdu -beni- ve babam bunu düzeltmek için elinden geleni yaptı. Koyu maun bir kapıyı çaldım ve iterek açtım.

Elinde bir içki, babamın uzun boyu tavandan tabana pencerenin önünde duruyor. Özel dikim gri bir takım elbise giymiş, sırtı dik ve kırdığı karısının aksine duruşu dik.

Başını bana doğru eğiyor ve ona ne kadar benzediğimi görünce çok şaşıyor. Aynı saç, aynı göz şekli, aynı kemik yapısı. Aramızdaki tek fark, acımasız gri gözleri dışında, yüzündeki yaş kırışıklıkları ve her zaman onaylamayan bir çizgi halinde olan ince dudakları.

Grant Davenport her zaman benim müdürümdü, babam değil.

"Kane. Buradasın."

"Sen aradın."

İçki dolabına doğru yürüyor ve bana bir içki dolduruyor, kehribar rengi çalışma odasının sarı ışıkları altında parlıyor.

Babam bana malt viskiyi ikram ediyor, sonra kahverengi deri koltuğa oturuyor ve karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Oturuyorum, bacaklarımı iki yana açıyorum, bana yıllar süren işkencelerle aşıladığı buyurgan, rahat duruşu yansıtıyorum.

"Burada bulunmamın bir sebebi var mı baba?"

"Oğlumu görmek isteyemez miyim?"

"Yapabilirsin ama genelde yapmazsın. Eğer bir amaç varsa, ona ulaşabilirsek çok memnun olurum."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Sen gerçek bir Davenport'sun." Kadehimi kaldırıyorum.

"Buna içerim."

Alkolün tadı boğazımda sidik gibi kalıyor, ama ikinci bir deri gibi giymemi sağladığı dış görünüşümü koruyorum.

"Sadede geleceğim." Grant koltuğunda öne doğru eğilir ve kadehindeki alkolü karıştırır. "Osborn'lar harekete geçiyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bu kasaba dört aile tarafından kurulmuştur: Davenport, Armstrong, Callahan ve Osborn.

Yüzyıllar boyunca kasabanın, politikasının ve insanların tekeli elimizde tuttuk. Sadece bu da değil, etkimizi toplumun geri kalanına yaydığımızdan emin olduk.

Vencor bu yüzden var. Kuruluşun sunduğu geniş servet ve bağlantılarla desteklendiğinizde, sizin ve yavrularınızın geleceği belirlenir.

Bu yüzden pek çok iş adamını, politikacıyı ve insanlığın yüz karasını kendimize çekiyoruz.

Ancak dışarıdan bakanların bilmediği şey, dört kurucu aile arasında her zaman bir iç çekişme olduğudur. Her biri hükmetmek, diğer aileleri sakat bırakmak ve dizginleri ele geçirmek istiyor.

İtibar önemlidir, bu nedenle bir aile diğer ailelerin skandallarını sık sık kamuoyuna duyurarak kasabadaki sosyal itibarlarını zedelemiş ve etkilerini kısıtlamak için bir üyenin oy kullanmasını teşvik etmiştir/etmektedir.

Bir yıldan kısa bir süre önce bir erkekle sevişirken kameralara yakalanan amcam yüzünden böyle bir saldırının hedefi olduğumuzda, babam onu aileden ve devletten uzaklaştırdı.

Bu kasabada homofobi çok derin ve hiçbir eşcinsel üyeye izin verilmiyor. Hangi gün ve çağda yaşadığımızın bir önemi yok. Eğer heteroseksüel değilseniz, saygıdeğer değilsinizdir.

Bir şampiyon gibi hile yapmakta sorun yok. Grant sikini mevcut tüm amcıklara daldırdı ve 'gerçek bir erkek' olarak kabul edildi.

Siktiğimin moronları.

Her neyse. Amcamın seks maceraları, babam tarafından acımasızca ele alınmış olsa da, Davenport'un duruşunu hala incitiyordu. Çünkü onu öldürmedi.

Şaka yapmıyorum, amcamın am yerine siki tercih ettiği için ölmesi bekleniyordu. Orta Çağ'dan bahsediyoruz.

Babam kardeş sevgisinden dolayı hayatını bağışlamadı. Öyle bir duygusu yok. Daha çok Davenport kanının dökülmesine kesinlikle karşı olduğu için. Bu kötü bir alamet.

Ayrıca amcam, Davenport ticaret operasyonunun en güçlü kollarını bugüne kadar kontrol etti.

Ve erkek arkadaşının mafya bağlantılarının korumasına sahip, bu yüzden diğer ailelerin bile ona el sürmeden önce dikkatli adım atmaları gerekiyor.

Viskimden bir yudum alıyorum. "Çocuksuz Osborn'lar ne yapmak ne niyetindeler?"

yapa

caks "Piçlerini geri getirin." "Marcus mu?"

ın?" "Doğru."

"Gayrimeşru çocukların yasak olduğunu sanıyordum."

"Öyleler. Tabii soylarını tehdit etmiyorsa. Çocukları ya ölmüştür ya da ölüyor. Marcus Osborn tek sağlıklı erkek varis."

"Yani hala var olmalarının gerçek nedeni olan Serena Osborn'u sırf... bir kadın olduğu için tamamen ortadan mı kaldırıyorlar?"

"Evet." Babamın dudakları hırıltıyla kalkıyor. "Kadınların liderlik rollerinde yeri yok zaten."

Amcamın sürgününden sonra Davenport klanının bazı kadın üyeleri tarafından tehdit edilen ve bu yüzden onları ülkeden kovduran adam söylüyor bunu.

Arkama yaslanırken bardağımı döndürüyorum. "Marcus Stantonville'de bir haydut gibi büyüdü ve eminim ki onu ve annesini sokağa attıktan sonra Osborn'ların uzattığı eli kabul etmeyecektir."

"Onu tekrar içeri tıkmanın bir yolunu bulacaklar." "Ve sen buna izin mi vereceksin?"

"Elimde olsa yapmazdım. Ancak genel bir oylama olursa, erkek bir varisi geri getirme haklarını inkar edemeyiz. Bu gerçekleşmeden önce bir hamle yapmamız şart."

"Ne öneriyorsun?"

"O Stanton Wolves'un kaptanı, değil mi? Bu fikri aklından bile geçirmediğinden emin ol. Kaptandan kaptana."

"O benim seviyemde değil."

"O zaman işi senin için yapacak birini kullan. Jude ya da Preston ya da seninle evlenmek isteyen şu Drayton kızı. Kadınlar sadece kullanılacak nesneler ve takılacak aksesuarlardır."

Siktiğimin moronu. "Not edildi."

"Osbornlar itibarlarını geri kazanamazlar. Armstrong'lar son zamanlarda güçlerini ezdikten ve azalttıktan sonra olmaz. Diğer herkes bizim altımızda olmak zorunda." Ayağa kalkıyor ve omzumu okşuyor, parmakları etime batıyor. "Unutma, Kane. Dikkatini dağıtma."

Yumuşak teninin, kızarmış yanaklarının ve bulaşmış rujunun görüntüleri eski bir film gibi zihnimde yeniden oynatılıyor. Parlak kırmızı dudaklarını hâlâ sikimin etrafında hissedebiliyorum ve onunla ilişim bittiğinde rujdan yaptığım pisliği görebiliyorum. Yasemin kokusu - narin, rahatsız edici - duyularımda dolaşıyor.

Yenilenmiş bir istek üzerime çöküyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir açlık içimi kemiriyor.

Ona bir daha dokunmamalıydım.

Bir hiç için kontrolümü kaybetmemeliydim.

Ve o lanet olası bir *hiç*.

Ama bana bakışı, merak ve meydan okuma karışımıyla dolu ela gözleri, içimde zorlukla bastırabildiğim ilkel bir parçayı kıskırttı.

Ama artık ilişim bitti.

Kontrol tekrar bende.

"Ne olduğumu sanıyorsun? Bir amatör mü?" Grant'e onunkini yansıtan bir ifadeyle söylüyorum.

Aynı tarafta olduğumuzu varsayarak başıyla onaylıyor.

Babam olmayı bıraktığı gün aynı tarafta olmayı bıraktık. Her koyun kendi bacağından asılır.

Kurucu olduktan sonra, bu adamı alaşağı edeceğim.

Bir yıl daha.

Sadece bir tane daha.

Yirmi bir yıl hayatta kaldım. Bir yıl daha hiçbir şeydir.

Bu yüzden gerçekten ciddiylim.

Dahlia Thorne dikkat dağıtmayacak.

Ertesi sabah, psikoloji dersine gittim.

Dahlia'nın da aldığı.

Ve hayır, bunu dikkat dağıtıcı biri olduğu için öğrenmedim. Sadece doğam gereği gözlemciyim ve birçok insan hakkında birçok şeyi algılayabiliyorum, gerçeklerden habersiz olsalar bile.

Örneğin, Pres bir şey saklıyor ve henüz ne olduğundan emin olmasam da, kaymasına neden olacak kadar büyük olduğunu biliyorum.

Kayma derken, hem Jude'un hem de benim onun davranışlarını daha sıkı gözlemlediğimizi kastediyorum. Jude'un kendisi de daha iyi durumda olmadığı için bu bir şey ifade ediyor.

Preston ve ben konferans salonunun arka tarafına yakın bir yerde oturuyoruz, diğer öğrenciler ise etrafta böcekler gibi dönerek konuşuyorlar.

"Senin burada ne işin var?" diye soruyor sağımdan, siyah bir kalem çeviriyor ve önümüzde oturan esmer kıza göz kırpmıyor.

Sanki hiç umurumdaymış gibi ders kitabına göz gezdiriyorum. "Sömestr başında derse kaydoldum."

"Ama sen hiç

katılmadın." "Şimdi

katılıyorum."

"Neden şimdi?" "Her zaman

olduğu kadar iyi bir zaman."

"Evet, evet. Bahse girerim tamamen *rasyonel* kararınızın dün geceki mantıksız davranışlarınızla hiçbir ilgisi yoktur."

Duraklıyorum, sonra yavaşça sayfayı çeviriyorum. Preston dün grup sohbetimize bir dizi mesaj göndermiş, kına yakmış ve tam bir baş belası olmuştu.

Doğal olarak görmezden geldim. Ve Jude eğlendi.

"Mantıksız bir şey yoktu." Sayfadaki kelimelere göz gezdiriyorum. "Hepsi bir planın parçasıydı."

Preston sırtıyor, yüzü bir anda uysaldan şeytana dönüşüyor. "Yani planın bir parçası olup harekete geçmemin bir sakıncası var mı?"

Sandalyeye yaslanıyorum ve rahatlamış görünmeme rağmen öğrencilerin gevezelikleri dağılıyor ve kızların dikkatimizi çekme ve flört etme girişimleri de öyle.

"Bir hamle yaptın ve o seni susturdu, Başkan. Bir ipucu al."

"Bu bir hamle değildi. Bu bir öneriydi. Gerçek hamlemi görmedin bile." Sırtışı genişliyor. "Şeytandan bahsetmişken."

Dikkatim, elinde birkaç kitap ve omzuna asılı bir bez çantayla sınıfa giren Dahlia'ya odaklanıyor. Üzerinde güneş gözlüğü takmış bir kedi resmi var ve hemen altında eğlenceli bir yazı tipiyle birkaç kelime yazıyor: "Fluff you, you fluffin' fluff."

Bu da ne böyle? Ortaokul mu?

Yine de bakışlarım onu inceliyor, sanki ciğerlerimin derinliklerine çektiğim bir uyuşturucuymuş gibi her şeyini içine çekiyor.

Ve ben uyuşturucu bile kullanmıyorum.

Dahlia kot pantolon, beyaz bir tişört, yıpranmış bir deri ceket ve her zamanki beyaz spor ayakkabılarını giymiş. Saçları gevşek, yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor ve yüzündeki çileden çıkarıcı kararlı ifadeyi çerçevesiyor.

Bu bakıştan nefret ediyorum.

Ne yaşarsa yaşasın, hep böyle olmasından nefret ediyorum. Bu yüzden onu parçalara ayırmak istiyorum.

Parçala onu.

Onu öyle bir mahvet ki, bir daha asla ayağa kalkamasın. Bakalım bana bakmaya cesaret edebilecek mi?

"Ağzının suyu akıyor," diye fısıldıyor Preston, sonra da el sallıyor.

"Thorne! Buraya gel, sana bir koltuk ayırdım."

Bütün salon ona bakıyor.

Kızlardan herhangi birinin bizimle oturması alışılmadık bir durum. Isabella ve yardakçıları bundan emin oldular. Bu yüzden sadece içimizden biri onları çağırırsa yaklaşıyorlar.

Dahlia başını kaldırıp duraklıyor, işaret parmağı başparmağının üzerinde şifreli mesajlar çiziyor.

Bir cadı gibi.

Bir çeşit iksir yapabiliyorsa hiç şaşırmam. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir saniye boyunca bakışlarımı tutuyor.

İki...

Üç...

Dördüncüsünde, dikkatini Preston'a kaydırır ve yürürken prova edilmiş bir gülümseme sunar.

Fısıltılara ve kendisine yöneltilen istenmeyen ilgiye rağmen adımları telaşsız ve kendinden emin. Yanımızda duruyor ve dümdüz yürüyüp benim yanımdaki boş koltuğa gelmek yerine, tam bir dolambaçlı yol izleyerek Preston'ın yanına gidiyor.

İşaret parmağım seğiriyor, ama tekrar ders kitabına odaklanıyorum ve politika hakkında anlamsız şeyler okumaya başlıyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor ve bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Buradayım, güzelim." Preston bir jigolo gibi kendini işaret ediyor. "Seni koltuktan kurtaran benim."

"Teşekkürler."

"Benim için zevk. Güzel bir bayan için her şeyi yaparım."

Tek bir kelime bile okumamış olmama rağmen sakince sayfayı çevirdim.

Preston ölemez. Dahlia

sadece bir piyon.

"Dinle," diye devam ediyor. "Kane'in sana zor zamanlar yaşattığını duydum. Unut onu. O çok katı ve soğuk biri ve kadınlara nasıl davranacağını bilmiyor. Bana gelmeye ne dersin? Önümüzdeki Cuma maçtan sonra bana ve takıma şahsi misafirim olarak katılabilirsin. Yakın çevre için süper özel bir parti."

Bakışlarını tekrar üzerimde hissedebiliyorum.

Sanki bir işaret, bir kelime ya da kararına yardımcı olacak herhangi bir şey bekliyormuş gibi.

Hiçbir şey önermiyorum.

Bakalım gerçekten ne kadar çaresiz.

"Ona bakmayı kes. O aldırmaz. Değil mi, Kane?"

"Yapmazdım." Başımı kaldırdım ve gülümsedim. "Aslında, Stanton River College'daki eski arkadaşlarından bazılarını getirmelisin. Çok daha ilginç olurdu."

Preston duraksıyor ve birkaç saniye bakıyor. "SRC'ye mi gittin?"

Kız başını sallıyor. "Evet. GU'ya sadece bu yıl geldim."

"Sadece SRC'ye gitmekle kalmadı, aynı zamanda en sevdiğin hokey oyuncusuyla da çıktı, Pres. Kimdi o?" Sırıltma sırası bende. "Doğru. Osborn. Onu da buluşmamıza davet etmelisin Dahlia."

"Marcus'la gerçekten çıkmadım," diye ağzından geçiriyor. "İki kere falan çıktık ve sonra birbirimize uymadığımızı anladık."

"Ama çıktınız sayılır," diyorum. "Önemli olan tek şey bu. Değil mi Pres?"

Wolves'a karşı oynadığımız ilk maçtan beri Preston, Marcus'un cesaretinden nefret ediyor. Muhtemelen Marcus her fırsatta onu kontrol ettiği ve ceza almayı umursamadığı için. Preston'ın önemseydiği bir şey ve bu nedenle oyunlarında o kadar agresif değil.

Ayrıca Osborn, benim dışımda, Preston'ın gülümseyerek yaptığı kışkırtmalardan rahatsız olmayan tek hokey oyuncusu. Bu da arkadaşımı çileden çıkaran bir şey.

Peki o ne yapıyor? Osborn'un zayıflıklarından mümkün olduğunca çok yararlanarak onu alt etmeye çalışıyor. Vipers ve Wolves arasındaki skor ne olursa olsun, Preston ve Marcus her zaman oyun içinde oyun oynuyor gibi görünüyor. Ve Preston net bir üstünlük sağlayana kadar da muhtemelen böyle kalacaktır.

İsteddiği gibi gitmeyen bir durumdan uzaklaşmayı gerçekten, tamamen ve kategorik olarak reddediyor. Hoşgörülü görünebilir, ancak bir hedefin peşinde koşarken çekilmez bir orospu çocuğudur.

Stanton Kurtları olarak adlandırdığı 'hayır takımı'ndan hoşlanmadığı için Osborn'un çevresinden de tiksiniyor.

Marcus'un bir zamanlar Preston'ın kız arkadaşını çalmış olması da yardımcı olmuyor. Ya da bir çeşit kız arkadaşını.

O zamandan beri, Preston bir kızın rakibiyle yattığını öğrendiği anda ilgisini hemen kaybediyor. Preston'ın her kızı siktiğini düşünürsek bu çok zengin bir şey.

Yani bu Dahlia'yı yasak bölge yapıyor. Kalıcı olarak.

Babam haklıydı. Preston'ı Marcus'a karşı, Marcus'u da Preston'a karşı kullanacağım.

Kazan-kazan.

"Öyle mi?" diye soruyor gülümseyerek ama gözleri kısık. "Siz neden tıklamadınız?"

Kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor. "O bir tür pislik."

Gözlerimi kısıyorum. Osborn ona bir şey yapmış.

Ne? Bilmiyorum, ama öğreneceğim.

"Davenport da öyle." Preston sırtıyor. "Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Dahlia bana bakarken profesör içeri giriyor, ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve defterine bakıyor.

Preston telefonunu çıkardı ve ders yerine ona odaklandı. Ben mi?

Asla dikkat dağıtmayacağına yemin ettiğim kızı izlemeye devam ediyorum. En başta bu kasabada olmaması gereken kızı.

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve onu alıyorum.

DAHLIA

Neden aniden bu derse katılmaya karar verdiniz?

BEN

Kayıtlı olduğum bir
derse katılmak için bir
nedene ihtiyacım var mı?

Hiç katılmadığın bir ders.

İçeri mi?

Beni takip mi ediyorsun?

Şimdi öyle yapıyorum.

Takip edilmek mi
istiyorsun? Çünkü ben

Oyun.

Yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor ve bana delici bir bakış fırlatıyor. Bugün kırmızı ruj olmaması çok kötü, ama herhangi bir kırmızı iş görür.

Gözünün önünden kaybolmamı istediğini sanıyordum.

Fikrimi değiştirdim.
Görünüşe göre seni
yakından izlemem
gerekecek.
kır çiçeği.

DAHLIA

DNA örnekleri uyuşmuyor.

Bu, partide DNA'larını çaldığım üç adam için de geçerli.

Price'ın, Novak'ın ve Kane'in.

Üç gün önce yüzümü sıkıp boğazıma boşaldıktan sonra dölünün bir kısmını ağzımda tuttum ve sonra poşetledim.

Beni bir bez bebek gibi kullanmasına izin vermemin tek nedeninin bu olduğunu düşünmek isterdim ama o sırada ve eve döndükten uzun süre sonra bacaklarımın arasındaki zonklama bu teoriye karşı tanıklık ediyor.

Her halükarda, DNA'sının kız kardeşimin tırnaklarının altında bulunmaması, laboratuvar tezgahına doğru sendeleyene kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlamaydı.

Lanet olsun.

Masumiyeti benim için bu kadar önemli mi? Neden?

Onun dokunuşu için yanıp tutuştuğum için mi? Sadece varlığı bile beni kontrolümü kaybedecek kadar tedirgin ettiği için mi?

Gerçi bunun bir önemi yok. Daha önce de seks yaptım. Seks fizikseldir ve hiçbir şey ifade etmez.

O zaman neden...?

DNA sonuç kâğıdına bakıyorum ve sonra onu laboratuvar önlüğümün içine sokuyorum. İhtiyacım olan son şey, yasadışı DNA testleri yaptığım için bu bursu kaybetmek. *Ve* kasabanın hokey tanrılarını hedef almak.

Buradaki herkes takıma kafayı takmış gibi görünüyor. Bayan Hales bile aynı üniversiteye gittiğimiz için Preston'dan imza alıp alamayacağımı soruyordu. Görünüşe göre en popüler o ve herkesi kendine çekiyor.

Kane ikinci sırada çünkü çok iyi huylu ve hayalperest. Hales'in sözleri, benim değil.

Rüya gibi, kışımın kenarı. Maskeyi çok iyi takıyor. Başlarda ben bile ona kanmıştım.

Öte yandan Jude, pistte ve pist dışında karanlık bir at. İçinde sadece belirli bir kategorideki insanları cezbeden bir vahşet var. Ayrıca Preston gibi gülümsemek ya da Kane gibi maske takmak için çaba sarf etmiyor.

Temelde ne görüyorsanız onu alırsınız.

O ve ekibin geri kalanı DNA avı için bir sonraki hedeflerim olduğundan, ekibe yaklaşmam gerekiyor.

Ondan sonra, beni aktif bir Vencor üyesi yapması için Kane'i etkilemenin bir yolunu bulacağım. Şimdiye kadar, organizasyonda aktif olma girişimlerimi geri çevirdi.

Preston'la arkadaş olmaya çalıştığımda, Kane bir şekilde arkadaşının benimle olan ilgisini tamamen kaybetmesini sağlayacak doğru kelimeleri söylemeyi başardı.

O pislik Marcus'un bela olduğunu biliyordum. En başta onunla hiç çıkmamalıydım. O zamanlar soyadı benim için pek bir şey ifade etmiyordu ve onun hakkında ortalıkta dolaşan söylentilere ve karanlık geçmişine inanmak istemiyordum.

Aslında onun tam bir psikopat olduğunu bilmiyordum.

Kane'in flört hayatımla ilgili bu bilgiyi nasıl edindiğinden emin değilim ve bu beni daha da paranoyak yaptı.

Benim hakkımda ne kadar şey biliyor?

Onu daha ne kadar kandırabilirim?

Kahretsin, onu *kandırabilir* miyim?

Anlaşılmaz kişiliği ve öngörülemez hareketleriyle insanları kandıran odur, tersi değil.

Yine de, ekibe ve ona yakınlaşmanın tek yolu onun güvenini sağlamaktır.

Be

n. Ne pahasına olursa olsun.

Geçen gün Drayton'ın partisinde beni savundu, yani hiç umursamıyor. Bu iyi bir başlangıç.

Yine de seks yoluyla aşağılanmayı daha çok önemseydiğine inanıyorum.

Ki buna tahammül edebilirim.

Yalancı.

Düşüncesi bile kalçalarımı sıkıyor. Ve bu kadar iğrenç bir şeyden zevk aldığım gerçeğini kabullenmekte gerçekten zorlanıyorum.

Boş laboratuvar masasında yüksek bir titreşim sesi yankılanıyor ve düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Metni gördüğümde duruşum düzeliyor. Neden onun adını görmek bile beni aşırı bilinçli yapıyor?

KANE

Motosiklet kulübüne kaydolmuşsun.

BEN

Evet, ve? Bu da senin
sapık eğilimlerinin bir
başka duyurusu
m u ?

Takip falan yok. Seni açıkça izliyorum. Ve kulübe gitmeyeceksin.

Neden
olmasın?

Çünkü sen sadece Jude için oradasın ve senin küçük numaralarını bir mil öteden
görebiliyorum. Kes şunu.

Ya yapmazsam?

O zaman uyarılarıma göre hareket etmek zorundayım.

Sırtımı tezgâha yaslıyorum. O başlangıçtan beri kafama bir şey çarpmış
olmalı çünkü yazıyorum:

BEN: Peki onlara göre nasıl hareket edeceksiniz?

Ağrıyan amına ve morarmış çenene sor. İtaatsizliğe nasıl tepki verdiğimi
çok iyi bilirler.

Ben: Unutmuşum. Belki de o kadar iyi bir izlenim bırakmadın.

Kane: Belki de oraya gelip sana dokunsaydım, seni benim tarafımdan
kullanılma düşüncesiyle sıırıslık bulabilirdim Dahlia. Bunun için yanıp
tutuşuyorsun. Bana baktığında bunu gözlerinde görebiliyorum.

O haklı, ama bunu bilmesine gerek yok.

O kadar da özel değilsin. İnan bana, daha iyi sikler yedim.

İyi deneme. Bu küçük oyunlar bende işe yaramıyor.

Ben: Oyun yok. Sadece gerçekler ;)

Bildiğim tek gerçek, sana dokunacak olsam kollarımda eriyeceğin. Sen
benim sikim için bir sürtüksün, kır çiçeği.

Ben: Sen de benim kukum için aptalsın ama bariz olanı söylediğimi
görmüyorsun.

Sen sadece kullandığım bir deliksin. Başka bir şey değil.

DUDAKLARIM KABARIYOR ve göğüs kafesimin arkasındaki hafif gümbürtüden
nefret ediyorum.

BEN: Bu filmin yapımında gerçek delikler kullanılmadı. En azından son birkaç hafta içinde. O kadar özel olmamana şaşmamalı.

Dahlia.

Ben: Evet?

Beni ayartmamayı söylemiştim.

Ben: Sadece medeni bir konuşma yapıyorum.

Sadece sessiz kaldığında medenisin. O da sikimde boğulurken oluyor.

Ben: Sen tam bir sapıksın.

Biliyorum. Son birkaç günümü sen çılgılık atıp ağlarken amının sikimi boğduğunu hayal ederek geçirdim. Gözyaşlarını tekrar görmek istiyorum.

Ellerim telefonun etrafında titriyor. Bu...hasta pislik.

BEN: Zor pas. Acıyı sevmem.

Kane: Şüpheli. Her neyse, yarın maçı izlemeye gel. Sana bir bilet gönderirim.

Ben: Neden gideyim ki?

Hayranım olduğunu sanıyordum, değil mi?

Belki fikrimi değiştirmişimdir.

Yapabileceğini düşünmek çok güzel.

Ben: İnsanlar her zaman fikirlerini değiştirirler.

Orada ol.

Sonra da en öndeki koltuk için bir bilet ekledi. Vipers gibi son derece rağbet gören bir takımı bırakın, hiçbir maçta en önde oturmadım.

Sırf o söyledi diye onun emrini yerine getirip oraya gideceğimden değil.

YİNE DE GELDİM.

Kane'in tutumunu kişisel olarak ne kadar küçümsediğimin bir önemi yok. Hâlâ bana güvenmesine ve yakınlaşmama izin vermesine ihtiyacım var.

Hatta dışarıdaki mağazadan formasını satın aldım ve kendi kendime büyük bir göz devirme yaşadım.

Bu akşamki maç ligin en sert takımlarından biri olan ve Michigan'ın son şampiyonu Blackhawks'a karşı.

Vipers Arena, iki devin karşı karşıya gelmesine tanıklık eden ağzı açık insanlarla dolu. Her temas olduğunda kontrolsüz bir heyecanla vızıldıyorlar.

Pist hayatla dolup taşıyor, kalabalığın uğultusu havada titreşen bir elektrik uğultusu gibi iliklerime işliyor.

Soğuk hava, kat kat giysilerimin arasından bile tenimi ısıyor. Herkes gibi benim de dikkatim oyuna odaklanmış durumda. Buzları kesen patenlerin keskin sesi, birbirine çarpan bedenlerin gümbürtüsü, hepsi kaotik bir güç ve şiddet senfonisinde birleşiyor.

Ancak, oyun gerçekten radarımda değil.

Ben daha çok buza bir savaşçı gibi hükmeden adama odaklandım.

Kane.

Ve oyun tarzının kişiliğinin doğru bir temsili olduğunu fark ettim. Bir avcı gibi hareket ediyor, her hareketini ölümcül bir hassasiyetle hesaplıyor. Uzun boyu rakip oyuncularını kesiyor, buz mavisi gözleri diski hiç bırakmıyor.

Oyun tarzında bir şeyler var, varlığı manyetik, görmezden gelinmesi imkansız. Patenlerinin buza sürtünmesi duyularıma saplanan bir bıçak gibi. Hareketlerinin soğuk keskinliği havayı yararak nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Pak buzun üzerinde süzülüyor ve Kane onu yakalıyor. Sopası pakla tek ve akıcı bir hareketle birleşiyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Ben bile kendimi koltuğumda öne eğilmiş buluyorum. Vücudundaki her kas oyuna uyum sağlamış gibi görünüyor, buza sahip olma şekli, kullandığı kontrol - bu sarhoş edici.

Hayır. Korkunç.

Onda bir sakinlik, oyunun kaosuyla tezat oluşturan bir otoriterlik var. Her hareketinde, yüzeyin altından ince bir güç fişkırıyor. Sonunda şutunu çekiyor ve bu mükemmel bir vuruş, pak kalabalığı çılgına çeviren keskin bir çatırtıyla ağlara çarpıyor.

Kane tepki vermiyor. Buzun ortasına doğru kayarken yüzü soğuk ve okunaksız, tezahürlara aldırış etmiyor.

Sanırım bana doğru baktığını görüyorum, ama bu kısa süreli ve muhtemelen hayal gücümün bir ürünü.

"Yine karşılaştık, Dahlia."

Alçak, rahatsız edici derecede kötü niyetli ses sinirlerimi geriyor. Kane'e o kadar odaklanmışım ki etrafıma dikkat etmedim, bu yüzden iblisin bana yaklaştığını fark etmedim.

"Burada ne yapıyorsun Marcus?" Kalabalığın karmaşası arasında konuşuyorum.

On dakika önce yaşlı bir kadının oturduğuna yemin ettiğim koltuğa yanıma oturuyor. Başka bir koltuğa geçmeyi düşünüyorum ama salon tıklım tıklım insan dolu.

"Beni böyle mi selamlıyorsun tatlım?"

"Ben senin sevgilin değilim," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Gülümsüyor ama en iyi ihtimalle yırtıcı bir gülümseme.

Marcus Osborn tedirgin edici bir varlık, uzun boylu, zayıf gövdesinde zar zor kontrol altına alınmış kaotik bir enerji gücü. Köşeli yüzü keskin, yüksek elmacık kemikleri ve camı kesebilecek bir çene çizgisi var, ancak vahşetinin derinliğini ortaya çıkaran gözleri. Koyu, neredeyse siyah gözleri soğuk ve çukurdur, ancak içlerinde sürekli patlayan bir fırtına gibi bir vahşilik titreşimi vardır.

Sağ kaşını boydan boya kesen ince bir yara izi, hem katlandığı hem de uyguladığı şiddetin sürekli bir hatırlatıcısıdır. Sık sık zalim bir sırıtışa bürünen dudakları, neden olduğu acıdan aldığı zevki ve başkalarının sınırlarını zorlamaktan duyduğu heyecanı ima ediyor.

Bir zamanlar bana yaptığı gibi.

"Bu yüzden mi Davenport'un gömleğini giyiyorsun? Rütbeleri nasıl yükselteceğini iyi biliyorsun."

"Hayatımda ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Biliyorum. Sadece hayat tercihlerin beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Benim için düşündüğün yaşam seçeneklerinden daha iyi." Gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Parmak eklemlerinde kızgın mor çürükler fark ettim. Jude kadar iri olmasa da, Marcus'un sıırım gibi, kaslı bir yapısı var ve fiziksel çatışmalara yabancı değil, tercih ettiği iletişim yöntemi genellikle yumruklar - ya da daha kötüsü.

O her yönüyle kötü bir haber.

Başparmağımda daireler çiziyorum. "Burada ne yapıyorsun?" "Maçı izliyorum. Senin gibi."

"Hepsi bu mu?"

"Evet. Vipers ve Blackhawks bizim rakiplerimiz, hatırladın mı? Yoksa sosyetik zenginlerle dostluk kurunca nereden geldiğini unuttun mu?"

çocuklar?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda önümdeki tahtalar şiddetli bir darbeye sarsılıyor. Gözlerim Kane'inkilerle çarpışınca açılıyor. Az önce bir Blackhawks oyuncusunu o kadar sert itmişti ki, tahtaların parçalara ayrılmamasına şaşırdım.

Kısa bir an için bakışlarımı tutuyor. Soğuk, ifadesiz ama orada bir şey titriyor, beni hareketsiz bırakan karanlık ve yoğun bir şey.

Hakem penaltı çalmıyor ve Vipers pakı geri alıyor. Kane hücumu doğru kayıyor, hızlı tempolu oyun yeniden başlıyor.

"Hmm." Marcus beni izlerken çenesini kaşıyor. "İlginç." "Ne demek istiyorsun?"

"Davenport şiddetle kontrol etmez. Genellikle son derece keskin ve temiz bir şekilde müdahale ediyor. Onun bu versiyonunu tercih ettiğimi söylemeliyim."

Kaşlarımı çatıyorum, ama Marcus'un sözlerini düşünmeden önce piste el sallıyor ve zamanında okuyamadığım bir şey söylüyor.

Görüş alanını takip ettiğimde, Preston'ın pakla birlikte kaymadan önce bir saniyeliğine arkasına baktığını görüyorum.

Preston buzun üzerinde bir gölge gibi. Çarpıyor ya da itip kakmıyor ama varlığı yine de hissediliyor. Hareketlerinde bir yumuşaklık, pistte gezinirken zahmetsiz bir zarafet var, oyuncuların arasından kolaylıkla geçiyor. Gürültücü ya da agresif değil ama stili hassasiyetiyle ölümcül. Her pası ve her oyunu stratejik, sanki herkesten beş adım önde düşünüyor.

Jude rakip oyunculara vücutlarını panolara fırlatacak bir güçle çarparken, Preston ne pahasına olursa olsun bundan kaçınıyor.

"Hey, Marcus?"

"Hmm?" diyor hesapçı bakışlarını oyundan ayırmadan. "Preston'ı tanıyor musun?"

Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir çekilmeyle başını bana doğru eğiyor. "Neden? Beni tanıdığını mı söyledi?"

"Hayır. Ama bir noktada birlikte olduğumuzu öğrendiğinden beri benden hoşlanmıyor."

Yavaş, kötü niyetli bir sırıtış ağzını geriyor. "Öyle mi?"

"Evet. Ne yaptın sen?"

"*Moi?* Hiçbir şey."

"Seni sebepsiz yere sevmediğine inanmamı mı istiyorsun?"

"Oh, bir nedeni var. Hangi taktiği kullanırsa kullansın beni yenemiyor ya da kızdıramıyor. Bu onu kızdırıyor. Ve ben de küçük prensin boyundan büyük işlere kalkıştığını görmekten zevk alıyorum."

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?"

"Başka ne olabilir ki? Bizim gibi insanlar onlarla aynı çevrelerde bulunmaz, tatlım." Tüm esprileri kayboldu. "Bunu kendi zamanında anlayacaksın."

Ondan sonra sessizleşiyor, daha çok piste odaklanıyor.

Oyun gerçek bir savaşa dönüştüğünde benim de dikkatim dağılıyor. Acımasız bir güç ve strateji çatışması.

Her şeye rağmen beni rehin tutan Kane. Kaosun içinde bile kontrolü mutlak ve buza hükmetme şekli büyüleyici. Her hareket ettiğinde, vücudumda bir nabız gibi atıyor ve beni korkutması gereken birine ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaşmayı planladığımı hatırlatıyor.

Yine de onu izledikçe içimdeki endişe duygusu daha da güçleniyor.

Kane nasıl bir yetiştirilme tarzına sahipti ki gerçek bir buz makinesine dönüştü? Birinin teknik olarak bu kadar mükemmel olması mümkün mü? Hokeyle yeni tanıştığım için mi bilmiyorum ama onun hiç hata yaptığını görmedim.

Maç Vipers'ın lehine bittikten sonra -kısmen- oyuncular önce yedek kulübesine, ardından da soyunma odasına doğru kayıyor.

Kane, Preston'ın kulağına yakın konuşurken bir elini boynuna koyarak onu takip ediyor, ama o beni tanımıyor.

Maçın başında, buza çıkar çıkmaz ilk baktığı yer ben oldum. Hatta sanırım bir memnuniyet ifadesi bile gördüm.

Ama şimdi, arkasına bile bakmadan pisti terk ediyor. Kalbim sıkışıyor.

Bana soğuk davranacaksa neden gelip onu izlememi istedi? Bu da başka bir taktik mi?

Salon boşalmaya başlarken, kalabalık hararetli bir şekilde konuşurken, Marcus ve ben hareket etmiyoruz.

Acelesi varmış gibi görünmüyor, ama o pisliğin yanında kalmak isteyeceğim son şey. Kalmamın tek sebebi, ondan bilgi almak istemem.

Onunla yüzleşiyorum.

"Hey, Marcus." "Evet?"

"Sen de Kane gibi bir pivotsun ama nasıl oluyor da ikiniz farklı oynuyorsunuz?" İki elini başının arkasında birleştiriyor ve koltuğa yaslanıyor.

"Şimdi de hokey uzmanı mı oldun? Yemin ederim birkaç ay önce bir takımda kaç oyuncu olduğunu bile bilmiyordun."

"İnsanlar öğrenir. Söylesenize, ikiniz arasındaki fark nedir?"

"Farklı olan ne fark ettin?" "Kane'in hareketleri daha yumuşak."

"Sıkıcı derecede teknik. Tıpkı Armstrong gibi. Hokeyi pahalı antrenörlerden ve kamplardan öğrendiler ki bu da ancak nesillerinin zenginliğiyle karşılanabilirdi. Şiddetin kendilerine yakışmadığını düşünüyorlar, bu yüzden ne olursa olsun şiddetten uzak duruyorlar. Hokey yerine tenis oynamalılar."

"Ama Jude şiddet yanlısı."

"O farklı. Pahalı koçlar tarafından öldürülemeyecek doğuştan gelen bir yeteneği var. Üçü arasında saygı görmeye değer tek kişi o. Muhtemelen onları da oyuna sürükleyen oydu."

"Böyle teknik beceriler edinmenin sıkı bir eğitim ve sıkı bir rutin anlamına geldiğini düşünmekte haklı mıyım?"

"Evet. Duyduğuma göre çocukluklarını erkeklerin gittiği bir yatılı okulda geçirmişler ve orada... ağır *disiplin eğitimi almışlar*."

Kafa derim huzursuzlukla karıncalanıyor "Nasıl öğrendiler?" "Ona sor." Sırıttıyor. "Cesaretin varsa."

Ben daha fazla araştıramadan ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Bazı kızlar onu fark ediyor ve pervane gibi peşinden gidiyorlar. Demek istediğim, Marcus'un *je ne sais quoi* tavrıyla çarpıcı bir şekilde yakışıklı olduğunu biliyorum, ancak üniversitemize biraz sadakat duygusu olmalı. Marcus takımımızın baş düşmanı gibi.

Vipers'ı

kastediyorum. O

bizim takımımız

değil.

Salon boşalana kadar bir süre burada kaldıktan sonra güvenlik tarafından dışarı çıkmam istendi.

Dışarı çıkarken mesajlarımı kontrol ediyorum ve Kane'den bir şey gelmeyince ruh halim bozuluyor.

Değerli vaktimi onun aptal kaprislerine boyun eğmek yerine Violet'in yanında geçirmeliydim.

Bisikletimi bıraktığım otoparka doğru ilerlerken adımlarım ağırlaşıyor. Şu anda birkaç araba dışında boş. Burada ışık daha sönük ve

sessizlik bir sis tabakası gibi uzayıp gidiyor.

Bisiklet park alanına doğru adımlarımı hızlandırıyorum ve duruyorum. Bisiklet orada değil.

Biri mi çaldı?

O kadar da harika değil. Direği tekmeliyorum, sonra acı içinde inliyorum.

Lanet olsun. Bisikletim benim tek ulaşım aracım. Başka bir tane alacak param yok.

Yanımda bir araba duruyor ve ben kaşlarımı çatarak başımı kaldırıyorum.

Altın bir Rolls-Royce'un arka camı açılır ve Isabella Drayton ortaya çıkar.

Saçlarını atkuyruğu yapmış ve sanki arabasının tekerleklerinin altındaki toprakmışım gibi bana tepeden bakıyor. "Ne oldu, Charity? Eve bırakacak birini bulamadın mı?"

"Benim adım Dahlia ve beni ilgilendirmez." "Seni bırakmayı teklif edecektim. Hayırseverlik olarak, Charity."

"Hayır, teşekkürler." Motosikletin hareket etmiş olma ihtimaline karşı etrafımı araştırıyorum.

"Beni reddedemezsin. Ben emrettiğimde, sadece itaat edeceksin, sürtük."

Ona doğru dönüyorum, tam aklımdan geçenleri söyleyecektim ki arkamdan bir gölge belirliyor.

Kim olduğunu anlayamadan koluma bir şey batıyor.

Her zaman çantamda taşıdığım neştere uzanıyorum ama yere düşüyor.

"Sen-" Dilim durdu ve görüşüm bulanıklaştı.

Dünya kararırken gördüğüm son şey Isabella'nın acımasız gülümsemesi oluyor.

DAHLIA

Hush now, my darling, the moon's in the sky,

The waves on the shore sing a soft lullaby.

Siz uyurken göklerdeki yıldızlar sizi izleyecek, Ve rüyalarınızı okyanusun derinliklerine taşıyacak.

Göz kapaklarım kapanırken annemin yumuşak sesi kulaklarımda yankılanıyor, uyanıklık ve uyku arasındaki o rüya gibi yerde titreşiyorum.

"Anneciğim?" Fısıldıyorum ama bir ses çıkıp çıkmadığından emin değilim.

Başım ağır ve uzuvlarım felç olmuş gibi, sanki altımdaki sert yatağa zincirlenmişim gibi. Annemin nazik yüz hatları kızaran göz kapaklarımda ardında bulanık görünüyor, ama yatıştırıcı sesi karanlığın içinde devam ediyor.

Şimdi dinlen tatlım, gecenin nazik şarkısı,

Gelgitler ilerlerken seni sımsıkı kucaklayacak.

Deniz usulca fısıldıyor, rüzgar bir melodi

mırıldanıyor, Ve yakında yumuşak ayın altında dans

ediyor olacaksınız. "Beni almaya mı geldin anne?"

Nasırlı bir el benimkine konuyor ve şarkı söylemeyi kesiyor. "Seni almamı ister misin canım?"

"Hmm. Çok yorgunum, anne. Bu çok yorucu." "O zaman gel bize katıl."

"Dahl!" diye s e s l e n i y o r tanıdık bir ses, her zamanki yumuşaklığına paniklemiş bir aciliyet karışıyor.

"Vi?"

"Beni bırakma Dahl. Birbirimizin ailesi olacağımıza söz vermiştik.

Dahlia!

Dahlia, lütfen! Sadece sen varsın."

Deniz usulca fısıldar, rüzgar bir melodi mırıldanır,

Ve yakında yumuşak ayın altında dans ediyor

olacaksınız.

Annemin ninnisi, Violet'in çığlıklarıyla karışarak etrafımda yankılanıyor, ta ki duyularım çıldırtıcı bir kaos içinde patlayana kadar.

Gözlerim açıldı.

Beni ilk olarak köşesinde küflü bir leke olan beyaz bir tavan karşılıyor. Doğrultmaya çalışıyorum ama uzuvlarım o kadar ağır ki başım geriye düşüyor. Sıcak.

Çok sıcakladım, boğazımın arkası kurudu ve sanki kıyafetlerim en büyük düşmanımymış gibi hissediyorum.

Neredeyim ben?

Ne oldu?

Gözlerimi etrafta gezdiriyorum. Küçük, beyaz bir oda, üzerinde yattığım metal yatak dışında tamamen steril.

Ortam loş, duvarlara uzun, titrek gölgeler düşüren yumuşak kehribar rengi bir ışıkla yıkanıyor. Her şey yanlışı geliyor. Puslu. Etrafımdaki hava kalın, içeri doğru bastırıyor, ağırlığıyla beni boğuyor.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sanki bedenim görünmeyen bağlarla bağlanmış gibi.

Dünya etrafımda yüzüyor, kenarları bulanıklaşıyor. Sonra duyularım keskin, sarsıcı parçalar halinde geri geliyor. Dayanılmaz bir sıcaklık tenime yayılıyor, içten dışa doğru tutuşan bir ateş. Kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyor, her atışı damarlarımda zonkluyor.

Kumaşın her dokunuşu içimi ürpertiyor, yakıcı sıcaklığı artırıyor.

Nefes alıyorum ama göğsüm daralıyor, her nefesim sık ve düzensiz. Her yutkunuşumda havada ve boğazımda hafif bir ter ve baharatlı bir şey kokusu asılı kalıyor.

Altımdaki yatak yumuşak, kaslarımdaki gerginlikle bir tezat oluşturuyor.

Bir sorun var.

Bedenim çok sıcak, düşüncelerim çok durgun. Tenim karıncalanıyor, her santimim senkronize değil ama her şeyin fazlasıyla farkındayım.

Hava üzerimde gezinen parmaklar gibi, alay ediyor, ezici bir hızla artan sıcaklığı çekiyor.

Tekrar hareket etmeye çalışıyorum ama sanki bedenimle bağlantım kopmuş gibi, uzuvlarım beynime zar zor yanıt veriyor.

Ağzım kurudu, zihnim yarışıyor, ama her şey durduramadığım bu kalın ihtiyaç sisi içinde bulanıklaşıyor.

Kalbimin çarpıntısı düşüncelerimi ve nabzımla aynı ritimde atan havadaki hafif uğultuyu bastırıyor.

Bacaklarım birbirine kilitleniyor ve bu da baskıyı tetikliyor. Amımdan fişkırان ıslaklığı hissedebiliyorum. Tenim daha önce hiç hissetmediğim bir acıyla yanıyor.

Kapı açılıyor ve tanıdık gümüş maskeler takmış iki adam içeri girerken başımı kaldırıp bakıyorum.

"Kim... kimsin sen?"

Aman Tanrım. Sesim neden bu kadar boğuk ve muhtaç çıkıyor? Bana yaklaşıyorlar ve ben yatağa doğru kayıyorum.

"Hayır. Uzak dur..."

Isabella ve yordakçılarının bana ne enjekte ettiğı önemli değil, bana dokunmalarına izin vermeyeceğim.

Bu organizasyonla ilgili olsa bile.

"Ben başlasam nasıl olur?" diyor uzun boylu olan diğetine, sesi ekşimış ve cızırtılı. "Göründüğü kadar iyi hissediyor mu merak ediyorum."

"Hayır..." Bacağıma uzandığında onu tekmelemeye çalışıyorum ama kolayca yakalıyor ve kot pantolonumu çekiştiriyor.

"Namuslu gibi davranmayı bırak. Hepimiz Kane'in seni bir sürtük gibi kullanmasına izin verdiğini biliyoruz." Düğmeleri çözüyor ve aşağı çekerek alt tarafımı ortaya çıkarıyor. Sadece külotum ve büyük boy hokey forması beni örtüyor.

"Gitmeme izin vermezsen seni öldürecekim." Tekmeliyor ve çırpınıyorum, gözlerim yaşlarla dolarken halsizce savaşıyorum. "Yemin ederim yaparım."

Zalim kakhahaları havada yankılanıyor, alaycı bir bulut gibi başımın üzerinde yoğunlaşıyor. "Sana iyi şanslar."

"Lütfen..." Formamı çekiştiriyorum, dizlerim birbirine vurana kadar bacaklarımı sıkıyorum.

Yalvarmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama buradan tek parça halinde ayrılmak için her şeyi yaparım.

O zaman bu ikisini uykularında zehirleyecekim.

Uzun boylu olan kalçamı kavırıyor, soğuk eli yanan tenimde bir şok etkisi yaratıyor. Karnımdan aşağı bir zevk dalgası akıyor ve bir iniltiyle başımı geriye atıyorum.

Aman

Tanrım.

Olamaz.

Lütfen hayır.

"Gördün mü?" diye alay ediyor içlerinden biri. "Bir fahişe gibi becerilmek için sabırsızlanıyorsun." Zihnim karmakarışık ve bedenim ağrıyı hafifletmek için çaresiz, ama yine de "Hayır..." diye mırıldanıyorum.

"Vencor üyesi olmak istiyordun, değil mi? Üyeler böyle yapar, sürtük. Kendilerinden daha yüksekte olanlar istediğinde bacaklarını açarlar."

"S-stop... R-red..." Fısıldıyorum.

Güvenli kelimem sağır kulaklara iniyor.

Doğru. Bu sadece benimle Kane arasında.
Kane'in bu maskelerden birinin arkasında olduğunu sanmıyorum. En azından, umarım değildir.

Bana bunu yaparsa onu asla affetmem. Onu ellerimle öldürürdüm.

Kabul töreninde ve partide sekse izin vermemin bir nedeni de güvenli kelimeyi söylediğimde duracağına güvenmemdi.

Durdurma seçeneğim olmadan bana ilaç verilip benden faydalanılması farklı bir şey.

Istırap içimi parçalıyor, çiğ ve tüketiyor. Savaşmak, çılgılık atmak, ellerini tenimden koparmak istiyorum ama bana enjekte ettikleri ilaç beni bir mengene gibi sarıyor ve boğucu sıcakın içine çekiyor.

"Sizin gibi yabancılar sınırlarını bilmeli," diyor içlerinden biri, her biri bir bacağını ayırmak için çekerken. "Bunu bir uyarı olarak kabul edin. Eğer bir hafta içinde şehri terk etmezseniz, bir dahaki sefere ilaçsız bir şekilde sikilirsiniz. Kane'den yardım istemeyi aklından bile geçirme. Ona siklerimiz için inlediğiniz bir video göstereceğiz ve ilgisini kaybedecek. Ayrıca bunu internette paylaşacağız, böylece kampüs fahişesi olarak tanınacaksın."

Hızla atan kalbim bir kademe yavaşlıyor. Kane *değil*.

Bu kadar rahatlamış hissetmem mi gerekiyor? Hatta mutlu?

"Hayatının gecesine hazır mısın?" diye soruyor sağ tarafımdaki.

"Siktir... seni," diye mırıldanıyorum ama saçlarımdan tutup beni yukarı çektiğinde boğuk bir sesle bitiyor.

Kane bunu yaptığında, biraz endişeli olsam da tahrik olmuşum. Şimdi, yapay afrodizyağa rağmen çok korkuyorum.

Hava daha da yoğunlaşıyor, ter kokusu ve hastalıklı tatlı bir şey tenime yapışıyor, beni boğuyor. Her şey elimden kayıp gidiyor - gerçekliğe tutunuşum, kontrolüm, gücüm.

Hırçın eller formama takılmaya başlıyor, tüm gücümle itiyorum ama zar zor dokunuyor.

Ayağa kalk. Dövüş.
Her zaman kendini savundun. Mücadele et.
Çılgılık atma. Savaş.
Ağlama. Savaş.
Savaş, Dahlia. Savaş!
Zahmetli bir çabayla bacağımı gevşetip en uzun adamın kasıklarına umutsuz bir tekme atıyorum.
O kadar güçlü olduğunu sanmıyorum ama acı içinde feryat ediyor ve elini kaldırıyor. Kolumu kaldırıp kendimi korumak için yüzümün önüne koyuyorum.
"Yerinde olsam bunu yapmazdım."
Bu sesle tüm oda sessizleşir. Tokat ya da yumruk gelmiyor.
Kolumu bırakarak, zahmetli bir çabayla yana doğru kayıyorum.
Jude.
Kapının yanında duruyor, iri gövdesi çıkışı kapatıyor. Duvara yaslanmış, iki elini rahatça ceplerine sokuyor ve ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor.
Kalp atışlarım yavaşlamıyor ve onu gördüğümde içimi hiçbir güvenlik duygusu kaplamıyor.
Ya o da bu işin içindeyse?
Bulanık gözlerim onun arkasındaki boşluğu tarıyor, bakıyor, arıyor, kapıyı başka biri için tarıyor.
Ve daha önce beni kurtaracak birini hiç aramamıştım.
Biriktirdim. Kendim
ve Vi için.
"Nasıl..." Adamlardan daha uzun olanı Jude'a bakarken diğeri beni tutuyor. "Burayı kimse bilmiyor."
"Sen öyle sanıyorsun." Jude'un sesi hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan zahmetsizce korkutucu bir gümbürtüye dönüşüyor. "Ne zamandan beri senin gibi piyonlar bir hükmü olduğunu düşünüyor?"
"Biz sadece emirlere göre hareket ediyoruz." "Kimin emirleri?"
İki adam da sessiz kalır.
"Kim olurlarsa olsunlar, sizi tam olarak olacıklardan koruyamayacaklar..." Jude saatini kontrol eder. "Bir dakika."
Adamlar birbirlerine bakıyorlar, ama kalçamı kavrayan, yarı yatağa yaslanmış olan beni bırakmıyor.

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama çok güçsüzüm. Kalp atışlarım o kadar yüksek ki, sanırım kriz geçireceğim.

Bulanık görüşüm sayesinde kapının duvara o kadar büyük bir güçle çarptığını görüyorum ki menteşelerinden ayrılmadığına şaşıyorum.

İlk başta, doğru göremiyorum - görüşüm bir odaklanıp bir kayboluyor. Ama o olduğunu biliyorum.

İçimi bir huzur kaplıyor ve kalbim yavaşlıyor. Kane.

O burada.

Ayak seslerinin sessiz tıkırtısı sisin içinde yankılanıyor, sabit ve sakin, ama altında gizlenen tehlikeli bir şey var.

Havada bir değişim olur ve oda onun etrafında büzüşerek varlığına boyun eğer. Acele etmiyor, bağırıyor. Çok sakin, çok kontrollü, fırtına öncesi sessizlik gibi.

"Bir dakikadan az. Etkileyici." Jude'un sesi etrafımda yankılanıyor ama o benim ilgi odağım olmaktan çok uzak.

Gözlerimi kırıştırıyorum, hala odaklanmaya, o çapaya tutunmaya çalışıyorum ama uyuşturucu beni tekrar dibe çekiyor.

Bedenim benimle savaşıyor, düşüncelerim parmaklarımın arasından kum gibi akıp gidiyor. Gözlerinin soğuk buz mavisinin üzerime düştüğünü zar zor fark ediyorum. Orada sıcaklık yok, yumuşaklık yok.

Sadece odaya bir ürperti gönderen ölümcül bir kenar.

Göğsüm kabarıyor, zihnim kaçma ihtiyacı ile onun varlığının çekiciliği arasında gidip geliyor. Bakışları üzerimde geziniyor, her şeyi alıyor - yere nasıl mihlandığımı, gözlerimde olması gereken donuk bakışı ve her gözeneğimden sızan çaresizliğimi.

Başını eğip bacaklarımı kavrayan ellere odaklanırken hiçbir duygu belirtisi göstermiyor.

Ağzımı açıp bir şey söylemeye çalışıyorum -belki adını- ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Adamlar donakalır, şüphesiz Kane'in sakin dış görünüşünün altında kaynayan tehdidi hissetmektedirler. Kane'in duruşu kurnazca değişip adamlardan birinin bileğini yakalayıp büküğünde havada bir elektrik çatırtısı yanar.

O kadar güçlü görünmüyor ama adam çığlık atıyor.

Kane'in sesi zengin, alçak bir tını ile yankılanıyor. "Zaten açıkça belirttim, değil mi? Kimse benim lanet eşyalarım dokunamazın hangi kısmını anlamadın?"

Anladın mı?"

"Biz yapmadı Biliyorum. Siktir!" ve daha kısa adam
Çığlıklar olarak a Patlama sesi havada yankılanır.

Kolunu ya da bileğini kırdı. Adamın uluması duvarlarda yankılanıyor ve kulaklarımda çınlıyor.

Diğer adam çıkışa doğru atılır ama Jude onu gömleğinin yakasından kolayca yakalar. "O kadar hızlı değil."

Bileği kırık olan yere düşer, hâlâ çığlık atmaktadır ama Kane onun arkasında durur, sol kolunu yakalar ve bükür.

Pop.

Çığlığı havada çınlıyor, bir korku filminden çıkmış gibi ürpertici.

Ve Kane onun hayalarına tekme atıp ayakkabısıyla ezdikçe bu şiddetlenmeye devam ediyor.

Adamın maskesi düşüyor ve daha önce hiç görmediğim biri ortaya çıkıyor. Yüzü kıpkırmızı ve gelişigüzel sarı saçları alnını örtüyor.

Cenin pozisyonunda yere kıvrılır, feryat eder ve ağlar.

Kane onun üzerinde duruyor, gölgesi sabit, duruşu gergin. "Bir daha benim olana dokunursan, tüm vücudun bir tabutun içinde olacak."

Gözlerim zar zor açılıyor ama Jude'un tuttuğu adama doğru yürüdüğünü görüyorum. "Şimdi sıra sende."

Kolunu yakalıyor. "Benim olana dokunman için sana kim izin verdi?"

"Söyleyemem... Dışarı atılırım-"

"Nasıl olsa kovulacaksın."

Patlama sesi havada yankılanır. Bunu iç burkan bir çığlık izler.

"Tekrar deneyelim." Kane diğer kolunu sabitler. "Bunu kim düzenledi?"

"Eğer sana söylersem, beni tutacak mısın?"

"Hayır. Ama uzuvlarınız sağlam olarak ayrılıp ayrılmayacağınız bir sonraki sözlerinize bağlı."

"Preston'dı-"

Kane kolunu kırdığında daha konuşmasını bile bitirmemişti.

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin!" diye bağırır adam.

"Fikrimi değiştirdim." Jude onu dik tutarken onu tekmeler.

Önümdeki sahnenin o parçasına tutunmaya çalışıyorum ama bedenim kayıyor, bir sisin içine düşüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, önümde karanlık noktalar dans ediyor ve nefesim kesik kesik, çaresiz soluklarla çıkıyor.

Sonunda, bilincimi korumak için verdiğim mücadeleyi kaybetmeme izin verdim.

Dünyam kararırken, rahatsız edici bir şeyin farkına varıyorum. Beni güvende tutması için Kane gibi bir canavara güveniyorum.

KANE

Görüşüm kırmızı.

Görüşüm *asla* kırmızı olmaz.

Jude beni arayıp otoparkta şüpheli bir hareketliliğe tanık olduğunu söylediğinden beri ruh halim keskin bir düşüşe geçti.

Maçtan sonra, Grant'in şirketteki en yakın yöneticileriyle bir toplantı yapmak için Hill'e doğru yola çıkmıştım bile. Miras alacağım işte benim istediklerimi yapıyormuş gibi davranmakta ustalaşmıştım ama gerçekte bu, bağlantılarımı kurmanın ve babamın kalesini elinden almanın bir yoluydu.

Jude'un aramasından sonra bir U dönüşü yaptım ve haftalarımı harcadığım toplantıya katılamayışım için zar zor mazeretler sundum.

Bu gecenin erken saatlerinde Dahlia'yı boğmak için mantıksız bir ihtiyaç duymamın bir önemi yok çünkü o benim oyunumda eski sevgilisiyle flört ediyordu.

Benim formamı giyerken.

Sırtında benim adım yazılı.

O şaşırtıcı ateş hâlâ ciğerlerimi yakıyor ama görüşümü kıpkırmızı bir pusla bulandıran öfke tarafından bastırılıyor.

Benim olana dokunma cüretini gösteren o orospu çocuklarının vücutlarındaki her kemiği kırmak üzereyim.

Ve ben şiddete başvurmam. Şiddeti sevmem bile.

Aslında ben şiddet yanlısı insanları -Jude dışında- beyin kapasiteleri yok denecek kadar az olan zayıflar olarak görüyorum.

Yine de o iki piçin kafasını ezme ihtiyacı derimin altında bir ihtiyaç gibi çarpıyor.

Bir dürtü.

Bu çok fazla dürtü gibi hissettirmeye başlıyor.

"Ben işi bitiririm." Jude feryat eden pisliği sanki fazla yükümüş gibi yere atıyor, sonra arkamdan işaret ediyor. "O dışarıda."

Bakışlarım ona doğru kayıyor ve bu gece ilk kez Dahlia odak noktasına gelirken kırmızı yavaşça geri çekiliyor.

Cildi kızarmış, yanakları bir ton fazla derin, ısı ondan dalgalar halinde yayılıyor ve ben bunu odanın diğer ucundan bile hissedebiliyorum.

Göğsünün inip kalkması sık ve düzensiz nefesler almasına neden oluyor.

Küçük görünüyor -çok küçük- kendi içine çökmüş, karmakarışık kahverengi saçları nemli tenine yapışmış.

Parmaklarında hafif bir titreme var, formanın alt kısmına zayıfça kıvrılıyor ve üst uyluklarını örtmek için aşağı çekiyor. Yaptığı tek hareket bu.

Geri kalanı... hala.

Boğazımda bilinmeyen, mide bulandırıcı bir duygu kabarıyor ama mesafeyi kapatırken yutkunuyorum.

Odadaki sıcaklık artıyor ve işte o zaman fark ediyorum. Cildi yanıyor, muhtemelen vücudunun ona enjekte ettikleri şeye verdiği tepki. Sol işaret parmağım seğiriyor; bir şeyi, birini yok etme dürtüsü zar zor dizginleniyor.

Yatağın yanında diz çöküyorum ve parmak uçlarım kolunun çıplak tenini sıyrıyor. Aynen böyle, sıcaklığı içime işliyor.

Sıcak. Çok sıcak.

Ve bu doğru ısı türü değil.

Kollarımı altından geçirip onu zahmetsizce kaldırırken çenemi sıkıyorum. Baş göğsüme yaslanıyor ve vücudu sanki yeri hep burasıymış gibi içime düşüyor.

Kollarımda.

Ne saçma bir düşünce. Ve yine de...

Yumuşak nefesleri boynuma çarpıyor, sık ve çok sessiz. Dahlia hiç sessiz olmazdı, bu yüzden bu en hafif tabirle garip.

Yaseminin hafif kokusu burun deliklerimi yırtarak beni onun kokusuyla dolduruyor. Teni nemli, kızarmış, dokunuşumun altında yanıyor. Onu daha sıkı tutuyorum, içime doğru nasıl kıvrıldığını izliyorum, ağırlığı kollarımda kırılan.

Onu kırmaya çalıştılar. Benim olana dokunmak için.

Vücudu bana doğru kıvrıldıkça, sağlam ve güvenli bir şey için çaresizce çırpındıkça, içimdeki ateş daha da alevleniyor.

Parmakları göğsümde seğiriyor, bir dayanak arıyor. Ve beni *tek* bir ben olarak görmesi kafamı bulandıran öfkeyi kırıyor.

Dahlia güçlüdür. Bildiğinden daha güçlü. Ama onu bu halde görünce - kırılmış, titiyor, can havliyle bana tutunuyor- içimde alışkın olmadığım bir his kabarıyor.

Bir sızı.

Daha önce kimseyi korumadığım bir şekilde onu koruma dürtüsü. Ve bu tehlikeli.

Hayır. Bu *ölümcül*.

Çünkü bu sadece planlarımı etkilemekle kalmayacak, aynı zamanda onu işe yaramaz bir piyon olarak satranç tahtasından indirecek.

Soğuk davranmalı, geri çekilmeli ve aramızda özenle oluşturduğum mesafeyi korumalıyım.

Belki birini ararım. Ben gölgelere çekilirken yardım teklif edecek kişi onlar olsun.

Ama yerimde kilitliyim.

Yumuşak, titreyen bedenini görmezden gelemiyordum, sıcaklığı bir damga gibiydi.

Onu daha sıkı tutarken dişlerimi gıcırdatıyorum, bana karşı çırpınan çılgın kalp atışlarını hissedince çenemi sertleştiriyorum.

Parmaklarımın kalçalarına ve kollarına batmasının hiçbir anlamı olmadığına kendimi ikna ediyorum.

Bu sadece onun dağılmasını engellemek için.

Daha sonra onu, onun için yarattığım düzgün kutuya geri sokmak için.

Onu dışarı taşıırken Jude önüme geçiyor, iri gövdesi kapıyı kapatıyor.

Yüzü sert çizgilerle belirlenmiş, gözleri sıcaklıktan yoksun.

Burada alt sınıftan bazı Vencor üyelerinin arkasını temizleyip zamanını boşa harcamayı tercih etmeyeceği bir sır değil.

"Ne yapacağını biliyorsun, Jude. Planlarının ne olduğunu söylet onlara. Isabella ile daha sonra ilgileneceğim."

"Otoparkta gördüğümün onun arabası olduğunu bile söylemedim." Kaşlarını kaldırdı. "Bunu nasıl anladın?"

"Dahlia ile olan son ilişkimden memnun olmadığı gün gibi ortada. Bana dokunamayacağı için öfkesini daha zayıf olan tarafa yöneltti. Onun açısından korkunç bir yanlış hesaplama."

"Ona ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onu Vencor'dan attırın. Senin ve Preston'ın oylarıyla, bir üyeyi ihraç edebiliriz. Eğer hala baş ağrısı olmakta ısrar ederse, onu

altı ayak altına gömüldü."

"Diyelim ki ben oylamaya katıldım, Pres neden katılsın?"

"Isabella'nın fedailerine onun adını suç ortağı olarak kullandığını söylediğimde bunu yapacaktır. Sebebi kendisi değilse, karışıklıklardan nefret ettiğini biliyorsun."

"Bunu düşüneceğim." Daha uzun duruyor, gözlerinde sadizm ışıltısı parlıyor. "Bugün için bana borçlusun."

"İstiyorum."

"Bu gece gelen kutumda fazladan bir isim bekliyorum." Başımı salladım.

Elbette Jude hemen paraya çevirecektir. Bilgi toplama ve daha sonrası için saklama becerisinden çok yoksun. Gerçi o isimlere sahip olarak kendini benim elimden daha da kurtarıyor.

Ama önemli değil. Şimdilik.

Jude'un hedefine ulaşması için hala bana ihtiyacı var ve bu nedenle Onu.

Uzaklaşmak yerine Dahlia'ya dik dik bakıyor, neredeyse kıvılcımlar uçuşuyor. gözleri.

Sert bir bakışla onu düzeltiyorum. "Bir sorun mu var?" "Neden o? *Onca* insan varken?"

"O sadece bir piyon."

Bir kahkaha patlatır, sesi uzun ve acımasızdır. "Yüce Davenport bir *piyon* için mi soğukkanlılığını kaybetti? Daha küçük bir insanı kandırmayı dene."

"Bazı piyonlar ekstra ilgiyi hak eder."

"Bu durumda, benim işime burnunu sokmaması için *ekstra* özen göstersen iyi olur."

"Not edildi." Kapıyı işaret ediyorum. "Şimdi hareket edecek misiniz?"

Dahlia'ya son bir kez belirsizce baktıktan sonra kenara çekilir ve lanet olası pisliği yakasından tutar.

Ben dışarı çıkarken, Jude'un sesi arkamdan geliyor. "Ciddiyim, Davenport. Burnunu ait olmadığı bir yere soktu ve yaratıcısını er ya da geç görecek. Bütün bahisler kapanacak."

Başımı ona doğru eğiyorum ve ona bir gülümseme gönderiyorum. "Öyle bir şey olmayacak. Lanet olası sapık eğilimlerini kontrol altında tuttuğun sürece, hepimiz iyiyiz."

Şehir merkezindeki çatı katıma vardığımda Dahlia yanıyordu.
Yukarı.

Onu daha önce oturma odasındaki kanepeye yatırmıştım. O zamandan beri Şehrin ışıltılı silüetine bakan tavandan tabana pencerenin yanında çapraz kollu duruyordu.

Ne yapmam gerekiyor?

Daha önce hiç başkasıyla ilgilenmemiştim. Preston'ın raydan çıktığı zamanlar hariç, o zaman bile genellikle Jude'un onu idare etmesine izin veriyorum.

Dahlia'nın ateşi düşmezse onu acile götüreceğim. *Sanırım.*

Dudaklarından bir inilti kopuyor ve çırpınıyor, hareketleri altındaki deri koltuğun gıcırdamasına neden oluyor. Parmaklarını kıvrıyor, formasını geriyor ve çekiyor. Forma yukarı kalkıyor, beyaz külotu ve karnı ortaya çıkıyor.

Yumuşak ışık altında bile, beyaz formanın kontrastı bronz teniyle çarpıcı.

Aletim canlanıyor ve bakışlarımı ondan ayırıp pencereden dışarı bakıyorum.

Gırtlaktan gelen inlemeleri havada yankılanıyor, ipeksi ve erotik.

Görünüşe göre, bu kız etrafımdayken kendimi kontrol etme kavramı benden kaçıyor, çünkü başımı yine ona doğru eğiyorum.

Dahlia sağ elini külotunun içine sokmuş, çılgınca ve koordinasyonsuz bir hareketle kendine dokunmaktadır.

İnleme ve sızlanma karışımı bir ses çıkarırken kokusu havaya yayılıyor. Sol eli tişörtün altından göğüslerini okşuyor.

Aman Tanrım.

Ona doğru yürüyorum ve amcığındaki elini tutup çekiyorum.

Dışarı.

Büyük hata. Çünkü, şimdi, sadece oda onun gibi kokmakla kalmıyor ama aynı zamanda nefes alabildiğim tek şey. "Dahlia, uyan."

"Mmm."

"Dahlia, aç şu lanet gözlerini."

"Lütfen...lütfen..."

Lanet olsun.

Kendimi ayarlıyorum, ama pantolonumdaki şişkinliği azaltmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Parmak eklemlerim onun sıcak yanağına dokunuyor. "Yalvarman seni becerecek, kır çiçeği."

Gözlerini kırıştırtarak açıyor, rengi yeşilden çok kahverengi, yüzümü incelerken parıldıyor.

"Kane..."

Adım yumuşak bir iniltiyle ağzından dökülüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Aşağı.

Yerde kal.

"Kane..." diye tekrar inliyor, daha yumuşak, daha muhtaç. "Isındım."

Gözlerimi açıyorum ve elimi çekmeye başlıyorum. "Duş almak ister misin?"

"Hayır... Bu rahatsız edici. Mmm." Elimini iki küçük eliyle tutuyor ve sırlıslıkla ıslak külotunun üzerine bastırıyor. "Dokun bana. Gitmesini sağla."

Lanet olsun.

Her zaman gururlu olan Dahlia Thorne'un, tam anlamıyla bir baş belası, muhtaç ve baştan çıkarıcı bir yanı olduğunu kim bilebilirdi?

"Sana dokunmamı ister misin?" Onu nemli kumaşın üzerinden tembelce okşuyorum ve başını geriye atıyor, teni kızarıyor, alnı terliyor.

"Evet, evet! *Daha fazla.*"

Parmaklarım külotunun altından kayıyor ve klitorisinin etrafında dönüyorum. Kalçaları titriyor ve içinden bir ürperti geçiyor.

Ellerimde bir kukla gibi, en ufak dokunuşuma tepki veriyor.

Dahlia'nın inlemeleri daha derin, daha çaresiz bir hal alıyor. "Evet... orada... tam orada."

"Burası mı?" Bilerek yavaşladım.

Bileğimi tutuyor. "Daha hızlı... daha fazla..."

"Seni becermemi ister misin Dahlia? Sikimin o küçücük amına girmesini ve acını dindirmesini ister misin?"

"Evet...evet...sıcak...durdur şunu..."

"Sikimi çok iyi alacaksın, değil mi? Büyük olsa bile, daha fazlasını almak için nefesini tutacaksın."

"Evet...her şey...evet."

"Çok iyi bir kız gibi her santimini yutacak ve seni kullanmama izin mi vereceksin?"

İki parmağımı içine soktuğumda sırtı kavislendi.

Anlaşılmaz zevk sesleri odada yankılanıyor, bir kreşendo gibi yükseliyor ve yoğunlaşıyor.

Hava onun kokusuyla boğuluyor, baş döndürücü ve kesinlikle bağımlılık yapıcı.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsam ve kendimi kaç kez o kontrol kutusuna geri itmiş olsam da, o ilk seferden beri onu tekrar becermenin hayalini kuruyorum.

Ona tekrar sahip olmak.

Onu sonsuza dek sahiplenmek.

"Parmaklarıma zor sığıyorsun, kır çiçeği. Sikimi nasıl alacaksın?"

"Mmm...Yapacağım. Söz veriyorum."

"Seni becermem için bana yalvar. Seni nasıl uygun görürsem öyle kullanmam için." Elim ileri doğru pompalıyorum ve bir parmak daha ekleyerek sabit bir ritimle içine sokuyorum.

Her titremeyi, sarsıntıyı ve boğuk iniltiyi çekerek.

"Lütfen," diyor soluk soluğa.

Vücudu sarsılıyor ve sol elimi gömleğinin altından uzatıp sütyeninin altından memesini yakalıyorum ve sertleşmiş meme ucuna bir tokat atıyorum. "Cümlelerin tamamını düzgün söyle."

Bağırıyor, sesi kırık bir iniltiyle çıkıyor. Gözleri yarı açık, sarı damlıyor. Altın.

"Lütfen, Kane... Lütfen sık beni."

Ritmim artıyor, sanki sikim onun içindeymiş gibi onu derinden dövüyorum. Sanki onu tekrar sahipleniyormuşum gibi.

Amı etrafımda geriliyor ve başparmağımla klitorisinin etrafında dönüyorum.

Kısa sürede etrafımda kenetleniyor, başını geriye atarken nefesi kesiliyor.

"İşte bu kadar. Benim için gel, bebeğim."

O sarsılırken, göğsünü bırakıyorum, pantolonuma uzanıyorum ve sikimi serbest bırakıyorum. Parmaklarım amını sikerken, sol elim kendi ağır sikimi sarsıyor.

Sert, çılgınca bir hareketle yukarı ve aşağı.

Precum uçtan parlıyor ve damarlar ihtiyaçla şişiyor.

Bu benim zevkimle ilgili değil. Bu kontrolü kaybedip onu istediğin için bir ceza.

Tekrar.

"Adımı söyle," diye zorluyorum sikimi boğarken.

"Kane..." Kıvırdığım ve sarsıldığım yere bakıyor, dudakları aralanıyor ve kalın kalın yutkunuyor. "Lütfen sik beni."

"Tanrım. Siktir." Parmaklarımı içinden çekiyorum, formasını yukarı itiyorum ve sonra sütyenini açıyorum.

Döllerim göğüslerini süslerken, sert meme uçlarını kaplarken ve göbek deliğine doğru damlarken inliyorum.

Tüm bu süre boyunca beni izliyor, ağzı açık, yüzü kıpkırmızı.

Karnından döllerimi topluyorum ve kapladığım parmaklarımı ağzının önüne koyuyorum. "Onları temiz em."

Dahlia parmaklarımı içeri sokup emiyor, ıslak dili beni usulca yalıyor.

O ışıltılı sarı gözleriyle bana bakarken.

Çok geçmeden göz kapakları iniyor ve yumuşak bir iç çekişle uykuya dalıyor. Parmaklarım ağzında ve lanet olası akıl sağlığım onun ellerinde. Ona her dokunduğumda, tüm gerçeklik duygumu ve kendimi kaybediyorum.

Bir anlığına, sadece bir anlığına, kim olduğumu, ne için var olduğumu ve ne yapmayı amaçladığımı unutuyorum.

Sadece o an için, sadece o var.

Ve bu noktada düzeltilip düzeltilemeyeceğinden emin değilim. Ya da bunu yapmaya istekli olup olmadığımdan.

DAHLIA

Sabah tuhaf bir huzur duygusuyla gelir.

Ve baş ağrısı.

Boğaz ağrısı da.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak açıyorum ve önümde kiraz çiçekleriyle boyanmış pürüzsüz bir tavan beliriyor. Çarpıcı 3 boyutlu detaylar o kadar iyi resmedilmiş ki, kendimi bir peri masalının içine taşınmış gibi hissediyorum.

Yavaşça odanın geri kalanı görünmeye başlıyor ve siyah çarşafı göğsüme çekerek devasa yatakta doğruluyorum.

Beni ilk etkileyen şey soğuk.

İliklerime kadar işleyen buz gibi bir şey değil, havaya karışan, yorganın altında bile beni saran bir şey. Her yerde; duvarlardan, zeminden ve etrafımdaki boşluktan yayılıyor.

Kane'in yeri.

Onun gibi kokuyor. Odun dumanı ve deri.

Oda çok büyük ama boğucu bir his veriyor. Kiraz çiçeği tavanı dışında her şey sıcaklıktan yoksun. Koyu gri duvarlar ışığı bütünüyle yutuyor.

Temiz çizgiler, minimalist, her şey mükemmel bir şekilde yerinde. Kişisel dokunuşlar yok, fotoğraf yok ve karşımda sadece birkaç hokey kupası var.

Burada birinin yaşadığını ya da nefes aldığını gösteren hiçbir şey yok. Daha çok dikkatlice inşa edilmiş bir kontrol yanılsaması gibi.

Bakışlarımı köşedeki masaya doğru sürüklüyorum. Stark. Bomboş. Tıpkı sahibi olan adam gibi. Dağınıklık yok, yaşam belirtisi yok. Her şey tertemiz, sanki bu odadaki her şey onun dünyasını nasıl mükemmel bir düzen içinde tuttuğunun bir kanıtı.

Göze çarpan tek şey, ufkun ötesine uzanıyormuş gibi görünen kasabaya bakan tavandan tabana pencere. Sabah ışığı içeri süzülüyor, ama sessiz, donuk, sanki güneş bile ısıtamıyormuş gibi

Bu alan. Dışarıda kasaba hayatla dolup taşıyor ama içeride her şey tedirgin edici bir şekilde durgun.

Çarşafın altında kayıyorum, vücudum ağrıyor, zihnim buraya nasıl geldiğimi bir araya getirmeye çalışıyor.

Anılar eski bir film gibi süzülüyor. Uyuşturulma.

Kaçırılma. Maskeli adamlar. Ve sonra...

Kane.

"Aman Tanrım." Ağzımı kapatıyorum, gözlerim açılıyor. Lütfen bana Kane'e bana dokunması için yalvarmadığımı söyle.

Hay sikeyim.

Ve yapmadı.

Beni sadece parmakladı ve her yerime boşaldı, ama beni becermedi.

Neden hayal kırıklığına uğradım ki?

Keşke yeryüzü beni canlı canlı yutabilse de bu utançtan kurtulabilsem.

Gözlerim yatağın ayak ucundaki kıyafetlere takılıyor ve bunun onun düşünüyebileceğim anlamına geldiğini varsayıyorum.

Birkaç saniye içten içe kendimi tekmeledikten sonra şık banyoya giriyorum.

Formamı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum, sonra karnımdaki kurumuş döllerinin görüntüsü karşısında duraklıyorum. Bir hayvan gibi üzerimde iz bırakmayı gerçekten seviyor.

Kızgın ya da başka bir şey hissetmeliyim, ama davranışım beni daha çok öfkeliyor.

Zarif düşün o kadar çok ayarı var ki, çözmem birkaç dakikamı alıyor.

İşimi bitirdikten sonra saçlarımı havluyla kuruluyorum ve Vipers kapüşonlu sweatshirt'ünü ve eşofmanını giyiyorum. Bel bandını birkaç kez kıvrırmam ve yerinde kalması için büzme ipini bağlamam gerekiyor.

Yatak odasından çıkıp empresyonist sanat eserleriyle dolu koridorda yürürken zengin yemek kokusu burun deliklerimi gıcıklıyor ve sonunda dün gecedен hafifçe hatırladığım oturma odasına ulaşıyorum.

Burası çok büyük.

Ve korkutucu derecede pahalı.

Dikkatli hareket ediyorum, bir şeye dokunmaktan ya da daha kötüsü bir şeyi devirip kırmaktan çekiniyorum. Bahse girerim kendimi karaborsada satsam bile parasını ödeyemem.

Çıplak ayaklarım mutfağın kapısında sendeliyor, Kane'in görüntüsü karnıma bir yumruk gibi çarpıyor.

Sobanın başında sırtı bana dönük bir şekilde duruyor, geniş ve kaslı vücudunda kalçalarına kadar inen gri bir eşofman altından başka bir şey yok.

Sabah ışığı pencereden süzülerek vücudunun keskin düzlemlerine hafif bir parıltı yayıyor ve kaslarının hatlarını belirginleştiriyor.

Ama nefesimi çalan şey bu değil.

Mürekkep ve yara izleri.

Yan tarafa döndüğünde, sol omzuna dolanmış bir yılan görüyorum, siyah ve detaylı, pulları ışıktaki parlıyor. Başı köprücük kemiğine yakın duruyor, ağzı saldırmaya hazırmış gibi açık.

Başka tarafa bakamıyorum.

Gözlerim dövmenin her ayrıntısını alıyor. Her şey Kane'e ait; soğuk, tehlikeli, dengeli.

Yılanın hemen altında, derisini acının yol haritası gibi kesen pürüzlü, düzensiz yara izleri yatıyor.

Bunları ona kimin ya da neyin taktığına dair hiçbir fikrim olmasa da, bunun acımasızca olduğunu biliyorum.

Bu manzara karşısında, yolun kenarında titreyen tekmelenmiş bir köpek yavrusu görmüş gibi midem bulanıyor. Ancak bu durumda onu alıp bir barınağa taşıyamam.

Ve Kane kesinlikle bir *köpek yavrusu* değil.

Birinin onu bu yaralara neden olacak kadar incitmesi nasıl mümkün olabilir? Her zaman yenilmez görünüyor. Dokunulmaz. O bir hokey tanrısı ve hem kampüste hem de kasabada bir hükümdar. Kimse ona yaklaşmaya cesaret edemez.

Ama yaptılar.

Ve kalıcı olarak işaretlenecek kadar yaralandı.

Diğer kolunu daha fazla mürekkep sarıyor, karmaşık çizgiler kanatlarını omzuna doğru açmış, gözleri çukur ve karanlık bir kuzgun oluşturuyor. Kuşun altında, tam olarak seçemediğim küçük bir Latince cümle kaburgalarının etrafında kıvrılıyor ve derisinin gölgelerinde kayboluyor.

Onunla ilgili her şey bir uyarı.

Dövmeleri, yara izleri, vücudunun her an saldırmaya hazırmış gibi sessiz bir güçle hareket etmesi.

Ancak şu anda o sadece mutfakta duran ve dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yumurta çırpan bir adam.

"Uyanmışsın." Sesinin alçak tınısı serin bir esinti gibi odaya yayılıyor.

"Evet." Başparmağıma bir daire çiziyorum.

"Oturun. Kahvaltı hazır." Ocağı kapatıyor ve tenceredekileri sinir bozucu bir hassasiyetle tabağa boşaltıyor.

Görünürde pislik yok.

"Teşekkürler, ama eve dönerken yiyecek bir şeyler bulabilirim."

Bakışlarını kaldırıyor ve bu sabah ilk kez bana bakıyor.

Buz gibi gözleri bol kıyafetlerime takılıyor, ağır, sanki içlerini görebiliyormuş gibi. Odun dumanı kokusunun tenime yapışması, görünmez eller gibi etrafımı sarması yardımcı olmuyor.

Elinde iki tabakla yemek alanına doğru yürüyor ve onları masaya yerleştiriyor. Bir sandalyenin arkasından düz beyaz bir tişört alıp başına geçirmeden önce kuzgunun göğsüne kadar uzanan kanadına gözüm takılıyor.

Manzaramı öldürüyor.

Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Otur, Dahlia."

"Gerçekten, oturabilirim..."

"Yemek çoktan hazır. Sırf isyan etmiş olmak için isyan etmeyin ve
o t u r u n ."

"İsyan etmiyordum." Vi'den başka birinin benim için yemek yapmasına alışık değilim.

Midem gurulduyor.

Kane kaşlarını kaldırdı. "Ne diyordun?"

Ensemi ovuyorum, sonra yavaşça oturuyorum.

Masa saçma bir şekilde dolu ve aroması neredeyse ağzımın suyunu akıtıyor.

Tabaklar hassas bir şekilde düzenlenmiş; yumuşak sarı renkte çırpılmış yumurtalar, mükemmel altın renginde kızarmış ekmek dilimleri ve bir makine tarafından kesilmiş gibi görünen taze meyveler. Bir cezve, iki kaliteli porselen fincan, portakal suyu ve bir süt sürahisi.

Jöle ve tereyağı, çıtır çıtır ve pırıl pırıl domuz pastırması ve üst üste dizilmiş, üzerlerinden hala mükemmel bir ev fantezisi gibi buhar yükselen krepler var.

Kane gibi birinin bir yandan kahvaltı gibi normal bir şey hazırlarken bir yandan da çıplak elleriyle insanların kollarını kırabiliyor olması hem şaşırtıcı hem de rahatsız edici.

"Haydi, sadece şaşkınlıkla izlemeyin. Yiyin." Tostunu ve yumurtasını keserken konuşuyor.

İki kere söylememe gerek yok. Yumurtalara yumuluyorum ve utanmadan tabağımın çoğunu kısa sürede bitiriyorum. Bu çok güzel. Gerçekten. Bunu itiraf etmekten biraz utanıyorum ama daha önce hiç bu tür bir kahvaltı yapmamıştım. İşe ya da okula giderken kahve ve haşlanmış yumurta ya da bakkaldan bir şeyler aldığım için şanslıydım.

Tostumun üst kısmına bir bıçak saplanıyor. "Yavaşla yoksa en iyi ihtimalle hazımsızlık çekersin, en kötü ihtimalle de boğulursun."

Ağızımdakileri yutuyorum. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Sofra adabım. Biraz açım."

Sanırım dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor ama yemeye devam ederken kayboluyor. "Düzgün çiğne ve acele etme."

Gördüğüm her şeyi yememek ve kendimi mağara kadını gibi göstermemek için çaba sarf etmek gerekiyor.

Kane'in katı bir ebeveyn gibi beni izlemesi yardımcı olmuyor.

Meyve suyundan bir yudum alıyor, gözleri şehvetli bir okşayış gibi üzerimde geziniyor.

Dün geceki gibi.

Bunu düşünme. Sadece düşünme.

"Bu bir alışkanlık mı?"

diye sorar. "Ne

alışkanlığı?"

"Hızlı yemek."

"Sanırım. Okul ve yarı zamanlı işim arasında yemek için hiç vaktim olmuyor."

"Ve etrafı gözetlemek. Ve burnunu ait olmadığı yere sokmak.

Ve kendi güvenliğinizden bu kadar bihaber olmanız."

Jöle kaşığını ağızımın ortasına bıraktım ve ona ters ters baktım.

"Bir şey mi kaçırdım?" diyor sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Oh, bir de benim maçında eski erkek arkadaşlarımla sohbet etmeyi."

"Marcus'u ben davet etmedim. Kendi başına geldi ve benim eski sevgilim değil." "Ama bu seni onun her sözüne takılıp kalmaktan alıkoymadı. tavşanlar onun dikkatini çekmek için yarışıyor. Onu şimdiden özledin mi?"

"Bu doğru *değil*. Marcus pisliğin tekidir ve bu hayatta ona bir kez bile dönüp bakmam. Her zamanki gibi düşmanca davranıyordu ve muhtemelen yaklaşan maçtan önce takımınızın oyunu hakkında notlar alıyordu." I

bir nefes bırak. "Bunu sana neden söylediğimi bile bilmiyorum. Biz birbirimiz için bir hiçiz."

"Üç kez sikimin ve parmaklarımın üzerine boşaldın; sanırım aramızda bir şey var."

Benim ağız asılı kalır açık ve benim mide sözleşmeler Çünkü açlıktan başka bir şey.

Gözlerini kısar. "Seni becermem için bana yalvarıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gidebileceğini düşünmedin herhalde?"

"Uyuşturulmuştum. Bu sayılmaz."

Kahvesinden bir yudum alır. "Benim için öyle." "Peki... biz neyiz?"

"Ne olmamızı istiyorsun?" "Bir ortaklık mı?"

"Biz bir işletme değiliz."

Kaşlarını çatıyorum ve krepimi kemiriyorum. "O zaman ne? Sikiş arkadaş mı?" "Eğer istediğin buysa, tek yapman gereken sormaktı."

"Bunu *istemiyorum*. Beni bu sonuca götüren kişi sensin."

"Herhangi bir itirazınız var mı?"

"Sayılamayacak kadar çok. En önemlisi, seni tanımıyorum bile."

"Zamanla anlayacaksın. Örneğin, benim maçımda başka erkeklerle flört etmenden hoşlanmıyorum."

"*Flört* etmiyordum."

"Şüphelerim var."

"Senin hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyorum." "Sevişiyorsak özgeçmişe gerek yok."

Uzun bir iç çekiyorum ve krep tabağa bırakıyorum. "Neden benimle böyle bir ilişki kurmak istiyorsun ki?"

"Aslında istemiyorum ama kimsenin eşyalarım dokunmaya cesaret edemeyeceğinden emin olmanın tek yolu hak iddia etmek gibi görünüyor."

"Ben bir şey değilim."

"*Bir şey değil. Benim şeyim.*"

"Hak iddia etmeniz ya da etmemeniz dün gece olanları durdurmadı."

Çenesi sıkıştı. "Bir daha olmayacak."

"Diyelim ki kabul ettim. Sonra ne olacak? Sıkılınca beni terk mi edeceksin?"

"Muhtemelen."

"Vay canına. Bir de romantizm öldü derler."

"Seninle aşk yaşamaya niyetim yok, Dahlia. Ben öyle şeyler yapmam. Yani yumuşak aşk itirafları, bir kutu çikolata ve bir buket çiçek arıyorsan, hemen şimdi çık git. Ama sert oyunları ve ilkel darbe oyunlarını tercih ediyorsan, bir şeyler yapabiliriz."

Boğazım kuruyor ve içimden yüksek bir ses koşmamı söylüyor. Olabildiğince hızlı.

Ama ben yerimde sayıyorum.

Kane'e yaklaşmanın tek yolu bu. Gerçi onun sözleriyle bir parçamın canlanmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Bana zarar verecek misin?" Fısıldıyorum.

"Evet." Bu kelime hassas merkezime inen bir kırbaç gibi. Bacaklarımı sıkıyorum. "Ne kadar?"

"Sınırlarınıza kadar. Kafanızın içinde var olduğuna inandığınız sınırlardan değil, onun ötesinden bahsediyorum."

"Bana haber verir misin?"

"Hayır." Dudaklarının kenarından hafif bir gülümseme yükseliyor.

"Bunun neresi eğlenceli?"

Yutkunuyorum, içimde hem derin bir korku hem de hastalıklı bir beklenti dolaşıyor. "Onu durdurmak için hala 'kırmızı' kullanabilir miyim?"

"Evet."

"Tamam o zaman."

"Kırmızı beni durdurabilecek tek kelime. *Hayır, kes şunu ve bunun beni sadece tahrik etmesini istemiyorum.* Senin kavgan beni tahrik ediyor."

"Hasta pislik," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Bunu duydum. Peki ben hastaysam, sen ne oluyorsun? Çünkü kafanda bir resim çizdiğim süre boyunca bacaklarını birbirine sürtüyordun."

"*Yapmadım.*"

Avına kilitlenmiş bir yırtıcı gibi gülümsüyor. "Şimdi, seni kurtardığım için bana teşekkür etmen gerekmiyor mu? Bisikletini alıp yurduna bırakacağım. Ayrıca Isabella'yı da sırtından indireceğim. Kalıcı olarak."

"Onun ve kim bilir kaç kişinin daha beni sikerken seni izlemesine izin verdikten sonra, ne anlamı var anlamıyorum."

"Seni becermemi izlemek mi?"

Parmaklarım kucağında kenetlendi. "Kabul töreninde. Bir kamera vardı, değil mi? Isabella her şeyi izlediğini ima etti."

"Ve sen ona inandın mı?" "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Isabella kıdemli üye değil ve orada bile değildi. Orada bulunan tek üyeler ben, Preston, Jude ve hokey takımında olmayan diğer üç kişiydi."

"Vay canına, teşekkürler. En azından artık Isabella'nın videoyu izlemediğini ama diğerlerinin izlediğini biliyorum."

"Yapmadılar."

"Ama... kamera?"

"Devre dışı."

"O zaman o ve kardeşi nereden biliyordu?"

"Muhtemelen Preston boş zamanlarında dedikodu yayıyordu." Oh.

Bir parçam hâlâ şüpheli ama Kane'in soğuk gözlerine baktığımda ona inanıyorum.

Bu şartlar altında muhtemelen yapmamalıyım. Müdahaleci bir niyetle beni izliyor.

"Ne?"

"Hâlâ dün gece için bana teşekkür etmeni bekliyorum."

"Genelde insanları teşekkür edilmek için mi kurtarırsın?"

"Genelde insanları kurtarmam ama sizin durumunuzda, evet, düzgün bir şekilde teşekkür edilmek istiyorum."

"Teşekkürler," diyorum krepten bir ısırk alırken. "Pek samimi gelmedi."

"Daha açık talimatlar vermeliydiniz. Teşekkür etmemi söylediniz, samimi görünmek için değil."

Gözlerini kısar. "O ağzının biraz disiplin öğrenmesi gerekiyor."

"Ya da kendi fikirleriniz dışında başka fikirleri de dinlemeniz gerekir."

"İlgilenmiyorum. İşler ya benim istediğim gibi gider ya da çöker ve yanar. Arası yok."

Uyarı açık.

Onun sistemiyle oynamamalıyım.

Ama içimden bir ses tüm bu kontrolün, duvarların ve soğuğun ardında kaos olduğunu söylüyor.

Ve bir şekilde, bir şekilde, içine çekildim.

Şimdi, bunun beni tüketip tüketmeyeceği ya da bunu kendi yararına kullanıp kullanmayacağım, bu yeni durumla nasıl başa çıkacağıma bağlı.

Kahvaltıyı göreceli bir sessizlik içinde bitiriyoruz. Kane pek konuşmak istemiyor gibi görünüyor ve sohbet başlatma çabalarım tek heceli yanıtlarla karşılanıyor.

Etrafını saran buzdan kale onu dış dünyadan tamamen kamufle ediyor.

Ve ben.

Okula gitmek için hazırlanırken kapı çaldı.

Kane dışarıda kimlerin olduğunu gösteren ekrana gidiyor. Arkasından yürüyorum ve görmek için yana doğru eğiliyorum.

Kırkklı yaşlarının ortalarından sonlarına doğru görünen bir kadın, yanakları çökmüş ve buz gibi gözleri Kane'inkilerin bir kopyası olan yorgun bir ifadeyle orada duruyor.

Annesi mi?

Kapıyı açmasını bekliyorum ama o sadece telefonun düğmesine basıyor, sesi tamamen kopuk. "Anne. Senin için ne yapabilirim?"

"Tatlım." Kameranın önünde bir kutu kaldırıyor. "Sana en sevdiğin kurabiyelerden yaptım."

"Artık onları yemiyorum."

İfadesi çöküyor ve gözlerini yana kaydırarak garip bir şekilde çevresini inceliyor.

"Eğer başka bir şey yoksa." Kapatma düğmesine uzanıyor, ama önce kilit açma tuşuna basıyorum.

"Lütfen içeri buyurun, Bayan Davenport," diyorum kapı sesi uzaktan duyulmadan önce.

Kane'in başı bana doğru eğiliyor, gözleri kısılıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Anneni içeri davet ediyorsun. Neden onunla sanki bir yabancıymış gibi dahili telefondan konuşuyorsun?"

"Biliyorsun, bu senin sorunun Dahlia." Omuzları gerginlikle dolu bir şekilde alanıma giriyor ve ben geri çekiliyorum. "Her zaman seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokuyorsun."

Annesi içeri girdiğinde sırtım duvara çarptı. "Kane, tatlım."

Doğrulur ve onu yarı yolda karşılar, törenle sarılır, duruşu serttir. "Merhaba anne."

Orada durup aralarındaki boy ve beden farkını gözlemliyorum. Onun gibi çelimsiz bir kadının böyle canavar gibi bir oğul doğurmuş olması büyüleyici.

Yakından bakıldığında, yüz hatları zamanında gerçek bir güzelmiş gibi görünüyor. Yüzündeki çizgiler zor bir hayat geçirdiğine dair bir ipucu.

"Ve bu...?" Merakla bana bakıyor, gözleri oğlununkinden çok daha yumuşak ve nazik.

Yani bu renkle ilgili değil.

"Dahlia," diyor bana bakmadan. "Kız arkadaşın mı?"

"N-"

"Evet," diye ters ters bakarak sözümü kesti. Tanrım. Yoğunluktan bahsediyorum.

"Merhaba." Terli elimi kapüşonuma siliyorum ve sonra ona uzatıyorum. "Memnun oldum, Bayan Davenport."

"Bana Helena de." Gülümsüyor. "Kane'in kız arkadaşlarından biriyle ilk kez tanışıyorum."

Kane'e bakıyorum ama iki eli de ceplerinde, bir heykel gibi dimdik duruyor.

Bana kutuyu uzattı. "İstersen bu ev yapımı kurabiyelerden alabilirsin. Eskiden Kane'in en sevdiğiydi. Ben iyi bir anne değilim ve artık onları sevmediğini bilmiyordum."

'İyi bir anne değil' derken neyi kastettiğini merak ediyorum ama bunu soramayacağım için onun yerine kutuyu kabul ediyorum. "Teşekkür ederim. Kurabiyelere bayılırım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Tanrım, onun gibi anneleri görmek bana annemi özletiyor. En lezzetli kurabiyeleri pişirirdi ve mutfağı dağıtmama bile izin verirdi.

Küçük parçalı anılar. Kayıp anılar.

Kane, çoğumuzun dilediği şeye sahip olduğunu bilmiyor. Şefkatli, sevgi dolu bir anne.

Zorlandığında sırtını yaslayabileceğin biri.

"Okul için hazırlanıyoruz, anne." Kane'in düz, duygusuz sesi o anı kesip atıyor. "Eğer başka bir şey yoksa..."

"Ah, doğru ya. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye ağzından kaçırıyor Helena, sanki oğlunun yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibi.

Annesini bile arıyor. Bu çok kişiliksiz.

Benim gibi insanların var olmayan bir annenin özlemini çekerken Kane'in hala annesine sahip olması ama onu umursamıyor gibi görünmesi üzücü.

Kimseyi umursamadığından şüpheleniyorum.

"Seni geçireyim." Ben onun yanına düşüyorum ama Kane sanki onunla bir dakika daha geçirmek istemiyormuş gibi koridorda kayboluyor.

Kapıya vardığımızda beceriksizce, "Kane için üzgünüm. Ona ne oldu bilmiyorum."

"Olma." Yumuşakça gülümsüyor ve elimi okşuyor. "Bence sen iyi bir insansın Dahlia. Bu yüzden sana bir tavsiyede bulunmama izin ver."

"Evet?"

"Kaçabiliyorken kaç. Bir kez girdin mi, bir daha asla çıkamazsın."

DAHLIA

İki gün sonra Kane bana bir parti davetiyesi gönderdi.

Herhangi bir parti değil.

Sadece üyelere özel bir parti.

Kendime beşlik çakmak istediğimi söylemek hafif kalır. Sabrın beni eninde sonunda buraya getireceğini biliyordum.

Ravenswood Hill'e.

Armstrong'lar bu etkinliğe abartılı malikanelerinde ev sahipliği yapıyor.

Kapılı topluluğun etrafında sıkı bir güvenlik var ve davetiyemin özel bir kızılötesi makine tarafından taranması gerektiği ve üzerimde silah olup olmadığı iyice arandı.

Davetiyede resmi giyinmem ve Vencor maskesini takmam söylense de güvenlik nedeniyle maskeyi çıkarıp tekrar takmak zorunda kaldım.

Resmi kısma gelince, davetiyeyle birlikte gelen bir kutuda bulduğum elbiseyi giymek zorunda kaldım.

Elbise saf günah, kana bulanmış ipek gibi her kıvrıma yapışan derin, koyu bir kırmızı. Bir yırtmaç bacağını kesiyor, sol dizimin hemen üzerinde duruyor ve attığım her adımla alay ediyor. Lüks kumaş belimi sarıyor, yakası zarafet ve tehlike arasındaki çizgiyi belirleyecek kadar dalgalanıyor.

Bana tam uyuyor. Aslında çok iyi.

Kane'in bedenimi biliyor olması sinir bozucu.

Davetiyeyi bir kenara sakladım ama elbiseyi Megan'dan saklayamadım. Yarım saat boyunca ne kadar çarpıcı görüldüğüm ve elbisenin ne kadar muhteşem olduğu konusunda çıldırdı.

Bir de siyah tasarım topuklu ayakkabılar vardı ki yürümekte zorlanıyorum. içinde.

Megan'a göre elbise ve topuklular en az yirmi bin dolara mal olmuş. Hepsi Düşünebildiğim tek şey, bu paranın kız kardeşimin tıbbi bakımına nasıl yardımcı olabileceğiydi.

Her ne kadar hediye rahatsız olsam ve parti biter bitmez iade etmeyi planlasam da, ilk Vencor partime bir hediye ile gelemedim.

uygunsuz kıyafet.

Maske için de minnettarım. En azından bu şekilde anonimlik beni bir anlamda koruyor.

Ana salona girerken adımlarım titriyor.

Ayrı, farklı bir dünyada yaşayan insanlarla ilgili hikayeleri hep duymuştum ama şimdiye kadar anlamını tam olarak kavrayamamıştım.

Armstrong malikânesi, her köşesinden zenginlik damlayan, gölgelerle kaplı bir saraydır. Devasa kristal avizeler siyah mermer zeminlere kırık ışıklar saçıyor, altın ve gümüşün parıltısı duvarlardan içeriye hapsolmuş binlerce yıldız gibi yansıyor.

Cilalı ahşaptan, abartılı heykellere ve bu dünyaya ait olmaması gereken antik sanat eserlerine kadar her şey pırıl pırıl parlıyor.

Hayatımda hiç tanık olmadığım bir para türü karşısında tamamen ve tamamen gözlerim kamaştı. Filmlerde bile.

Birdenbire tüm sinirlerime korku yayılıyor ve kendimi kedi diyarında kapana kısılmış bir fare gibi hissediyorum.

Balo salonu devasa, rahat edilemeyecek kadar büyük, zengin kadifelerle kaplı yüksek pencereleri var. Perdeler ağır ve karanlık, neredeyse ışığı yutuyor. Masalar ince kristal ve pırıl pırıl gümüş takımlarla donatılmış, mum ışığının titreşimi maskeli yüzlerde dans eden gölgeler oluşturuyor.

Her şey çok ışıltılı, çok abartılı, sanki çok uzun süre kalırsam ya da bakarsam zenginlik ve güç beni boğabilirmiş gibi.

Bu yerle ilgili her şey tehlikeli hissettiriyor. Çok güzel. Çıkış yolu olmadığını unutturacak kadar parıldayan bir tuzak gibi.

Hava pahalı kolonya, şampanya ve daha koyu bir şeyin kokusuyla yoğun. Tenime yapışıyor, fısıltıyla yapılan konuşmaların alçak uğultusu ve duvarlarda yankılanan hafif kahkahalarla karışıyor.

Üyeler titrek ışıktaki hayaletler gibi hareket ediyor, gümüş ve siyah maskeleri yüzlerini gizliyor ama gözlerindeki ahlaksızlığı gizlemiyor. Her hareket hesaplanmış gibi, her bakış sessiz bir güçle yüklü.

Bu Drayton partisinden tamamen farklı bir seviyede. Buna kıyasla o giriş seviyesi gibi geliyor.

Bu da DNA örneği toplama ya da etrafı gözetleme fikirlerimden vazgeçmeme neden oluyor. Her köşede yanıp sönen sayısız kamera görüyorum ve kapana kısılmış ve sürekli izleniyor olma hissi midemi bir hastalık gibi sarıyor.

Bu sefer dikkatli olmak, dikkat çekmemek ve gözlemlemek daha iyi.
Bu benim ilk davetim olduğu için bir test olabilir.

Garsondan bir flüt şampanya alıyorum ve bir köşeye çekiliyorum. Çalışanlar bile gümüş yarım maskeler takıyor ve mükemmel bir şekilde bakımlılar.

Gözlerim siyah maskeli ve yüzüklü üyelerin üzerinde gezinip duruyor. Sayıları benim kabul törenim sırasında hazır bulunanlardan daha fazla. Toplamda en az yirmi kişi görüyorum ama çoğunun sesi daha yaşlı, belki de politikacı ya da tanınmış kişilerdir ve bu nedenle maske mükemmel bir kamuflejdır. Ayrıca yüzüklerinde Kane'in, Jude'un ve Preston'ın kiler gibi ayırt edici semboller yok.

Başımı çevirip Kane'i arıyorum ama bir şey bulamıyorum. Bu kadar insan arasında onu seçmek imkansız.

Bir masanın yanında gümüş maskeli üç adam görüyorum ve onlardan köşeyi dönecek kadar yaklaşıyorum. Gözden uzak ama konuşmalarını duyabilecek kadar yakın.

"...Ve kız kardeşinin kovulmasını sorun etmiyorsun, öyle mi Gav?" Ryder Price. Bu onun sesi.

Konuştuğu kişi Gavin Drayton.

Papyonunu gevşetir ve maskenin altından bardağından bir yudum alır. "Yapabileceğim bir şey yok. Eğer üç Büyükler onu dışarıda bırakırsa, o da dışarıda kalır."

"Davenport onu geri çekilmesi için uyardığında son oyunağıyla uğraştı. Bunu hak etmişti." Üçüncüsü bir oyuncu çünkü sesini daha önce duymuştum ama çıkaramadım.

Gavin bardağını masaya çarptı. "Babam onu hapse atıyor ve birkaç haftalığına ayrıcalıklarını elinden alıyor. Bence bırakması için yeterince darbe aldı. Bunu yüzüne vurmaya gerek yok."

"Hey, bu kadar sinirlenme." Ryder bir kolunu Gavin'in omuzlarına doluyor. "En azından sen hâlâ buradasın, bu da iyi bir şey. Eğer çizgimizi bozmazsak mezun olduktan sonra da kıdemli üye olabiliriz."

"Bir sorun mu var çocuklar?" Göz alıcı yeşil bir elbise ve siyah-kırmızı bir maske giyen bir kadın üçlünün ortasına doğru ilerliyor.

Siyah ve

kırmızı.

Kurucu mu?

Üst tabakanın bir parçası olan bir kadın. Duvara yaslanıyorum. "Hiçbir şey," diyor Ryder sırtarak. "Harika görünüyorsun, Serena.

Her zamanki gibi."

Serena... Serena...

Bu ismi nerede duymuştum? Oh.

Bir süre önce okuduğum bir makale aklıma geliyor. "Serena Osborn Sektörde İhtiyaç Duyulan Tek Değişimin Köklü Değişim Olduğunu Söylüyor."

Osborn Girişimcilik'in şu anki CEO'su mu?

Ryder'ın maskesini okşuyor. "Çok tatlısın. Julian'ı göreniniz oldu mu?"

"Sanmıyorum," diyor Gavin. "Kardeşi Jude'u daha önce Preston'la birlikte gördük."

Jude'un kardeşi, Julian. Onun hakkında da bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam Julian Callahan'ın adı ilaç sektöründe ülkenin en büyük yenilikçisi olarak gündeme gelmişti.

"Anlıyorum." Serena Ryder'ın maskesini tekrar okşuyor ve Ryder sanki nefes almaya cesaret edemiyormuş gibi donup kalıyor.

Ortalama boydaki bir kadının, kendisinin iki katı ve üç katı olan üç erkeği nasıl bu kadar huşu içinde ayakta tutabildiği şaşırtıcı.

"İyi eğlenceler çocuklar." Duraklıyor ve sonra başını yana eğiyor. "Önümüzdeki maçta kardeşime zor anlar yaşatmayın."

"Emredersiniz efendim." Hepsi selam veriyor.

Bir sonraki gruba doğru kararlılıkla yürürken gırtlaktan gelen kahkahası havada uçuşuyor. Hepsi siyah-kırmızı maskeli insanlarla dolu.

Bu maskelere sahip sadece dört üye olduğunu sanıyordum - yani kurucu ailelerin reisleri - ama sadece bu grupta altı kişi var. Serena yedi numara.

"Kardeşine zor anlar yaşatmıyor musun?" Gav alçak sesle alay ediyor. "Marcus'u hedef tahtasına oturtmadığına şaşırdım, zira onun ailedeki yerini alabilmek için geri çekileceği söyleniyor."

"Öyle olmadığını kim söylüyor?" diyor adını veremediğim üçüncü kişi daha da alçak sesle. "Marcus sadece dokuz canlı bir kedi."

Doğru. Marcus.

Gözlem yaparken bunu unutmuşum. Marcus Osborn, Serena'nın üvey kardeşi.

Ama dur bakalım. Geri mi emildi?

Marcus'u *tanıyorlar* mı ki? Bu dünyanın temsil ettiği her şeye tepeden bakıyor. Bahse girerim, kendi deyimiyle 'gösteriş meraklısı züppelerin' bir parçası olmaktansa ölesiye dövülmeyi tercih eder.

Ryder saçlarını ovuşturuyor. "Bu iç iktidar mücadelesi beni endişelendiriyor. Babam bir an önce tarafımızı seçmemiz gerektiğini söylüyor."

Üçüncü oyuncu, "Dört aile meselesi zaten çok saçma," diyor. "Ne kadar işbirliği yaparlarsa yapsınlar, er ya da geç birbirlerinin ayak parmaklarına basacaklar. Ayrıca, bizden önceki nesil, Julian Callahan, Serena Osborn, Atlas Armstrong ya da şu anda sürgünde olan Kayden Davenport, sadece birbirlerinin boğazına nasıl sarılacaklarını biliyorlar."

Gavin, "Bizim kuşağımız farklı," diyor. "Kane, Jude ve Pres birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar."

"Şimdilik." Üçüncü oyuncu uzaklara bakıyor. "Kayden'in sürgün edilmesinden sonra Grant Davenport'un iş kararları büyük zarar gördü ve bu durum konumlarını etkilemeye başladı. Serena, Julian ya da Atlas'tan birinin bu açığı kullanıp onları ezmesi an meselesi. Bu bir savaşın habercisi olacaktır."

"Sikerler böyle işi," diye homurdanıyor Ryder. "Bütün bu bilinmezlikten hoşlanmıyorum. Taraf seçmek yerine bizi insanları öldürmeye göndermelerini tercih ederim. Daha da iyisi, sadece hokey oynamak ve güzel kadınlarla takılmak istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?"

Gavin elini onun omzuna atar. "Hayatta kalacağız. Yırtıcıların oyununda bizim gibi küçük sineklerin tek yapması gereken yerimizi bilmektir."

Onlar uzaklaşırken, söyledikleri şeyi düşünmeye devam ediyorum.

Hayatımda gördüğüm en büyük ve en güzel evde yaşayan belediye başkanının oğlu Gavin Drayton az önce kendisine sinek dedi. Ayrıca Ryder. Ailesi tam anlamıyla bir alışveriş merkezi zincirinin sahibi.

Onlar sinekse, ben neyim?

Cam üzerinde şingirdayan metalin sesi havada yankılanarak herkesi susturur.

Kalabalığın dikkati, beş kişinin durduğu kırmızı halıyla kaplı mermer merdivenlerin tepesine çevrilir.

Şampanya kadehini tutan adam siyah-kırmızı bir maske takıyor. Sağındaki kadın siyah bir maske takıyor ve solundaki adamın da siyah-kırmızı bir maskesi var. Bir başka adam siyah bir maske takmış olarak bir basamak aşağıda durmakta ve pembe, kabarık bir yarım maske takmış olan küçük bir kızın elini tutmaktadır.

Sanırım herkesin dikkatini çeken kişi, uluslararası bir enerji kaynakları şirketinin sahibi olan iş adamı Lawrence Armstrong.

Kadın muhtemelen karısı, üçüncü adam ise küçük kardeşi Atlas Armstrong.

Kızın elini tutan adam Preston ve küçük kız da onun kız kardeşi olmalı.

Lawrence kadehini kaldırır, sonra sesi salonda yankılanır. "Sizleri mütevazı malikânemde ağırlamaktan onur duyuyorum. Bu gece üyeler arasında bağlantılar kurmakla ilgili. Lütfen zeki uşağımızdan özel ihtiyaçlarınızı istemekten çekinmeyin. Ne olursa olsun." Siyah yarım maske takan bir adama eliyle işaret ediyor ve o da kibarca eğiliyor. "Bununla birlikte, bayanlar ve baylar, lütfen gecenizin tadını çıkarın. Gölgelede..."

"Biz yönetiriz!" herkes aynı anda yankılanıyor, salon sesleriyle titreşiyor.

Parti arka planda çalan yumuşak piyano müziği eşliğinde devam ediyor. Coğunluğu gümüş maskeli olan bazı Üyelerin personel tarafından yaklaşıldığını ve ardından onları takip ettiklerini görüyorum.

Başımı eğip saklanabileceğim en iyi köşeyi arıyor ve gözlemlerime devam ediyorum.

"Yalnız görünüyorsun."

Ani sesle irkildim. Tanrım, yaklaştığını fark etmemiştim bile. Koyu renk gözleri siyah maskesindeki açıklıklardan bana bakıyor -ya da dik dik bakıyor- ve devasa fiziği görüşümü engelliyor.

"Jude?" Sesini doğru duyup duymadığımdan emin olamadan sordum.

Elini uzatıyor, ben de bana yöneltilmiş yıkıcı bir enerji hissederek kenara çekiliyorum, ama o sadece arkamdaki masadan gümüş bir çatal alıp evirip çeviriyor. "Yanlış zamanda yanlış yerde olmak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Evet. Neden?"

"Şu anda o durumdasın." "Kane tarafından davet edildim."

"Ve seni güvende tutması için ona güveniyorsun?" Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor.

Ben...yaparım.

Tanımadığım derin bir parçamda, onun beni güvende tutacağını hissediyorum. Belki de beni iki kez koruduğu içindir - Drayton'ın partisinde ve uyuşturulduktan sonra. Ve bana karşı gergin olabilse de, beni tehlikeye atacağına inanmıyorum.

En azından kasıtlı olarak
değil. *Umarım.*

Sessiz kaldığımda Jude, "Biliyorsun," diyor. "Düşündüğümde çok daha
aptalmışsın."

"Bana hakaret etme."

"O zaman kendini hakarete uğrayacağın durumlara sokma." Bana ters
ters bakıyor ve ne diyeceğimi şaşırtıyor.

Jude neden bana karşı bu kadar düşmanca davranıyor? Sanki benden
nefret ediyor gibi. Gerçi herkese aynı enerjiyle davrandığını fark ettim, belki
de sadece benden değil, herkesten nefret ediyordur.

Siyah maskeli ve özel dikim takım elbiseli bir adam kolunu Jude'a
doluyor. "Koca adam. Neden vaktini burada harcıyorsun? Gösteri başlamak
üzere."

Preston.

"Hangi gösteri?" Ben soruyorum.

Bana doğru zar zor bir bakış attı. "Seni ilgilendirmez, Delilah."

"Ben Dahlia."

"Her neyse, gayrimeşru Osborn'lar ve onlarla akraba olan hiç kimse
burada hoş karşılanmıyor." Sesindeki kalıcı sırtışı duyabiliyorum.

"Marcus'la sadece iki hafta falan çıktım diye akraba değilim. Ben bir
üyeyim, bu yüzden buradayım."

"Duruşmada," diyor Jude. "Yerinde olsam nefesimi tutmazdım." "İşte
sana bir sır." Preston sesini alçaltıyor. "Suçluların yüzde doksan beşi
Deneme üyeleri sürgüne gönderilir ve içeri giren yüzde beş bizim sosyal
statümüzdedir."

Yutkunuyorum, sanki çirkin başlarını kaldıran şeytanlarmış gibi aralarına
bakıyorum.

"Ah." Preston sempati duyuyormuş gibi yapıyor. "Gerçekten de sokakta
başıboş gezenleri topladığımızı düşünmedin, değil mi? Sizi beslemek, başınızı
sokacak bir çatı sağlamak ve makineyi yağlayabilmeniz için hayatta kalmanızı
sağlamak için biraz hayırseverlik yapabiliriz, ama *hepsi* bu. Senin gibiler ve o
lanet olası haydut Osborn sadece tek kullanımlıktır. Sizin tüm amacınız
satranç tahtasında *herhangi bir* noktada atabileceğimiz piyonlar olarak hizmet
etmek."

Şampanya kadehini daha sıkı tutuyorum. Onlar gibi insanların bizim gibi
insanlar hakkında ne düşündüklerini bilsem de, bunları duymak beni hâlâ
öfkeyle dolduruyor.

Jude sert bir sesle, "Yapabiliyorken siktir git," diyor. "Ciddiyim."

"İçeri girdikten sonra çıkamayacağımı sanıyordum."

"Babamdan bir istisna isteyebilirim," diyor Jude. "Armstrong yardımcı olacaktır, değil mi?"

"Memnuniyetle," diyor Preston. "Seni etrafta istemiyorum."

"Kane'in var," diyorum çenemi kaldırarak. "Ve anladığım kadarıyla, kabulüm konusunda söz sahibi olan tek kişi o."

Preston maskesinin çenesini okşuyor ve neredeyse gözlerindeki kötülüğü görebiliyorum. "Babası onun mantıksız hareketlerini öğrendikten sonra bunu yapmayacak."

"Benden kurtulmak için arkadaşını satar mısın?"

"Ona bir iyilik yapıyorum. Kane'in aramızda bir casus olmasından hoşlanmayacağına eminim."

"Casus mu? Kimin için?"

"Senin şu haydut erkek arkadaşın."

"O *asla* benim erkek arkadaşım olmadı ve neden onun için casusluk yapayım ki?" "Henüz bilmiyorum ama öğreneceğim. Yakında."

Jude bir şeyler söylemek üzereyken yarı maske takmış bir personel yanımıza yaklaşıyor. "Bayan Thorne."

"Evet?"

"Lütfen beni takip edin."

Bu işin arkasında olup olmadıklarını anlamak için Jude ve Preston'a bakıyorum ama onlar çoktan uzaklaşmışlar.

Elim şampanya kadehinin etrafında titriyor. Bu da testin bir parçası mı? Bu ikisi benimle dalga mı geçiyor?

Şu anki düşmanlıklarını göz önüne alırsak, bunu kolaylaştıracaklarından şüpheliyim.

"Bayan Thorne?" diyor personel tekrar, sesi soğuk ama profesyonel.

Şampanya kadehimi dikkatlice masanın üzerine bırakıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Beni takip edin," diye tekrarlıyor, sorumu tamamen görmezden gelerek.

Adımlarım ağır ve her hareketimde topuklarım derime batıyor. Su topladığından oldukça eminim ve nabızı durmaksızın atıyor. Rahatsızlık endişeyle karışıyor ve koyu yeşil duvar kağıdı ve sessiz duvar lambalarıyla süslenmiş uzun salonu incelerken başparmağıma daireler çiziyorum.

Ne insanlar var ne de gideceğimiz yere dair herhangi bir işaret. Partinin gürültüsü yavaşça yok olana kadar azalıyor ve

adamın sessiz ayak sesleri ve benim daha yüksek seslerim.

"Beni nereye götürüyorsun?" Dikkatle seslendirdiğim sorum sessizliği deliyor.

"Yakında varacağız."

Konuşurken beni tanımıyor bile.

O cehennemi inisiyasyondan görüntüler kafamda dönüp duruyor ve benim için planladıkları şeyi beklerken geriliyorum.

Koridorun sonunda, adam takip edemediğim birkaç karmaşık dönüş yapıyor ve sonra bir kapının kilidini açıp kapıyı çekiyor. "Lütfen devam edin."

Tereddüt ediyorum ama bahçeye benzeyen bir yer görünce biraz rahatlıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ama bir bahçeye değil, daha çok stratejik olarak kesilmiş ağaç ve çitlerden oluşan bir yapıya yönlendirildiğimi fark edince duraklıyorum.

Biraz yürüyorum, gövdeleri not alıyorum ve şekilleri ezberliyorum. Hava karanlık, sadece bulutların arasına sıkışmış bir ışık çizgisi var, bu yüzden görmek zor.

Soğuk hava keskin ve ısıracı bir şekilde tenime yapışıyor ve bir nebze olsun ısınmak için kollarımı kendime sarıyorum. Gece kalın ve ağır, her taraftan üzerime bastırıyor ve yaprakların belli belirsiz hışırtısı bu sonsuz sessizlikteki tek ses.

Topuklarım her adımda nemli çimenlere batıyor, altımdaki yumuşak gıcırta sinir bozucu. Çitler uzuyor, kıvrılıyor ve dönüyor, önümdeki yolu yutuyor.

Bekle.

Az önce o ağacın yanından
geçmemiş miydim? Arkama

bakıyorum ve donup

kalıyorum. Burası sadece ilginç

bir bahçe değil. Bu bir labirent.

İki adım önümü zar zor görebiliyorum. Gölgeler sanki canlıymış gibi hareket ediyor, bulutların arasından süzülen ay her şeyi saran siyah örtüyü delip geçmek için çok az şey yapıyor.

Nefesim havayı buğulandırıyor, iliklerime kadar işleyen soğuğa karışıyor. Her adım bir öncekinden daha ağır geliyor, bacaklarım ağrıyor, topuklarımın keskin kıştırması ayaklarıma batıyor ve su toplamalarını kötüleştiriyor.

Arkamdan bir hışırtı geliyor, ama ben daha dönmeden iri bir beden sırtımı sarıyor.

Soğuk bir bıçak boğazıma bastırıyor.

Nefesim kesiliyor ve bedenim sarsılıyor ama güçlü bir kol belimi sararak beni geri çekiyor. Tökezliyorum, sert bir şeye -sert *birine*- doğru çekildiğim için çimler topuklarımın altında kayganlaşıyor.

Hava tehlikeyle yoğunlaşıyor ve nefesinin sıcaklığı tüylerim diken diken olana kadar ensemde geziniyor.

Bıçak tenimden bir fısıltı kadar uzaktayken ona yapışmış durumdayım. Boğazımın arkasında boğuk bir çığlık oluşuyor ama iğrenç yılan detaylarına sahip korkunç siyah maskeye bir göz attığımda kurtulmayı reddediyor.

Nabzım hızla atıyor, tüm vücudum tepki olarak uyanıyor.

Nefesi sabit, havada neredeyse hiç dalgalanma yok. Her nefes verışı yavaş, kasıtlı ve sanki onun eliymiş gibi tenime değişiyor.

Etrafımızdaki diğer her şeyin soğukluğuna rağmen sıcak ama aynı zamanda bir uyarı gibi geliyor - çok sessiz, çok sakın - sanki yüzeyin altında daha karanlık bir şey saklıyormuş gibi.

"Kane?" Fısıldıyorum.

"Şşş..." Kalçamdaki kavrayışını sıkılaştırıyor. "Bunu gerçekten isteyip istemediğini test etme zamanı, Dahlia."

"Nasıl...?"

"Kaç," diye hırlıyor, kelime tenimin üzerinde ipek gibi kayıyor, alçak ve tehlikeli.

Beni serbest bırakıyor ve ben tökezleyerek ilerliyorum, topuklarım çimlerin üzerinde kayıyor.

Arkamı dönüyorum ve karanlıkta onun gölgesini zar zor seçebiliyorum, uzun boylu ve gece tarafından gizlenmiş.

"Üç." Sesi keskin, bir kırbaç gibi tenime iniyor. Bir adım geri atıyorum, kalbim kulaklarımda çınlıyor.

Bu çılgınlık.

"İki."

İleri dönüyorum ve adrenalın devreye girince görüşüm bulanıklaşıyor.

Bunu neden istiyorum?

"Bir."

Elbisemi kaldırıp topuklularımı tekmelerken ve emrettiği şeyi yaparken içimden bir çığlık kopuyor.

Koşuyorum.

DAHLIA

Nefesim kısa nefesler halinde

geliyor. Soğuk toprak

ayaklarımı sarsıyor.

Hava yanan ciğerlerimi boğuyor. Ama
durmuyorum.

Yapamam.

Islak çimenler ayaklarımın altında kayıyor ve benim nemli zemine her
sürtündüğünde kemiklerimde bir ürperti tutuşuyor. Ama hızımı artırıyorum,
kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Labirent tepemde beliriyor, karanlığın
derinliklerine daldıkça çitlerden oluşan yüksek duvarları beni yutuyor.

Gecenin yoğun havası boğucu bir ilmik gibi etrafımı sarıyor. Bazı dallar
kollarımı tırmalayıp elbisemin kumaşına takılırken, sık nefes alışlarım
boğazımı tırmalıyor.

Arkamda yaprakların hışırtısını duyuyorum. Omurgam keskin bir
ürpertiyi karıncalanıyor.

Yaklaştı.

Göğsümün atışıyla birlikte onu
hissedebiliyorum. Kulaklarımdaki uğultunun
arasında onu duyabiliyorum.

O sessiz, sabit varlık karanlıkta beni avlıyor. Bazen net, bazen silik, sanki
benimle oynuyor.

Aslında. Benimle oynuyor. Onun
oyuncağı olduğumu açıkça
söyledi.

Şimdi, eğer içim kovalanma ihtimali karşısında sivilaşmazsa, bu harika
olurdu.

Önümdeki yola odaklanmaya çalışıyorum ama onun sakin, kontrollü
ayak sesleri beni geri çekmeye devam ediyor. Orada, her zaman bir adım
geride olduğunu bilmenin heyecanı göğsümdeki korkuyla çarpışıyor. Zihnim
kaçmamı söylüyor ama başka bir şey daha var.

Daha karanlık bir şey.

Bir parçam yavaşlamak istiyor.

O hastalıklı, sapkın kısım onun beni yakalamasını istiyor.

Altımdaki zemin kayıyor, ıslak çimenler çıplak ayaklarımın altından kayıyor. Tökezliyorum, bedenim öne doğru savruluyor ve dizlerim sert toprağa çarpıyor.

Bacaklarımda bir acı hissettim. Dizlerimi çizdiğime eminim, ama bu endişelerimin en küçüğü.

Gürleyen ayak sesleri havada yankılanıyor ve kendimi yukarı itip tekrar havalanıyorum. Bulanıklaşan görüşüme rağmen. Dilimdeki keskin metalik tada rağmen.

Hayatta kalmak için.

Hayatta kalma konusunda her zaman iyiydim.

Sonra çitlerin arasında bir ışık şeridi görüyorum, ancak sığacak kadar geniş. Ani bir kararla ona doğru atılıyorum, sonra bir dalı kırıp nişan alabildiğim kadar ters yöne fırlatıyorum.

Umarım bu onun dikkatini dağıtır.

Sırtımı sert yapraklara dayayarak dar alana giriyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Dallar derime batıyor ama rahatsızlığı görmezden geliyorum. Göğsüm inip kalkıyor, kulaklarım çarpıyor ve ter şakaklarımı kaplayıp sırtımdan aşağı damlıyor.

Ayak sesleri kesildi.

Kalın, bunaltıcı sessizlik beni bütünüyle yutuyor ve nefesimi sabitlemeye çalışarak dudağımı ısırıyorum. Ama kalbimin çılgınca atışı yerimi belli etmekle tehdit ediyor.

Havanın çok soğuk olduğundan bahsetmiyorum bile, parçalanacağımdan korkuyorum.

Bir an için tek ses, çitlerin arasından gelen rüzgârın fısıltısıdır.

Ama ben daha iyi

biliyorum. İşte orada.

Karanlıkta bir yerde, bir yırtıcı gibi izliyor ve takip ediyor.

Havadaki elektrik gerilimi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Çok yakın. Çok yakın.

Sonra onu ters yöne götüren ayak seslerini duyuyorum. Oh.

Tanrıya şükür.

Bir an için, sadece bir an için, onu kaybettiğimi düşündüm.

Ama ben rahat bir nefes alamadan, sert bir el bileğimi sarıyor.

Dışarı çekildiğimde boğazımdan keskin bir çığlık kopuyor, vücudum nemli zeminde kayıyor, parmaklarım bir dal ya da tutunacak bir şey bulmak için çırpınıyor.

Tırnaklarım toprağı kazıyor, çimenleri tırmalarken altlarında toprak birikiyor ama ellerimin arasından su gibi kayıp gidiyor.

Bacaklarımı tüm gücümle tekmeleyerek dönüyorum.

Bir an için tehlikede olduğuma gerçekten inandım ve maksimum hasarı hedefleyerek savaştım.

Ancak, tutuşu zahmetsizce güçlü ve bu beni daha da ateşliyor.

Geri çekilirken dünya dönüyor, altımdaki zemin sertleşiyor, çimenler bacaklarıma sürtünüyor.

Soğuk, acımasız rüzgâr yüzümü tokatlıyor ama tek duyabildiğim, derin sesi boğuk bir fısıltıyla "Yakaladım seni." diye gürlerken onun sabit nefes alış verışı.

İçimde korkunç bir dehşet ve ürkütücü bir heyecan dolaşıyor ve karanlıkta titreyen ellerimi kaldırıyorum. "Kane... bekle... bunun hakkında konuşalım." "Adımı söyleme. Ben senin için hiç kimseyim." Sesi daha alçak geliyor,

Daha yakın, her kelime kaynayan bir deprem gibi etrafımı sarıyor.

Korkunç bir kolaylıkla beni ters çevirdi.

Tek görebildiğim, vücudunun karanlıkta beliren gölgesi; iri, geniş ve son derece korkutucu. Karnımda garip bir çarpıntı uyanıyor.

Heyecan mı?

İhtiyaç mı?

İkisi

de mi?

Daha

fazla

mı?

Hayvani, ilkel bir duygu gök gürültüsü gibi içime işliyor ve heyecan verici bir gerilim çekirdeğimi sarıyor.

Kane dizlerimi ayırıyor ve aralarına diz çöküyor. Gördüğüm son şey, elbisemi toparlayıp tam ortadan ikiye ayırmadan önce bıçağın parıltısı.

O kadar pahalı bir elbiseydi ki giymeye korkuyordum. Sanki üç kuruşlukmuş gibi acımasızca yırttı.

Nefesim havada yankılanıyor ve göğsünü itiyorum. "Kes şunu!"

Elimi sertçe itiyor ve askısız sütyenimi tereyağı gibi kesiyor.

Göğüslerim serbest kalıyor, büyük eliyle birini kabaca sıkarken meme uçlarım daha da sertleşiyor. "Ne kadar da pis bir sürtüksün. Vücudun benim tarafımdan kullanılmak için yaratılmış. Sikimi yutacak ve döllerim için yalvaracaksın, değil mi?"

"Dokunma bana!" Sahip olduğum her şeyle göğsünü tekmeliyorum.

Ayağımı tutuyor ve külotumu kesiyor, sonra bıçağın sapını içime sokuyor.

Tanrım. Islandım.

O kadar ıslandım ki, utanç verici olmalı.

"Benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun?" Tekrar itiyor, sapı hıznır bir ustalıkla pompalıyor. "Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Sırtım ıslak çimenlere yaslanıyor ama yine de içimde oluşan kör edici zevke karşı koymaya çalışıyorum.

Bir ihtiyaç gibi hissediyorum.

Hastalıklı, ahlaksız bir *ihtiyaç*.

"Kullanılma ihtimalinden dolayı çok ıslaksın. Çok hazır ve nazırsın.

Sanki benim sikimmiş gibi bıçağı boğuyorsun, değil mi?"

"Beni iğrendiriyorsun, seni lanet olası pislik. Bırak beni!" Sağ elimi kaldırdım ve iğrenç maskesine bir tokat attım.

Serbest eliyle bana ters vurdu. O kadar sert ki, görüşüm bulanıklaşıyor ve sanırım biraz boşalıyorum.

Olamaz.

Hayır.

Hayır.

Bu sadece bir gösteri, bir test ve istediğimi elde etmek için onun oyununu oynuyorum. Bundan bu kadar zevk almamam gerekiyor.

Benim gelmemem gerekiyor.

"Ağzını açmadan önce iki kere düşün." Altıma uzanıp bir parmağını arka deliğime bastırıyor ve ben geriliyorum. "Kıçını eyersiz sikebilirim ve sikerim. Mmm. Bu bakir hissettiriyor."

Bıçağın kalçamı kesmemesi için bacaklarımı açarak ondan kaçmaya çalışıyorum, kalbim gürültüyle çarpıyor.

"Hadi test edelim."

Bıçağı içimden çıkardığı anda onu tekmeliyor ve dört ayak üzerinde sürünerek, yaralı bir hayvan gibi nefes nefese dönüyorum.

Tamamen çıplağım ve soğuk sıcak tenimi ısırıyor ama bunun bir önemi yok.

Hayatım için kaçıyormuşum gibi
hissediyorum. Sanki gerçekten
tehlikedeymişim gibi.

Ama gerçek şu ki, onu daha fazla kışkırtmak, canavarı serbest bırakmak
ve gerçek benliğini göstermesini sağlamak istiyorum.

Sadece bir
kez. Sadece
benim için.

Bir el saçlarımı sarıyor ve dizlerimin üzerine çökecek şekilde geriye
çekildiğimde çığlık atıyorum. Sırtım Kane'in gergin göğsüne dayanıyor, sert
nefesleri kulaklarımı dolduruyor.

İlk defa sakın değil. Sabit değil. Kontrollü
olmaktan çok uzak.

Aklını kaçırmış.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Senden uzakta." Acıya rağmen başımı geriye eğiyorum ve dişlerimin
arasından yalan söylerken maskesine tükürüyorum. "Dokunuşun beni
tiksindiriyor."

"Öyle mi?" Hâlâ saçlarımı sabitlerken, sağ elinin arkamda hareket ettiğini
hissediyorum ve bir kemerin çözüldüğünü duyuyorum, sesi korkutucu
sessizlikte yankılanıyor.

"Evet. Sen iki kere dokunmayacağım hasta bir piçsin." Onu kışkırtma
çabalarımın rağmen sesim titriyor.

Kavgamın onu tahrik ettiğini söyledi ve ben de bunu hissediyorum.

Çıkıntının kıcıma bastırdığını hissediyorum, sert ve ağır.

"Eğer ben hasta bir piçsem..." Kıcımlı birkaç kez tokatlıyor ve sikini
kalçalarımın arasına sokuyor, uzunluğunu sırsıklam ıslak amıma doğru
kaydırıyor, sonra ağzıma karşı konuşuyor, maskesi her sert kelimedede
dudaklarıma değiyor. "Sen küçük pis bir sürtüksün."

Sonra nefesimi kesen bir güçle içime giriyor. Oh Tanrım.

Hay sikeyim.

Islak olmam ya da boşalmanın eşiğinde olmam önemli değil, Kane
kocaman. Ve sanki benden nefret ediyormuş gibi sikini içime sokarken her
zamankinden daha büyük hissediyor.

Sanki ben de ondan nefret ediyormuşum gibi onun etrafında
kenetleniyorum.

Hâlâ kıpırdanıyorum, tüm vücudum canlansa bile bunu gerçekten
istemiyormuşum gibi savaşıyorum.

Midemin çukurunda ezici bir zevk dalgası birikse bile.

Bir mantra, bir afrodizyak gibi kulağıma günahkâr sözcükler fısıldayıp durması hiç yardımcı olmuyor.

Beni akıl sağlığımın sınırına sürükleyen kelimeler.

"Mmm. Amcığın beni çok iyi boğuyor." "İşte böyle, benim için gerin. Aferin kızıma."

"Vücudun benim tarafımdan kullanılmak ve sahiplenilmek için yaratıldı." "Her şeyimi alıyorsun. Çok derin. Çok iyi."

"Çabuk öğreniyorsun. O kalçaları benim için yuvarla ki dar amını sikebileyim."

Başım alçak, sabit bir vızıltıyla uğulduyor ve bedenim yeniden diriliyor. Küllerinden.

Ölülerden.

Kane benim bu tuhaf yönümü kışkırtmayı başaran tek kişi.

Belki de bu onun alışılmışın dışındaki yöntemlerinden kaynaklanıyordur.

Belki de beni sert ve hızlı siktiği, istesem de istemesem de tüm kontrolümü elimden aldığı içindir.

Belki de düzgün düşünemediğim içindir.

Ya da belki, sadece belki, kafadan hastayım ve sadece bu sertlikten hoşlanıyorum

Oyna.

Her dokunuşta zevkin acıyla karışmasını seviyorum. ayırt edilemez.

Her hamlesi daha da derinleşiyor, daha da sertleşiyor, vücudumun her zerresini elektrikleştiriyor. İnemelerim, sızlanmalarım ve üstü örtülü küfürlerim havada yankılanıyor, sessizliği deliyor, onun girip çıkarken çıkardığı müstehcen sesle birleşiyor.

Ama durmuyor.

Yavaşlamıyor.

Nefesleri düzensiz ve sertleşiyor. "Sen benim için yaratılmışsın. Sadece *benim için*."

Dik duramıyorum ve ona tutunuyorum. Tırnaklarım gömleğinin -ya da ceketinin- yakasına batıyor ama bu yeterli olmuyor. Güçlü itişleriyle öne doğru sallanıyorum ve neredeyse düşüyordum, ama güçlü bir elini kalçama doluyor ve parmaklarını uyarılmış klitorisim boyunca dolaştırıyor.

"Benim için gel. Bunu ne kadar istediğini göster bana." Uzun sürmesi imkansız.

Yapamam.

Bana dokunduğu an, ben gidiciyim.

Vücudum sarsılıyor ve onun sikişinin üzerine düşerken her tarafım titriyor. Dalga dalga üzerime gelirken, her sinirimi tüketirken denge için ona tutunuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, beni sikerken her santimini hissediyorum, asla yavaşlamıyor ya da nazikleşmiyor.

Bir yanım bunu seviyor. Nazik olmayı hiç sevmeyen bir yanım.

Kane saçlarımı serbest bırakıyor ve bir eliyle boğazımı sıkıyor. "Her şeyi mahvediyorsun. *Her şeyi.*"

Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama ritmi yoğunlaşıyor, sertleşiyor, daha uzun ve daha derin itişler yapıyor, içimdeki hassas bir noktaya çarpıyor.

"Her şey," diye hırlıyor, kelimeleri keskin ve çığ.

Kontrollü Kane'den eser yok.

Anahtarı olmayan bir kalede saklanan kişi. O

tamamen kendisidir. Su katılmamış.

"Hayatıma girmemeliydin." *İtmek.* "Benim dünyama." *İt.* "Lanet sistemime." *İt.* "Yaklaşmaya cüret ettiğin için seni parçalara ayıracağım."

Orgazmın kalıntılarının daha güçlü bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyorum.

Boğazımın kenarlarını sıkan parmakları yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

O sıklıkça zevk daha da artıyor, bayılacağımı düşünene kadar artıyor, yükseliyor.

Yine de titreyen elimi maskesine götürüp yukarı itiyorum. Güçsüzlüğüm göz önüne alındığında, hareketlerim en iyi ihtimalle tökezliyor.

Ağzını görür görmez aradaki küçük mesafeyi kapatıyor ve titreyen dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

Kane'in öpüşmediğinden şüpheleniyorum. Daha önce hiç denemedi ve benim ona dokunmamdan da hoşlanmıyor.

Ama buna ihtiyacım var.

Şiddet ve aşağılanmanın ortasında, bir tür bağlantıya ihtiyacım var. Ayrıca daha önce kimsenin sahip olmaya cesaret edemediği bir parçasına sahip olmam gerekiyor. Tıpkı onun benim dünyamı alt üst ettiği gibi benim de onun dünyasını alt üst etmem gerekiyor.

Bir an hareketsiz kalıyor, iri vücudu vurulmuş gibi donuyor. Dudakları soğuk ve hareketsiz.

Ama bu sadece bir an.

Sadece zamanın içinde askıya alınmış bir an.

Düşüncelerimi çalan acımasız bir güçle beni öperken derinlerinden bir hırıltı kopuyor.

Bu bir öpücük değil, bu bir ele geçirme. Dudakları sert bir yoğunlukla benimkilere doğru hareket ediyor, nefese ya da yumuşaklığa yer bırakmıyor.

Sadece Kane.

Parmakları boğazımı sıkıyor, beni yutabilmesi için yüzümü yukarı kaldırıyor.

Dişlerini alt dudağıma geçirip dilini içeri daldırıp benimkini tüketirken öpüşme bir çatışma, bir sıcaklık ve öfke savaşı. Onun tadı ateş gibi, aklımdan geçen her düşüncüyü kavuruyor. Nefesi ağzıma karşı sert, dudakları acımasız, sanki beni yutmaya, parçalamaya çalışıyor.

Öpüşünde hiç incelik yok. Ne kontrollü ne de rafine. Sikişme şekli gibi disiplinli bile değil. Sanki daha önce hiç öpüşmemiş gibi ve ben onun acımasız, ateşli, patlayıcı gücünün her saniyesine tanık oluyorum.

Canım

çekiyor.

Bayıldım.

Bana sadece bu yönünü gösterdiği düşüncesiyle yıkılıyorum. Kısıtlamalar olmadan. Baskı olmadan.

Sadece Kane.

Öpücüğü çok öfkeli. Tehlikeli. *Her*

şeydir.

Sonra beni kör edici bir tutkuyla öperken beceriyor. Kalçaları diliyle aynı ritimde sarsılıyor.

Bu sefer, sikişinin üzerinde paramparça olurken bir uyarı

almadım. O kadar sert boşalıyorum ki, sanırım

bayılacağım.

Ama benim yok.

Hâlâ o sınırsız parçasına tutunuyor, daha fazlasına ve her şeye ihtiyaç duyuyordu.

Çok hassasım, çok acıyorum, beni öpmeye devam ederken ağzının içinde inliyorum. Beni aynı anda hem cezalandırıyor hem de sahipleniyormuş gibi içime giriyor.

Gerçi muhtemelen benim de onun bir parçasına sahip olduğumu bilmiyor.

Başka kimsenin görmediği bir parça.

"Siktir!" Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve beni çimlerin üzerinde dört ayak üzerine iterken boğazımı serbest bıraktı.

"Yüce Tanrım." Kalçalarımı kavırıyor, açık bir öfkeyle içime girerken kıcıımı yukarı çekiyor.

Benim yüzümden kontrolünü kaybetmesine bayılıyorum.

Küfrediyor, dış katmanlarını teker teker döküyor.

Benim yüzümden.

Tamamen tükenmiş olmama rağmen başımı ellerime yaslıyorum, toprağa tutunuyorum ve beni bir canavar gibi becermesine izin veriyorum.

Her lezzetli, cezalandırıcı vuruş beni neredeyse uçurumun kenarına gönderiyor ve tükenmiş içimin başka bir orgazmı düşündüğüne inanamıyorum.

Gerçekten, *gerçekten* sert seviyor olmalıyım.

Kane'in göğsü sırtımı kaplıyor, eli saçlarımı sarıyor ve dişlerini ve dudaklarını hissediyorum, omuzlarım boyunca emiyor ve ısıyor, omurgam - her yerimi işaretliyor.

Çok acıtıyor.

"Sen lanet olası bir kâbussun," diye kulağıma yaklaşıyor, dudakları kabuğu sıyrıyor.

"Kane..."

"Adımı inletme, Dahlia."

"Kane... Kane..." Orgazm içimden geçerken daha yüksek sesle, daha gırtlaktan inliyorum. "Benimle gel... lütfen..."

"Lanet olsun!"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum... İçime gir."

"Lanet olsun." Kane çekiliyor ve dölünün kıcıımı ve sırtımı kapladığını hissediyorum, kık yanaklarımda bıraktığı el izlerine karşı sıcak sıvının acısı, midemin dibindeki batma hissine kıyasla sönük kalıyor.

Neden içime boşalmadığı için hayal kırıklığına uğradım?

Kane üstüme yığılıyor ve beni yere yapııştırıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum, pislik." Tüm mücadelemi kaybederek mırıldandım. Sanırım ağırlığıyla beni öldürecek.

Ölmek için ne güzel bir yol.

Hayatımın en iyi seksinden sonra ezilerek ölmek.

Kane yer değiştiriyor ve beni bırakacağını sanıyorum, ama beni hızlı bir hareketle çekiyor, böylece onun üstünde yatıyorum, sırtım göğsünde, başım omzunda. Bacaklarım onunkilerin arasında sıkışmış, yarı kalkık aleti kıcıımı dürtüyor.

Kane Davenport'un yoğunluğu yüzünden her tarafım döl, ter ve hatta gözyaşı içinde. Makyajımın ne durumda olduğunu düşünmek bile istemiyorum.

Ama Kane yine de bir kolunu göğüslerime, diğerini de kalçama ve amıma doluyor.

Çok hassasım, en ufak bir temasta sarsılıyorum. Meme uçlarım eline değiyor ve bu sahne hiç hoşuma gitmiyor.

Bu savunmasız bir durum ve ben savunmasızlığı sevmem.

Bu gerçekten gülünç. Hiçliğin ortasında kovalanmayı ve sıkılmayı kaldırıabilirim ama tutulmak buzlu suda ısıtılmış gibi alarmlarımı yükseltiyor.

Kıpırdanıyorum ve dönmeye çalışıyorum.

"Hareket etmeyi kes." Sert sesi kulaklarıma bir lanet gibi süzölüyor. "Rahatsızım."

"U m u r u m d a değil. G e r i dönmeye çalışmayı bırak. Her şeyi berbat etmeyi bırak. Sadece dur."

Yüzümü çeviriyorum. "Senden nefret ediyorum, pislik."

Eli boğazıma dolanıyor ve başımı yukarı kaldırarak dudaklarıma doğru konuşuyor. "Ben de senden nefret ediyorum Dahlia."

Ve sonra beni anlamsızca öptü.

Bayılacağımı düşünene kadar beni öpüyor.

Beni öpmeyi asla bırakmayacağını düşünene kadar öpüyor.

KANE

B reathe.

Nefes

al.

Nefes

verin.

Rahatla

yın.

Acıya doğru eğilin.

Bileklerim zincirlerin kestiği yerden yanıyor, kollarım üstümde gergin, kendi ağırlığım omuzlarımı çekiyor.

Bedenimden geçen her istemsiz titremede demir etime saplanıyor.

İçinde asılı kaldığım bodrum beni bütünüyle yutuyor, soğuk tenimi ısıtıyor. Taş duvarlar nemli, küf kokuyor ve paslanmış metalin ağır kokusu var.

Neden burada olduğuma gelince, yine basit. Bu gece deplasmandaki maçımızı kaybettik.

Vipers temiz bir galibiyet serisini kaybetti. Lanet Stanton Wolves'a karşı.

Takımın moralinin dibe vurduğunu söylemek hafif kalır.

Bunun nedeni talihsiz gerçeklerin bir araya gelmesiydi.

Birincisi, odaklanmamıştım ve vücudum pistte var olurken, zihinsel varlığım büyük ölçüde zarar gördü.

On beş yılı aşkın bir süredir mükemmelleştirmek için harcadığım kusursuz disiplin kenarlarından yontuldu, temelde küçük çatlaklar belirdi.

İkincisi, belki de benim iddialı liderliğimin eksikliğinden kaynaklanıyordu ama takımın geri kalanı da Kurtları -özellikle de kaptanlarını- uzak tutmakta zorlandı.

Osborn takım ruhuyla oynadı ve Preston'a ekstra dikkat gösterdi, sol kanadımız zorlukla nefes alana kadar onu kontrol etti ve hatta üzerine düştü. Osborn ele geçirilmiş bir adam gibi Preston'ı hedef haline getirdi ve

Sanki arkadaşım pistteki tek Vipers oyuncusuymuş gibi durmadan ona saldırıyordu. Ve geçmişe baktığımda, bu Jude'un her zamankinden daha fazla kavga çıkarmasına neden oldu - çocukluğumuzdan beri Preston'a karşı korumacı olduğu biliniyor.

Üç, Preston'ın her zamanki soğukkanlılığı hiçbir yerde görülüyordu. İlk periyot boyunca direndi ama sonunda çatışmalara ve Osborn'un onu her yere düşürdüğünde kulağına fısıldadıklarına yenik düştü. Üçüncü periyotta Preston çatladı ve Osborn'u tahtalara doğru uçurarak paramparça etti.

Osborn'un tek tepkisi şeytani bir kahkaha oldu.

Preston ilk kez bir oyun sırasında kasıtlı olarak şiddete başvurdu. Cinayetle arası iyi olsa da, hokey şiddetinin kendisine yakışmadığına ve kaslarına güvenenlerin köylü olduğuna inanıyor.

Gerçek hayatta bile Preston, görevlerini genellikle ailesinin geniş özel güvenlik görevlileri ağına devrediyor ve görev yeterince ilginç değilse ellerini kirlletmeyi şiddetle reddediyor.

Ancak acemice bir hata yaparak beş dakika ceza sahasında kalmasına neden oldu ki bu da kaybetmemizin en büyük nedenlerinden biriydi.

Bu beş dakikalık güç oyunu çok acımasızdı ve Osborn her sayı attığında Preston'a el sallamayı ihmal etmedi. Stanton Wolves seyircisi Osborn için cılgına döndü, sanki tanrılarıymış gibi tezahürat ve tezahürat yaptı.

Preston ceza sahasından çıktıktan sonra bile neredeyse hiçbir işe yaramadı. Osborn çoktan kafasına girmişti, yani oyun bitmişti.

Jude ve ben kaleyi koruduk, bu yüzden tamamen dayak yemedik, ama yine de bir mağlubiyetti.

Kayıplarla aram iyi

değildir. Ben *kaybetmem*.

Bitti.

Tüm yetiştirilme tarzım, bizim gibi insanların kaybetmeyeceğini öğretmek üzere ayarlanmıştı. Biz her zaman kazanan taraftayız.

Her seferinde.

Doğal olarak babam bu durumdan hoşnut olmadı ve öfkesinin bir ifadesi olarak beni kendi cehennemime kapattı.

Evimizin bodrumunda karanlık bir oda, çünkü evet, Grant Davenport'un çocuğuna disiplin öğretebileceği bir işkence odası var.

Yatılı okul mirası devralmadan önce tam burada başladı. Mezun olduktan sonra burası benim hapisane hücrem oldu.

Bileklerimden tavana asılırken gözlerim kapalı, ayak parmaklarım soğuk ve nemli zemine zar zor değerken üzerimde sadece kot pantolonum var.

Arada bir üstümdeki tavan açılıyor ve uykuya dalmamak için buz gibi suyla ıslanıyorum.

Birkaç yıl önce hipotermiye girdim ama Grant'in doktoru beni kurtardı. Bazen, beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattığında, canımı acıtacak ama öldürmeyecek kadar elektrik verir.

Eskiden cezalar konusunda endişeliydim. Kaslarımı sertleştirir ve saldıırırdım. Ama bu sadece acıyı uzatırdı, bu yüzden sabretmeyi öğrendim.

Disiplin.

Zihnimi katılaştırmak, bana gönderdiği her şeyin derimden akıp gitmesine izin vermemi sağladı.

Elementler, karanlık, kaslarımdaki gerginlik, bunların hepsi normal.

Bu odada geçirdiğim zamanı saymak imkansız olsa da, genellikle geceyi burada geçiriyorum ve sabah antrenman ya da açık paten öncesi serbest bırakılıyorum. Grant dış dünyanın altın çocuğunu kaçırmamasına izin veremez, özellikle de ben bir hokey yıldızı olduktan sonra.

Kazandıklarımı hafife alıyor, kaybettiklerimi ise onuruna yapılmış bir hakaret olarak görüyor.

Genellikle bu zamanı, onu alaşağı etmek, mirasını mahvetmek ve hayat boyu elde ettiği başarıları yerle bir etmek için atmam gereken bir sonraki adımları düşünmek için kullanırım.

Ama aklımın başka planları var ve birkaç gün önce Dahlia'yı bir hayvan gibi becerdiğim ve kontrolümün son kırıntısının da parçalanmasına izin verdiğim zamana dönüp duruyor.

Onu becermek ve aşağılamak istiyordum. Onu ilk seferki gibi kullanıp atmak.

Bunun bir güç gösterisi olması gerekiyordu, böylece kontrolün kimde olduğunu anlayacaktı.

Ama sonra verdiğim her şeyi aldı ve bundan zevk aldı. Bunun için *inledi*. İçindeki hayvan benimkiyle çarpışıyor, en ahlaksız arzularıma bir eldiven gibi uyuyordu.

En çılgın hayallerimde bile benim ahlaksız ruhumla aynı dokuyu paylaşan biriyle tanışacağımı düşünmemiştim.

Bu yüzden o yönümü hiç göstermedim. Bunu düşünmedim bile. Ama Dahlia ile? Çok doğal bir şekilde ortaya çıktı.

Beni *öpmeye* cüret etti. Minik pençelerini bana batırıp beni kendine bağladı. Hatta bunu talep etti.

Sanki buna hakkı varmış gibi.

İşte o zaman mantığın her türlü görüntüsü havaya karıştı. On buçuk yıllık disiplinimi bir saniyede kaybettim.

Ve işte böyle, içgüdüsel ilkel tarafıma yenik düştüm. Sanki hala dilimde onun tadını alabiliyormuşum gibi dudaklarım seğirdi.

Şüpheli niyetleri olan küçücük bir kadının sadece varlığıyla bile bariyerlerimi yıkma ve duvarlarımı aşındırma gücüne sahip olması çok sinir bozucu.

Hayır. Rahatsız edici değil.

Tehlikeli.

Ve en kötü kısmı?

O karşılaşmadan sonra beni hayaletledi.

Pek sayılmaz ama ona örtünmesi için ceketimi verip Armstrong malikanesinde çıkardığımdan ve onu yurtlara götürdüğümden beri beni görmezden geliyor.

Mesajları en iyi ihtimalle kuru ve her zaman benden kaçmak için bir yol buluyor.

Ertesi gün, onu topallayarak sınıfa giderken gördüm ve ben de bir *beyefendi*, onu kontrol etti.

BEN

Topallıyorsun.

Tamam, tam olarak kontrol edememişti ama ana fikri anlamıştı. Ya da anlamadı. Çünkü cevabı beklediğim gibi değildi. Ne beklediğimi bildiğinden değil.

DAHLIA

Gözlemin için teşekkürler, Sherlock.

Kendine zarar mı verdin?

Canımı yaktın, pislik. Zar zor yürüyebiliyorum.

O kadar iyiydi, değil mi?

O kadar kötüydü.

Üç kez geldin, kır çiçeği.

O kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, kasanı kullanmadın.

kelime.

Beni Read'de bıraktı.
Normalde umurumda olmazdı ama gözlerimi kısıtım ve öylece bıraktım.
Ertesi gün, yeniden başladım.

Topallama geçti mi ?

Ya değilse? Daha iyi mi öpeceksin?

Deneyebilirim. Bana gel.
bu gece.

Hayır, teşekkürler. Ölme havamda değilim.

Seni sikmeyeceğim. Yapma.
Endişelen.

Evet, hayır. Buna kanmayacağım.

Benden kaçmak, o
kafanın içinde olup
bitenlere bir çözüm
değil.

Seninkini.

Oku. Tekrar oku.

BU NOKTADA, kaşlarım neredeyse saç çizgime fırlayacaktı, ama ona kendisini bu duruma sokan şeyi atlatması için birkaç gün verdim.

Bu onun hayatında yeni bir şey gibi görünmüyordu.

Biliyorum çünkü gözlerim onun üzerindeydi. Derslerle, okul projeleriyle, yarı zamanlı işiyle ve günün sonunda hastaneyle her zaman oldukça meşguldür. Ayrıca laboratuvarı uzun süre kalma gibi bir alışkanlığı var.

Öfke nöbetin bitti mi ?

Öfke nöbeti geçirmiyordum, ama eğer istiyorsanız, memnuniyetle teslim ederim.

Kendini bana teslim et.
yerine.

Meşgulüm.

Beni yurduna gelip terör
estirmeye zorlama.
Oda arkadaşın.

Yabancılarla açık değil.

Bu kasabada bir yer
olduğunu düşünmen çok
hoş.

Beni yalnız bırak, Kane. Bu gece geç saate k a d a r çalışmam gerek.

erişimim yok.

O zaman asgari ücret saçmalığını bırak. Sağlık ekibine ücretli stajyer olarak kabul edilmeni ayarlayacağım. Maaşını üç katına çıkaracağız. İki gün içinde başlayabilirsin.

Tipik zengin insanlar. Sorunlara para atıp işe yaramasını umuyorlar.

Umut etmiyorum. Bekliyorum. Ayrıca, ekiple çalışmak istemiyor muydun?

Bu, şirketinizde daha fazla zaman geçirmek istemediğimi anlamadan önceydi.

Çok komik. Senin daha gözlemci olman için ayarlamalar yapacağım. tıbbi kayıt rolü.

Neden özellikle bu rol?

Yani diğer oyunculara dokunmayacaksın. Dileğini gerçekleştiriyorum, böylece bana teşekkür etmelisin.

Teşekkürler, efendim, ama reddediyorum. Paramı adil bir şekilde kazanmayı tercih ederim.

Çalmanızı önermedim. Yoksul insanların gururu ve bunun uğruna inatçı olmaları hakkındaki saçmalıkları bırakın. Eğer bir fırsat kendini gösterirse, ona sırtınızı dönmezsiniz. Sen Al şunu. Yabancı olmak istemediğini sanıyordum ama burada olmayı seçiyorsun.

Bir.

Ders vermeyi bitirdin mi ?

Yemin ederim, dünyadaki en
sinir bozucu şey sensin.
gezegen.

Teşekkürler. Sen de o kadar kötü
değilsin.

İşi kabul et, Dahlia. Banka
hesabın sana teşekkür
edecek.
Sen.

Beni Read'de bıraktı. *Tekrar.*

O sırada kaşlarımı öyle çatmıştım ki, antrenmandan sonra yanımda üstünü değiştirmekte olan Jude bacağıma tekme attı. "Bir sorun mu var?"

"Sürekli Read'de bırakılmanız ne anlama geliyor?"

Durakladı, sonra yavaşça kapüşonunu giydi. "İlgisizlik mi?" "Önce bana mesaj atardı."

"O zaman ilgi kaybı."

"Sorun o değil." Dolabı kapattım ve çıktım.

Jude'a sormak anlamsızdı zaten. Hiç ilişkisi olmamıştı - ilişkilere inanmıyordu - ve yumuşak ve narin hiçbir şeye değer vermeyen bir kabadayıydı. Jude çiçeklere ot, çikolataya da gereksiz bir şeker şöleni diyen bir tip.

Preston daha fazla yardımcı olabilirdi ama onun da tek eşliliğe alerjisi var ve Wolves maçından önce havaya girdiği için doğru zaman değildi. Jude'a ve takımın geri kalanına en iyi formda olmaları için sürekli uyarılarda bulunmasına rağmen yine de feci şekilde çuvalladı.

İki gün oldu ve beni Read'de bırakmasının ardındaki nedeni hala anlamış değilim. Bu da bu geceki ya da dünkü oyunumu etkilemiş olabilir de olmayabilir de. Muhtemelen sabahın erken saatleridir.

Başımın üstünden gelen bir ses düşüncelerimi dağıtıyor.

Buz gibi su cam kırıkları gibi derime çarpıyor, et ve kemiğime sızıyor. Dişlerimi sıkıyorum, kaslarım saldırıya karşı kilitleniyor, ama gelmeye devam ediyor, her dalga bir öncekinden daha soğuk, sırtımdan aşağı damlıyor, donmuş deri ve tıkırdayan kemiklerden başka bir şey olmayana kadar kot pantolonumu ıslatıyor.

Altımdaki zemin kaygan, soğuk ısırığı yerden yukarı, ayaklarıma ve omurgama doğru ilerliyor. Üstümdeki zincirler şingirdiyor ve bileklerim gerginlikten çığlık atıyor.

Ta ki suyun nerede bitip acının nerede başladığını anlayana kadar.

Tek duyabildiğim, karanlıkta *yankılanan* sabit damlama, *damlama*, *damlama* sesi.

Sertleşmiş bedenim şoku emerken, Dahlia'nın düşünceleri karanlıkta sadece bir ışık şeridine dönüşüyor ve şartlanmanın kırbaçları altında hızla yok oluyor.

Ancak şu anda kendime bir söz veriyorum.

Grant'in adamlarının beni kaçırıp buraya zincirlemesine son kez izin veriyorum.

Bir dahaki sefere, tavandan sarkan o olacak.

Beklendiği gibi, Grant beni sabahın beşinde serbest bırakıyor. Şahsen değil.

Dün gece bunu açıkça belirtti.

"Oğlum başarısız olamaz, anlaşıldı mı?"

Kapıyı kapatmadan önce tek söylediğim "Evet efendim" oldu.

Yardımcılarından biri zincirlerimin kilidini açıyor ve beni tökezletiyor.

Merdivenlerden ana eve çıktığımda Samuel'i elinde bir havluyla beklerken buluyorum, dik duruşu kırılmaya hazır görünüyor.

Ben hayatta olduğumdan beri uşaklığımızı yapan kırıksık yaşlı, kel kafalı bir adam. Çok az konuşur ama her zaman elinde bir havluyla gelir ve işkence seanslarımdan sonra bana sıcak bir banyo, çay ve yemek hazırlar.

Ayrıca her ihtimale karşı her zaman hazırda bir doktor bulundurur.

Grant kesinlikle oğlunun ve tek varisinin süresinin dolmasını istemiyor. Amcam artık ortalıkta yokken, muhtemelen genç erkek arkadaşıyla en güzel hayatını yaşıyorken olmaz.

Bazen sürgün edilmenin kötü bir fikir olmadığını düşünüyorum. Ama sonra Grant'in her şeye sahip olmasına izin veremeyeceğimi hatırlıyorum. Ben amcam kadar yüce gönüllü değilim.

Banyoya girerken Samuel'e teşekkür ediyorum. Isı içime akıyor, soğuğu eritiyor ama kaslarım hâlâ kasılıyor. Bu yüzden tekrar yüzeye çıkmadan önce birkaç dakika tamamen suya dalıyorum.

"Efendim. Telefonunuz." Samuel küvetin yanında durur ve bitti.

Ama gitmiyor.

Mavi renkli parmaklarımı cihazın etrafına doluyorum. "Ne oldu?" "Annen seni görmek istiyor."

"Hayır. Onu uzak tut. Yarım saat içinde ayrılacağım."

"Not edildi."

Banyodan çıkıyor, büyük süslü kapı arkasından kapanıyor. Kuvete yaslanıyorum ve telefonumu açıyorum.

Ekrana sayısız bildirim geliyor ve birkaç mesaj fark ettiğimde hepsini silmek üzereyim.

Doğruluyorum, su etrafımda çalkalanıyor.

DAHLIA

Bu sezon ilk kez kaybettiğinizi biliyorum ama elinizden geleni yaptınız.

Bir tür kontrol manyağısın, bu yüzden muhtemelen bunu kişisel olarak algılıyorsun, ama algılamamalısn. Preston'ın kendini kötü hissetmesi ve diz çöküp af dilemesi gerekiyor.

Tanrım, özellikle üçüncü periyotta tam bir şakaydı. Ne işe yaramaz bir pislikti.

Her neyse, Viper'ların yok olmamasının sebebi sensin. Gümüş astarlar, değil mi?

Başımı arkaya atıp gülüyorum.

Yüce Tanrım.

Hiç düşünmeden ayağa kalktım, kurulandım ve giyindim.

Sonra şehir merkezine ve gecelerinin çoğunu geçirdiği Graystone Genel Hastanesi'ne kadar arabayla gidiyorum.

Başhemşire ve personel beni görünce eğiliyor ama asansöre binip koridorun sonundaki odaya doğru yürürken onlara aldırmıyorum.

Dahlia'nın bir sandalyede uyuduğu ve başını garip bir şekilde yatağın üzerine, solgun yüzlü, komadaki bir kadının yanına koyduğu kesin. Dizüstü bilgisayarı açık ve birkaç ders kitabı her iki yanına düzensiz bir şekilde dağılmış durumda.

Makinelerin sabit *bip, bip, bip* sesi odada yankılanan tek sestir.

Sanki beni görünmez bir iple tuzağa düşürüyormuş gibi ona doğru yürüyorum. Yaklaşırken, dizüstü bilgisayar ekranına bir göz attım.

Bir okul projesi, araştırmayla ilgili sayısız sekme...

Burada ne varmış?

Bu akşamki maçla ilgili bir makalenin bulunduğu bir sekme ekranın altında küçültülmüş olarak duruyor. Üzerine tıklıyorum ve büyütüyorum.

"Engerekler Sansasyonel Bir Gecede Kurtlar Tarafından Ezildi."

Kaydırdığımda bir hesabı olduğunu ve kullanıcı adının da -şaka yapmıyorum- ColdAsKane olduğunu gördüm. Ve bu ikinci benlik çoktan çok sayıda yorum göndermiş.

"Oh, siktir git. Ezildim. İlgi ve tıklanma için mızızlanan bir çocuk gibi konuşuyorsun. Ezilme falan yoktu ve o Armstrong kaltağı olmasaydı Vipers gayet iyi dayanırdı."

"Sansasyonel mi? Daha çok acınası. Wolves, hakemler ceplerinde olmasa hiçbir şeyi 'ezip geçemezdi'."

"Sürtük, lütfen. Bir maç bir sezonu tanımlamaz. Gerçekleri öğrenin, moronlar."

"Tek seferlik bir galibiyetin Wolves taraftarlarının ağzını köpürtmesi ne kadar komik.

Çaresizlik sana yakışıyor."

"Kurtlar şanslıydı, ama şans tükenir. Engerekler asla bitmez, orospu çocukları."

Wolves taraftarları devreye girdiğinde ise çok pasif-agresifti, onlara her türlü ismi takıyor ve onları trollüyordu.

Yüce İsa.

Hayranların oyunlar hakkındaki mantıksız duygularını kanalize eden, internetteki en zehirli küçük cehennem zebanisi gibi. Gerçek hayatta bu şekilde küfrettiğini duyduğumu hiç sanmıyorum ama internette bu konuda çok maharetli.

Yüzüme bir gülümseme konduruyor. En azından Kurtlar'dan ve onların piç kaptanından uzaklaştı.

Osborn'un benden önce ona elini sürdüğü düşüncesi beni öldürüyor.

Dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasından okşuyorum.

Yumuşak bir şekilde inliyor ve avucuma doğru eğilerek yanağını bir köpekmiş gibi ısıyor.

Bu kadın benim ölümüm olacak.

Gözlerini kırıştırtarak açıyor ve sabahın erken saatlerinin narin ışığı altında birkaç saniye bana bakıyor. Ela rengi yavaşça en berrak, en büyüleyici yeşile dönüşüyor.

O kadar güzel ki, yanma hissetmeden ona bakmak zor.

Dahlia sanki sersemlemiş gibi ayağa fırlıyor ve benimle hastanın arasına bakıyor, duruşu sertleşiyor.

Göz açıp kapayınca kadar koruyucu moda dönüştüğünü görmek büyüleyici.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor net ve sert bir sesle.

Hay sikeyim. Bir saniye bile düşünmeden boşaldım, bu yüzden doğru düzgün bir bahane düşünemedim.

"Antrenmandan önce sabah erken bir kontrol."

"Özel doktorunuz yok mu?"

"Evet, ama sadece burada bulunan bir makineyle doku testinden geçmem gerekiyordu."

Gözlerini kısıyor. "Bu odada olduğumu nereden biliyordun?" "Jude."

"Jude?"

Üzgünüm, koca adam. Sana bir borcum var.

Arkamdan odadaki diğer hareketsiz hastayı gösteriyorum. "Bu onun kişisel koruması."

"Oh." Kaşlarını çatıyor. "Jude'un onu ziyaret ettiğini hiç görmedim."

"Sen buradayken değil, çünkü o misafir sevmez. Eğer bana inanmıyorsan, ona sorabilirsin."

Bir elini kalçasına götürüyor. "O zaman *sen* sor. Onu ara ve hoparlöre ver."

"Bana inanmıyormuşsun gibi geliyor."

"İnanmıyorum. Devam et."

Sikeyim.

Telefonumu çıkarıp arıyorum ama Jude cevap vermiyor.

İyi kurtardın.

"Muhtemelen hâlâ uyuyordur," diyorum telefonu kapatırken ve sonra telefonuma kaşlarımı çatmış gibi yaparak ona hızlı bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Hastanede. Sen daha iyi

Yoluna git.

Dahlia'nın geniş gözleri hâlâ kısık, ama bir iç çekip etrafını toparlıyor.

"Artık gidebilirsin. Kız kardeşim yabancılara karşı temkinlidir."

"Komada olup olmadığını söyleyemeyeceğinden eminim." Bana ters ters bakıyor.

"Çok mu erken?"

"Sadece git."

Sandalyesine oturdum ve uyuklayan hastaya kısa bir bakış attım. "Üvey kardeş mi?"

Yatağın üzerine oturarak görüşümü engelliyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Birbirinize benzemiyorsunuz."

"Üvey kardeş." Kız kardeşinin elini kendi elinin içine alırken sesi yumuşuyor. "Sahip olduğum tek aile o."

"Ne oldu?" İlgileniyormuş gibi yapıyorum.

"Tam olarak bilmiyoruz ama saldırıya uğradı ve Stantonville'deki bir hastaneye bırakıldı. O zamandan beri komada."

"Özür dilerim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, ıslıl ıslıl, doğal olmayan bir parlaklıkla. "Teşekkürler, ama geri dönecek. Bunu biliyorum."

Ona boş umutlara kapılmamasını söylemek ve komadaki hastaların öylece geri gelmeyeceğini ve vazgeçmesi gerektiğini sert gerçeklerle kafasına vurmak istiyorum ama bunu yapamıyorum.

Genelde insanların duyguları umurumda olmaz.

Dahlia, farkına varamadığım bir şekilde bir istisna olduğunu kanıtlıyor.

Ama yine de "Eğer onun sağlık masraflarını üstlenmek istiyorsan, sana yaptığım teklifi kabul etmek akıllıca bir fikir değil mi?" diyorum.

"Vakıf onun faturalarını ödüyor."

"O zaman makul saatlerde, daha yüksek ücretli ve özgeçmişinize ekleyebileceğiniz kadar prestijli bir staj yapabilirsiniz. Yapılacak en akıllıca şey budur."

Kız kardeşinin elini bırakıyor ve fısıltıyla bağıyor: "Bunun hastalıklı oyunların için bana her zaman erişebilmen için olmadığına emin misin?"

Onu kolundan tutup göğsüme çarpana kadar çekiyorum, yüzü benimkinden bir nefes uzakta. "Hasta oyunlarımız var ve takımında olsan da olmasan da sana erişebilirim."

Nefesi uzun, kesik kesik sesler çıkarıyor, gözleri koyu yeşil ve öfkeli kahverengi arasında gidip geliyor.

O zaman anladım. Benden kaçmasının sebebi.

"Korkuyorsun, değil mi?" Tenine karşı sıcak kelimelerle mırıldanıyorum. "Korkmuyorum." Göğsümü itiyor.

"Titriyorsun, bu kadar çok sevdiğin için korkuyorsun. Seni bu kadar acımasızca avlar, kovalar ve becerirsem, yeniden parçalanacağın için dehşete düşüyorsun. Kabul et, kır çiçeği, içindeki hayvan benim için yaratılmış."

"Bunu bana sen yaptırdın. Ben senin kadar hasta değilim." "O zaman 'kırmızı' de."

Dudaklarını büzüyor.

Ağzımın bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim. "O kelimeyi düşünmedin bile, değil mi? Durdurmayı düşünemeyecek kadar çok zevk alıyordun. Eminim o küçük, daracık amcığının hatırasına dokunmuşsundur."

"Kapa çeneni."

"Nasıl isterseniz."

Daha yakına eğildim, dikkatim ağzındaydı. Kesik kesik nefesi tenimde geziniyor.

Öpüşmeyi sevmem bile, ama o beni öptüğünden beri dudaklarını ısırmayı, dişlerimi dudaklarına geçirmeyi ve dudaklarının arasından onu yutmayı hayal ediyorum.

"Bir oda bulun ve hastaları rahatsız etmeyi bırakın," diye homurdanan Jude, çirkin bir ifadeyle içeri girdi.

Dahlia tökezleyerek geri çekiliyor, yüzü soluyor ve narin yüz hatlarındaki tüm sıcaklık izleri kayboluyor.

Siktiğimin Jude'u bugün antrenmanda dayak yiyecek.

Gardiyanının yan masasına bir sepet meyve koymasını izliyoruz.

Dahlia ayağa kalkıyor ve sanki hastayı koruyabilecekmiş gibi yavaşça diğer yatağa doğru ilerliyor. "Mario'yu gerçekten tanıyor musun?"

"Sana ne bundan?" Yüzünü tamamen ona dönüyor ve karşılıklı bakışıyoruz. "Ayrıca, huzur içinde ziyaret edebilmem için senin bu saatlerde gitmiş olman gerekmiyor mu?"

Dahlia kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor.

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Seni kahvaltıya götüreyim."

Beni görmezden geliyor ve kız kardeşini alnından öpüyor. "Akşama görüşürüz,

Vi."

Doğrulduğunda elime baktı ve duraksadı, sonra elimi tuttu. çok iyi bir kız gibi.

Ama benim elim değil.

Dahlia iki avucunu bileğime doluyor ve kazağımın kolunu yukarı iterek zincirin mor izlerini ortaya çıkarıyor. Gözleri açılıyor ve ben içimden lanet okuyorum.

Buraya gelmek için o kadar acele ettim ki, etraflarına bandaj sarmayı unuttum. "Ne oldu?" Sesi yumuşaktı ama yüzündeki endişeli ifade beni onun sözlerinden daha çok yaralıyor.

Genel olarak acımayı sevmem ama özellikle Dahlia'dan nefret ederim.

"Endişelenmene gerek yok." Elim kurnazca çekip serbest bırakıyorum ve

Kolundan aşağı.

Bir Şey söylemek için ağzını açtı ama ben sözünü kestim, "Hadi buradan gidelim."

Jude'a bir göz atıyorum, o da başını sallıyor.

Dahlia onu odadan çıkarırken direnmiyor. Arkama baktığımda Violet'in eli çarşafın üzerinde se iriyordu.

DAHLIA

Kane'in sağı eline bakmadan duramıyorum.

Bileğindeki o koyu mor morlukların ve kesiklerin görüntüleri hala zihnimde rahatsız edici darbelerle oynuyor.

Özellikle de sırtında çok sayıda eski yara izi olduğunu bildiğimden beri.

Hastanede o morlukları gördüğümünden beri onu yakından izliyorum. Bugün teninin daha solgun, dudaklarının hafif mavi ve gözlerinin daha soğuk olduğunu fark ettim.

Dün geceki maçla bu sabah arasında ona ne oldu?

Aramıza sağlıklı bir mesafe koymak için günlerimi harcadığım halde neden kendimi bu kadar kaptırdım?

Kane'in çektiğı sıkıntılar beni ilgilendirmemeli.

Kane'in arabasına sırtımı yaslıyorum, soğuk hava tenimi ısırırken metal omurgamı serinletiyor. Pahalı görünen arabasına dokunmam gerektiğinden bile emin değildim. Ama ondan uzaklaşmaya çalıştığımda, Kane beni tekrar yanına sürükledi.

Altımızda Graystone Ridge bir harita gibi uzanıyor, kasaba hala gecenin son izleriyle örtülü, çatılar ve sokaklar şafağın loş ışığıyla yumuşamış. Güneş yeni yeni doğmaya başlıyor, binaların üzerinde altın rengi bir pus oluşturuyor ve her şeyi neredeyse huzurlu gösteriyor.

Bu engerek yuvası ancak bu kadar huzurlu olabilirdi.

Serin rüzgâr saçlarımı çekiştiriyor, arkamızdaki ormandan gelen hafif çam kokusunu taşıyor. Ve sadece bir anlığına, sanki dünyada uyanık olan tek iki kişi bizmişiz gibi hissediyorum.

"Dik dik bakıyorsun." Kane bana bakmıyor, onun yerine marketten aldığı sandviçe bozuk malmış gibi bakıyor.

"Özür dilerim." Peynirli ve marullu sandviçimi ısıırıyorum ve ardından uzun bir yudum buzlu kahve içiyorum.

"Bu yemek rezaleti için özür dilesen iyi olur."

"Başka hiçbir yer bu kadar erken açık değildi."

"Düzgün bir restorana gidebilirdik."

"Peki açık pateni özledin mi? Seçici olmayı bırak ve sadece ye."

Geçici bir ısırık almadan önce ekmeği kokluyor.

"Nasıl?" Ben soruyorum.

"Yenilebilir ama iç karartıcı derecede tatsız ve taze değil." Güldüm ve omzuna vurdum. "Tam bir züppesin."

"Taze yemek istediğin için mi?"

"Bu hepimizin karşılayabileceği bir lüks değil." "Şu andan itibaren yapabilirsiniz."

Omuzlarım gerildi. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

Komik çünkü Isabella ya da Preston bana hayırsever dediğinde aldırımıyordum. Kız kardeşimi sadece Kane'in ailesinin kesinlikle katkıda bulunduğu hayırseverlik sayesinde hayatta tutuyorum.

Ama bana öyle bakmasını istemiyorum. Şimdi olmaz.

Aptalca bir gurur duygusu mu? Başka bir şey mi?

Buna tam olarak bir isim koyamasam da, hoşuma gitmiyor.

Kane saldırganlığımı hissetmiş olmalı, çünkü gözleri beni olduğum yerde sabitlerken silah gibi olan vücudu düzeliyor. "Bu düşünce tarzını bırakmalısın Dahlia. Bunu sadaka olarak görmüyorum. Bunu seninle ilgilenmek olarak görüyorum. Tek yapman gereken bunu kabul etmek ve gardını almaktan vazgeçmek."

"Bilmiyorum. Preston bana asla tam bir Vencor üyesi olamayacak bir hayırsever olduğumu söyledi, çünkü sadece sizin konumunuzdakilerin girmesine izin veriliyor. Bu yüzden şüphelerim varsa beni mazur görün."

Yüzü bana dönük, başı yana eğik, sesi tehlikeli bir şekilde alçak. "Benim yerime Preston'a mı inanıyorsun?"

Ağzımda sıkışan kahveyi yutuyorum, ses sessizlikte yankılanıyor ve sadece hışırdayan yapraklar tarafından kesiliyor. "İkna edici görünüyordu."

"Soruya cevap ver Dahlia. Kimin sözleri senin için daha önemli? Benimkiler mi, Preston'ınkiler mi?"

Alt dudağımı ısıırıyorum ama sessiz kalıyorum.

"Ben senin hayır kurumu olmadığını söylersem ve Preston da öyle olduğunu söylerse, kime inanırsın?"

"Sen."

"O zaman senin için ne zaman bir şey yapsam neden kaskatı kesiliyorsun?"

"Buna alışık değilim," diye fısıldıyorum, sonra çenemi kaldırıyorum. "Sahip olduğum her şey için çalıştım, ne kadar küçük olursa olsun. Başkalarına borçlu olmayı sevmiyorum."

"Ben *diğerleri* değilim." İri elini boğazıma doluyor, boğmuyor ama beni yerimde tutuyor. "Sana verdiğim şeye alışacaksın ve itiraz etmeden alacaksın."

Nabzım başparmağının altında zonkluyor ve o bunu izliyor, gözleri kararıyor.

Sanki yine onun ışıltılı tuzağına düşüyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi onun kadar hasta olmadığımı ikna etmek için yaptığım onca şeyden sonra. Beni zorladığına inanmaya bile çalıştım.

Ama bir dokunuş. Bir bakış. Ve tekrar kayıyorum.

Tenini tenimde hissetmek heyecan verici ve bedenim daha fazlasını isteyerek canlanıyor.

Endişeliyim.

Hayır. Kane gibi bir adamdan daha fazlasını istediğim için dehşete düştüm.

Bu yüzden bizi ayıran şeylere odaklanıyorum, ortak noktalarımıza değil. "Preston'ın söylediklerinin geri kalanı ne olacak? Vaktimi boşa mı harcıyorum?"

Kane iç çekerek beni serbest bırakıyor. "Tam üyeliğe hak kazananlar gerçekten de bizim sosyal konumumuzdalar ve ben bu konuda hiçbir şey yapamam. Kuralları ben koymuyorum."

"O zaman neden bana söylemedin?" Sesim titriyor. "Benimle oynamak hoşuna mı gitti?"

"Tam üye olabileceğinize gerçekten inandığınızı sanmıyordum. Eminim bu tür organizasyonlarda ne kadar inceleme yapıldığını anlayacak kadar zekisinizdir."

Bir umutsuzluk dalgası üzerime çökerken göğsüme bir ağırlık çöküyor
Be

n. Evet, zor olduğunu biliyordum ama imkânsız olduğunu düşünmüyordum. Öfkelenmemek için sandviçimden büyük bir ısırik aldım. "Dahlia, mantıklı ol. Burası içinde olmak isteyeceğin bir yer değil."

Çiğnemeye devam ediyorum ve önüme bakıyorum. Gökyüzü yumuşak bir gradyan, soluk mavi

pembe ve altın tonlarına dönüşürken, güneşin ilk ışıkları ufku yararak kasabanın kenarlarını aydınlatmaya başladı.

Kane kaşlarını kaldırır. "Bu beni Read'de bırakmakla eşdeğer bir şey mi?"

Yutkunarak ona bakıyorum, ses tonum uyuşuk. "Benden başka ne saklıyorsun?"

"Muhtemelen benden sakladığın kadarını."

Çenemi kaldırıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Elbette, kır çiçeği. Sen öyle diyorsan. Ama ne olursa olsun, ne sakladığımızın bir önemi yok. Sadece birbirimizin bedenlerini kullanıyoruz çünkü aynı ahlaksız fantezileri paylaşıyoruz." Gülümsüyor, sesi bir oktav düşüyor. "Düzelتيyorum. *Ben* senin bedenini kullanıyorum çünkü sen kullanılmayı seviyorsun."

"Sen-" Ona isim takmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sadece geri tepecek. Ve haksız da değil. Labirentteki seksi ne kadar çok sevdiğimden korktuğum için ondan uzaklaştım.

Bu kadar tahrik olduğum için dehşete düşmüştüm.

Gerçekten terapi görmeyi düşündüm ve günlerce tecavüz fantezileri ve ilkel oyunlar hakkında makale üzerine makale okudum ve bunu ne kadar istediğim konusunda kafam daha da karıştı.

Hala ne kadar istediğimi.

Ve benim hastalıklı eğilimlerimi bilen tek kişi, yanımda duran aynı derecede hastalıklı adamdır.

Maskesiz bir zalimlikle gülümsüyor, beni avlamaktan zevk alan tarafını gösteriyor. "Neyim ben? Sapık mı? Nefret ettiğin ama yine de sikini hayal ettiğin bir pislik mi?"

"Ah, lütfen. O kadar da etkileyici değildi. Zamanında daha iyilerini görmüştüm." *Yalan, yalan ve daha fazla yalan.*

"Dahlia..." Uyarı tüylerimi diken diken ederek tenime yayılıyor. "Seni arabanın üzerine yatırıp o amcığını kullanmama izin verme. Sikimin üzerinde zıpladığında diğer siklerinin etkileyici olup olmadığını göreceğiz."

Geri çekiliyorum.

Tanrım. Ben sadece onu kışkırtmaya çalışıyordum.

Dudaklarının kenarına bir sırtma dokunuyor. "Merak etme, seni sikmeyeceğim.

Yaptığımda, geldiğini
göremeyeceksin." Lanet olsun

Kane Davenport.

Beni diken üstünde tutmanın bir yolunu buluyor. Ve neden hem heyecan hem de korkuyla dolup taşıyorum?

Arabaya yaslanıyor, bakışları aşağıdaki kasabaya sabitlenmiş. İçinde bir sakinlik, tehlikeli bir rahatlık var ve aramızdaki hava yüklü gibi geliyor, bizi ayıran küçük boşluk neredeyse yok gibi.

Onun yörüngesine çekildiğimi fark ediyorum.

Güneşe çok yaklaşan bir başka yıldız.

Ama ben onun beni tüketmesine izin vermeden önce bu yıldız düşecek.

Vencor'un üyeliği yasaksa ne olmuş yani? Hala katılmam için ısrar ettiği hokey takımım var.

Ve en önemlisi, *ona* sahibim.

Düşüncesi bile göğsümü daraltmaya başlasa da kardeşimin adaletini sağlamak için onu sonuna kadar kullanacağım.

Takıma tanıtıldıktan sonra evrakları dolduruyorum ve sağlık ekibiyle yeni stajyer pozisyonum hakkında konuşuyorum. Takım doktoru beni evrak işleriyle ve oyuncularını izleyip olası sakatlıkları tespit etmekle görevlendirdi.

Kane son kısmı sevmedi.

Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir bölümden hoşlanıyor gibi görünmüyor.

Kollarımı açarak kabul edildiğimi söyleyemem. Gavin, Jude ve Vencor'un bir parçası olan diğer bazı oyuncuların şüphe ve hatta düpedüz düşmanlık görebiliyorum. Geri kalanlar çoğunlukla etkilenmiyor ya da beni fark etmiyor bile.

Aralarındaki bir yabancıya karşı dirençli olduklarından eminim. Benim gibi yüksek ve güçlü sosyal konumlarına ait olmayan birine.

Düşmanca davrananların beni azarlamamasının tek nedeni Kane'in varlığı. Takımdaki hiç kimsenin ona karşılık vermediği çok açık. Oyuncular ona son derece saygı duyuyor; bu da ona odaklanmış ve saygılı bir şekilde bakmalarından kolayca anlaşılıyor. Koç bile onunla eşitmiş gibi konuşuyor.

Güdülerime rağmen, işimde ciddiylim.

Bu yüzden açık patenin çoğunu takım doktoruyla oyuncuların çevikliğini artırmanın ve sakatlıkları en aza indirmenin yolları hakkında konuşarak geçiriyorum. Ayrıca baş fizyoterapistle her oyuncunun potansiyel kas gerginliği alanları hakkında konuşuyorum.

O ve ekibin geri kalanı onları düzenli olarak kontrol ediyor ve gergin kaslarını gevşetmek için sık sık spor masajı yapıyor. Erişebildikleri inanılmaz ekipman ve makineler beni büyülüyor. Ama yine de takım neredeyse profesyonel düzeyde ve kolej liginin son şampiyonu, bu yüzden program onların tam potansiyellerine ulaşmalarını sağlıyor.

Birçok oyuncunun hastalık derecesinde zengin olması ve ailelerinin takıma sonsuz miktarda para akıtması da cabası.

Violet'in sürekli sırt ağrısı ve kötü omzuna yardımcı olmak için fizik tedaviye odaklanarak seçtiğim tıp alanının şimdi hak sahibi pisliklere fayda sağlamak için kullanılacağını kim düşünebilirdi?

İçlerinden biri onu öldürmeye teşebbüs etmiş olabilir.

Açık patenin sonunda, potansiyel iyileştirme şansı olan alanların ana fikrini edindim. Yönetim ekibi ayrıldıktan sonra yedek kulübesine geri dönüyorum.

Oyuncular duşlara gidiyor, birbirlerini tokatlıyor ve yüksek sesle konuşuyorlar. Ezici bir testosteron kaosu.

En önemlisi ekip idari müdürü olmak üzere birkaç kadın personel var ama onlar da çoğunlukla ofislerinde.

Takımın çoğu dışarı süzülürken Kane bana doğru kayıyor ve bariyerde duruyor, sonra kaskını çıkarıp bir elini nemli saçlarında gezdiriyor. Saçları rastgele alnına düşüyor ve gözlerindeki buzlanmayı kısmen kamufle ediyor. Gerçi şimdi daha netler, daha az donmuş ve daha... tanındıklar.

Hokey kıyafetleri içinde, saçları ıslak ve patenden yeni çıkmış bir halde kesinlikle büyüleyici görünüyor. Onu seksi ya da güzel bulmamam gerektiğinden eminim ama ikisi de ve daha fazlası.

Onun ahlaksız cinsel zevklerini suçluyorum.

Çünkü onu ne zaman görsem, zihnim o labirentteki görüntüleri tekrarlıyor.

Beni çıldırtan ateşli, heyecan verici ve erotik sahneler.

Kane iki kolunu da parmaklıklara dayıyor, böylece tam önümde asılı duruyorlar.

"Eğlenceli görünüyordu." Boğuk sesimi temizliyorum. "Takımın ruhu geri döndü, değil mi?"

"Kısmen."

"Neden sadece kısmen?"

Duraklıyor ve elindeki eldivenlere bakıyor. "Preston açık pateni terk etti."

"Muhtemelen dün geceki kötü performansından dolayı utanç duyuyordur. Geri gelecektir."

"Açık pateni asla terk etmez. Ayrıca, utanç duyma yeteneğinden yoksundur."

Kaşlarımı çattım.

Dürüst olmak gerekirse, Preston çuvalalayabilir ama onun yokluğunun takım ve Kane üzerinde baskı yaratmasından hoşlanmıyorum. O sümüklü piç Vipers'ın vazgeçilmez direklerinden biri ve sürekli etkileyici bir form sergiliyor.

Dün hariç.

Ama aynı zamanda Kane ve Preston arasındaki bağı da hafife almış gibiydim.

Muhtemelen Jude da.

"Onu kontrol ettin mi?" Ben sordum.

"Yapacağım." Beni izliyor, bakışları ağır ve yalvaran. "Takımdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Söyle bana, ilk günün nasıldı?"

"İyi idi. Üzerinde çalışmam gereken çok şey var." "Çok fazla çalışma."

"Kafam karıştı. Çalışabilmem için beni bu pozisyonu kabul etmeye sen zorlamadın mı?"

"Pek sayılmaz. Sana göz kulak olabilmem için." "Yani seni *eğlendirmek* için mi buradayım?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Öyle demek istiyorsan, sen bilirsin." "Vay canına. Bahane bile sunmayacak mısın?"

"İlişkimizde bunları teklif etmemize gerek olmayan bir noktada olduğumuza inanıyorum, sizce de öyle değil mi?"

'İlişkimiz' dediği kısmı düşünmemeye çalışarak bıkkın bir nefes veriyorum. Ortada bir ilişki *yok*.

Sadece birbirimizi kullanıyoruz. Bu kadar.

Hepsini halledeceğim.

"Bu gece benim evimde görüşürüz." Kane'in kısık sesinin titreşimi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Başparmağıma bir daire çiziyorum.

"Neden?" "Orada ol, Dahlia."

"Peki ya istemezsem?"

"Ben sormadım."

"Bunu yapmayı bırakmalısın, Kane."

"Sana kodu göndereceğim. İçeri gir." Gülümsüyor, sanki evcil bir hayvanmışım gibi saçımı okşuyor ve sonra takım arkadaşlarına katılıyor.

Ne hıyar ama.

Her neyse, ekiple birlikte temizlik yapıyormuş gibi davranıyorum ve özellikle Jude gibi Vencor üyesi olduğumu bildiğim kişilerden, çoğunlukla terli havlulardan olmak üzere, gizlice DNA örnekleri topluyorum.

İnsanüstü gücü nedeniyle yırtıldıktan sonra daha önce değiştirdiği eldivenini çalmayı başardım.

Preston'ın bugün antrenmana gelememesi büyük talihsizlik ama eninde sonunda onun DNA'sını da cephaneliğime ekleyeceğim. Umarım takımın Vencor üyeleri arasında bir ipucu bulabilirim, çünkü gerçek organizasyona sızmak neredeyse imkansız gibi görünüyor.

Ve umarım bu dünyada kendimi kaybetmem. Ve daha da önemlisi, Kane'de.

Bu gece ne planladığını düşünmek bile beni titretiyor.

Korku ve heyecan o kadar homojen bir şekilde birbirine karışıyor ki, ayırt edemiyorum.

Kendime onu görmezden geleceğimi söyledim.

Kendi ayaklarımla onun tuzağına yürürken bile.

KANE

Gölgelerde bekliyorum.

Gölgelere *alışkınım*.

Gölgeler, çocukluğumun sistematik olarak yok edilmesinden bu yana benim arkadaşlarım oldu.

Beni ben yapan şey bu.

Muhtemelen sapkın zevklerim ve cinsel şiddete susamışlığımın nedeni de budur.

Bu yüzden gizli tuttum.

Aylarca bekâr kalmak, zihin uyuşturan, ruh ezici vanilya sikişine düşkünlükten daha kolaydı.

Kendimi dizginlemeye çalışmak, katlanmamayı tercih ettiğim zahmetli bir görevdi. Kızların 'daha sert' derken kastettikleri şey, benim bu kelimedenden anladığımla uyuşmuyordu.

Zevklerini artıracak ama onları incitmeyecek şekilde daha derine inmek istiyorlardı.

Benim içinse cinsel sapkınlığın tadı, biraz acıyla birlikte tam bir kontroldü.

Bir tutam sadizm.

Bir tutam gözyaşı.

Seviştiğim kadının zevk kadar acıdan da zevk aldığını görmek beni gerçekten tahrik ediyor.

Dahlia benim çiğ, ahlaksız cinsel hakimiyetimi kabul eden tek kız. Ve en iyi kısmı? Bundan zevk alıyor.

Nefes alamayana kadar acı ve zevk birbirine karıştığında daha sert boşalıyor.

Tek sorun, onun da bundan korkuyor olması. Bugün onu davet ettiğimde bunu gözlerinde gördüm.

Korku vardı.

Ama aynı zamanda bir beklenti de vardı - onu kapıma getirmek için bu kısma güveniyorum.

Duvara yaslandığımda oda kalın, durgun bir sessizliğe bürünüyor. Kasabanın loş ışıkları karanlığı pürüzlü çizgilerle kesiyor, camın kenarını yakalıyor ama bana asla ulaşmıyor.

Nabzım sabit, ama altında daha karanlık bir şey var, sımsıkı sarılmış, kopmaya hazır. İşaret parmağım seğiriyor ve onu tekrar hareketsizliğe zorluyorum.

Hiç hevesli olmamıştım.

Hiçbir zaman bir şeye, onun için kurallarımı çiğneyecek kadar imrenmedim. Her türlü duyguyu bile sildim.

Yine de kaslarımın esnemesini ya da kasıklarına hücum eden kanı kontrol edemiyorum.

Ona ne yapacağımı düşünmek bile beni zorluyor.

Onu nasıl tuzağa düşüreceğimi.

Tüket onu.

Ona çıkış yolu bırakma.

İçten içe Dahlia Thorne'a daha fazla bulaşmamam gerektiğini biliyorum ama sikim mantıktan anlıyorsa ne olayım. Aylardır zaptediliyordu ve şimdi en sevdiği tada rastladığıma göre onu durdurmanın bir yolu yok.

Kapı açıldı.

Tam boyuma geldim ama pozisyonumu değiştirmedim. O geldi.

Bir parçam beni hayal kırıklığına uğratacağını ve bu alışılmışın dışındaki anlaşmadan kaçınacağını düşündü. Ama bilmeliydim.

Dahlia'nın hayvanı benimkinin aynası.

Onu görmeden önce kokusunu alabiliyorum. Yaseminin en yumuşak kokusu havada taşıyor ve burun deliklerime sızıyor.

"Alo?"

Gölgelerle bir oluyorum, nefesim kesiliyor ve varlığım gizleniyor, ama dikkatim onun nefesindeki en ufak kekelemeye, adımlarındaki duraksamaya ve giysilerindeki her hışırtıya odaklanmış durumda.

"Kane?" Sesi biraz ürkek, gergin ve gizlemeye çalıştığı belli belirsiz bir titreme var. "Bu hiç komik değil."

Kendi kendime gülümsüyorum.

İşte bu kadar. Yaklaş, benim küçük avım.

"Bu yerin ışıkları hangi cehennemde?" diye homurdanıyor, ayakkabıları yerde sürünüyor.

Gizli.

Genellikle otomatik olarak açılıyorlar ama ben bu seçeneği devre dışı bıraktım, yani tekrar açmadığım sürece doğal ortamımda yıkanıyoruz.

Karanlık.

Dışarıda şehrin ışıkları yanıp sönüyor, ama hepsi statik-anlamsız. Asıl fırtına keskinleşiyor ve içimi sarıyor.

Dahlia'nın ayakları sanki varlığını hissediyormuş gibi kısa bir mesafe ötede durdu.

"Kane?" Kısık fısıltısı acımasız sessizlikte daha da yükseliyor.

"Üç kadar sayacağım ve sonra seni kovalayacağım," diye derin bir sesle konuşuyorum. "Merhaba'ya ne oldu?" diye soruyor kabadayı bir ses tonuyla ama

zaten geri geri gidiyordu. "Bir kez olsun normal davranamaz mısın, pislik?" "Sen normal sevmezsin, kır çiçeği. Seni gözyaşlarına boğuyor. *Bir.*"

Karanlığı araştırırken havada bir yutkunma, daha doğrusu bir yudum yankılanıyor. Konuştuğunda, sesinde korku ve beklenti arasında sıkışmış gergin bir enerji var. "Beni yakaladığında ne yapacaksın?"

"Seni öyle bir sikeceğim ki, yürüyemeyeceksin. Her santimine sahip olacağım ve amın günlerce sikimi hatırlayacak. İki."

"Aman Tanrım." Birkaç çılgın adım daha. "Bekle. Kendimi zihinsel olarak hazırlayayım. Ona kadar say-"

"Süreniz doldu. Üç."

Saklandığım yerden fırladığımda çığlık atıyor. Gözleri kısa bir an için açılıyor, dışarıdan gelen ışık kırılıyor ve kâbus gibi kaosumun ela kapılarını aydınlatıyor.

Sadece bir anlık bir şey ama hareketsiz kalmanın pençelerimin altına düşmenin en kesin yolu olduğunu anlayacak kadar zeki. Dahlia ters yöne doğru koşuyor, akılsızca kanepenin kenarına çarpıyor ve küfrediyor.

Yine de bu onu durdurmuyor. O bir savaşçı, benim kır çiçeğim ve kurnaz bir hayatta kalan ve kısa sürede hızını artırıyor.

Onunla oynarken hızım sabit ve yavaş, her çılgın hareketinden, ciğerlerinden çıkan her tedirgin nefesten zevk alıyorum.

Onun kokusu beni boğuyor. Korku dolu nefes alışlarının sesi sikimin seğirmesine ve pantolonuma yapışmasına neden oluyor.

Mutfağa doğru koşar, gölgesi karşı duvarda büyük ve büyütülmüştür.

Sonra tüm hareketler kaybolur.

Nefesleri bile yavaşlayıp boğuklaşıyor.

Hmm. Elleriyle ağzını kapatıyor olmalı.

Baskı altında beyninin nasıl çalıştığını hep sevmişimdir. A+ hayatta kalma içgüdüğü var.

Ne yazık ki onun için, benim de doğuştan gelen çok keskin bir yırtıcılık hissim var.

Buzdolabının kapağı açılıyor, birkaç mutfak taburesi karıştırılırken ışığı mekânı yumuşak bir tonda aydınlatıyor.

"Şimdiden pes mi ettin?" Mutfak tezgahının etrafından dolanıp buzdolabına doğru ilerliyorum. "Seni pes eden biri olarak düşünmemiştim."

Nefes alışları daha da yavaşlıyor ve varlığı neredeyse yok olana kadar azalıyor.

Neredeyse.

Adanın yanında durdum. "Kokunu alabiliyorum Dahlia."

Mükemmel tuzağı yerleştirdiği buzdolabına gitmek yerine, başımı aşağı eğip vücudunu taburelerin arasına ve adanın hemen altına sıkıştırdığı yere bakıyorum.

Her iki eli de ağzını ve burnunu kapatıyor ve o kadar hareketsiz ki biri onu heykel sanabilir.

Dudaklarımın sadist bir sırtışıyla çekilmesine izin verdim. "Seni buldum."

Dışarı çıkarken tabureleri deviren kızın çığlığı havada yankılanıyor.

Ama avım çoktan pençelerimin arasına sıkışmış durumda. Sadece henüz farkında değil.

Dahlia üç adım atamadan onu at kuyruğundan tutup öyle bir geri çekiyorum ki çığlığı kulaklarımı deliyor.

Bir hamlede tezgâhın içindekileri, tavaları ve camları yere saçıp kırdıktan sonra onu tezgâha doğru itiyorum. Göğsü mermerin üzerinde ve kıcı havada, en sevdiğim avım gibi görünüyor.

Eğilip ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "İstedğin kadar çığlık atabilirsin. Kimse seni duymayacak ve bu sadece beni tahrik edecek."

"Siktir git!

"Sabır. Birazdan ona da geleceğim." Bir iniltiyle kalçalarımı döndürdüm ve pelvisimi onun yuvarlak, dolgun kıcına doğru ittim.

Benden önce kimsenin dokunmadığı bu deliğe sahip olma dürtüsü kemiklerimde gizleniyor ve sinirlerimi taşıyor.

Boğazının derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor ve bana karşı kasılıyor, dönmeye çalışıyor, ben de kotunun düğmelerini açıyorum, sonra bel bandını tutup çekiyorum.

tek seferde.

Tam dövüşecekti ki, amına bir tokat attım. Çıplak, ıslak amına. Çünkü Dahlia iç çamaşırı giymiyordu.

"Eğer ben iğrençsem, bu seni ne yapar?" Parmaklarımı onun davetkâr kıvrımlarına batırıyorum. "Sadece sikilmek için hazırlıklı gelmedin, aynı zamanda benim için sırlıslıklımsın. Benim döl deliğim olarak kullanılmak için sabırsızlanıyor musun?"

Kıçına arka arkaya birkaç tokat atıyorum, kızarmasından zevk alıyorum.

Ağlıyor, kıpırdamıyor, ben de tekrar tekrar yapıyorum, ta ki el izlerim bronz teninde iz bırakana kadar.

Sonra kıcını ayırıyorum ve sertleşiyor. "Ne yapıyorsun-"

İki parmağımı ağzına soktuğumda sözleri bir solukta bitiyor. "Em. Onları güzel ve ıslak yap."

Dahlia'nın sıcak dili parmaklarımın etrafını sarıyor ve onları tükürüğüyle yağlıyor. Bacaklarım omuz genişliğinde açık duruyor, sertleşen sikim onun morarmış kıçına sürtünüyor.

Her yalayışı pantolonumdaki çadırın daha da büyümesine ve kalınlaşmasına neden oluyor.

Onun yalama sesleri buzdolabının *bip, bip, bip* seslerine karışıyor.

Bir homurtuyla parmaklarımı ağzından çekip kıç yanaklarının arasına kaydırarak arka deliğini yokluyorum.

"Kane, hayır! Orası olmaz."

"Şşş. İzin istemiyorum."

"Hayır... Siktir..." Parmağımı dar deliğinin içine sokarken yanağı adanın üzerinde düz bir şekilde yatıyor.

"Mmm. Bu yakında benim olacak. Bu kıçı uygun gördüğüm gibi kullanmama izin vereceksin, değil mi?"

"Hayır... dur... bu acıtıyor-"

Ensesinden kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve dar kanalının içine girerken kulağının dibine fısıldıyorum, "Nasıl durduracağını biliyorsun ama yapmayacaksın, neden biliyor musun? Çünkü küçük pis bir fahişe gibi zevk kadar acıdan da zevk alıyorsun."

"Siktir git..." Kelimeler bir hışımla ağzından döküldü.

"Nasıl istersen." Ayağa kalkıp ikinci bir parmağımı sokuyorum ve çığlık atıyor ama duvarları etrafımda geriliyor, bana uyum sağlamaya çalışıyor. "İşte bu kadar. Sikimi alabilmen için parmaklarıma uyman gerekiyor."

Elimi içeri pompalarken kırık nefesleri havada yankılanıyor, kıçındaki el izlerimin görüntüsünün ve beni almaya çalışarak kıvranışının tadını çıkarıyorum

mümkün olduğunca içeri. Her ileri geri hareketinde leğen kemiği adanın kenarına çarpıyor.

İnmeye alışıyor. O

kadar çabuk değil.

Saçlarını serbest bırakıyorum ve parmaklarımı içinden çekiyorum.

Dahlia bana bakıyor, yanakları kıpkırmızı ve dudakları titriyor. Sonra bu güzel, sikik cehennem zebanisi bana ters ters bakıyor ve suratıma bir tokat atıyor. "Dokunma bana, seni iğrenç pislik."

Gülüyorum, ses karanlık bir melodi gibi etrafımızda yankılanıyor.

Ona tokat atacağımı biliyor. Biliyor ama yine de yaptı.

Bir elimi kaldırıyorum ve vücudunu sıkıyor, vurmaya hazır, ama çenesini hapsediyorum, buzdolabının yumuşak ışığı altında ifadesini inceliyorum.

Beni itmeye çalışıyor ve ben de ona herhangi bir sürtünme sunmamaya dikkat ederek giyinik sikimi kalçalarına sürtüyorum. "Benimle dövüş, kır ieği. Bunun beni sertleştirdiğini biliyorsun."

Ayağıma basıp karnıma yumruk atarken ciğerlerinden hırıltılı sesler çıkıyor. Olabildiğince sert, tüm gücünü toplayarak, sadece sıkılaşan kaslarım tarafından karşılanmak için.

"Ne kadar kötü kalpli bir sürtük." Kotumun düğmelerini yavaşça açtım ve sertleşmiş sikimi serbest bıraktım. "Kızgın görünüyorsun ama ben öyle hissetmiyorum."

"Seni ldreceğim!" Yumruk atıyor, ısırıyor ve hatta saçımı çekiyor, tüm enerjisini bana zarar vermek için harcıyor.

Küçük pençelerini gömleğimin altına sokuyor ve derimi çiziyor.

Dahlia, kalçalarından tutup onu yerden kaldırdığımda bile durmuyor, ayakları havada tekmeliyor ve kolları sallanıyor. Onu tezgâhın üzerine koyup kot pantolonunu çekiyorum, bu sırada spor ayakkabıları uçup gidiyor.

"Hepsi bu mu?" Saçlarını avuçluyorum ve gülümseyerek yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Benden bundan daha fazla nefret ettiğini sanıyordum."

Ağzını açtı ve ben de tam içine tükürdüm.

Dahlia donakalıyor, yanaklarını kırmızı bir renk kaplıyor ama yutkunuyor.

Alt dudağımı ısırırken parmakları saçlarıma gmlyor. Deri dişlerinin altında geriliyor ve kırılıyor, ama dilini benimkine doğru iterken acının farkına bile varmıyor.

İçimde bir kordon koptu.

Onu yutuyorum, dudağını ısırıyorum, kanımızı şiddetli bir arzu senfonisinde harmanlıyorum.

"Benden nefret ediyormuşsun gibi sik beni," diye mırıldanıyor, ağzıma karşı nefes nefese.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyorum. "Bir hafta boyunca yürüyemeyebilirsiniz."
Küçük kır çiçeğim alt dudağımı yalıyor, sonra bırakmadan önce kendi
dudağının arasına alıyor. "Sözler, sözler."

"Seni pis bir sürtük gibi kullanacağım." Parmaklarım kalçasında
sıkılaştırken, ona o kadar büyük bir güçle itiyorum ki, tezgahdan fırlıyor.

İniltisi havada **y a n k ı l a n ı y o r** ve can havliyle gömleğimin
kenarlarına tutunuyor.

Başını geriye atmış, kaygan boynu loş ışık altında terden **p a r l ı y o r**. Ben
de başımı eğip nabız noktasını ısırdım.

Tadı en sevdiğim yemek gibi dilimde patlıyor ve dişlerimi batırıyorum,
derin emiyorum, sikişimin gücüyle eşleşiyorum.

"Tanrım, evet...evet..." Bacaklarını iyice açarak bana daha fazla erişim
sağlıyor ve eli gömleğimin altından kayarak sırtımı tırmalıyor.

Pençelemek iyidir.

Onun kedi yavrusu gibi tırmalamalarına dayanabilirim.

As uzun olarak O değil okşama veya yapıyor herhangi
bir . ve Geçen sefer denediği iğrenç duygusal saçmalık.

"Bir hayvan gibi becerilmek hoşuna gidiyor, değil mi?" Sonuna kadar
geri çekiyorum, sonra tekrar sokuyorum. "Beni boşaltmak için kullanılmak
hoşuna gidiyor mu?"

Çığlık atıyor, vücudu benimkinin etrafında titriyor. "Kapa çeneni... sadece
daha sert git..."

"Ne açgözlü bir fahişe."

Tam boyuma yükseliyorum ve onu tezgâha doğru itiyorum, sonra
gömleğini çekiyorum ve sütyenini yukarı kaydırarak diri göğüslerini ortaya
çıkıyorum.

Bu açıyla, daha derine dalıyorum, ham bir güçle içine batıyorum.

Dahlia itişlerime karşılık vermeye çalışıyor ama yapamıyor, bu yüzden
ulaşabildiği her yerimi tırmalıyor -kollarımı, sırtımı, karnımı.

İnlemeleri hırıltılı ve gırtlaktan geliyor, amcığı sanki benim için
yaratılmış gibi geriliyor ve sikimi yutuyor.

Dahlia *benim* için yaratılmış.

Onun vücudu benim.

Onun inlemeleri benim.

Onun şiddeti bile *benim*.

Gömleğini sıkıyorum ve tuttuğumda yırtılıyor, bu yüzden elimi boğazına
sarıyorum ve yutkunmalarını, her inlemede ses tellerinin titreşimini
hissediyorum.

"Boğulmayı seviyorsun." Kavramamı giderek sıkılaştırıyorum. "Kukun beni boğuyor."

Beni tırmalarken bana ters ters bakıyor, kesinlikle derimi yüzüyor ve ben gülüyorum. "Geleceksin, değil mi?"

"Siktir git..." Sözleri boğuk bir iniltiyle yankılanıyor.

"Çok sert davranıyorsun, ama sikim için tam bir fahişesin, kır çiçeği." Geri çekildim ve onun hassas noktasına vurdum.

Gözleri geri dönüyor ve tüm kelimeler ondan kaçıyor gibi görünüyor. Ben de tekrar yapıyorum.

"Benim için gel." Kalçasını serbest bırakıyorum ve klitorisinin etrafında dönüyorum. "Bana sana kimin sahip olduğunu göster."

Dahlia'nın kol ve bacakları sallanıyor ve ben onu sadece seks.

Kendime bunun kurallarına aykırı olmadığını hatırlatmak zorundayım. kontrolü kaybetmek, bu sadece temel bir dürtüyü yerine getirmek içindir-seks.

Ama sikimin üzerinde parçalandığında ne kadar çarpıcı görüldüğünü görmezden gelebilirim lanet olsun.

İnlemeleri daha gırtlaktan, teni kızarmış ve terden kayganlaşmış ve amcığı sikimi boğuyor, onun yanındayken her zaman orgazm olmanın eşiğinde olduğum bir orgazm için beni sağlıyor.

Ve en kötü kısmı? Şimdi

beni okşuyor.

Pençeleri geri çekildi ve parmaklarını sırtımda, yanlarımda gezdiriyor, kimsenin yaklaşmaması gereken tüm yara izlerini okşuyor.

Siktir et.

Dahlia Thorne'u ve onun rahatsız edici dokunuşunu sikeyim.

Klitorisini serbest bırakıyorum ve kollarını belimden çekiyorum, içine pompalarken her iki bileğini de bir elimle tutuyorum.

Öfke içime doluyor, ta ki geriye hayvani, ilkel bir hükmetme ihtiyacı kalana kadar.

Dahlia'nın gözleri açılıyor, elleri kavrayışında esniyor.

Tahrik mi oldu, korktu mu, yoksa ikisi birden mi bilmiyorum.

Bakım.

Bana dokunmak yerine kaşımaya devam etmeliydi.

Bu boktan birliktelikten başka bir şey.

Amı sıkılaşıyana kadar boğazını sıkıca kavriyorum.

"Kane..." diye zorluyor. "Gel...içime...gir..."

"Siktir!"

Son saniyede çekiyorum ve karnına ve göğüslerine boşalıyorum, döllerim teninde bir parlaklık yaratıyor.

Lanet olsun.

Eğer bunu söylemeseydi, amını döllerimle doldurur ve onunla ziyafet çekerdim.

İkinci kuralıma ihanet etmiş olurdum.

İlki prezervatifsiz seks yapmamaktı, ki bu sinir bozucu kadınla ilk kez seviştiğimde boşa gitti.

Ve o zamandan beri, duvarlarının sikime karşı gerildiğini ve kasıldığını hissetmememe fikrini hazmedemedim. Bu yüzden onun içine boşalmayacağıma dair kendime söz verdim.

Hiç.

Ama şimdi, neredeyse yapıyordum.

Eğer bir şey varsa, onu döllerimle doldurmak için sabırsızlanıyordum.

Dahlia başımın belası ve hayatımda bir türlü çözüm bulamadığım tek boşluk.

Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum, sert bir şekilde nefes alıyorum.

"Neden..." Yutkunuyor, tezgâhın üzerinde çırılçıplak uzanmış, döllerim üzerini kaplamışken bana öyle bir bakıyor ki. "Neden içime boşalmıyorsun?"

"Kapa şu lanet çeneni."

"Sana dokunmamdan neden hoşlanmıyorsun?" "Sana kapa çeneni dedim Dahlia."

"Şey, özür dilerim. Sikiş arkadaşı olmanın sohbet eksikliği anlamına geldiğini düşünmemiştim. Bir dahaki sefere daha iyi talimatlar ver."

Onu öldüremem.

Dişlerimi gıcırdatarak kot pantolonumu yukarı çekip üzerime geçiriyorum, sonra bip sesi çıkarmayı bırakan buzdolabına doğru yürüyüp bir su şişesi alarak onun yanına fırlatıyorum.

Kıpırdamıyor ama kısık gözleri her hareketimi takip ediyor.

Telefonumu alıp ışıkları açıyorum, sonra misafir banyosuna gidip sıcak bir banyo yapıyorum.

Suyun sesi boşluğu doldururken telefonumu kontrol ediyorum.

"The Vipers' Den" grup sohbetinde birkaç okunmamış mesaj buldum. Belli ki Preston tarafından isimlendirilmiş.

JUDE

Ne bok yiyordun, Pres? Üvey annenin arkadaşını becerdiğini duydum. PRESTON

Yan iş olarak takipçiliği seçtiğini duydum.

JUDE

Senin sorunun ne? PRESTON

Son zamanlarda ne yaptığımızı vurguladığımızı sanıyordum.

JUDE

Dün Osborn'la başa çıkamadığın için mi? PRESTON

Bu ismi benim yanımda bir daha söylersen seni bıçaklarım :)

JUDE

Ciddi misin? Sırf dün gece yüzünden açık pateni kaçırdın ve Armstrong'ların evinde küçük

bir isyan mı başlattın? @Kane Davenport. O orospu çocuğunu zapt etmeliyiz.

Bu iş kızışmadan önce.

PRESTON

Her şey kontrolüm altında. Yine de seni görürsem yeni bir tane koparabilirim, koca adam. Devam et.

Gözcü.

JUDE

Ben mi?

PRESTON

Bir dahaki sefere, sırf bana vuruldu diye yumruk atmaya

başlama. JUDE

Bunu her zaman yaparım. Bu ne lan?

BEN

Çünkü Osborn Preston'ın
kendini bile savunamayan
zarif bir prens olduğunu
söyledi. Onu zayıf gösterdi.
Muhtemelen bu yüzden
aklını kaybetti ve
Boğazını.

PRESTON

Kane ölüm listesine eklendi

JUDE

Provokatör provoke mi ediliyor?

PRESTON GRUP SOHBETINDEN AYRILDI

Başımı sallıyorum, telefonumu cebime **a t ı y o r u m** ve bornozu askıya yerleştiriyorum.

Koridora adım attığımda, duyularım Dahlia'nın kokusuyla doluyor ve aletim yeniden canlanıyor.

Lanet olsun. Bu bir sorun.

Koridordan, "Banyo yapıp gidebilirsin," diyorum. Yanıt yok.

Mutfağa geri döndüm. "Kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı...?"

Onu uyurken bulduğumda hareketlerim durdu. Tezgahın üzerinde. Onu bıraktığım pozisyonda.

Göğsü inip kalkıyor ve yumuşak horultular çıkarıyor.

Elimde olmadan alnındaki nemli saç tellerini okşuyorum ve ortaya dingin bir yüz çıkıyor.

Sikeyim.

Çok güzel bir

kız.

Ve hepsi

benim.

Onu kollarımda taşıırken, hayatımı birden fazla şekilde mahvedeceğine dair rahatsız edici bir his var içimde.

Tabii bu zaten gerçekleşmiyorsa.

DAHLIA

Elim boş dönüyorum.

Vipers'ın tıbbi kayıtlarını inceleyip Vi'nin saldırı tarihine yakın şüpheli devamsızlıkları bulmaya çalışmama rağmen, kayıtlar o kadar düzenli ve tertipli ki herhangi bir tutarsızlık bulmak imkansız.

Bu işe başladığımdan beri geçen bir hafta içinde, Preston da dahil olmak üzere çoğu oyuncudan DNA kanıtı toplamayı başardım ve hepsi negatif çıktı.

Yine başa döndüm.

Vi'nin saldırısı hakkında bazı ipuçları toplayabileceğimi düşünmüştüm ama bunun imkânsız olduğu ortaya çıktı.

Vencor'un partilerine davet edilsem bile, bu kadar gözetim altında ne yapmam gerekiyor?

Bir şey keşfetmeden önce kendimi dışarı atacağım ve muhtemelen öldürüleceğim, olan bu.

Vipers Arena'daki küçük ofisimde otururken, sıra dışı bir şey bulmak için son bir çabayla birikmiş dosyaları gözden geçiriyorum.

Kıçım acıyor ve sandalyemde kayıyorum. Kaslarım acı içinde bağırırken içimden bir inilti çıkıyor.

O Kane denen pislik yürüyememem konusunda gerçekten ciddiye. Onun her santimini içimde hissetmeden oturamıyorum bile.

Beni evinde pusuya düşürdüğü o zamandan beri, her gün onunla buluşmamı istiyor. Bazen onun evinde, bazen de تنها ormanlarda.

Ve size şunu söyleyeyim, bu adam tam bir hayvan. Bu dayanıklılığı nereden buluyor ya da beni çılgın attırmak için nasıl yeni yollar buluyor bilmiyorum.

Görünürde sonu olmayan bir rollercoaster yolculuğu gibi.

Her zaman önce beni kovalıyor ve beni yakaladığında her türlü yüzeyde beceriyor - yerde, merdivenlerde, bir ağaca karşı, küvette.

Her yerde.

Ne zaman onun düzenini çözdüğümü ve kaçmak ya da saklanmak için bir plan yaptığımı düşünsem, her zaman beni buluyor. İstisnasız.

Bu bir heyecan. Asla inemeyeceğimi düşündüğüm bir yükseklik. Ben bırakamayan bir bağımlıyım.

Her karşılaşmada damarlarıma enjekte ettiği darbeden vazgeçmeyi düşünmek bile imkansız.

Ne zaman bir toplantı ayarlasa, omurgamda bir karıncalanma hissediyorum. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Daha fazla.

Çok daha fazlası.

Sanırım o kadar derinden şartlandırıldım ki, artık başka hiçbir seks türünü zevkli bulmuyorum.

Bu vasat deneyim için bacaklarımı açtığıma bile şaşırdım. geçmiş.

Kane haklı. Normal seks beni çok sıkıyordu. Ondan önce seksten tamamen zevk almaması beklenirdi ve o akıllara durgunluk veren orgazmlar romanlara konu olurdu.

Hayatımın son anına kadar nefretle sikilmenin bir çözüm olduğunu hiç düşünmedim.

Bir iniltiyle başımı masaya vurdum. Çok hastayım. O da öyle.

Ama bir şekilde işe yarıyor.

Seksi yeniden seviyorum. Beni becerdiğini hayal ediyorum ve elim ıslak anımda uyandım.

Şiddet, kovalamaca, saldırganlık ve hatta isim takmalar beni tahrik ediyor.

Onun varlığı beni tahrik ediyor.

Vücudum acımasız, çürüklere neden olan zehirli seksimize zar zor ayak uydursa bile seks bağımlısı olduğumdan eminim.

Her şey zehirli, gerçekten.

Kane 'birbirini kullanma' konusunda kararlı ve geri adım atmayı reddediyor. Bu adamın vücudunda nazik bir kemik bile yok. Ne zaman tenini okşamaya çalışsam ya da ona sarılsam, sanki elimi göğsüne sokup kalbini çıkarmışım gibi sertleşiyor.

O da her zaman sinirleniyor ve kendini kapatıyor, bu yüzden bunu yapmayı bıraktım.

Bağılantısızlıktan nefret ediyorum ama bu onun kendini kaybetmesinden ya da yüksek duvarlarının arkasına tamamen çekilmesinden daha iyi.

En azından ben bu ilişkiden memnunmuşum gibi davrandığımda, beni evine bırakıyor ve banyo yaptırıyor. Hatta bana yemek pişiriyor ve o kadar çok kıyafet gönderiyor ki Megan şüphelenmeye başlıyor.

Bu yüzden ona bunun sadece sekse dayalı bir ilişki olduğunu ve zenginlerin paralarıyla gösteriş yapmayı sevdiklerini söylemek zorunda kaldım.

Ama Kane'le olan bu şey seks dışında son derece işlevsiz. Hayali terapistim seksin bile işlevsiz olduğuna dikkat çekti, ama ikimiz de bundan zevk alıyoruz, bu yüzden sayılmaz.

Bir bağlantı kurmak için kademeli olmayı denedim. Ama beni o kadar çabuk dışlıyor ki, onunla konuşmak çok zor.

Hayatıyla ilgili en ufak bir soru sorduğumda, yakınlaşmaya çalıştığımda ya da ona hafifçe dokunduğumda beni tamamen terk ediyor.

Samimiyetten mutlak bir pislige geçiş şekli kafamı karıştırmaya başladı.

Kendimi bu zehirli döngüye kaptırdığımı biliyorum ama aslında onun geri dönmesinden korkuyorum.

Sırtından *nefret ediyorum*.

Sanki ben yokmuşum gibi kolayca arkasını dönüp gidebilmesinden nefret ediyorum.

Ama yine de, bir ilişkimiz yok ve sahip olduğumuz şeyin sadece seks etrafında döndüğünü açıkça belirtti ve ben de kabul ettim, bu yüzden böyle hissetmemeliyim.

Ayrıca, Megan haklıydı. Bir Davenport'tan daha fazlasını beklememeliydim. Beni kullanıyor mu? Geldiği gizli dünyaya erişebilmek için ben de onu kullanıyorum.

Eğer çok yardımcı olmuyorsa, önemli değil. Çünkü annesi üç gün önce evine hamur işi bıraktığında beni çaya davet etti.

-O da kabul etmedi. Bu yüzden mutlaka gideceğim.

Parmaklarım, oyuncuların diyetlerini takip eden eski bir tıbbi asistan tarafından tutulan el yazısı bir günlük üzerinde duraklıyor.

Bunun sebebi notlar değil, tarih. 20 Eylül. Violet o zaman saldırıya uğradı.

Notları okudum, ama oyuncuların diyetleri, sakatlıkları ve reçete edilen takviyeler hakkında normal notlar.

Sonra sayfanın altında küçük bir not bulduğumda gözlerim açılıyor.

Not: Hunter Maddox, Gavin Drayton ve Ryder Price bilinmeyen sakatlıkları nedeniyle antrenmanı kaçırdı.

Bilinmeyen yaralanmalar.

Sonraki günlere geçerken zihnim hızla çalışıyor. Üç oyuncudan 23 Eylül'de antrenmanlara yeniden başlayana kadar bahsedilmiyor. Hiçbir sakatlık kaydedilmiyor ve hiçbir rehabilitasyon programı ya da diyet değişikliği olmadan işlerine geri dönüyorlar.

Bu bir tesadüf değil, değil mi?

Gavin ve Ryder'ın DNA'ları negatif eşleşme olarak çıktı. Hunter'ınki henüz toplama fırsatı bulamadığım tek DNA. Muhtemelen temizlik hastası olduğu ve tüm ekipmanlarını kullanmadan önce ve sonra her zaman sildiği içindir. Ayrıca tüm eşyalarını dolabına koyuyor ve eşyalarına kimin dokunduğu konusunda titiz davranıyor.

Gavin kaleci. Ryder ve Hunter defans oyuncular. Genellikle birlikte takılırlar ve aileleri kasabada nüfuzlu kişilerdir.

Zihnim Preston'ın evindeki olayın ayrıntılarını bir araya getiriyor. O gece dinlediğim üç maskeli Vencor üyesi Gavin ve Ryder'dı. Üçüncüsü kesinlikle Hunter'dı.

Belki bir şeyler bulmuşumdur.

Cildim beklentiyle karıncalanıyor. Sonunda, bir atılım.

Kız kardeşimin saldırısının arkasındaki beyni bulmak kadar iyi olmasa da, bu bir başlangıç.

Önceliğim Eylül ayından itibaren takım doktorunun dosyalarına erişmeye çalışmak.

20.

Hunter'ın DNA'sından bir örnek al.

Belki de üçüne yakınlaşmalıyım? Gavin benden nefret ediyor.

o zamanki fiyasko. Ve eğer kız kardeşinin sürgün edilmesi ve sosyal intiharı hakkındaki söylentiler doğruysa, bana ısınacağını hiç sanmıyorum. Isabella'yı beni uyuşturmak için adam gönderdiği günden beri kampüste gördüğümü sanmıyorum.

Diğer ikisi ben yokmuşum gibi davranıyor.

Aslında, beni her gördüğünde taciz etmeyi seven Preston ve bana sebepsiz yere ters ters bakan Jude dışında çoğu oyuncu aynı şeyi yapıyor. Bunun onun varsayılan ruh hali olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Kalemimi çevirerek Hunter'ın DNA örneğini almanın yollarını düşünürken telefonum titriyor.

İrkiliyorum, kalçalarımı masaya vuruyorum ve kalemimi düşürüyorum.

KANE

Bu gece benim evimde görüşürüz.

Gözlerimi kısıyorum. Belki de onun haklarından bıktığım içindir, ama yazıyorum:

BEN

Hayır, teşekkürler.

?

???

Alay mı ediyorsun?

Daha iyi iletişim
kurmaya çalışır mısın?

"Hayır, teşekkürler" ne demek, Dahlia?

Hayır ve teşekkürler
demek. Hayır deme
yeteneğini mi kaybettin?

Ne sikime oynuyorsun şimdi?

Okumak mı ?

Ne zamandan beri sana nasıl davrandığımı
umursuyorsun?

Ben oynamıyorum.
Sadece zamana ihtiyacım var.
Bilirsin, böylece düzgün bir
şekilde iyileşebilirim ve
yükünü boşalttıktan sonra
kendimi senin pislik
davranışına zihinsel olarak
hazırlayabilirim.

Şu andan itibaren. Seks
sırasında beni aşağılamak
ve küçük düşürmek bir
şey, ama sonrası farklı. I
soğuk omuzdan hoşlanmıyorum
ve kırılmış
iletişim. Ben senin
ganimet arayıcın
değilim.

Sen tam olarak busun. Haddini bilip meraklı olmayı bıraktığında sana soğuk
davranmayacağım.

Alt dudağımı ısıırıyorum. O haklı. Kane bana seksten başka bir şey için söz vermedi. Bu konuda neden bu kadar üzgün olduğumu bile bilmiyorum.

Hiçbir şey ifade etmiyor.

Gerçekte, ondan ve geldiği cehennemden nefret ediyorum.

Sen de sikişme konusunda
oldukça iyi olan başka bir
pisliksin, bu yüzden aynı
sayfada olduğumuza
sevindim.

İyi mi? Bir gecede defalarca sikimi parçaladığında buna böyle mi deniyor?

Ne dediysem onu
söyledim. Her neyse, hala
yüzünü görmek
istemiyorum,
üç gün. Çok yorucu.

Beni nezaketsiz davranmaya zorlama.

Bu senin varsayılan
Ayar mı ?

Bu gece orada ol.

Sadece beni sikmezsen ve
film falan izlersek.
İnsanlar.

Biz normal insanlar değiliz.

Onu Read'de bırakıyorum.

Sakın beni Read'd e bırakayım deme.

Oku.

Dahlia.

Oku.

Müstakil oyunu oynayabilen tek kişi o değil. O pislği sevmiyorum bile.

Hiç de bile.

Ben ofisten çıkarken oyuncular soyunma odasından çıkıyorlardı.

Hunter ve Gavin Vipers kapüşonlarını giymişler, spor çantalarını vücutlarına asmışlar ve sessiz bir tonda konuşuyorlar. Ne konuştuklarını duymak için yaklaştırmaya çalışıyorum.

Büyük bir ceset yolumu kapattı. "Bakın burada kim varmış. Daisy."

Preston bana gülümsüyor, gözleri parlak yeşil.

Harika.

Yemin ederim bunu sadece eğlence için yapıyor.

"Adım Dahlia. Cidden, benim gerçek ismim dışında kaç tane *D* ismi söyleyeceksin?"

"Ne kadar gerekiyorsa." Daha yakın duruyor, beni duvara sıkıştırıyor. "Ne için ne kadar gerekiyorsa?"

"Bunun için endişelenme. Söyle bana, Kane'e ne söyledin de onun dolabı çarparak kapatmasıyla sonuçlanan genç kızlık anını kışkırttın? Herkes şakalaşp iyi vakit geçirirken? Anında ruh hali katili. Çok sıkıcısın. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Gözlerimi kısıyorum.

Preston'ı okumak gerçekten zor.

Bazen tehdit ediyor ve isimler takıyor, bazen de şakalaşpıyor. Teşhis konulup konulmadığından emin değilim, ancak büyük ASPD titreşimleri veriyor. Başkalarını aşağılamaktan zevk alıyor ve bunu genellikle çok ters bir şekilde yapıyor.

Rakibinin tüylerini diken diken etmekte ustadır ve bundan her zaman yara almadan kurtulur. Marcus hariç. Şimdi, o piç kesinlikle teşhis edildi.

Öğrendiğim bir şey varsa o da zayıf olmak ya da yatıp

-Ya da daha kötüsü, çatışmadan kaçınmak sadist enerjilerini besler.

Ayrıca kavga çıkarma havasındayım.

Ben de sırttım. "Sürükleyici olan *sen* değil misin? Biliyorsun, çünkü işe yaramazlığın Vipers'ın bu sezon ilk kez kaybetmesine neden oldu."

Gülümsemesi aynı kalıyor ama parıltısı yavaş yavaş azalıyor. "Öyle mi?"

"Uh-huh. Herkes Marcus'un seni serçe parmağının etrafına sarışını izledi. ve seni ölü bir ağırlık gibi pistte sürükledi." Gülümsemesine eşlik ediyorum. "Dediğim gibi, *işe yaramaz*."

İş işten geçtikten sonra abarttığımı fark ediyorum.

Preston açık elini uzatıp yüzümü tamamen sarıyor, parmakları kafatasımı kırarmış gibi içine giriyor.

Korku uzuvlarımı kilitliyor ve nefes almaya cesaret edemiyorum.

"Nasıl çeneni kapatacağını öğrenmen gerek." Sesi ürkütücü derecede soğuk, her zamanki şeytani tavrından tamamen farklı. "Sen ve o pislik Osborn böcekten başka bir şey değilsiniz. Biraz vızıldayabilir, hatta sokabilir ve genel bir baş belası olabilirsiniz, ama hata yapmayın, sizi istediğim zaman *ezebilirim*. Sefil ve can sıkıcı hayatlarınıza uygun gördüğüm şekilde son *vereceğim*."

Kafamdaki baskı artıyor ve sözünü yerine getireceğini düşünüyorum.

Beni öldürecek.

Bunu iliklerime kadar hissediyorum - boynumu kıracak ve hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gidecek.

O zaman yaptığı yanına kâr kalacak çünkü o doğru bir ailede doğdu ve ben bir hiçim.

Eli kayboluyor.

Dudaklarım aralanıyor ve Kane karşımda belirirken gözlerimde biriken nemi kırıştırıyorum.

Uzun boylu. Her zamankinden daha uzun. Görüşümü kısmen engellediğinden, sadece sırtını g ö r ü y o r u m , geniş ve geniş, Preston'ın yüzünü engelliyor.

Ve ilk kez sırtının görüntüsünden tiksiniyorum. "Yürü git," diyor sakince.

"Bir şeyin ortasındaydım, Davenport. Çekip gitmeye ne dersin?"

Parmaklarımı Kane'in kapüşonunun yan tarafına geçirdim. Az önce ne oldu bilmiyorum ama Preston'ın beni öldüreceğinden o kadar emindim ki.

Kana susamış, fark ettim. Dokunuşundaki ve her sözündeki kırmızı pusu hissettim.

Bu adam muhtemelen daha önce cinayet işlemiş ve bunu gözünü kırpmadan tekrar yapabilecek biri.

Kane elime dikkat etmeden, "O şey bitti," diyor. "Git."

"Senden emir almıyorum. Geri çekil."

Elim titriyor. Ya Kane bana bir ders vermek için istediğini yapmasına izin verirse?

Kendimi neye bulaştırdım ben?

"Ona bir daha dokunursan o eli kaybedersin Armstrong."

Preston'dan yüksek sesli kahkahalar yükseliyor. "Bu bir tehdit mi?"

"Bir uyarı. Dahlia benim ve başkalarının benim olana dokunmasından hoşlanmadığımı açıkça belirttim."

Preston omzunu Kane'inkine çarpmadan önce uzun, dayanılmaz bir sessizlik olur. Sertçe. Sonra da çekip gitti.

Ona bakmıyorum, titreyen, kesik kesik nefeslerime odaklanıyorum.

Bu his de ne böyle? Adrenalin mi? Ölümden kıl payı kurtulma hissi mi?

"Bana sonsuza dek tutunacak mısın?"

Kapüşonunu bırakıyorum ve arkamda bıraktığım buruşuk dağınıklığa bakıp irkiliyorum. "Özür dilerim."

Kane bana bakıyor, yüz ifadesi kapalı, gözleri karanlık. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Teşekkürler."

"Bana teşekkür edeceğine, odayı nasıl okuyacağını ve lanet olası savaşlarını nasıl seçeceğini öğren." Sesi ısırtıcı, öfkeli sözleri beni bıçak gibi kesiyor.

Kane'i hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bu tür bir öfkeye sahip olabileceğini düşünmemiştim.

Peki ya midemi bulandıran kısım? Onun *için* deli olduğunu hissetmek
Be

n. Güvenliğim için.

Yutkunuyorum. "Ben...bilmiyordum."

"Ama hissetmiş olmalısın." Uzun bir iç çekiş salıveriyor. "Uzak dur lan Preston ve Jude'dan. Onların neler yapabilecekleri hakkında en ufak bir fikriniz yok."

"Peki ya sen?" Fısıldıyorum. "Ben de senin neler yapabileceğini bilmiyorum."

Yanağımı okşuyor, sesi alçak ve çakıllı. "Benden uzak durmak için artık çok geç. İlk teklif ettiğimde bu şansı değerlendirmeliydin."

DAHLIA

Üç gündür Kane'in evine gitmedim.

Bu annesini ziyaret etmeme engel değil. Mesaj attı ve beni ikinci çayına davet etti, hayır diyemedim.

Sadece beni selamlayan ve onu takip etmemi söyleyen bir personel tarafından abartılı malikaneye girmeme izin verildi.

Ellerim buraya gelirken aldığım çiçeklere sarılıyor.

Davenport malikanesi, ihtişam ve zenginlikte Armstrong'larınkine rakip. İkisi de devasa, ıslıl ıslıl ve eski para kokuyor.

İkisi de ölüm kokuyor.

İçeri girdiğim andan beri göğsüm sıkışıyor.

Kâhyanın adımları damalı mermer zeminde yankılanıyor, yumuşak ama sabit bir ritim yaklaşan sessizliği kesiyor. Koyu renkli ahşap ve sanat eserlerinden oluşan yüksek duvarların önünden geçerken, duruşu düzgün ve kel kafa derisi loş ışığı yakalayarak hassasiyetle hareket ediyor.

Hava ağır, tenime bir uyarı gibi baskı yapan eski bir şeyle dolu.

Demek burası Kane'in büyüdüğü yer.

Bu baskıcı enerjinin ortasında nasıl nefes alabilirdi?

Etrafımı incelerken nabzım boğazımda atıyor, duvarlar yürüdükçe daha da yaklaşıyor gibi görünüyor. Bu malikanenin her köşesi el değmemiş, zamanda donmuş, sanki gerçekliğin dışında var olmuş gibi hissettiriyor.

Ve yine de...

Her santimi Kane. Kontrollü kenarlar, soğuk mükemmellik, hepsi yüzeyin altında daha karanlık bir şeyle bağlanmış.

Girişi olmayan bir kaleye dönüşmesine şaşmamalı. O bir kalenin içinde doğdu.

"Kane sık sık ziyaret eder mi?" Kahyaya sordum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece sert duruşuyla ilerliyor, beni bu evin göbeğinin derinliklerine, ağır kapıların ve perdelerle örtülü pencerelerin yanından geçiriyor.

Kadife.

Birden duruyor ve ilerideki koyu renkli ahşapla çerçevelenmiş cam kapıyı işaret ediyor. Ötesinde, bahçenin belli belirsiz hatlarını görebiliyorum.

Kapıyı tek kelime etmeden kaydırarak açıyor ve keskin toprak ve su kokuları yüzüme çarpıyor.

Bahçe, konağın olmadığı bir şekilde canlı; yumuşak kamelya ağaçları esintide sürükleniyor, uzaklarda bir yerde bir derenin sessiz şırıltısı duyuluyor.

Ayaklarımın altındaki taşlar bana sağlam geliyor, ama attığım her adım beni nasıl hissetmiş olabileceğime dair hayallere sürüklüyor.

Kane burada büyüdü. Evin soğuk duvarları ile bu bahçenin sükûneti arasında bir yerde yaratılmış.

Helena'nın büyük bir göletin kenarında duran silüetini seçebiliyorum.

Yumuşak bej rengi bir elbise giymiş, omuzlarına bir şal atmış ve şişman koi balıklarını besliyor.

Suyun içinde zahmetsizce süzülen ve ağızlarını açan balıkların görüntüsü beni büyülüyor.

"Dahlia." Beni görünce duraksıyor, dudaklarını hafif bir gülümseme boyuyor.

"Merhaba." Satın almak için bir servet harcadığım çiçek buketini ona uzattım. "Umarım bu küçük hediye beğenirsiniz."

"Çok düşüncelisin, teşekkür ederim." Çiçekleri göğsüne bastırıyor ve renkli yapraklarını okşuyor. "En son ne zaman çiçek aldığımı hatırlamıyorum."

Cam kapıya doğru eliyle işaret eder ve bir personel dışarı çıkıp buketi alır.

"Odama koy," diyor Helena ve sonra bana dönüyor. "Oturmadan önce bu küçükleri beslemem gerekiyor. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil. Çok güzeller."

"Öyleler." Gölete bakarken gözlerini bir sır perdesi kaplıyor. "Çoğu insanın bilmediği şey, bu güzelliğin altında müthiş bir dayanıklılık ve güç yattığıdır. Sert havalarda hayatta kalabilir ve akıntılara karşı yüzebilirler. Bana umut veriyorlar."

Profilini inceliyorum. Yarı canlı görünüyor ve sesi biraz yorgun geliyor. Hatta cansız.

Kalbim onun için acıyor.

Helena gençliğinde çok güzel olmalıydı, ama şimdi yanakları çökmüş ve bir deri bir kemik kalmış.

Onu neşelendirmeye çalışıyorum. "Favorilerin var mı?"

"Sora." Yem için diğerlerinden önce davranan en büyük kırmızı koi balığını işaret ediyor. "Onu Kane'e hamile olduğumu ilk öğrendiğimde almıştım. Tüm kardeşleri vefat etti ama o hala güçlü, yirmi üç yaşına yaklaşıyor."

"Sora ne demek istiyor?"

"Japonca'da gökyüzü. Geniş, sınırsız ve her şeyi kapsayan gökyüzü." Gözleri sanki Kane'e bakıyormuş gibi yumuşar.

Şimdi de kalbimi kırıyor.

Ve Kane'den gerçekten hoşlanmıyorum. Yalnız annesine biraz şefkat göstermesi onu incitir mi?

Bazılarımız bir anneye sahip olmak için adam öldürür.

"Onları beslemek ister misin?" Bana seramik kaseyi uzatıyor.

"Besleyebilir miyim?"

"Kesinlikle."

Kaseyi aldım ve biraz yem atmaya başladım. Hıyar Sora hepsini yiyor, diğerlerinin ağzı açık ve yiyeceksiz kalıyor.

Kane'in ya hep ya hiç kişiliğini paylaştığı kesin. Ya onun yolu ya da otoyol.

Arkadaşı tarafından neredeyse öldürüldüğüm o karşılaşmadan sonra, o pislik Kane beni üç gün boyunca hayalet gibi takip etti.

Şaka yapmıyorum. Hiç mesaj atmadı ve benimle arenada konuşmadı.

Sırf üç gün boyunca yüzünü görmek istemediğimi söyledim diye. Aslında intikamcı davranıyordum çünkü işin içinde seks yoksa bir araya gelmeyi reddediyordu ama bunu ciddiye alacağını düşünmemiştim.

Bu sabah ona bir mesaj gönderdim.

Vay be. Küçüklükten bahset.

Beni Read'de bıraktı.

Yalan söylemeyeceğim, taktiklerimin bana karşı kullanılmasından hoşlanmıyorum. Ama her neyse, Kane kim?

Merak etmeden duramadığım ve bu nedenle ailesinin evine uğradığım adam, işte o.

İçimden bir iniltiyle tekrar Helena'ya odaklanıyorum. "Sora her zaman bu kadar açgözlü müdür?"

Gülüyor, sesi havadar. "Sanırım. O en yaşlısı ve hiyerarşiye inanıyor."

"Tıpkı Kane gibi."

Gülümsemesi kaybolur. "Hayır. Kane kontrole inanıyor. Tıpkı babası gibi."

Parmaklarım duraklıyor ve Helena bir şeyler atıyor, bakışları karanlık göletin derinliklerinde kayboluyor.

"Meraklı biri olmak istemem ve kendini rahat hissetmiyorsan bana söylemek zorunda değilsin ama merak ediyorum..." Yutkunuyorum. "Kane ile ilişkiniz neden bu kadar gergin?"

"Sırtındaki yara izlerini gördün mü?" diye soruyor bana bakmadan.

"Evet, ayrıca kısa bir süre önce bileklerinde de morluklar fark ettim."

Kaskatı kesiliyor, yüzü o kadar solgunlaşıyor ki, sanırım hastalanıyor. Ama konuştuğunda, sesi sanki zorlukla bir arada tutuyormuş gibi gergin. "Altı yaşından beri babası tarafından eğitiliyor ya da daha doğrusu *işkence görüyor*. Çocukluğundan beri fiziksel, zihinsel ve hatta zehir eğitiminden geçmek zorunda kaldı. Şimdi daha bağımsız olsa da Grant'in beklentilerini karşılayamazsa ağır bir şekilde cezalandırılıyor. Onu koruyamadım ve benden nefret ediyor. Haklı olarak."

Dudaklarım aralanıyor ve kâse neredeyse elimden düşüyor. "O iğrenç yara izlerine *babasının* neden olduğunu mu söylüyorsun? Ne tür bir baba oğlunu bu kadar kötü incitir?"

"Bir varis yetiştiren ve o varisin bir makine olması gereken bir tip." Çökmüş gözlerinde bir parıltı beliriyor. "Tüm bunlardan önce Kane çok tatlı bir çocuktü. Nazik ve mutluydu. Başkaları için üzülür ve onlara yardım ederdi. Personelin çocuklarıyla oynar ve onlara en sevdiği oyuncakları verirdi. Bana masal okurdu, başka bir şey değil ve bahçeden çiçek koparıp bana vermeyi çok severdi."

Konuşurken gülümsemesi genişliyor ama sonra rüzgâr saçlarını karıştırırken kayboluyor. "Ama bu güzel kişilik özellikleri Grant'in gözünde zayıflık olarak görülüyordu. Bana oğlunun işe yaramaz bir hayırsever olarak yetişmeyeceğini ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledi. Gitmek istiyorsam, öyle olsun. Ama gitmedim ve Grant, Kane'in ruhunu yok etmek ve kendisi gibi kasvetli ve ruhsuz olana kadar tüm o saf duyguları temizlemek için yola çıkarken çaresiz kalmak zorunda kaldım. Ve başardı da. Hem de alnının akıyla."

İçimde şiddetli bir öfke dalgası kabarıyor.

Kime kızgın olduğumu bile bilmiyorum. Kane'in babasına mı yoksa içine doğduğu lanet dünyaya mı? İstismarı durdurmadığı için Helena'ya bile kızgıyım.

Ama aynı zamanda ona sarılmak istiyorum.

Onun da farklı bir anlamda kurban olduğunu hissediyorum. Gitmemiş olsa da, yardım da etmedi.

"Fazla paylaştığım için özür dilerim." Helena yemek kâsesini alıp çardağın altındaki rafa yerleştiriyor. "Seninle konuşurken neden kendimi rahat hissettiğimi bilmiyorum. Belki de oğlumu kaybettiğim için onun kız arkadaşıyla yakınlaşmaya çalışıyorumdur. Eğer yaşlı bir kadına arkadaşlık etmenin sakıncası yoksa tabii."

Ben onun kız arkadaşı değilim. En azından bu anlamda.

"Yaşlı değilsin," diyorum onun yerine. "Ve çok isterim. Çok güzel bir yeriniz var."

"Benim değil. Grant'in. Her şey Grant'in. Ben sadece onun parlak imparatorluğunda bir aksesuarım."

Beni ısıtmalı, üstü kapalı bir çardağın altında, bazı personelin çay doldurduğu bir masaya yönlendiriyor. Çok çeşitli ordövrler ve hamur işleri var.

"Ne sevdiğinizi bilmediğim için şefe her şeyden biraz hazırlattım."

Birazcık demek yetersiz kalır. Temelde tüm mutfağı masaya getirdi; saf Avrupa tarzı ikinci çayı.

Ki bunu sadece abartılı filmlerde görmüştüm.

"Bu harika görünüyor, teşekkürler." Oturdum ve gördüğüm her şeyi yememeye çalıştım.

Manners, Dahlia. Görgü kuralları. Zengin insanların önünde cilasız tarafını gösterme.

Çok sayıda çatal ve bıçakla boğuşuyorum ama Helena endişelenmememi ve dilediğim gibi yiyebileceğimi söylüyor.

Bana hayatının en mutlu yıllarını anlattı - Kane doğduğundan beri -Ve en üzücüsü de babası tarafından şartlandırıldıktan sonra.

Helena ayrıca Kane'in birkaç yıl önce kalıcı olarak taşınmasından bu yana evin nasıl cansız hissettirdiğinden de bahsediyor. Daha önce onu görmezden gelse ya da ona soğuk davransa bile, yine de eve geliyordu ve Helena onu her gün görüyordu. Şimdi o gittiğine ve görüşmeyi reddettiğine göre, depresyonu daha da kötüleşti.

Neredeyse hiç yemek yemediğini fark ediyorum ve uşak ona ilaç getiriyor. Etiketini saklıyor ama kızın pek umurunda değil gibi görünüyor.

Prozac.

Eğer antidepresan kullanıyorsa ve hala bu kadar üzgün görünüyorsa, durum ciddi demektir.

Araştırarak onu kullanıyormuşum gibi hissediyorum, ama oğlu ne yaparsam yapayım bana hiçbir şey söylemeyen boş bir levha.

Hayatımda yediğim en lezzetli kekleri yuttuktan sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Tabii. Ne istersen."

"İlk tanıştığımız gün, fırsatım varken kaçmam gerektiğini söylemiştin. Bununla ne demek istediniz?"

Renkli çay fincanını ağzına götürüyor, sonra duraklıyor. "Sanırım sonunun benim gibi olmasını istemedim. Çıkış yolum yok ve Grant'in etki alanından kaçmayı başarsam bile, oğlumu terk etmek ve hayatımın geri kalanında saklanarak yaşamak zorunda kalacağım. Ama bunu önermekle hata ettiğimin farkındayım."

"Nedenmiş o?"

"Kane sana Grant'in bana baktığı gibi bakmıyor. Ben onun için her zaman bir piyandım. Çalışmalarını ilerletmek için ihtiyaç duyduğu bir yüksek mahkeme yargıcının kızıydım ve o da benim statü için evlenmek istediğim adamdı. Grant beni hiç sevmedi, ben de onu hiç sevmedim. Bizimki baştan sona politik bir birlikteliktir. Sen ve Kane için durum farklı. O önemsiyor."

Neredeyse çayım boğazıma kaçacak ve bunu bir kahkahayla örtbas edeceğim. "Önemsiyor mu? Bu kelimenin anlamını bilmediğinden oldukça eminim."

"Belki bilinçli olarak değil ama öyle." Çenesini yana yatırıyor. "Aksi takdirde buraya koşmazdı."

Görüş alanını takip ettiğimde dudaklarım aralanıyor.

Kane cam kapılara doğru ilerliyor, silueti ufku yutuyor. Kot pantolon, beyaz gömlek ve deri ceketle çok şık görünüyor.

"Ona söyledin mi?" Ben sordum.

"Muhtemelen Samuel yapmıştır. Seni daha önce getiren uşak bu. Kane'in umurunda olmasaydı, Grant'le tanışma ihtimalinden endişelenerek gelir miydi?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Grant'in eve sadece hafta içi geç saatlerde döndüğünü bilse de, Kane her zaman temkinlidir."

Birkaç dakika sonra masanın yanında durur ve robotik bir asker gibi "Anne" der.

"Merhaba, sevgilim." Gülümsüyor ve boş bir koltuğa başını sallıyor. "Çay için bize katılır mısın?"

"Biz gidiyoruz." Dirseğimi tuttu.

Kendimi bırakıyorum ve kolunu çekiştirerek bir gülümseme çiziyorum.

"Tabii ki değiliz. Kane de katılmak isterdi, değil mi?"

Bana ters ters bakıyor.

Ben de ona ters ters

bakıyorum.

"Kendini zorlamana gerek yok sevgilim," diyor beceriksizce. "Eğer yapacak işlerin varsa..."

"Yapmıyor." Yarı ayağa kalkıp kulağına fısıldıyorum, "Eğer oturup bize katılmazsan, bir hafta boyunca seks yapmayacağız."

"O zaman yerine birini bulurum," diye mırıldanıyor karanlık bir tonda.

"Daha az dramatik biri."

"Bu durumda, beni becermeyi tamamen unutabilirsin. Ayrıca sana en son bindiğim sikin fotoğraflarını da göndereceğim."

"*Dikkat et,*" diye kulağıma hırlıyor.

"Çok inatçı olduğumu biliyorsun, o yüzden ya zararsız bir ikindi çayına razı olacaksın ya da topyekûn bir savaş göze alacaksın."

Kaşları birbirine çarpıyor ve elinin bükülmesine bakarak beni dışarı sürükleyeceğini düşünüyorum ama sonra isteksizce oturuyor.

Helena bizi izliyor ve dudaklarını gerçek, yumuşak bir gülümseme boyuyor. Çalışanlardan bazı yemekler hazırlamalarını ve şundan bundan daha fazla getirmelerini isteyerek kendini kaybediyor.

"Gerek yok," diyor Kane aynı soğukkanlı ses tonuyla. "Uzun süre kalmayacağız."

"Öyleyiz." Kolumu onun koluna doluyor ve masumca gülümseyerek okşuyorum. "*Bütün* öğleden sonra."

Buz gibi gözleri küçümsemeyle dolu bir şekilde bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Kolumu da atmıyor -muhtemelen annesinin önünde olduğumuz için- ben de bu durumdan yararlanıp onu okşamaya devam ediyorum.

Belki de pazularının ne kadar kaslı olduğuna kafayı takmışımdır ya da muhtemelen onu kaçırmışımdır.

Gerçi bunu söylediğimi asla duymazdı.

Helena ona çay koyarken gülümsüyor, o da zar zor dokunuyor. Kaslarının gerginliğine bakılırsa kaskatı kesilmiş. Ayrıca pek konuşmuyor.

Ben de annesini ortada bırakmamaya çalışarak boşluğu dolduruyorum - ki bunu yapmakta hiç zorlanmıyorum.

Onu sohbeta dahil etmek zorlu bir mücadele ama en azından Helena daha az üzgün görünüyor ve gülümsemeleri daha doğal.

Okul ve eğitim hakkında sorular soruyor, Kane de mekanik bir şekilde cevap veriyor ama ben cevaplarıma daha fazla güç katıyorum.

"Burslu okuduğunu bilmiyordum," diyor hayranlıkla. "Bu çok etkileyici Dahlia. Çok çalışmış olmalısın. Ve ben burada senin değerli zamanından çalışıyorum ve senden beni eğlendirmeni istiyorum."

"Eğer bunu biliyorsan, onu bir daha davet etme," diyor Kane açık açık.

Ona sertçe dirsek atıyorum ve annesine gülümsüyorum. "Benim için bir zevk. Bu huzurlu bahçe kasabanın koşuşturmacasından güzel bir değişiklik oldu. Gerçekten minnettarım. Kane'i dinleme. Konuşmasının yüzde doksanı berbat."

"Öyle mi?" Bir avucunu enseme sararken gülümsüyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Çok sıkıcı olabiliyorsun." Elini fırçayla uzaklaştırıyorum. "Her neyse, ne zaman istersen buluşabiliriz."

Helena gülümser ve başını sallar.

Kısa süre sonra Kane evcilik oynamaktan bıkar ve gitmek için ısrar eder. Annesi ona sarılıyor, ama o ilgisiz bir tavırla annesinin sırtını sıvazlıyor. Sıra bana geldiğinde, ona en içten sarılmayı yapıyorum ve yakında tekrar görüşeceğimize söz veriyorum.

Ve ben sarılan biri bile değilim.

Kane beni bahçeden çıkarıp eve götürürken bir eli sırtımda, ona bakıyorum. "Belki de annene karşı daha nazik olmalısın."

"Belki de daha az meraklı olmalısın." Uzun koridorun ortasında durup bana bakıyor, omuzları geriliyor. "Neden bir günlüğüne de olsa işleri zorlaştırmayı bırakmıyorsun?"

"Kolaylık istiyorsanız, gidin kolaylığı arayın."

"Dahlia..." Bir elini boğazıma doluyor, sesi alçak, karanlık bir tınıda yankılanıyor. "Benim işimden nasıl uzak duracağını öğrenmen gerek."

Parmaklarımı saçlarına geçirip çekiyorum, sonra parmak uçlarıma çıkıp ağzına doğru fısıldıyorum: "Hayır demeye ne dersin?"

Sıcak, ağır nefesleri dudaklarımda geziniyor. Tanrım. Neden onu öpmek istiyorum? Seks bile yapmıyoruz, bu yüzden bir bağlantıya ihtiyacım olmamalı.

Bu kafa karıştırıcı ve mantıksız.

Kane'in nefes verışı sertleşiyor, tutuşu sıkılaşıyor ve burun delikleri açılıyor. Kendini kontrol ediyor.

Kendini o çok nefret ettiğim duvarın arkasına itiyor.

"Seninle başa çıkabilirim Kane," diyorum fısıltıyla, saçını çekmek yerine okşuyorum.

"Yapabileceğini sanıyorsun."

"Yapabileceğimi *biliyorum*." Dudaklarımı ıslatıyorum ve onun kararmış gözleri bu harekete odaklanıp eriyor.

Ağzımı izlerken bile "*Hiçbir şey bilmiyorsun*," diye homurdanıyor. "Sen sadece bir sikiksin Dahlia. Ait olduğun yerde kal."

"Ve yine de beni öpmek istiyorsun." Alt dudağını yalıyorum, yumuşak teninde tükürüğünden parlak bir iz bırakıyorum.

Boğazımı sıktıkça sıkıyor. "Kes *şunu*."

"Bana nasıl sadece bir sikici olduğumu göster." Vücudumu kaslarının gergin çıkıntılarına doğru yuvarlıyorum. "Öp beni, Kane."

"Tam bir baş belasısın." "Öp beni."

"Senden nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum. Öp beni." "Seni mahvedeceğim."

"Kanıtla. Öp beni-"

Aradaki mesafeyi kapatıp bir iniltiyle dudaklarını dudaklarıma mühürlediğinde kelimelerim çalınıyor.

Bu öpücükte farklı bir şey var.

Onun geri kalanı gibi derin ve delice, ama aynı zamanda daha yavaş, çılgınca değil, acımasız sikişi ya da sürekli beni sahiplenme ve ele geçirme ihtiyacı eşlik etmiyor.

Eli boğazımın kenarlarında sıkılaşıyor, işaret parmağı ağzımı yutarken çenemi yana yatırıyor, dilimi duygusal bir şekilde emiyor.

Öfke de var ama bana sahip olma şeklinin yanında sönük kalıyor. Ben de onu öpüyorum, kontrolünü nasıl kaybettiğinin tadını çıkarıyorum.

Bana gerçek benliğini nasıl gösterdiğini. Sadece *bana*.

Saçını çekiyorum, sonra okşuyorum.

Ağzının içinde inliyorum ve beni istediği gibi kullanmasına izin veriyorum.

Bu adamın bana ne isterse yapmasına izin verebileceğimi fark ettim, yeter ki o benim olsun.

Bu bencillik, farkındayım. Hayatımda ilk kez, sahip olamayacağım bir şeye göz dikiyorum.

Korkunç ama duramıyorum. "Bu kim?"

Kane hareketsiz kalır, ama sakın bir şekilde geri çekilir. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, saniyenin çok kısa bir bölümünde bunu görüyorum. Öfke.

Hayır... Korku mu?

Tam boyunda duruyor, arkasından beni hafifçe engelliyor, ama yine de az önce konuşan adamı görüyorum.

Kane'in daha yaşlı bir versiyonu, sert bir ifade ve özel dikim bir takım elbise. Grant Davenport.

Bu o olmalı.

Kane'i kıran ve vücudunun her yerinde yara izleri bırakan adam.

Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Misafir getireceğini biliyordum evlat. Tanıştır bizi."

"O önemli biri değil," diyor Kane mesafeli bir ses tonuyla, ama şimdi beni yarı yarıya saklıyor.

"Öyle mi? Madem önemli biri değil, neden benim evimde?" "Bir daha olmayacak."

Grant aynı monoton sesle, "Tanıştır bizi evlat," diye tekrarlıyor.

Kane'in tüm sırtının kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Sadece Violet için hissettiğim korumacı bir dürtü içimi kaplıyor ve Kane'in gölgesinden çıkıp Grant'e elimi uzatırken gülümsemeye zorluyorum. "Dahlia Thorne. Memnun oldum efendim."

Elimi sıktı. Sertçe. Ben de aynısını yapıyorum, Kane'e uzattığı o lanet eli kırmayı umarak.

Sonunda birbirimizi serbest bırakıyoruz.

"Thorne ailesini hiç duymadım." "Çünkü önemli değiller."

"Önemli değil," diye tekrarlıyor deadpan bir tonda, sonra Kane'e bakıyor. "Burada işin bittiyse beni takip et."

Grant bana bir kez daha bakmadan koridorda yürüyor.

Köşede kaybolurken Kane bana bakıyor, omuzları hâlâ gergin ama ifadesi nötr. Az önceki tüm tutku ve sıcaklık parıltısı kaybolmuştu.

Duvarları tekrar yerine oturmuş ve kendi kabuğuna çekilmiş gibi görünüyor. "Önce sen git. Samuel seni yatakhane götürecektir."

Bileğini tutuyorum, korkunç bir önsezi midemi sıkıştırıyor. "Neden beni sen götürmüyorsun? Senin evine gideceğim."

"Bu gece olmaz." Sakince elimi çekmeye başladı.

Tırnaklarımı daha derine batırıyorum. "Onu takip etme. Kurtlar'a karşı o gece olduğu gibi canını yakacak. O morlukların sebebinin o olduğunu biliyorum."

Kane çenesini sıkıyor ama kısa süre sonra nefesini bırakıyor. "Annemin paylaşmaması gereken şeyleri paylaştığını görüyorum."

"Senin için endişeleniyor." Ben *de* onun *için* endişeleniyorum.

Cehe

nne "İyi olacağım. Önemli bir şey değil."

m "Taciz hiçbir şey *değildir*," diye fısıldıyorum.

mi? "Evine git, Dahlia." Saçımı okşadı ve sonra yanağımı okşadı.

hareket soğuk ve daha önceki sıcaklıktan yoksun. "Eğer bana bir daha acırsan, seni hayatımdan çıkarırım."

Ve sonra koridordan aslanın inine doğru yürüyor. Kalbim öyle sıkışıyor ki, hasta olacağımdan eminim.

KANE

Babamla yaptığım görüşmeden sonra, içimi dökmek için susamıştım.

Grant, aynı derecede önemsiz Thorne ailesinin önemsiz bir üyesi olan Dahlia'nın bir zayıflık olduğunu kanıtlaması halinde onu bizzat ortadan kaldıracığını açıkça söyledi.

Gerçek bir Davenport'a dönüşmek için çok çaba harcadığı annemin zayıf genlerinin ucube bir kazasıym zaten ve hiçbir 'altın avcısı karavan pisliğinin' ilerlemesini bozmasına izin vermeyecek.

İlerleme var.

Sanırım bu da onun berbat yöntemleri için başka bir kelime olabilir.

Grant'in tehditleri ve nahoş yöntemleri ne olursa olsun, bu sadece bir süredir aklımın bir köşesine ittiğim fikri sağlamlaştırdı.

Dahlia'dan uzak durmam lazım.

Şimdiden baş belası olduğunu kanıtlıyor, minik pençelerini ait olmadıkları yerlere sokuyor ve burnunu işime o kadar gömüyor ki, neredeyse tüm hayatım boyunca taktığım maskeyi korumak zorlaşıyor.

Beni sinirlendirecek doğru kelimeleri biliyor ve sanki buna hakkı varmış gibi ellerini her zaman üzerimde gezdiriyor. Sanki açıkça reddetmemin hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Bu onu kategorik olarak kesmek için bir şans.

Onun iyiliği için.

Ve benimkini.

Samuel bu akşam onu evden dışarı sürüklemek zorunda kaldığından beri bana birkaç mesaj gönderdi. Ve sürükleme vardı, çünkü o lanet kızın beni takip etmeye çalıştığı güvenlik görüntülerini gördüm. Samuel onu durdurduğunda bağırdı, "Ya beni bırak ya da onu kontrol et! Orada öylece durup hiçbir şey yapmayın. Neden kimse bir şey yapmıyor?"

Samuel bir duvarla aynı duyguları paylaştığı için onu dışarı taşıdı ve yurduna bırakmayı başardı. Daha sonra bana kızın yolculuk boyunca ona ve Grant'e isimler taktığını söyledi.

Daha sonra, telefonumu bombalamaya devam etti.

DAHLIA

Sen iyi misin?

Lütfen bana yaralanmadığını söyle.

Daha önce söylediklerin hakkında yanıyorsun. Sana acımıyorum. Korkuyorum, tamam mı?

Bunun önemsiz olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ve çocukluğunuzdan beri bu tür bir istismara maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama koruyucu ailelerimden bazıları

Ailem beni dövdü ve sistematik olmasa da ve genellikle isyan ettiğim için olsa da, böyle şeylerin kafanı karıştırdığını biliyorum, Kane. Çocukluk travması ruhunun dokusunu değiştirir. Pozitif enerjiyi emer ve yerine karanlığın parçalarını koyar. Biliyorum çünkü beni etkiledi. Ailemi kaybetmek ve bunun benim hatam olduğunu bilmek, daha sonra yaşadığım her cehennemi hak ettiğimi düşünmeme neden oldu. Violet gelip de kazanın benim hatam olmadığını, kendimi suçlamanın ve spiral çizmenin ailemi hiç de mutlu etmeyeceğini söyleyene kadar yanıldığımı fark etmemiştim. Hâlâ sorunlarım var ve hiçbir şekilde mükemmel olduğumu iddia etmiyorum ama travmalarımı halının altına süpürmüyorum. Siz de yapmamalısınız.

Umarım ukalalık gibi gelmemiştir ya da çok fazla bilgi vermemişimdir. İnsanlara açılmaya alışık değilim, o yüzden bu konuda biraz yeniyim. Sadece yardım etmek istiyorum sanırım. Konuş benimle, Kane. Farklı dünyalardan gelsek bile birbirimizi dinleyebiliriz.

Dediğim gibi. Onunla ilişkimi kesiyorum.

Rahat edemeyeceğim kadar yakınlaşıyor ve bu durum önceliklerimi değiştiriyor, hedeflerimi engelliyor ve muhakeme yeteneğimi gölgeliyor.

Yalancı. İlk gördüğün andan beri kararlarını etkiliyor.

Onu.

"Biraz eğlenceye hazır mısın?" Preston'ın sesi etrafımda yankılanıyor, beni kendine çekiyor.

derin düşüncelerimden.

Sol tarafımda duruyor, eldivenleri de dahil olmak üzere baştan aşağı siyahlara bürünmüş. Balıkçı yaka kazağını çenesine kadar çekip bir bıçakla oynarken sarı saçları bile gecenin içinde gölgeli bir renk alıyor.

"İstedığın kadar eğlenebilirsin ama onun hayatı benim hayatım," diyor Jude hokey sopasını çevirirken sağımdan.

Preston ve benim gibi o da siyah giyinmiş ama yağmurluk da giyiyor. Kurbanlarıyla yakın ve kişisel olmayı sevdiği için-

yani kafataslarını parçalamak anlamına gelir - kendini tüm kan sıçramalarından korumak iyi bir fikirdir.

Jude bizi son 'avına' davet etmek için mesaj gönderdiğinde kabul ettim.

Genellikle ben gelmem, onu ve Preston'u kendi hallerine bırakırım.

Kana susamışlıktan zevk almıyorum. Jude gibi öldürmeyi ve şiddeti uygun bir arınma yöntemi olarak görmüyorum.

Birini öldürmek için görevlendirildiğimde, bunu bir silah ve susturucu ile yaparım.

Diğer zamanlarda, içkilerine zehir katmaları için insanlara para veriyorum.

Çünkü ben olaylarla bu şekilde başa çıkıyorum; temiz bir şekilde ve tamamen kontrol altında.

Dağınıklığı sevmem.

Ve kesinlikle temizlikten nefret ediyorum.

Preston buzda ya da toplum içinde şiddet yanlısı değil, ama karanlıkta ya da sadece üçümüz olduğumuzda çılgın tarafını ortaya çıkarıyor. Gerçek şu ki, o insanların gözlerinden çıkan hayatı görmekten zevk alan kana susamış bir orospu çocuğu.

"Silah yok mu?" Preston bana soruyor.

Telefonumu cebime sokuyorum ve ceketimi kenara iterek

Silah.

"Dostum, çok sıkıcısın." Jude başını sallar. "Bahse girerim bir susturucu da var."

"Doğal olarak. Arkamızda kanıt bırakamayız."

"Burası tam anlamıyla ailemin ormanı ve temizlik ekibimiz hazır bekliyor." Preston Jude'a doğru yürür ve bir kolunu omuzlarına dolar. "Benim ve koca adamın aksine hayattan nefret ettiğini söyle yeter."

Jude sopasını Preston'ın omzuna vurur. "Onu öldürme. O tamamen benim."

Preston manik bir tonda "Bulan bulur," diye şarkı söyler ve verandadan atlar.

"Orospu çocuğu." Jude onun arkasından koşar ve çok geçmeden ikisi de bir hareket bulanıklığı içinde uzun ağaçların arasında kaybolur.

Birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra merdivenleri teker teker çıkıyorum.

Jude yaklaşık on beş dakika önce gece için hedefini serbest bıraktı ve hepimiz adi orta yaşlı adamın kuzeye gidişini izledik.

Aceleye gerek yok.

Uzun ağaclar tepemde beliriyor, dalları karanlık gökyüzüne karşı iskelet eller gibi uzanıyor. Ay bir görünüp bir kayboluyor, soluk ışığı kalın bulutların arasından titreyerek orman zemininde gümüş çizgiler oluşturuyor.

Yürürken ayakkabılarımın altındaki toprak çıkırdıyor, ses gecenin ağırlığı tarafından hemen yutuluyor.

Duruyorum, zemini incelerken nefesim kesilmiyor ve el fenerimi açıyorum.

İşte buradalar.

Çamurda telaşlı, ağır, konformist olmayan ayak sesleri.

Neredeyse hiç iz bırakmayan diğer ayak seslerini görmezden geliyorum. Onlar Preston'ın. Jude'unkiler daha ağır ama o kadar düzensiz değiller ve kesinlikle dehşet kokmuyorlar.

Hava nemli toprak ve çam kokuyor, keskin ve taze, ama aynı zamanda çürüme kokuyor. Yaşlı yapraklar çalılarının arasında çürüyor, bu koku ağacların arasından yılan gibi kıvrılan rüzgârın soğuk ısırığıyla karışıyor. Yine de bunların arasında ter, korku ve umutsuz bir sonun somut kokusu var.

Ama bana zar zor dokunuyor ya da yüzeyi aşıyor.

Ah.

Sıkıldım.

Bu tür kovalamacalardan hiç zevk almıyorum.

Heyecan yok.

Duygu falan yok.

Saklanmak için zekice yollar bulmaya çalışan kır çiçeğimi kovalamayı tercih ederim. Onun peşinde olma düşüncesi bile beni zorluyor.

Onu en son evimde avladığım ve bir mağara adamı gibi merdivenlerde becerdiğim anı hatırlayınca sikim seğiriyor.

Onu düşünmeyi bırak.

Bütün bunlar ondan uzaklaşmama yardım etmek içindi.

Uzaklarda bir yerde bir baykuş ötüyor, sesi ağacların arasında yankılanıyor. Küçük yaratıklar çalılıkların arasında kaybolmadan önce gölgelerde hışırıyor.

Daha büyük bir gölge yanımdan geçiyor. Jude.

Uzun, eğik ağacların arasında son sürat koşan bir bulanıklık.

Nedenini anlıyorum.

Diğer tarafımda Preston da koşuyor, daha hafif olması mesafeyi kısaltırken ona avantaj sağlıyor.

Av sıçırıyor, hareketleri çılgınca.

Hızımı artırmadan ilerliyorum, yukarıda bir kafes gibi birbirine örülen dalları izliyorum. Bir anlamda bu dünya doğduğumuzdan beri bizim kafesimiz. Normal bir ailede doğsaydık uçümüzün sonunun ne olacağını merak ederdim.

Jude'un bu kadar vahşi olmasına gerek yoktu. Preston aklını kaybetmezdi.

Böyle olmak zorunda değildim. *Bu* her neyse.

Ama bunu kabullenmeyi öğrendim. Elimden geleni yapıyorum sanırım.

Adımlarım yosun ve nemli yapraklarla kayganlaşmış, her hareketi potansiyel bir tehlike haline getiren engebeli zeminde sabit ama bu ormanı avucumun içi gibi biliyorum. Avladığımız adam bilmiyor.

Ay tekrar titriyor, kalın bir bulut duvarının arkasına kayıyor ve ormanı neredeyse tamamen karanlığa gömüyor. Uzaktan bir gümbürtü duyulur ve ardından boğuk bir ses gelir.

Duruyorum.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken hava değişiyor, şimdi daha soğuk, yüzüme sürtünüyor. Nabzım sabit ve sakin, vücudumdaki her kas kasılmış durumda.

Burada bir yabancı var.

Günün hedefi bir yana, şu anda arazide dört kişiyiz.

Kim *bizim* özel mülkümüze izinsiz girmeye cüret eder? Bu orman Armstrong'lara ait ve sadece bizim girmemize izin veriliyor. İlk cesaret sınavımızı burada verdik. Çocukken o 'perili' kulübede iki gün boyunca terk edildik ve herkes kendi başının çaresine baksın diye ayrılmaya zorlandık.

Normal Vencor üyelerinin bile bu ormana erişimi yok. Belime uzanıp silahımı alıyorum.

Ağaçlar birbirine daha da yaklaşıyor, dallar birbirine sürtünüyor ve baykuş tekrar ötüyor, ama bu sefer daha yakın.

Rüzgâr hafif bir tanıdık koku taşıyarak yükseliyor.

Sessizlikte bir çığlık yankılanıyor, ardından bir güm, *güm*, *güm* sesi geliyor.

Çığlık yavaş yavaş kayboluyor, sadece gümbürtülerin sesi duyuluyor.

Jude'un sopası.

O ve Preston adamı yakalayıp öldürmüş olmalılar.
Ama şu an bunun bir önemi yok. İlgilenilmesi gereken bir davetsiz misafir var.

Alçak dalları silahımla iterek yolumdan çekiyorum, diğer elimle de el fenerini silahımın üstünde tutuyorum.

Arkamdan bir hışırtı geliyor ve dönüyorum, parmağım tetikte.

Bir fare ışıktan gözleri kamaşarak kaçıyor.

Koşma sesi bana ulaşıyor ve koşarak ilerliyorum, sonra duruyorum.

Dışarıdan geleni bulamasam da Jude'u son kurbanının kanlı cesedinin yanında dururken görüyorum.

Adamın yüzü tanınmaz halde. Başını karnına yaslamış, bir ağaca yaslanırken yüzünün yarısı pelteye dönmüş.

Jude'un sopasından kan damlıyor ve yağmurluğu koyu lekelerle kaplanmış.

Başını bana doğru eğiyor, yüzü sıçramış, gözleri boş. "Yeterli değil. Çok erken öldü. Bana başka bir isim ver, Kane."

Bu yüksek.

Bir saplantı.

Ne **k a d a r** tüketirseniz tüketin, bir şeyden asla yeterince alamama hissi.

Bu yüzden mantığımı bulandırmaya meyilli her şeyden uzak duruyorum. Takıntılarım ya da bağılılıklarım yok.

Takıntılar ya da bağımlılıklar. Dahlia lanet Thorne'a kadar. O benim kurtulamadığım bağımlılığım.

Av sırasında bile sadece onu unutmak için katıldım.

Sağ elim hâlâ silahımı kavrarken, diğer elimle Jude'un omzunu sıkıyorum. "Spiral yapma."

"Siktir et." Elimi sıkıp geri çekiliyor ve kanlı sopasını bana doğrultuyor. "Listenin tamamını bana vermen için ne yapmam gerekiyor?"

"Mümkün değil."

"Ya yeni küçük oyuncağını kaçıırırsam?"

"Bu hem aptalca hem de verimsiz olur. Ona elini sürersen o listeyi yerle bir ederim."

Hırlıyor.

Ben de bakıyorum.

Sikeyim.

O lanet kadın için arkadaşlarımı tehdit ettiğime ve pazarlık kozlarımı bir kenara attığıma inanamıyorum.

O bir hiç.

Düzelتيyorum. Hiçbir şey olmamalı.

"Preston haklı." Kanlı sopayla suratıma bir tokat attı. "Amcığa olan inancını kaybetmişsin. O kız istediğini elde etmek için sana ihanet eder. Seni terk eder ve arkasına bile bakmaz."

"Onu ilk ben terk ediyorum ama bu hiçbirinizin ona dokunamayacağı anlamına gelmiyor." Sopasını iterek yere düşmesine neden oldum. "Armstrong nerede?"

"Biliyorsam ne olayım. O zavallı herifi birkaç kez bıçakladı, öldürmeye yetmedi ama sonra tamamen ortadan kayboldu."

"Hedefi bulmadan hemen önce mi?"

"Evet."

Preston kendi deyimiyle bir 'ölüm törenini' *asla ama asla kaçırmaz*. İster avını kendisi öldürsün ister Jude'un öldürmesini izlesin, bu onun avın en sevdiği kısmıdır.

Benim hızlı öldürme yöntemlerimden nefret eder ve bunun için nadiren etrafta dolanır ama Jude'un bunu alacağını biliyordu ve yine de ortadan kayboldu.

Jude sopasını kapar. "Ortadan kaybolmasının arkasında davetsiz misafirin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen de hissettin mi?"

"Evet. Bir yabancımız var."

Bakışlarımızı paylaşıyoruz, Jude'un kaşları benimkileri yansıtıyor.

Bir yabancı. Ve Preston ortadan kayboldu. Bu hiç iyi değil. Kuzeyi işaret ediyorum. "Ben seni korurum."

O koşuyor, ben de arkasından koşuyorum, çocukluk eğitimlerimizde öğrendiğimiz yollardan ilerliyoruz. Bu ormanın içini dışını biliyoruz.

Preston da öyle.

Normalde bu deli için endişelenirdim ama bu daha da kötü.

Thwack.

Thwack.

Thwack.

Biz yaklaştıkça ses daha da güçleniyor. Jude ve ben iç içe geçmiş dalların olduğu küçük bir açıklıkta duruyoruz.

Büyük bir figür Preston'ın tepesinde, onu yumruklayarak paramparça ediyor.

Preston da manyak gibi gülüyor.

Varlığımızı fark eden adam Preston'ı bir ağaç gövdesine doğru itiyor ve koşarak uzaklaşıyor. Kapüşonunu kafasına geçirip koşarken bembeyaz bir maske gözüme çarpıyor.

Silahımı ona doğrultuyorum ama iki saniye önce öldüresiye dövölmekten mutlu olan Preston ayağa fırlayıp yoluma çıkıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Onu atlatıyorum ama davetsiz misafir çoktan ağaçların arasında kaybolmuş.

"Ben kovalarım." Jude onun kaybolduğı yöne doğru gitmeye başlar.

Preston bir elini göğsüne koyar ve onu iter. "O benim avım. Geri çekil."

Ağzı yara bere içinde, dudaklarının kenarlarından kan fışkırıyor ve boynuna doğru akıyor. Gömleğinin yakası yırtılmış ve kolunda bir bıçak yarası var, kan gömleğini ıslatmış ve derisine yapıştırmış.

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni uzun zamandır bu kadar yaralı görmemiştim. Onun av olduğuna emin misin?"

"Tabii ki öyle," diyor manyakça ve yüksek sesle gülererek başını geriye atıyor.

"Yine aklını kaçırdı." Jude iç geçirir.

"Kim o, Preston mı?"

Gülömsüyor, tüm dişleri ürkötücü bir şekilde görünöyor. "Beni kendi lanet yerimde avlamaya cöret etti. Bayıldım buna!"

"Onu yakalamamıza izin vermeliydin, aptal." Jude onun kafasına vurur.

Preston karşılık bile vermiyor, hala gülüyor, hala kafası güzel. "Hayır, onu küçük küçük parçalara ayırmadan önce ben de onu avlayacağım. Aman Tanrım, bunu düşündükçe sertleşiyorum. Çok sertleştim."

"Odaklan dostum," diyor Jude.

"İkiniz de siktirin gidin. Ben temizliğı ayarlayacağım ve güvenlik kamerası görüntülerini izleyeceğim."

"Buraya izinsiz girmeyi nasıl başardığını öğren, Pres," diyorum.

"Önemli değil." Uzaklaşırken gülüyor. "Hiç önemli değil."

"Aletini emdir," diye bağılıyor Jude. "Sakın çıldırma."

Preston ağaçların arasında sendeleyerek yürürken yine sadece gülüyor, sesler bir kaos senfonisi gibi yankılanıyor.

Bu moddayken kimse onunla baş edemez. Neredeyse hiç delirmiyor, ama delirdiğinde de çok can sıkıcı oluyor.

"Aptalca bir şey yapacak ve muhtemelen kendini öldürtecek," diyor Jude. "Onu durdurmalıyız."

Preston'ın arkasından koştum ve silahla ensesine vurdum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve kahkahasının rahatsız edici sesi kayboluyor.

"Bu onu kesinlikle durdurdu," diyor Jude. "Uyandığında seni mahvedecek. Bayıltılmaktan nefret ettiğini biliyorsun."

"O zaman hayvani yönünü daha iyi kontrol etmeliydi. Onun pisliğini ben temizlemeyeceğim."

"Haklısın." Jude eleştirel bir bakışla ormanı inceliyor. "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama onu bulup ortadan kaldırmamız gerekiyor." Silahımı kılıfına soktum ve Preston'ın kolunu tuttum. "Onu geri taşımama yardım et."

"Ne baş belası," diye homurdanıyor Jude. "Her zaman lanet olası bir bebek."

Bunu söylerken bile gömleğini yırtıp Preston'ın yarasının etrafına sarıyor, sonra da yaralı kolunu dikkatlice omzuna atıyor.

Biz çocukken Preston zayıf, kemikli ve bebek yüz hatlarına sahipti ve kız gibi görüldüğü için sık sık zorbalığa uğradı. Ve daha sonra, çoğunlukla bir tür manipülasyon yoluyla hayatlarını cehenneme çevirirken, fiziksel olarak zayıftı ve kendini savunamıyordu. Her nasılsa, Jude onun kalkanı oldu ve yatılı okul çocuklarının dişlerini dökmeye devam etti.

Ne yazık ki, zorbalıkla da kalmadı.

Bir keresinde, Preston akşam geç saatlerde yapılan bir yurt etkinliği sırasında kaybolmuştu ve Jude ile ben o şeyi bırakıp onu aramaya gitmiştik.

Onu bir mahzende, Preston'ın çıplak bacaklarını ayıran ve ona cinsel saldırıda bulunmak üzere olan bir öğretmenle birlikte bulduk.

Jude bir şamdan aldı ve ben onu hareketsiz hale getirirken kafasına defalarca vurdu.

Preston'ın yüzü yara bere içindeydi, kemikli vücudu spermle kaplıydı ve gözlerinde ölü bir bakış vardı.

Ta ki Jude ona bir bıçak verip işini bitirmesini söyleyene kadar.

O adi öğretmenin gözleri kafasının arkasına doğru yuvarlanıp son iğrenç nefesini tükürdüğünde sadece gülümsedi.

Bu bizim ilk cinayetimizdi. On yaşındayken.

Doğal olarak ailelerimiz olayı bir kaza olarak örtbas ettiler. Ama bizi okuldan almadılar.

Aslında, Jude ve ben bu karmaşa yüzünden cezalandırıldık. Preston bir terapistte gönderildi ve terapist ona yardım etmek yerine antisosyal kişilik bozukluğunun erken belirtilerini teşhis etti.

Preston bu konuda hiç konuşmuyor ama Jude ve ben böyle bir şeyin başına ilk kez gelmediğinden şüpheleniyoruz.

Ergenlik çağına gelene kadar insanlar, özellikle saçlarını uzattığı zaman, kız gibi yüz hatlarıyla çok güzel görüldüğünü söylüyorlardı. Bu ve herkese hakaret etmeyi seven bir provokatör olduğu gerçeği, hasta ucubelerle dolu sadece erkeklere özel bir okulda yanlış kalabalığı çekti.

Bu yüzden Jude ve ben ona yaklaşan ürkütücü pisliklere karşı hep temkinli olduk. Ayrıca Jude'un maçlar sırasında Preston'a çarpmaya cüret eden herkesi yumruklamasının nedeni de bu.

Preston uzun zaman önce kendini savunabilecek hale gelmiş olsa da Jude bir tür koruyucu anne ayıdır.

Ancak, şu andaki sahne endişe verici. Yere yattı ve dayağı kabul etti, ki bunu asla yapmaz. Bir şekilde tetiklenip tetiklenmediğini merak ediyorum.

"Sence o orospu çocuklarından biri mi?" Preston'u aramızda dengeleyip sık ormanda yürürken Jude alçak sesle soruyor.

"Hayır. Şu anki haliyle ona dokunmaya cesaret edemezler."

"Delirdi, Kane." Sözlerinde bir sınır var. "Kendini uzun süredir kontrol altında tuttuğu için nadiren bu kadar ileri gitmesine izin veriyor. Ya yine onu hedef alıyorlarsa?"

"Çok basit. Her birini sakatlayacağız ve kanlarında yıkanmasına izin vereceğiz."

"Her biri." Jude sırtıyor. "Bir listeye ihtiyacımız olabilir. En sevdiğin." Gülümsüyorum.

En azından zihnimdeki kaostan uzaklaşmamı sağlayacak bir şey var. Geçici olarak bile.

"Mesajlarıma cevap vermedin."

Ertesi sabah duyduğum ilk şey bu, öfkesi taşan küçük bir kadından geliyor.

Dahlia bir elini kalçasına koyarak arenanın girişini kapatıyor. Kahverengi saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, gözleri kan çanağına dönmüş ve bir mil öteden fark edilebilecek koyu halkaları var.

Mesafeyi korumak için çok fazla.

"Bu senin ipucun olmalıydı," diyorum soğuk bir ses tonuyla ve onu geçmeye başlıyorum.

Kollarını ardına kadar açarak beni olduğum yerde durdurdu. "Tek istediğim iyi olup olmadığının teyit edilmesi idi."

"Bu ne zamandan beri seni ilgilendiriyor? Sen benim için bir hiçsin Dahlia."

"Yalancı." Çenesini kaldırıyor. "Beni önemsiyorsun."

Boşluğu dolduran alaycı bir kahkaha attım. "Buna kandin mı? Düşündüğümde çok daha safsın, ama yine de her zaman bir şeyleri anlamakta biraz yavaş olmuştundur."

Dudakları titriyor.

Gözlerinde bir parıltı belirir.

Dahlia'nın seks dışında ağladığını hiç görmemiştim. Ve onu becerirken bunu arzulasam da, şu anda kendimi kazığa oturtmak istiyorum.

Ama sessiz kalıyorum. Hayatımdan defolup gitmesi gerekiyor.

O gelmeden önce yaşadığım huzur ve sessizliğe ihtiyacım var, sürekli bir şeylerin kıyısında olma durumuna değil. Ne? Bilmiyorum bile.

"Beni uzaklaştırıyor musun?" diyor sonunda, sesi alçak, neredeyse zayıf.

Dahlia zayıf değildir. Onu insanlık dışı bir canavar gibi siktiğimde bile.

Soğuk sesim düşüncelerimden tamamen kopuk. "Gördün mü? Yavaşsın ama her zaman oraya varıyorsun."

"Bunu neden yapıyorsun? Önemseydiğim için mi? İyi olduğundan emin olmak istediğim için mi?"

"Çünkü duygusal olarak dahil olmaya başlıyorsun. Sana bunun söz konusu olmadığını söylemişim. O idealist, saf duygularla seni ezmeme izin vermemeliydin."

Çenesi titrerken bile yumruklarını sıkıyor. "Yani bu kadar mı?"

"İşte bu kadar. Vencor'dan resmen sürgün edildin. Artık seninle işim bitti."

"Benimle işin bitti mi? Yalancı. Sen lanet bir yalancısın, Kane. Benimle işin bitmedi. Kaçıyorsun çünkü benim için duygularını kontrol edemeyen lanet bir korkaksın. Benim yanımdayken kendini nasıl bıraktığınla başa çıkamıyorsun." Parmağını göğsüme saplıyor. "*Benimle* başa çıkamıyorsun!"

Dokunduğu yer sanki damarlarıma zehir enjekte ediyormuş gibi yanıyor.

Maskenin yerinde kalmasına izin veriyorum ve sakın bir tonda konuşuyorum. "Beni rahatsız etmeyi bırakırsan takımda kalabilirsin."

Ve sonra onu atlıyorum.

"Buna pişman olacaksın!" diye bağılıyor arkamdan. "Buna pişman olacağından emin olacağım, seni lanet olası pislik."

Şimdiden pişman oldum.

Ama benden şiddetle koparılmadan önce kendi irademle gitmesine izin versem daha iyi olur.

Dahlia Thorne hiç olmaması gereken bir hata.

Hayatımda ilk kez açgözlülük yaptım ve açgözlülükle ilgili bildiğim bir şey varsa o da her zaman bedelini ödediğinizdir.

Kanla.

DAHLIA

Kane sözünü yerine getirdi.

Bir hafta önce ilişkimizi bitirdiğinden beri bana bakmadı. Bir kere bile. Antrenmanlarda, başhekimin kontrolleri ve brifingleri sırasında onun görüş alanında olduğumdan emin olduğumda bile.

Ben de onun enerjisine uydum.

Kane *kim*? O pislği *sevmiyorum* bile.

Eğer bana soğuk davranacak ve sanki hiç var olmamışım gibi beni silecekse, o da aynı muameleyi görecektir.

Ama son zamanlarda kendimi mantıksız bir şekilde öfkeli bulmaya başladım, özellikle de Isabella tekrar ortaya çıktığından beri.

Kane onu bir şekilde ortadan kaldırdıktan sonra yılın geri kalanını saklanarak geçireceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım.

Kardeşini bahane ederek arenaya gelmeye başlamakla kalmadı, aynı zamanda her fırsatta Kane'in üzerine atladı.

Ve ona izin veriyor.

Ne yapacağım biliyor musun? Söz verdiğim gibi onu pişman edeceğim.

Artık onun benim yolum olmasıyla ilgili bile değil. Bu benim gururumla ilgili.

O pislğin beni ezip geçmesine izin vermeyeceğim.

Ben onun basitçe kullanıp sonra da insani duygulardan yoksunmuşum gibi bir kenara atabileceği biri değilim.

Ayrıca, Gavin, Ryder ve Hunter'ı takip ediyordum. Hunter'ın DNA'sını hâlâ elde edememiş olsam da Ryder'a yaklaştım. Çünkü omzundaki bir zorlanma için ona yardım ettim.

Artık sık sık günaydın demek için duruyor, çoğu zaman sessiz bir Hunter eşliğinde. Gavin daha az misafirperver ve benimle konuşmuyor ama bana sürekli ters ters de bakmıyor. Muhtemelen herkes aptal organizasyonlarından resmen sürgün edildiğimi duyduğu içindir.

Her halükarda, Hunter'ın evinde verilecek bir sonraki partiye davet edileceğimden eminim, Hunter tarafından değilse bile Ryder tarafından ve bu DNA örneğini almak için bir şans olacak.

Bu arada, evrak işleri için takım doktorunun kayıtlarına erişmem gerekiyormuş gibi davrandım ve 20 Eylül tarihli kaydı aradım, ancak 'bilinmeyen sakatlıklarından' bahsetmiyordu.

Doktorla konuşmayı denedim ama Vencor'la akraba olduğundan ya da en azından yakın olduğundan oldukça eminim çünkü 'bilinmeyen sakatlık' yazısını sorduğumda, "Akşamdan kalma oldukları için antrenman kaçırın oyunculara bazen böyle yazıyoruz. Fazla düşünmeyin."

Evet, doğru.

Yine de zorlamadım, çünkü bu onu sadece şüphelendirirdi.

Ama Hunter'ın DNA'sı konusunda hâlâ umutluyum. Eğer pozitif eşleşme olursa, sonunda Violet'e kimin zarar verdiğini bulabilirim.

Bu arada, Ryder ile arkadaşlık kurmaya odaklanıyorum.

Ryder ile şakalaşmanın avantajlarından biri de bana ekip üyelerinin takıldığı kafeleri ve barları anlatması. Ayrıca beni bir kez davet etti ama sonra geri çekti.

Kane ile konuştuktan sonra.

Siktir et o pisliği. Onunla aynı yerde olmak için ölmüyordum.

Onu.

Neyse, Ryder'ın da bana yaklaşmasının bir sebebi varmış meğer-Megan. Bizi bir kafede birlikte gördüğünden beri 'sevimli' arkadaşımın numarasını istiyordu.

Kampüsten çıkarken Megan'ı aradım ve ona haberleri verdim. Bir dakika kadar kulağıma bağırdıktan sonra, "Teşekkür ederim, Tanrım, sonunda bana diğerlerinin sahip olduğu şeyi verdiğin için. Jude'u tercih ederim ama Ryder'a her gün binerim. Ya da o bana biner mi? Bilirsin, adı gibi?"

"Yani bu bir evet mi?"

diye sordum. "Kesinlikle evet, bebeğim."

"Bunu iyice düşünmen gerekmez mi? Sanırım kasabayı kontrol eden insanlarla ilişkisi var."

"Önemli değil. Bu sadece seks."

"Tamam, ama dikkatli ol, tamam mı?"

"Yapacağım! Bir kıza iyilik yap ve beni çaresiz gösterme."

"Seni yakaladım. Bunu bilmediğini ve ona iyilik yaptığımı söyleyeceğim. Mesaj attığında şaşırması gibi davran."

"Drama kraliçesi olacağım. Tanrım, ne giyeceğim ben? Senin şu seksi yeşil elbiseni ödünç almak istiyorum ama kışım sığmıyor. Esnek pembe olana ne dersin? Onu ödünç alabilir miyim?"

"Hayır. Sana onları diğerleriyle birlikte geri göndereceğimi söyledim." "Çoktan gönderdiniz ve size iade edildiler."

"O zaman onları hayır kurumlarına bağışlayacağım."

"Ben!" diyor, kırılgan bir şekilde. "Onları bana bağışla."

"Onları görmek istemiyorum, Megan. Eğer onları sana veririm, manevi değeri olduğu için sakladığımı düşünecek."

"D, tatlım, bunları satarsan sana en az yüz bin dolar kazandırabilir. Kız kardeşin uyandığında parayı fizik tedavi için saklayabilirsin. Şu aptal gururu bırak. O çocuk kalbini kırdığı için, sana verdiği her şey sende kalacak. Kural bu."

"Kalbimi kırmadı."

"Bu haftaki davranışlarınla *tamamen* inandırıcı." "Gayet iyi davranıyorum."

"Çok huysuzsun ve sanki içine şeytan girmiş gibi durup dururken Kane'e küfrediyorsun. İşte bu kırık bir kalp."

"Hayır. Sadece intikamımı planlıyorum."

"Kırık bir kalbin başka bir işareti. Seni Viper'lardan uzak durman konusunda uyarmıştım."

"Yine de Ryder için heyecanlanıyorsun."

"Dick'e karşı bir şey hissetmiyorum. Onu becermek için heyecanlanıyorum, onunla çıkmak için değil."

Her neyse, kıyafet ve ayakkabıların satışına yardım etmemi ister misin?" "Ne istersen yap."

"Pembe elbiseyi ödünç almak da dahil mi?"

"Sende kalabilir."

"Aman Tanrım. Seni seviyorum. Bunu komisyonum olarak kabul edeceğim. Gitmem gerek." Diğer uçtan bir karıştırma sesi geliyor. "Ryder'a benden bahsederken beni gelmiş geçmiş en ateşli kız gibi göster."

"O zaten aşık. Buna ihtiyacın yok."

"Her zaman biraz moral desteğine ihtiyacımız var."

Görüşürüz!" Telefonu kapatırken başımı sallıyorum.

Bir vücut benimkine çarpıyor ve pembe pompalar önümde durunca duraklıyorum. "Nereye gittiğine dikkat et, Charity."

Başımı kaldırıp Isabella'ya tatlı tatlı gülümserken derin bir nefes alıyorum.

"Ben mi?"

Görünüşe göre yön duygusu olmayan tek kişi sizsiniz."

Yardımcılarından biri bir şey söylemek üzereyken elini kaldırıyor. "O kadar hızlı düşürülen bir hiç kimse için nefesini boşa harcama, kimse onun adını hatırlamıyor."

Ellerim telefonumun etrafında yumruk oluyor ama sessiz kalıyorum, gülümsemem hala yerinde.

Düştüğümü görerek tatmin olmasına izin vermeyeceğim.

"Eğer vaktimi boşa harcamayı bitirdiysen." Yanından geçip gitmeye başladım.

"Bunu kişisel algılama," diye yüzüme yakın konuşuyor. "Senin gibi insanlar her zaman gelir ve gider. Benimle asla rekabet edemezdin. Kane her zaman benim oldu."

"Komik çünkü yemin ederim bana uyuşturucu vermeye çalıştıktan ve seni organizasyondan attırdıktan sonra haftalarca onun yanından kaybolmuştun. Seni ya tehdit etti ya da incitti, hangisi olduğundan emin değilim ama emin olduğum şey duygularının karşılık bulmadığı."

"Peki seninkiler?"

"Muhtemelen hayır. Ama hayal görmüyorum."

"Belki, ama çok kıskançsın. Her zaman bana dik dik bakıyorsun, bu beni ürkütüyor." Gülümsüyor. "Gidip Kane'imle buluşmak için *hazırlanmalıyım*. Bir voodoo bebeği yaptırıp beni lanetlememeye çalış *Charity*."

Yüzüne yumruk atmayacağım.

Bir pislik için bu kadar alçalmayacağım.

Kalçalarını sallayarak ve alaycı kahkahalar atarak uzaklaşırken telefonumu çıkarıyorum.

Isabella ve Kane cehenneme gitsinler, sonra da Şeytan tarafından kutsanmış minik bebekleri olsun.

Ama pişman olmasını kastetmiştim. İki kişi onun hasta oyununu oynayabilir.

Ve evet, ben dar kafalıyım.

BEN

Merhaba.

RYDER

Thorne! Numarayı aldın mı ?

Belki. Eğer bana nerede

takıldığınızı söylerseniz

Bu gece dışarıda.

Adamım. Kaptan bunun için beni öldürecek. Onun olduğu hiçbir yere davet edilmeyeceğini açıkça belirtti.

Başparmağıma bir daire çiziyorum ve etkilenmemeye çalışıyorum. Bunu düşünmek bir şey, ama gerçeği bilmek sanki bıçaklanmışım gibi hissettiriyor. Bu kadar acıması mı gerekiyor? Hayır, bu acı değil. Bu öfke. Öfke olmalı.

Beni davet etmeni istemiyorum. Sadece yeri söyle. Kimse bilmeyecek.

Ateşli bir arkadaşın olduğu için çok şanslısın. İşte adres.

Bana bir konum gönderdi ve ben de Megan'ın numarasını verdim.

Çok güzel!

Ayrıca, Kaptan'ın adresi gönderdiğimi bilmesine izin verme. Bugünlerde zaten tam bir baş belası. Onun kötü tarafına geçmek istemem.

Merak etme.

Ryder ile sohbetten çıkıyorum ve "İki Hafta Hatası" başlıklı kişiyle yeni bir sohbet açıyorum.

BEN

Havanda mısın

Biraz drama?

İKİ HAFTALIK HATA

Her zaman.

O GECE, kolum Marcus'un koluna dolanmış halde kulübe geldim.

Viper'larla dolu olduğunu bile bile buraya gelmek onun seçimiydi ama söz konusu Marcus olduğunda emin olduğum bir şey varsa o da kimseyi umursamadığıdır.

Ben de dahil.

O sadece gittiği her yerde yaptığı gibi kaos yaratmak için burada.

Kulüp hayatla titreşiyor, müziğin düşük uğultusu duvarlardan ve derimin altından titreşiyor. Hava, alkol ve parfümün aşırı güçlü bir karışımıyla yoğun.

Yukarıda yanıp sönen neon ışıklar, havada asılı duran dumanı keserek odayı yeşil ve kırmızının tonlarına bürüyor. Kalabalık, hoparlörlerden gelen bas ağırlıklı ritimle sallanan bedenlerle dolu, barın arkasına dizilmiş cam şişeleri çingırdatacak kadar yüksek.

Kapıdan içeri adımımı atıyorum, topuklarımın tıkırtısı müziğin sesini bastırıyor ve gözlerin tenimi yediğini hissedebiliyorum.

Megan beni yine kuğuya çevirmeyi başardı. Kalın eyeliner, dumanlı far ve kırmızı dudaklar. Ayrıca içine sığamadığı yeşil elbiseyi giymem için ısrar etti. Vücuduma yapışıyor, ipeksi kumaşı her adımda tenimin üzerinde kayıyor. Dalgalı bir yaka, açık bir sırt ve ortaya çıkardığından daha fazla alay eden bir yırtmaç ile cesur.

Fark edilmek içindir.

Bu aynı zamanda bir mesaj anlamına da geliyor: Ben başka bir adamla birlikteyken onun bana aldığı elbiseyi giyiyorum.

Ve herhangi bir adam değil.

Marcus Osborn tüm Vipers takımının baş düşmanı ve son zamanlarda yaşadıkları aşağılanmayı hatırlatıyor.

Varlığı yanımda sağlam, ama hepsi göstermelik. Eli sahiplenici bir şekilde belimde duruyor ve ben de buna izin veriyorum. Fısıldamak için eğildiğinde vücut ısısı benimkine baskı yapıyor, "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa artık çok ateşli görünmek için daha fazla çaba mı sarf ediyorsun?"

"Beni arkadaşlarıyla paylaşmaya çalışmak yerine, beni doğurduğunda yanında tutmalıydın."

Gülüyor, barın önünde durduğumuzda çalan müzik sesi bastırıyor. Loş, çoğunlukla mor bir neon ışığıyla aydınlatılmış ve müzik eşliğinde bağırان insanlar tarafından canlandırılmış.

"Bunun için hâlâ kızgın mısın Dahlia? Sana ilişki yaşamadığımı söylemiştim. Çok sıkıcı oluyorlar ve seni bıraktım, değil mi? Ama belki bu gece seni tekrar baştan çıkarmayı denerim."

"O tren istasyondan ayrıldı."

"Bunu görebiliyorum. Yine de Davenport çok sıkıcı bir seçim. Daha ilginç birini seçebilirdin."

"Senin ilginçlik anlayışın nedir?"

"Prens." Kadehini ikinci kata kaldırırken sırtıyor. "Bir daha düşündüm de, prens dışında *herhangi biri*."

Kulaklarım çınlıyor ve ağır gözlerin beni çırılçıplak soyup tenimi tırmaladığını hissedebiliyorum.

Marcus'un görüş alanını takip ettiğimde, Vipers takımının neredeyse tamamını yukarıdaki VIP alanında görüyorum. Bazıları dans ediyor, ama çoğu cam bariyerin yanında duruyor ve hepsi de Marcus'a kaşlarını çatmış bakıyor.

İçkisinden bir yudum alırken sıkılmış görünen Preston hariç herkes. Ve bana yüzünü buruşturan Ryder.

Ama en çok göze batan kim? Patlamanın eşiğinde gibi görünen kişi mi? Kane.

Siyah pantolonu ve beyaz polo tişörtünün içinde, saçları arkaya taranmış halde çok acımasız ve otoriter görünüyor. Beni soğuk bir dikkatle izliyor, parmakları bardağının etrafında sıkılaşıyor.

Isabella da onun yanında duruyor ve pençelerini yakasında gezdiriyor.

Ama tüm dikkati benim üzerimde. Gözleri yanıyor.

Dudakları hafifçe hırlıyor.

Kulağıma sıcak, öfkeli sözler fısıldarken elinin boğazıma dolandığını, sıkıldığını neredeyse hissedebiliyorum.

Ve gülümsedim.

Onu söylediklerine pişman ediyorum. Yaptıklarından.

Eğer o gün söylediği gibi beni önemsemiyorsa, neden randevumun kafasını ortaçağ tarzında kesmek üzereymiş **g i b i** görünsün?

"Vay be." Marcus gülüyor. "Düşmanlığı hissedebiliyorum. Aman Tanrım. Benden o kadar nefret ediyorlar, ha?"

"Onların savunmasına göre, sen nefret uyandıran bir **t i p s i n**." Ona bakıyorum ve söylediklerine gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"Öyleyim, değil mi?" Sırtıyor. "Peki neden nefret etmiyor?" "Kim o?"

İçkisini bırakan Marcus kolumu tuttu. "Hadi onlara burada olduğumuzu gösterelim."

Beni dans pistine sürüklüyor, kollarını belimin iki yanına doluyor ve müzik eşliğinde sallanırken beni göğsüne bastırıyor.

Onu biraz geriye itiyorum. "Bu sadece bir rol. Kendini kaptırma."

"Şşş..." Elimi kaldırıyor ve göğsüne koyuyor. "İntikam istediğini sanıyordum, o yüzden ona ne kadar çok şey kaçırdığını göster."

Biliyor musunuz? O haklı. Bu küçük planın tüm amacı Kane'in benimle uğraştığı kadar uğraşmak.

Modaya uygun şarkıyla sallanıyorum, sonra arkamı dönüp kışımı Marcus'a sürtüyorum.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken ve elimden geleni yaparken müzik, göğsümde yankılanan derin bir bas çizgisiyle gümbürdüyor.

Marcus'un elleri kalçalarımı sarıyor, benimle senkronize bir şekilde akıyor. Arkama baktığımda, manik bir şekilde gülümsüyor. "Bir." "Neyi sayıyorsun?"

Beni döndürüyor ve yanağımı avuçluyor. "İki." "Ne yapıyorsun?"

"Üç."

Eğildi.

Geri çekilip fısıldayarak bağıriyorum, "Beni öpme." Nefesleri tenimde dans ediyor. "Dört."

"Marcus!"

"Beş-"

Bir kol havayı yararak boğazına dolandığında ve onu ham bir güçle geri çektiğinde kelimeyi söylemeyi ancak bitiriyor.

Onu hareketsiz bırakan Preston'dı. Ama kolunu tutup havada çeviren kişi Kane.

Yüzünde soğuk çizgiler oluşuyor ve burun delikleri açılıyor.

"Vay canına." Marcus gülüyor ve karşı koymaya çalışmıyor. "Bu sıcak karşılama beni onurlandırdı."

Kane daha sert büküyor.

Kendime geldiğimde "Yapma," dedim. "Bırak gitsin."

"Onu bir daha savunursan kolunu kırarım." Kane bana bakmıyor. "Bir kelime daha edersen Dahlia, yemin ederim hayatı boyunca bir daha oyun oynamayacak."

Dudaklarımı büzüyorum.

"Çok korkuyorum." Marcus sırtarak Preston'a bakar. "Beni kurtarmak mı?"

"Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsan çeneni kapasan iyi edersin," diyor Preston donuk bir sesle.

"Kalbim çarpıyor... mutlak sıkıntıdan. Hey, tatlım." Marcus dudaklarını yalıyor. "Bence buradan gitmeliyiz. Sen demiştin ki

sikime binmek için sabırsızlanıyordu."

Preston onu daha sert boğarken aynı anda Kane de kolunu bükerek Lanet olsun. Marcus denen pislik onun hayatını umursamıyor gibi görünüyor.

Preston onu boğarak öldürecek mi yoksa Kane önce kolunu mu kıracak emin değilim.

Marcus'un kariyerini kaybetmesine kesinlikle sebep olmak istemem, özellikle de onu engereklerin inine davet eden ben olduğum için.

Preston için yapabileceğim bir şey yok, ama Kane...

Dramatik bir iç çekiş yapıyorum. "Bu çok zahmetli bir iş. Başka birini bulacağım."

Ve Marcus'un kahkahaları etrafımda yankılanırken dışarı çıkıyorum. Kane'in beni takip edip etmediğinden emin değilim ama kalabalığı yarararak ilerlerken başımı dik tutuyorum.

Birkaç saniye sonra, güçlü bir el bileğimi kavırıyor ve Kane beni hızlı bir hareketle döndürüyor.

Yüzü benimkine o kadar yakın duruyor ki, "Gerçekten sıçtın, Dahlia" diye bağırıyor.

Beni omzunun üzerinden atıp kulüpten çıkarken irkildim.

DAHLIA

Yüzümde hüzün çiçekleri açıyor.

Hem başıma hücum eden kan hem de kulüpten bir patates çuvalı gibi çıkarılmanın utancı yüzünden.

İnsanlar bizi izliyor, fısıltıları kulaklarımı tırmalıyor ve müziği bastırıyor, ama Kane'e sorulmadan ayrılıyorlar. O kararlı adımlarla ilerlerken kimse yoluna çıkmaya cesaret edemiyor.

Karnım onun geniş, gergin omzunun üzerinden sarkıyor ve büyük kolu kıcımlı sıkıca sararak hareketlerimi kısıtlıyor.

"Bırakın beni!" Yüksek sesli müzikte çılgınlık atıyorum. Ya beni duymuyor ya da umursamıyor. Kıpırdanıyorum ve başımı kaldırıyorum ama faydası yok.

Sanırım Preston'ın gülen Marcus'u gölgelerin içine doğru sürüklediğini görüyorum ama Kane kulüpten çıkarken sahne kayboluyor.

Buz gibi hava beni sarıyor ve tüylerim diken diken oluyor, içimde kaban öfkeyle karışıyor. Ellerimi yumruk yapıp kaslı sırtına, beline, ulaşabildiğim her yere vuruyorum.

"Beni yere bırak-"

Kıçımı tokatladığında sözlerim bir nefesle son buldu. Sertçe. O kadar sert ki, amım zonkluyor.

O kadar sert ki, ona bir kez daha dokunursam kendimi utandıracağımdan korkuyorum.

Görünüşe göre, vücudum iş için kapalı olduğumuzu anlamamış.

Bu aşağılanmadan kaçma ihtiyacıyla sırtını tekrar yumrukluyorum. "Beni yere bırak dedim!"

Şaplak.

Omzuna doğru sarsılıyorum ve meme uçlarım soğuktan tamamen farklı bir şey nedeniyle sırtına doğru sertleşiyor.

"Bir daha ağzını açarsan seni burada ve şimdi beceririm Dahlia."

"Bırak beni, seni lanet olası pislik!"

Manevra yapıp beni bir arabanın kaputuna çarptırırken dünyam ekseninden kayıyor.

Arabası.

"Becerilmek istiyorsan tek yapman gereken yalvarmaktı."

Sırtım soğuk metale yapışmış, ellerim yanlarımda, iki yana açılmışım, elbisem Megan'ın bu tür bir elbise için gerekli olduğunu söylediği dantel tangayı ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalkıyor.

Otoparkın ışıkları titreyerek Kane'in soğukkanlı yüzünde gölgeler oluşturuyor. Genelde çok sakın ve kontrollü olan göğsü şimdi eşi benzeri görülmemiş bir ritimle inip kalkıyor.

Karanlık bakışları üzerimde gezindikçe nefes almak daha da zorlaşıyor.

Eğilip ufku kapatıyor ve dizini iki yana ayrılmış bacaklarımla arasına sokuyor. Elbisenin düşen askısını tutup zayıf parmaklarının arasında döndürmeden önce eli tenimde gezinirken içimi bir titreme kaplıyor.

"Sana aldığım elbiseyi giyip başka bir adama sarınarak benim bölgeme gelme cüretini gösterdin."

Sözlerinde aldatıcı bir sakinlik var, ancak sesi kaba, rafine edilmemiş, zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle kenarlı. Ayrıca küfrediyor, yani görüldüğü kadar kontrollü değil.

Dirseklerimden destek alıp çenemi kaldırıyorum, sanki onun varlığı anlamsızmış ve aslında kafamı karıştırmıyormuş gibi davranıyorum. "Neden umursuyorsun ki? İşimiz bitti, değil mi? Ben bir *hiçim*, değil mi?"

"Sen bir *hiçsin*. Hiçbir şeyin o kadar altındasın ki haritada bile yoksun."

Öfke karnımın derinliklerinde tutuşuyor, ama gülümsemeye zorluyorum.

"Ve yine de buradasın. Bir *hiç* uğruna kendin gibi davranmıyorsun."

Omuzları gerginlikle sınımsıkı sarılı ve otoriter tonu her kelimeyi sarıyor.

"Seni sadece takım için çalıştığın sürece rakibimize hava atmaman konusunda uyarıyorum."

"Boş zamanlarımda ne yaptığım seni ilgilendirmez. Rakibinle gösteriş yapmam ya da beni becermesine izin vermem ya da bütün gece onun sikine binmem senin endişelenmen gereken bir şey değil." Göğsünü itiyorum. "Şimdi izin verirsen Marcus'la bitirmem gereken bir randevum var."

Bir an oturuyorum, sonra Kane'in eli boğazıma dolanıyor ve beni arabaya doğru itiyor, boğmuyor ama beni hareketsiz bırakacak kadar sıkı tutuyor.

Bir canavar gibi üzerimde gezinirken saçlarının arasından bir esinti geçiyor ve sözleri kesik kesik çıkıyor. "Başka bir sığın seni sahiplenmesine izin verebileceğini düşünerek kandırılmış gibisin Dahlia. Mesele şu ki, böyle bir özgürlüğe sahip değilsin. Benimkini becerirken başkasına ait olamazsın."

Başını eğiyor, dudakları ağzımın üzerinde geziniyor, o kadar yakın ki şiddetli tutkunun tadını alabiliyorum. O kadar yakın ki, sıcak nefesleri benimkilere karışıyor.

Ve bir an için, teslim olmak istiyorum. Beni tekrar tüketmesine izin vermek için. Bana sahip olmasına.

Paylaştıklarımızın sadece bize ait olduğunu göster bana.

İnsanların hangi kumaştan yapıldığını bilmiyorum ama onunki ve benimki aynı. Nefret ve şiddetten zevk alıyoruz ve onun dokunuşunu özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Ya da kontrolümü ona bırakmanın getirdiği özgürlüğü. Ama tüm bunları onu geri almak için yapmadım.

Her şey benim şartlarımda olmak zorunda.

Son anda yüzümü çevirip onunkinin yanına park etmiş gümüş renkli arabaya bakıyorum.

Kane duraksıyor, sanki hazırlıksız yakalanmış gibi boğazımı sıkı eli biraz gevşiyor.

Ona tekrar bakıyorum ve eminim ki buz gibi gözlerinde şaşkın bir ifade belirliyor ve kaşları çatılıyor. Bir öpücüğü reddettiğimi düşünemiyor, özellikle de öpücükleri başlatan hep ben olduğum için.

Onları arzuladım.

Onları talep ettim.

Ama şimdi değil.

Parmaklarım boğazımdaki elini sarıyor. "Önce bana değer verdiğini söyle."

"Ne?"

"Beni duydun."

"Biliyorum ama şaka yapıp yapmadığınızdan emin değilim."

"Değilim. Beni önemseddiğini ve bundan sonra yakınlaşmama izin vereceğini söylemeni istiyorum. Gerçek bir ilişki istiyorum, seks arkadaşlığı değil. Beni randevulara götüreceksin ve bana kendini anlatacaksın. Beni izleyeceksin.

Benimle film çek ve seks olmasa bile senin evinde rahatlamama izin ver."

O

duraklıyor.

Ben de

duraklıyoru

m.

Planladığım şey bu değildi. Sadece beni kendinden uzaklaştırmayı bırakmasını diledim, ama belki de içten içe bunca zamandır istediğim şey tam da buydu.

Seks biter bitmez beni duygusal olarak terk etmesinden gerçekten nefret ediyorum.

bitti.

Başlangıçta beni rahatsız etmedi, ama sonra beni hissettirmeye başladı Endişeli.

"Sen aklını kaçırmışsın," diyor şaşkın bir ses tonuyla. Ama eli hâlâ boğazımda.

Hâlâ gitmedi, parmakları derimde mecazi delikler açıyor. "Normal olmayı istediğin için mi?" diye soruyorum.

"Biz *normal* değiliz Dahlia."

"Biliyorum ama sen kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsan çalış, seks de sahip olduğumuz tek şey değil."

Parmakları boynumu sıkıca sarıyor. Gözlerindeki çatışmayı görebiliyorum - benimkiyle mükemmel bir şekilde uyuşan kısmı - dalgalanıyor, titriyor, ama aynı zamanda sinir bozucu kontrol manyağı kısmı da var, onu her zaman savunmasının arkasına sürükleyen.

Asla kazanmayı başaramadığım kısım.

"Cevabım hayır." Boynumu bir itişle serbest bırakıyor.

Kalbim düşüyor ve göğüs kafesimden delici bir acı geçiyor.

"İhtiyacın varsa seni becerebilirim ama ilişki olmayacak." Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bir ilişki ya da sikişmek yok."

Omuz silkiyor.

"Tamam." Gülümsüyorum. "Kenara çekil. Geri dönmem gereken bir randevum var."

Yanağında bir kas zıplıyor. "Beni oraya geri dönüp onu boğarak öldürmek zorunda bırakma."

"Misafirim ol. Ben başkalarını bulurum."

"Her birinin boğazını keseceğim. Devam edin. Lanet olası test

Ben.

"Hepsini bilmen mümkün değil." "*Dene* bakalım."

"Temizlemesi çok zor olacak."

"Sorunu halledecek kadar param var." Parmaklarıyla çenemi sıkıyor. "Başka bir adamın sana elini sürmesine izin verirsen, bu onların bir şeye son dokunuşu olur."

"Benimle bir ilişki yaşamaktansa bu kadar zahmete girmeyi mi tercih ediyorsun?" Göğsünü iterek bağıriyorum. "Senin derdin ne be?" "Sen!" diye bağıriyor, boynundaki damarlar neredeyse patlayacak. "Benimle ilgili yanlış olan her şey sensin. Hayatımı mahvediyorsun."

"Benimkini mahvediyorsun!"

"O zaman siktir git, Dahlia." "Bırak gideyim o zaman!"

"Yaptım bile!"

"Hayır, yapmadın. Muhtemel beklentilerimi öldürmekle tehdit edersen, bu bırakma sayılmaz, Kane."

"*Benden* başka umudun yok." Elbisemi belime kadar çekip külotumu ortaya çıkardı.

İçimden bir ürperti geçiyor. Beni dışarı taşıdığından beri sıırıslıklamdım, ama onun dokunuşuyla ve gidip gelmeleriyle daha da kötüleşti.

Başka hiç kimseye karşı hissetmediğim şekilde onun için yanıyorum. Gerçekten kontrol edemediğim bir şekilde.

Bana dokunduğunda iyi hissedeceğim. Öyle olacağını biliyorum, ama sonrasında olanlara artık tahammül edemiyorum.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Kendini tamamen adamaya hazır değilsen bana dokunma. Ve bu 'bana dokunma, beni kullanabilirsin' demek değil. Bu bir 'kırmızı', Kane."

Donup kalıyor, işaret parmağı seğiriyor, sonra geri çekilip elini saçlarında gezdiriyor. "Siktir!"

Güvenli kelimesini hiç kullanmadım, biraz fazla gelebileceğini düşündüğümde bile. Canım yandığında, beni o kadar sert siktiğinde bir süre yürüyemediğimde hoşuma gidiyordu.

Ama şimdi kullanıyorum. Bu, sahip olduğumu bilmediğim kırmızı çizgi.

Kalbi ve gerekirse ruhu olmadan bedenine sahip olmayı reddediyorum.

Yolculuğunda başka bir durak olmayı reddediyorum. Sonunda öyle olsam bile, aklımdan çıkaramayacağı unutulmaz durak olmak istiyorum.

Geçmişinde düşünmeden edemediği tek olay.

"Siktir!" diye daha yüksek sesle kükrüyor ama bu sefer çenemi tekrar kavriyor. "Ne istediğini bilmiyorsun Dahlia."

"Umurumda değil."

"Buna pişman
olacaksın." "Pişman
olmayacağım."

"Eğer bu olursa, asla geri adım atamazsınız."

"Sorun değil." Yüzünü okşuyorum, acımasızlığını nazik dokunuşumla yansıtıyorum. "Öp beni-"

Daha son kelimeyi ağzımdan almadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve beni öyle bir hararetle öpüyor ki başım dönüyor.

Belki de uzun zamandır ona dokunmadığım içindir, ama her şey heyecan verici. Dudaklarının dudaklarıma değmesi, parmaklarının çenemi geriye yatırıp öpücüğü derinleştirmesi, elinin saçlarımda dolaşması, kot pantolonunun kalçalarıma sürtünmesi.

Her şeyi.

Bu öpücük sahiplenmektir ama aynı zamanda teslim olmaktır.

Beni *istiyor*. O kadar çok istiyor ki, kendini tutamıyor.

Beni bırakmak istemeyecek kadar bana ihtiyacı olduğunu düşünmek istiyorum.

Ve benim de ona ihtiyacım var. Varlığımın her zerresiyle arzuladığım tek erkek o.

Ellerim onun zayıf belinde, sırtında geziniyor, dokunuyor, okşuyor. Ondan o kadar mahrum kaldım ki, yoksunluk belirtileri yaşadım.

Bu öpücük benim uzun zamandır beklediğim hit.

Beni öpmeye devam ederken çenemi serbest bırakıyor ve her zamanki gibi ellerimi iteceğini düşünerek duraklıyorum, ama aramıza uzanıyor ve bir toka sesi havada yankılanıyor.

"Kane..." Yarı heyecan, yarı dehşetle fısıldıyorum. "Halka açık bir yerdeyiz."

"Bunu beni kışkırtmadan önce düşünecektin. Bütün bahisler kapandı, kır çiçeği."

Sert sikini külotuma, klitorisimin üzerine sürterken inliyorum. Hareketi acı verici bir şekilde yavaşça tekrarlarken karnımın dibinde zevk havuzları oluşuyor.

"Çok ıslaksın." Çürük kumaşı kenara kaydırıyor ve sikinin uzunluğunu yarığıma doğru kaydırıyor. "Benim sikim için ölüyordun, ha?"

"Oh Tanrım." Kollarımı boynuna doladım.

"Yoksa Osborn'u sikmeyi planladığın için mi böyle yapıyorsun?" Tacı açıklığımla hizalıyor.

Sıkışıyorum, onu içime çekmeye o kadar hazırım ki, ama sadece ucunu yavaş, sığ hareketlerle itiyor.

"Kane..." Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Söyle bana Dahlia. Bu gece Osborn için süslenip püslenip lanet bir tanrıçaya mı dönüştün?"

"Senin içindi, göt herif." Arabaya doğru kıpırdandım.

"Benim için, ha?"

"Evet." Sanki bir maratonu yeni bitirmişim gibi nefes nefese kaldım.

"Kıskanacağını biliyordum."

"Hmm, yani beni kıskandırmak için miydi?" Tek seferde tüm kocaman sikini itiyor.

Tanrım.

Bu adam bir canavar. Biraz zaman geçti, bu yüzden acıyor, ama iyi bir şey Acı.

Özlediğim acı.

Kane birkaç saniye kıpırdamıyor, siki içimde zonkluyor. Büyüklüğüne alıştım.

Erimiş bakışları yüzüme batarken iki kolu da yüzümün iki yanına çarpıyor, açık renk gözlerinde karanlık bir parıltı büyüyor.

"Bu gece başka ne yapmak istiyordun Dahlia?"

"Beni bırakamayacağını kanıtla." Boynunu kaşıdım ve sırttım.

"Haklıymışım."

Geri çekiliyor ve sonra tekrar sokuyor. Çığlık atıyorum, sırtım metale çarpıyor.

Oh lanet olsun. Ne kadar acımasız olabileceğini neredeyse unutuyordum. Ve ne kadar sevdiğimi

o.

Bir sırtış dudaklarımı boyuyor. "Sen delisin."

"Senin yüzünden." Tekrar içime giriyor, ritmi artıyor. "Ben de deliyim, biliyorsun." Kulağının memesini ısırdım ve fısıldadım, "Eğer ben Bir daha başka bir kadının pençelerini üzerinde görürsen, seni bir sonraki seks partimi izlemeye davet edeceğim."

Saçlarımdan tutup beni geriye itiyor, böylece bana bakıyor. "Benim sikim tarafından kovalanırken başka erkeklerden bahsetmeyi bırakmalısın."

"Bu, onları başka bir zaman gündeme getirebileceğim anlamına mı geliyor?" O zevk noktasına doğru ittiğinde inliyorum, dudaklarım bir O şeklinde şekilleniyor.

"Neydi o?" Ağzı şeytani bir sırtışa büründü.

Bu adam neden bu kadar seksi?

"Onları getirebileceğimi söyledim-oh lanet olsun!" Arka arkaya içime giriyor, bu yüzden ona yapışmaktan başka çarem kalmıyor, kelimelerim anlaşılır inlemelere dönüşüyor.

Beni derin ve sert sikiyor, tam istediğim gibi.

Benden nefret ediyormuş gibi beceriyor.

Ama öyle değil. Hem de hiç.

Ona tutunmama izin veriyor ve sırtıma sarılıyor.

"O lanet çeneni kapatmalısın, Dahlia. Bu amcık benim. *Sen* de benimsin." Kıçımın yanağına tokat attı. "Anladın mı?"

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, ama bunlar zevk gözyaşları. Sadece bu adamın tahrik edebileceği gözyaşları.

Tırnaklarım boynuna batıyor ve kulağının memesini ısıyorum, sonra inliyorum. "İstediğimden emin değilim."

"Dikkat et." Dişlerini alt dudağıma batırıyor ve çekiyor. "Beni tahrik ediyorsun."

"İşe yarıyor mu?" O noktaya tekrar vurduğunda inliyorum.

"Yüce Tanrım." Beni arabanın içine itiyor ve bacaklarımı omuzlarına dayanacak şekilde yukarı kaldırıyor.

Yeni açı ona daha derin bir erişim sağlıyor ve Kane bunu kendi avantajına kullanıyor. İçime daha sert, daha hızlı giriyor, araba ağırlığımızın altında sallanıyor.

"Seni mahvetmemi ister misin, Dahlia? Seni sahiplenmemi mi istiyorsun, böylece biri çıkıp bizi görürse kime ait olduğunu bilsinler?"

Kulaklarım çınlıyor ve dalga yaklaştıkça zar zor dinliyorum. "İşte bu kadar." Klitorisimin etrafında dönüyor. "Benim için gel."

Benim

var.

Derinde

n.

Şiddetle.

Kontrolsüzce.

Kane morarmış dudaklarıma sahip çıkarak ılgılığını yuttu.

Kalçalarımı döndürüyorum, dalgaya biniyorum, onu geri öpüyorum, o kadar kayboluyorum ki nerede olduğumuzu unutuyorum.

Hareketleri daha çılgınca, daha acil hale geldiğinde, yüzünü iki elimle kavrayıp geri çekiyorum. "Benimle gel, lütfen" diye fısıldarken tükürük izleri bizi birleştiriyor.

"Benim," diye hırlıyor, ağzı benimkini yutuyor ve sonra onu hissediyorum.

Sıcaklık.

İçimi dolduran derin sıcaklık.

Uzun bir süre boşalıyor, dölleri i ç i m e doluyor ve fişkırıyor, arabaya, elbiseye, her yere.

"Tam bir karmaşa," diye homurdanıyor dudaklarıma karşı.

"Senin pisliğin." Burnunun ucunu öpüyorum, kendimi çok hafif ve mutlu hissediyorum.

Mutluluğun uzun bir günün sonunda Vi'ye sarılmak ve patlamış mısır yerken gerçek bir suç belgeseli veya çöp TV izlemek olduğunu sanıyordum.

Mutluluk eskiden başımızı sokacak bir evimizin olması ve aylık faturalarımızı ödemekti.

Mutluluk bir burs, küçük bir fırsat kapısı ya da kullanılmış giysilerini bize uzatan bir yabancıydı.

Ama şu anda, Kane bir küfür mırıldanıp beni kollarında taşırken, farklı bir tür olduğunu fark ediyorum.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir mutluluk.

Mutluluk beni çok korkutuyor ama yine de onu istiyorum.

KANE

Yanlış bir hesaplama yaptım.

Açık konuşmak gerekirse, sıçtım batırdım. Hem de çok fena.

Dahlia'nın mışıl mışıl uyuduğu yatağın kenarına oturuyorum, gözlerinin etrafındaki rimel lekeleri dışında yüzü rahat ve huzurlu.

Ayrılmış ağzından yumuşak mırıltılar çıkıyor ve ben dudaklarını, çenesini ve yanağını okşamaktan kendimi alamıyorum. Ona ne kadar dokunursam dokunayım, sapkın saplantımın yüzeyini zar zor çiziyor.

Onu yutabilirdim ama yine de yeterli olmaktan çok uzak olurdu.

Dahlia dokunuşuma doğru eğiliyor, yanağını avucuma yaslıyor ve bir inilti dudaklarından çıkıp göğsümün derinliklerine yerleşiyor.

Göğsümde bir sorun var çünkü *hareket ediyor*. Muhtemelen doktoruma danışmam ve bu arada kafamdaki sorunun ne olduğunu da kontrol ettirmem gerekiyor.

Çünkü gerçekten ve inkar edilemez bir şekilde sıçıp batırdım.

Onu evime götürdüğümünden beri birkaç saat geçti. Arabada uyuyakaldı ve onu kollarımda taşıyıp yatağına yatırdığımda hiç kıpırdamadı.

Dahlia genellikle cenin pozisyonunda, kendini olabildiğince küçülterek uyur ama şu anda kollarını iki yanına açmış, yatağın büyük bir kısmını kaplıyor. Neredeyse yoğun bir günün ardından yorgun düşmüş bir çocuk gibi.

Güvende hissettiği için mi?

Yorgun olduğu için mi?

Sebep ne olursa olsun, manzarayı takdir ediyorum. Ve onu burada seviyorum. Yatağımda. Benim alanımda. Hatta hayatımda.

Mümkün olabileceğine inandığımdan daha çok sevdim. Bu da sıçıp batırmamın *nedenlerinden* biri.

Geçen hafta, arkama bakmadan her şeyi kesebileceğimi düşündüm.

Dallarını kesersem her şeyin biteceğini düşündüm ama köklerini varlığından haberdar olmadığım bir yerde bıraktığını fark edemedim.

Onu görmezden *gelirken* takım arkadaşlarımı ondan uzak durmaları için tehdit edebileceğimi düşündüm. Hepsi işle ilgili konular dışında ona dokunmamaları, flört etmemeleri ve hatta onunla *konuşmamaları* gerektiğini biliyor.

Gitmesine izin vermem, onlar için serbest olduğu anlamına gelmiyordu. Ancak Dahlia'nın başka planları vardı ve beni zorladı.

Tüm gücüyle vuracağı tek noktayı biliyordu - ona karşı olan mantıksız sahipleniciliğim. Ve yüzüme vurmak için herhangi bir erkeği seçmedi.

Hayır.

Doğruca şahdamarına gitti ve benim zaten çıktığını *biliyordum*. Benim oyunumda flört ettiğini gördüğüm adam. Ve bunu ona aldığım elbisenin içinde ağız sulandırıcı görünürken yaptı, Vücudundan sökmek niyetiyle.

Osborn başını geriye yatırıp dudakları onunkilerden bir santim uzakta gezindiğinde, ondan uzak durmamı gerektiren tüm nedenleri unuttum.

Babamın sırf bana bir ders vermek için onu öldürebileceğini unutmuşum.

Daha büyük bir amaç ve daha yüksek hedefler hakkında kendime tekrarlayıp durduğum tüm mantraları unuttum.

O anda tek istediğim onu sahiplenmek ve Osborn'u öldürmekti - ki Preston araya girmeseydi bunu yapacaktım.

Onu gözden uzak bir yere götürmek için bile bekleyemedim. Ona o anda ve orada sahip olmalıydım.

Onu tekrar benim yap.

Sadece benimkini.

Ama şimdi sahiplenme duygusu azaldı, gerçeklik yüzüme çarptı ve artık bunu görmezden gelemiyorum.

Dahlia Thorne bir zayıflık haline geldi.

Babamın beni parçalamak için kullanabileceği bir zayıflık. Tüm planlarımı yok edebilecek biri.

Ama onun gitmesine ve başka pisliklerin ona dokunmasına izin vermek söz konusu değil, bu yüzden onu korumak için bir plan yapmam gerekiyor.

Ayağa kalkıp telefonumu alıyorum. Yatak odasının kapısını olabildiğince yumuşak bir şekilde kapattıktan sonra oturma odasına yöneliyorum ve bu kadar kısa sürede ihtiyacım olmayacağını düşündüğüm bir numarayı çeviriyorum.

Tabandan tavana pencerenin yanında durup çalan sesi dinlerken şehrin parlak ışıkları uzakları dolduruyor.

Sonunda telefonu açtı, bir inilti çıkarırken ve boğuk bir ses tonuyla konuşurken kendi tarafında yankılanan karışık bir ses, "Uyku zamanı diye bir şey duydun mu hiç?"

"Senden haber almak da güzel amca. Beni özlediğine sevindim."

"Makul saatlerde seni daha çok özlerim." İçini çekti. "Ne istiyorsun?"

"Senin yardımın."

Zeminde ilerleyen adımların sesi kesiliyor ve aramızda uzun bir sessizlik uzanıyor.

"Ne zamandan beri yardım istiyorsun?" diye soruyor yavaşça, sesindeki tüm uyku gitmiş.

"Yanlış bir hesaplama yaptığım için." "Açıkla."

Ona Dahlia olayını ve onun varlığının Grant'i alaşağı etmek için tasarladığım tüm stratejileri nasıl mahvettiğini anlattım.

Şimdi onu tutmaya karar verdiğime göre, gündemime devam edip edemeyeceğimden emin değilim. Kayden Amca kurul üyelerinin yarısını çoktan kazandığımı ve diğer yarısı üzerinde çalıştığımı biliyor.

İktidarın dizginlerini ele geçirip Kayden Amca'yı ve babamın kovduğu çoğu kadın olan diğer tüm aile üyelerini geri getirmem birkaç ay sürecekti.

Mezun olup Kurucu üye olduktan sonra Grant'e sırtımı dönecek, kendi halkı tarafından seçilmesini kolaylaştıracak ve ardından görevi devralacağım. Yavaş yavaş, onun tüm kararlarını geri almayı ve Davenport adını uygun gördüğüm şekilde yeniden inşa etmeyi planlıyorum.

Aslında, şirkete bu kadar dahil olmam Grant'in hatası. Beni düzgün bir şekilde eğitmek istedi ama ben bu şansı onu köşeye sıkıştırmak için kullandım.

Amcam sözünü kesmeden dinliyor. Kayden, Grant'in küçük kardeşi olsa da, birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Ayrıca birbirlerinden hiç hoşlanmazlardı.

Kayden Amca geçen yıl ortalığı karıştırıp örgütten ve eyaletten sürgün edildiğinden beri hayatta olduğu için şanslı.

Ancak kendisinden çok daha genç olan erkek arkadaşı Gareth buna izin vermez ve ona Rus mafyasının korumasını sağlar.

Ayrıca, Kayden Vencor'dan sürülmüş olsa da, Davenport imparatorluğunun yarısı hâlâ onun. Yöneticiler üzerinde hatırı sayılır bir etkisi var.

ve Grant'i alaşağı etme zamanı geldiğinde benim tarafımı tutacak.

Ben konuşmamı bitirdikten sonra, "Bu karmaşanın kesin çözümünü biliyorsun," diyor.

"Gitmesine izin vermeyeceğim."

"Ben de onu etkisiz hale getirmeyi önerecektim."

Parmaklarım telefonun etrafında sıkılaşıyor, keşke diğer uca ulaşip onu yumruklayabilseydim. "Böyle bir şey olmayacak."

"O senin çöküşüne neden olacak bir zayıflık." "Tıpkı Gareth gibi."

"Bu farklı. Gareth kendi kendine yetiyor ve onu korumak için savaş başlatacak güçlü bir aileden geliyor. O bir hiç. Grant bunu biliyor ve sizi daha da kontrol altına almak için onu ortadan kaldıracak ya da kullanacak."

"Onu hafife alıyorsun." Dahlia'nın Rus mafyasıyla bir bağı olmayabilir ve Gareth Carson gibi bir imparatorluktan gelmiyor olabilir ama o tanıdığım en güçlü insan.

Başından çok şey geçti, ama her zaman, hiç şaşmadan, yeniden ayağa kalktı, başka bir savaşa hazırды.

"Onu *gözünde fazla* büyütüyorsun." Kayden'in derin sesi sessizliğin içinde bir bıçak gibi ilerliyor. "Ayrıca zayıflığını Grant'e gümüş bir tepside sunuyorsun. Tavsiyemi dinle ve geri tepmeden önce onu ortadan kaldır. Eğer onu öldüremiyorsan, başka bir kıyıya ya da daha iyisi, başka bir ülkeye gönder. Eğer onu önemsiyorsan, o dünyada hayatta kalamayacağını biliyorsundur. Annenizin başka bir versiyonunu mu yaratmak istiyorsunuz? Haplarla hayatta kalan ve balıklarla konuşan amaçsız bir hayalet mi?"

"O Helena değil."

"Şu anda öyle değil. Helena'nın hep böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Eskiden neşeli ve antidepresansızdı. Eskiden bir ruhu vardı, ama zamanın tozu içinde ezildi. Tıpkı diğer herkesinki gibi."

"Dahlia'nın başına böyle bir şey gelmeyecek," diye ısrar ediyorum net bir sesle, sözleri göğsüme sapsansa da. "Eğer kötümser olmayı bıraktıysan, yardımına ihtiyacım olan bir planım var."

"Hangisi?"

"Grant'e bir kemik atacağım, Dahlia'dan uzak durması karşılığında gizlice planladığım iş anlaşmasındaki nüfuzumdan vazgeçeceğim. Bunu onaylamamı istiyorum."

"Lanet olası aptal." Sesi onaylamaz bir şekilde titriyor. "Eğer Grant elinde bir kart olduğunu biliyorsa ve sen bunu onun için isteyerek veriyorsan,

onun sadece bir zayıflık değil, aynı zamanda sizi manipüle etmek için kullanabileceği biri olduğunu da kanıtlayacaksınız."

"O zamana kadar onun kontrolünden çıkmış olacağım."

"Hiç olası değil. Aksine, bir kart gösterdiğinizde size karşı son derece temkinli olacaktır."

"Fark etmez. Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Sadece söyle, yardım edecek misin?"

"Sen bilirsin." Diğer uçta bir hareket var.

Amcamın yanından alçak bir erkek sesi geliyor ve bunun Gareth olduğunu tahmin ediyorum. "Bu kadar erken saatte kiminle konuşuyorsun?"

"Yeğenim," diyor Kayden daha yumuşak bir sesle ve neredeyse gülümsediğini görebiliyorum.

Amcam pek gülmez, en azından pek gülmez ama Gareth etraftayken keyfi hep yerinde olur.

"Uyumaya devam et bebeğim," diyor alçak ve nazik bir ses tonuyla.

"Mmm. Yalnız değilim." Gareth'in boğuk, uykulu sesi daha yakından geliyor. "Hey, Kane. Nasılsın bakalım? Hokeyde hala kış tekmeliyor musun?"

"Evet, her zamanki gibi Gaz," diyorum gülümseyerek. Ondan hoşlanıyorum, çünkü yaşadıkları onca boka rağmen amcamı mutlu ediyor.

"Onun adı Gareth," diye homurdanıyor amcam kulağıma.

Bir akşam yemeğinde onlarla karşılaştığımda biraz sarsıldım. İnsanların soğukkanlı, duygusuz bir robota benzettiği amcam, adamı benimle hoşlandığından daha uzun konuştuğu için neredeyse beni kovalıyordu.

Ki bu da en fazla beş dakika sürerdi.

Yanından gelen bir hışırtı ve küçük bir mırıltı duyuyorum, "Makul bir saatte tekrar konuşuruz. Bu arada, daha yeni tanıştığın bir kız yüzünden kendini içine soktuğun bu karmaşayı iyi düşün. Buna değer mi?"

Amcam telefonu kapattıktan sonra saatlerce kasabaya bakıp son sorusunu düşünüyorum.

Mantiken, Dahlia buna değmez. O bir güçlük ve masaya hiçbir şey getirmiyor.

Isabella ya da dikkatimi çekmek için yarışan, güç oyunumda kullanabileceğim diğer kızlar gibi Graystone'un seçkinlerinin bir parçası bile değil.

Ama söz konusu o olduğunda mantığımı kullanabilirsem ne olayım. Bunu daha önce denedim ve sadece geri tepti.

Telefonum grup sohbetinden gelen bildirimlerle aydınlanıyor.

JUDE

Pres? Osborn'a ne yaptın?

@Kane Davenport, neden onu kendi haline bıraktın? İki saat yokum ve kıyamet mi kopuyor?

Neden onu tekrar terk ettim? Doğru ya. Mantığıma erişimimi kaybettim ve Preston'ın son zamanlarda, özellikle de orman avından beri çok değişken olduğu basit gerçeğini unuttum.

PRESTON

Son suç mahallinden canlı bildiriyoruz, sürtükler. JUDE

JFC, şimdi ne halt ettin?

PRESTON

Ben sadece dahice şeyler

yaparım. JUDE

Pres, oraya gelip seni boğmak zorunda bırakma beni.

PRESTON

Sakin ol. Ciddi bir şey değil. Maalesef. JUDE

Osborn'a aptalca bir şey yapmadın değil mi ?

PRESTON

Aptal senin göbek adın, benim değil. JUDE

Yemin ederim seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim.

PRESTON

Var olmayan çekirdeğime kadar korktum. Konuştuğumuz gibi annemi arıyorum. Bekle.

Benim annem yok.

JUDE

Üç saniyeliğine ciddi ol. Osborn'a zarar vermeye izniniz olmadığını biliyorsun. En azından şimdilik.

PRESTON

Vay be. Notu kaçırmış olmalıyım.

JUDE

Sakin bana onu öldürdüğünü söyleme?

PRESTON

Hâlâ varlığıyla dünyayı kirletiyor. Şimdilik. Daha da önemlisi, yaklaşan bir avın mı var koca adam? Bir temizlik işime yarayabilir.

JUDE

@Kane Davenport?

PRESTON

Muhtemelen doğru düzgün göremeyecek kadar kendini kaybetmiştir.

BEN

Henüz değil. O enerjiyi bir sonraki maça sakla.

PRESTON

Boo, herkes Kane'e oyunbozan demekte bana katılsın.

İnce kollar belimi sardığında ve yasemin kokusu burun deliklerimi doldurduğunda ikisi de yazıyor.

Yanağını omzuma yaslararken Dahlia'nın göğüsleri s ı r t ı m a baskı yapıyor.

Onun varlığı etrafımdaki tek şey olana kadar duyularımı işgal ederken telefonun elimde asılı kalmasına izin veriyorum.

Yumuşak nefesleri, sıcaklığı ve nazik kıvrımları bana o kadar doğal geliyor ki, sanki her zaman buraya aitmiş gibi.

Benimle gel.

"Uyuyamadın mı?" diye soruyor halsiz bir sesle.

"İyi olacağım. Yatağına dön."

Onunla yüzleştüğimde tökezliyor, hareketleri yavaşlıyor ve ben onu belinden tutuyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve sonra zar zor ayakta durabilen bu lanet kadın zıplayıp bacaklarıyla belimi sarıyor ve düşmemesi için sırtını desteklemek zorunda kalıyorum.

Dahlia gülümsüyor, dağılmış rimeli ve mahvolmuş makyajıyla bile bir tanrıça gibi görünüyor. "Benimle yatağa gel."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir davet mi?"

"Daha sonra seks yapabiliriz. Şimdi sadece sana sarılmak istiyorum." Lanet olsun.

Böyle bir şeye ne diyebilirim ki?

Konuşmak yerine, onu yatak odasına götürüyorum ve yatağa yatırmaya başlıyorum, ama gitmeme izin vermiyor.

Ben de yan yatıyorum ve Dahlia yüzünü boynuma gömüyor.
"Bugün çok yapışkansın," diyorum saçlarına doğru.
"Hayır, bu bir ilişki için doğru miktar." Dudakları her kelimedede boğazıma değiyor. "Sanırım."
"Yani emin değil misin?"
"Ben acemiyim, ama sanırım sen de öylesin?" "Evet, ben ilişki kurmam."
"Harika. Bu şekilde, bunu standart olarak kabul edeceksin. Bil diye söylüyorum, seni çok kızdıracağım."
Kıkırdıyorum. "Zaten yaptığından daha fazlasını mı?"
Başını kaldırıyor ve geniş gözleriyle yüzümü inceliyor, yeşil diğer tüm renkleri öldürüyor.
"Sorun nedir?" diye sordum.
"Hiçbir şey. Sadece seni gerçekten gülerken görmek çok nadir oluyor." Sırıttı. "Bu beni mutlu ediyor."
"Gülüşüm seni mutlu mu ediyor?"
"Mmm. Çünkü sebebi benim." Başımın arkasını okşuyor. "Gitmeme izin vermediğine sevindim."
"Beni bir ilişkiye zorladın. Gerçekten istediğin bu mu?"
"Öyle." Kaşlarını çatarak alnını kırıştırıyor. "Beni bir daha gözden çıkarırsan, çeker giderim. Temelli olarak. Eğer başka bir kadın sana dokunursa, ben de giderim."
"Osborn'a kolunu dolayan sendin Dahlia." "Ve Isabella'nın pençeleri senin üzerindeydi." Gözlerini kısar. "Osborn'un onu siktin mi?"
"Sence benimle başa çıkabilecek başka bir kadın var mı?"
Kendini beğenmiş bir bakış yüz hatlarını kaplıyor. "Bunu hatırlasan iyi edersin."
Saçlarını avuçluyorum ve onu geri çekiyorum. "Ve benimle sikiştiğini hatırlasan iyi edersin."
"Tamam, mağara adamı."
"Ve eğer bu Vencor'a tekrar girebilmek için sinsice bir girişimse, bu söz konusu bile olamaz."
Boğazı inip kalkıyor ve saçlarını serbest bırakıyorum.
"Anlıyorum."
O yer değiştirirken sessizlik bir varlık gibi çarpıyor.
"Kane?" "Hmm?"

"Neden bana içeri girmek istememin gerçek nedenini sormuyorsun? Bunun statü ya da güç gibi boş bir amaç için olmadığını anlamış olmalısın."

"Eğer sorarsam, bana söyler misin?" "Belki bir gün."

Başımı salladım.

Bana söylemesine gerek yok. Gerçekten yok.

Çünkü bunun bir önemi yok. Artık o benim, hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremeyecek.

"Sadece seni kullanmak istemediğimi bilmeni istiyorum." Yutkundu. "Belki başlangıçta bu doğrudu ama şu anda sadece aramızdaki bu şeyin yürümesini istiyorum."

"Ben de Dahlia." Sırtını okşadım. "Ben de."

Gülümsüyor, gözleri o kadar parlak ki onları içime kazımak istiyorum.

"Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

"Birdenbire ne oldu böyle?"

"Seni daha yakından tanımak istiyorum. Önce ben başlayayım. Gençken, paramı mümkün olduğunca çok sayıda karşılıksız dava için kullanan zengin bir avukat olmak isterdim. Sistem tarafından başarısızlığa uğratılanlara odaklanmak istiyordum."

"Ama siz tıbbi seçtiniz. Neden?"

"Çünkü Violet'in sağlığı her zaman kötüydü. Onunla ilgilenmek istedim." Gözlerinde bir hüznün parıltısı titreşiyor ve onları çalkantılı bir sarıya dönüştürüyor. "Şu anda çok da önemli değil."

"Kan bağı olmayan birini bu kadar önemsemeye nasıl başladın?"

"Vi benim dünyam. Önemsemek için kan bağına ihtiyacın yok. Hatta bazı kan bağları lanet gibidir."

"Touché."

"Ben-" demek istemedim.

"Sorun değil. Benim hakkımda bir şey mi bilmek istiyorsun? Babam beni oğlu yerine bir makine olarak görüyor." Kelimeler sessizlikte yüksek sesle ve ağır bir şekilde taşınıyor. "Davenport adını kaybetmeme, berbat etmeme ya da küçük düşürmeme izin yok. Eğer bunu yaparsam, tercihen fiziksel ya da psikolojik bir yara iziyle hatırlamamı sağlayacaktır."

Dahlia yüzünü bana yaklaştıranı kadar kayıyor. "Onunla ilişkini kesemez misin?"

"Hayır."

"Neden? Güç ve para sizin refahınızdan daha mı önemli?" "Bu güç ve parayla ilgili değil. Aklımdaki şey daha çok değerli."

Yanağımı avuçluyor. "Kendinden daha değerli bir şey yok, Kane. Bunu neden göremiyorsun?"

Elini tutuyorum ve yavaşça indiriyorum. Kısmen onun dokunuşuna tam olarak alışkın olmadığım ve tenimi yaktığı için.

"Her şey kontrolüm altında."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu kelimeden nefret ediyorum. Bazen bu kadar kapalı olmandan da nefret ediyorum."

"Hakkımda o kadar çok şeyden nefret ediyorsun ama yine de benimle bir ilişki mi istiyorsun?"

"Biliyorum, değil mi? Fikrimi değiştirmeyi düşünüyorum."

"Çok geç. Hiçbir yere gitmiyorsun." Çenesini kaldırdım ve onu öptüm. Yavaşça. Acele etmiyorum, sırf ona dokunduğum için onu becerme dürtüsü hissetmiyorum.

Ben sadece hak iddia ediyorum. Bu kızın benim olduğunu kanıtlıyorum.

Amca'nın sorusuna cevap vermek gerekirse, hiç şüphesiz buna değer. Beni yok etse bile.

DAHLIA

"Para mı?"

"Uyan. Gitme vakti Dahl." Anne...?

Vi?

İkisi de kör edici beyazlıkta bir mesafede duruyorlar, gölgeleri yere düşüyor ama ayaklarıma değmiyor.

Annemin alnından kan fışkırıyor, kolundan aşağı kayıyor ve Vi'ninkini tutan eline bulaşıyor.

Babam Vi'nin sağında beliriyor ve onun diğer elini, şekli bozulmuş, kanlı elinin içine alıyor.

İleri doğru bir adım atıyorum ama görünmez zincirlerle olduğum yerde sarsılıyorum, hareket edemiyorum.

Uzakta yürüyorlar, uzun, çarpık gölgeleri sadece sırtlarını ve arkalarında bıraktıkları kan izlerini görene kadar geri çekiliyor.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

"Nereye gidiyorsun?" Çılgılık atıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Geri gel. Beni yalnız bırakma. Söz vermiştin, Vi!"

Duruyorlar ve Vi arkasına bakıyor, yüzü solmuş, gözleri içine çökmüş, saçları parlaklığını kaybetmiş. Narin parmaklarından damlayan kıpkırmızı kanla kendi hayaletine benziyor.

Vi'nin tanımadığım bir versiyonu.

Bozulmuş.

Yok edildi. "Güle

güle, Dahlia."

"Hayır... Hayır..."

"Uyan artık Dahl."

"Vi, hayır, gitme."

"Sorun yok. İyi olacaksın."

"Hayır!"

"Dahlia!"

"Dahlia."

"Dahlia, uyan!"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, sıcak gözyaşlarım kirpiklerime yapışırken nefesim kesik kesik geliyor.

"Her şey yolunda. Sen iyisin. Sadece bir kabustu."

Kane yataкта otururken başımı kaldırıyorum, nemli saçlarımı geriye atıyor, parmakları yüzümü nazikçe okşuyor.

Yatağın başucundaki masaya uzanıp bana bir şişe su uzatıyor.

Doğruluyorum ve hâlâ nefes nefeseyken çoğunu yutuyorum. Vi'nin ailemle ayrılışına dair görüntüler kafamda o kadar canlı canlanıyor ki, boğazıma bir bulantı tadı doluyor ve kusacak gibi oluyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Kane'in derin sesi yatıştırıcı geliyor. Hatta teselli edici.

Ki bu onun nadir görülen bir versiyonu.

Suyu parmaklarımdan alıyor ve sanki beynimin içine bakabiliyormuş gibi beni yakından izliyor.

Kollarımı dizlerime doluyorum ve ileri geri sallanıyorum. "Vi'nin ailemle birlikte gittiği bir kabus gördüm. O... o öldü ve beni yapayalnız bıraktı. İyi olacağımı söyledi. Vedalaştı."

"O sadece bir kabustu."

"Ya gerçek olursa?" *Geri. Dördüncü.* "Ben... ailemin ölümünü zar zor atlattım ve bunun tek nedeni Vi'ye sahip olmam. Eğer o da... eğer o da... giderse, nasıl devam edeceğimi bilmiyorum."

İri bir el benimkini sarıyor ve nazikçe çekerek sallanmayı durduruyor. Kane'e bakıyorum ve onun yakışıklı, sakın yüzü nefes alışımı sakinleştiriyor.

İfadesinde sert ama yatıştırıcı bir otorite var, sanki düşebilirim ve o beni tutacakmış gibi. Soru sormak yok.

"Violet hâlâ hayatta ama en önemlisi sen de hayattasın. Ayrıca, yalnız değilsin. Ben varım." Ağzı küçük bir gülümsemeyle seğiriyor. "Beni deli gibi kızdıracağına söz vermemiş miydin? Bakalım başarabilecek misin?"

Dudaklarım ayrılıyor.

Daha önce hiç yaşamadığım sıcak bir his içime bir kucaklaşma gibi yayılıyor.

Ben varım.

Kane bende *olduğunu* söyledi.

Tanrım. Kız kardeşimin intikamını almak için yaklaştığım adamın beni onun hakkında teselli edeceği kimin aklına gelirdi?

Bir parçam onu kullandığım için kendimi suçlu hissediyor. Onu diğer duygusuz psikopatlarla bir tuttuğum için.

Kane farklı.

Tamamen farklı.

Onu yeşil bayrak sandığım gibi değil ama tamamen kırmızı da değil. O renklerin bir karışımı ve ben hepsine bağlanıyorum.

Kırmızı, yeşil, siyah. Hepsi.

Kollarımı açıp ona sarılıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum, tam da kalp atışlarının üzerine.

Sıcak

hissediyor.

Çok sıcak.

Kane garip bir şekilde sırtımı sıvazlıyor, vücudu biraz sert, muhtemelen bu kadar yapışkanlığa alışık değil, ama önemli değil.

Ben de alışkın değilim ama Kane için sorun değil.

Kendimi bırakabilirim ve o da bunu bana karşı

kullanmaz. En azından, umarım kullanmaz.

Sosyal konumumdan çok uzakta olan birine karşı çığ duygular beslemek korkutucu, ama bu adımı atmaya hazırım.

Ama aynı zamanda, bu dünyaya en başta neden girdiğime dair odağımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve geri dönüş yolunu bulamıyorum.

Yavaş yavaş nefeslerim düzene giriyor ve sanırım onun kollarında uykuya dalıyorum, çünkü bir sonraki bildiğim şey, yatağa geri yatırıldığım.

Kane ayağa kalkıp gömleğini çıkarırken gözlerimdeki uykuyu kırıştırıyorum.

Sabahın erken saatlerinde pencereden süzülen ışığın altında bile görülebilen yara izlerinin görüntüsü kalbimi yakıyor.

Ama aynı zamanda, her bir kası mermerden oyulmuş gibi kazınmış ve bilenmiş yapısındaki saf güce hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Her çıkıntı, her çizgi keskin ve kesin, tıpkı Kane'in kendisi gibi - disiplinli, zorlu, neredeyse imkansız bir şekilde tanımlanmış.

Zahmetsiz bir güvenle hareket etme şekli, tedirgin edici olduğu kadar manyetik de olan doğal, zorlanmamış bir güç. Kendini tutuşunda bir şey var, sanki etrafındaki alana ihtiyaç duymadan sahipmiş gibi

İlan et. Bu sessiz, hükmedici varlık, başka tarafa bakmayı imkansız kılıyor.

Dolabına giriyor ve birkaç dakika sonra eşofman altı ve Vipers kapüşonlu tişörtüyle çıkıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve biraz kararıyor. Çarşafı çeneme kadar çekiyorum.

"Günaydın."

"Uyumaya devam et. Saat hala dört buçuk."

"Nereye gidiyorsun? Antrenman için erken değil mi?"

"Jude ve Pres burada. Yani ön kapıda. Ben onları içeri almadıkça gitmeyecekler."

"Bir sorun mu var?"

"Bunu genellikle sarhoş olduklarında yaparlar."

"Yani geri dönmeseydik onlarla sarhoş mu olacaktın?" "Muhtemelen hayır."

"Neden olmasın?"

"Jude ve Pres birbirlerinin yıkıcı enerjisinden besleniyor diyelim. Ben kendiminkine tasma taktım." Saçımı karıştırıyor ve gülümsüyor. "Yatak saçların çok güzel."

"Hey!" Elini itiyorum. "Durumu daha da kötüleştirme."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Yumuşak bir tıkırtı boşlukta yankılanırken odadan çıkar.

Bazı nedenlerden dolayı, o burada olmadan çok büyük hissettiriyor.

Tekrar uyumaya çalışıyorum ya da uyuyormuş gibi yapıyorum. Jude ve Preston'ın sarhoş hallerini ve bana herhangi bir ipucu verip veremeyeceklerini daha çok merak ediyorum...

Kane'i ya da yakın arkadaşlarını kullanmayı düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım. Kurduğumuz yeni başlangıçla uyuşmuyor, bu yüzden Hunter'a ve DNA testine odaklanmak daha iyi.

Biraz boşuna dönüp durduktan sonra kalkıp üstümü başımı düzeltmek için banyoya gidiyorum. İlk fark ettiğim şey yarısı yırtılmış elbisem ve iğrenç yüzüm.

Aman Tanrım. Maskara ve makyaj yüzümden akıp beni zombi filmi figüranına çevirdi.

Tanrım.

Kane'in daha kötüye gidemeyeceğini söylemesine şaşmamalı. Bana nasıl baktı ki?

Dünya açılıp beni yutabilir mi?

Hızlı bir duş alıyorum ve her hareketimde irkiliyorum. Kane dün gece kesinlikle beynimi sikti. Her adımda onu içimde hissedebiliyorum.

Duş almam gerekenden daha fazla zamanımı alıyor ama en azından yüzümü yıkayıp temizlemeyi başarıyorum. Beni yutan ve neredeyse dizlerime ulaşan kapüşonlarından birini giyiyorum ve ellerimi serbest bırakmak için kollarını kıvırmak zorunda kalıyorum. Tüm bu süre boyunca Kane'in kokusuyla çevriliyim ve bu bir sarılma gibi hissettiriyor.

Ya da belki de adama bu kadar ilgi duymayı bırakmalıyım.

Oturma odasına doğru ilerlerken ayaklarım ahşaba hafifçe basıyor. "Yavaşça yap, seni vahşi!" Preston bağılıyor.

İki elimle duvara tutunarak yana doğru eğildim.

Kane ocağın başında, harika kokan bir şeyler pişiriyor.

Jude onun yanında durup yanağına bir buz torbası tutarken Preston karşısındaki mutfak taburesine oturur.

"Bu kadar nazik mi?" Jude daha sert bastırırken soruyor.

"Ow, bana ver. Kendim yaparım." Preston buz torbasını kaptı.

Jude sanki kendi evindeymiş gibi Kane'in dolaplarını karıştırıyor, birkaç hap çıkarıyor ve Preston'ın kafasına fırlatıyor. "Al şunları."

Preston inliyor. "Bunu bana işkence etmek için kullanıyorsun."

Jude bir omzunu kaldırdı. "Ben orada değilken kavgaya karışmamalıydın."

"Siktir git. Ben kavgalarımı halledebilirim."

"Ne zamandan beri dövüştüyorsun ki?" Kane ona yan gözle bakar.

"Birinin haddinin bildirilmesi gerektiğinden beri." Preston o manik haliyle sırtıyor.

"Tam tersi olmadığına emin misin?"

"Yüzünü görmelisin." Preston gülüyor. "Onu empresyonist bir sanat tablosuna dönüştürdüm."

"Bundan emin değilim." Jude kafasının arkasına vurdu. "Siktiğimin orospusu!" Preston ona tekme atıyor, ama Jude kaçıyor ve zar zor bacağını sıyrıyor.

"Bu kadar yeter." Kane çorbaya benzeyen bir kâseyi Preston'ın önüne, bir diğerini de Jude'un önüne koydu. "Size sesinizi alçaltmanızı yoksa sizi kovacağımı söylemiştim."

"Evet, evet, Bay Pussy-Whipped." Preston bir kaşık kaparken alay ediyor. Kane onlar için yemek mi yapıyor? Bu kadar erken mi?

"Dostum, bu şey inanılmaz." Preston kaşıktan vazgeçer ve doğrudan kaseden içer.

"Sıcak, sakın ol." Jude kaseyi çeker ve ona bir peçete uzatır. "Ağzını sil."

"Çok yaptım ve pizza yolda." Kane Preston'a bir kase daha dolduruyor ve hapların yanına bir su şişesi yerleştiriyor. "Hızlı yeme."

Kaşlarımı çattım.

Neden Preston'a böyle davranıyorlar?

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, antrenmanda bile. Jude ve Preston'ın çok az anlaştıklarını ve sürekli kavga ettiklerini sanıyordum ama şu anda, sadece üçü varken ve Preston'ın Teksas büyüklüğünde bir çürüğü varken, ona *yaltaklanıyorlar* mı?

Doğru kelime bu mu bilmiyorum ama ona kesinlikle farklı davranıyorlar.

Özellikle Jude.

Bir şey arıyormuş gibi Preston'ı izlemeye devam ediyor. Ne, bilmiyorum.

"Gece faaliyetlerinizden önce veya sonra en azından uyudunuz mu?" Jude sorar

"Hayır." Preston sırtıyor. "Uykudan daha iyi bir şey buldum."

Kane, "Misafir odasında biraz yakala," diyor.

"Hayır. Antrenmandan sonra uyuyacağım."

"Eyaletinizde pratik yaparak hayatta kalabilir misiniz?" Jude diyor ki. "Bugün kışını tekmelediğimde anlayacağız, koca adam."

Jude gülümser, ama tehditkârdır. "Güzel rüyalar."

Sahne garip bir şekilde samimi görünüyor. Sanki onların evine izinsiz girmişim gibi hissediyorum.

Bond ya da öyle bir şey.

Kane'in hem Jude'dan hem de özellikle Preston'dan çok daha iyi bir kişiliğe sahip olduğunu düşünsem de, üçünün Vencor'dan ve hatta hokeyden çok daha derin bir şeyi paylaştığını düşünmeye başlıyorum.

Burada durmak rahatsız ediyormuşum gibi geliyor, o yüzden boğazımı temizleyip yürüyorum.

içinde.

Üç çift göz bana yakınlaşıyor, ama sadece Kane beni dikkatle izliyor. o kenar. Şans verilse beni anında tüketeceğini hissettiğim.

Gözleri beni süzüyor, kapüşonunun kalçalarımda durduğu yerde durup daralıyor.

"Bakın burada kim varmış." Preston ıslık çalıyor. "Deborah. Kurtlar'ın casusu."

"Ben Dahlia ve casus değilim."

"Birkaç saat önce kaptanlarının her yerine sürtünürken öyle görünüyordu."

Alt dudağımı ısırđım. "Bunu Kane'i kıskandırmak için yaptım. Ortada casusluk falan yoktu."

"Oyumu bir casusa veriyorum." Preston elini kaldırır. "A la guillotine." Kane elini indirir. "Kendine gel, pislik."

"Pfft, sadece giyotin aksiyonu istemiyorsun. Jude, hadi onu tekrar yuhalayalım."

Jude hiçbir şey söylemiyor ve yemeğe odaklanıyor.

Tuhaf. Beni Preston'la birlikte çamura bulama fikrine balıklama atlayacağına yemin edebilirdim.

Aslında, Jude son zamanlarda bana karşı hiç düşmanca davranmıyor ve hatta Preston başladığında onu geri çekiyor.

Kane adanın etrafından dolaşıp yanıma geliyor, sahiplenici bir kolla belimi sarıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Ne giyiyorsun?"

"Kapüşonun," diye fısıldıyorum.

"Neredeyse *hiçbir şeyi* örtmüyor."

"Şaka mı yapıyorsun? *Her şeyi* kapsıyor."

"Başka erkeklerin seni çıplak hayal etmesi fikri hoşuma gitmiyor, Dahlia."

"Saçmalıyorsun. Eminim Preston bunun yerine kafamı kesmeyi tercih ederdi."

"Touché, Dakota!" Preston ellerini çırpıyor ve parmağıyla beni işaret ediyor. "Yeni deneysel infaz cihazımı test etmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler?"

"Ah, ben de arkadaş olabileceğimizi sanıyordum." Bir kolunu Jude'un omuzlarına doluyor. "Peki ya sen koca adam?"

Jude elini onun üzerinden çeker. "Zor pas."

"Ah, beni tam da umurumda olmayan yerimden deldin."

Kane beni taburelere doğru sürüklüyor ve bir tanesine atlamama yardım ediyor. "Sana biraz çorba koyayım. Ayrıca sarhoşlar antrenmandan önce bir şeyler yesin diye pizza sipariş ettim ama sen de yiyebilirsin."

"Ew." Preston yüzünü buruşturdu. "Şeker hastası oluyorum."

"Siktir git o zaman." Kane diğer tarafa gidip bana bir kâse doldurdu. "Ve senin evcil bir köpek olduğunu görmeyi özlüyor musun?" Preston sırtıyor. "Al bakalım,

Küçük köpekçik. Kimmiş iyi çocuk? Bu sana ödül vereceğimiz kısım mı-"

Kane ona bir bulaşık havlusuyla vurur. "Kapa çenenı."

"Juuude!" Preston sızlanıyor. "Bunu gördün mü?"

Jude onun kafasına vurur. "İlacını al."

"Seni lanet olası-" Derin bir nefes alıyor, sonra bana gülümsüyor.

"Bensiz nasıl yaşayamadıklarını görüyor musun?"

"Bilmiyorum. Görünüşe göre sen bir baş belasısın." Çorbadan bir yudum alıyorum ve tadı kokusundan daha güzel. Kane'den beklendiği gibi.

"Ben mi? Ha. Pistte Jude'u gördün mü? Hepimizin arkasını toplamak zorunda kaldığı baş belası o."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Pist dışında aynı görünmüyor."

"O bile anlayabilir," diyor Kane. "Portföyün geri kalanına musallat olan kötü bir yatırım gibisin."

"Sürtük, lütfen. Bensiz hayatlarınız sıkıcı olur." "Bu riski göze alırdım," diyor Jude.

"İhanet beni gönderiyor." Preston bana tekrar gülümsüyor ama bu en iyi ihtimalle sahte, en kötü ihtimalle de tehditkâr. "Boş ver onları. Söyle bana Daniella. Aynı anda hem Kane'i hem de Kurtlar'ın köpeğini beceriyor olamazsın, değil mi?"

"Preston..." Kane uyarıyor.

"Kapa çeneni. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

"Size kendimi açıklamak zorunda olduğumdan değil, ama değilim."

"Güzel. Çünkü eğer adamıma ihanet edersen, gerçekten kafanı koparabilirim."

O kana susamışlık bulutu beni tekrar vurduğunda yutkunuyorum. Preston hareketsiz duruyor ama gözleri soğuk ve mor çürük onu canavar gibi gösteriyor.

Bir an için uzanıp geçen seferki gibi yüzümü ezeceğini düşünüyorum ama Kane onu saçlarından tutup başını geriye çekiyor.

Preston'a ters ters bakar. "Onu bir daha tehdit edersen ciddi sorunlarımız olur. Ona zarar vermeyi aklından bile geçirme."

"Oh, yapacağım, ama sadece sana ihanet ederse. Şimdi, bırak gideyim. Bu acıttı."

Kane onu iterek serbest bırakıyor ve yanıma oturmaya geliyor. "Aldırma ona."

Deniyorum.

Ama yutkunurken bile çorba boğazıma takılıyor.

Kane'e cinsel ya da romantik anlamda ihanet etmiyorum ama daha önce onu kullanmak ya da buna teşebbüs etmek ihanet sayılır mı?

Preston korkutucu olsa da, beni asıl korkutan Kane.

Sakin ve soğukkanlı olabilir, ama biliyorum, biliyorum ki eğer çuvallarsam, beni sanki hiç var olmamışım gibi hayatından çıkaracak.

Bu da beni endişeden titretiyor.

Dolapta sakladığım çok fazla iskeletim varsa bu gerçekten yeni bir başlangıç mıdır?

DAHLIA

İşler değişti.

Üç hafta önce Kane'in kollarında uyuduğum ilk andan beri o farklıydı.

Noel'i ve Yeni Yılı çoğunlukla Preston ve Jude ile birlikte geçirdik. Tatil dönemlerini pek sevmem ama bu sefer farklı hissettim. Çünkü Kane vardı ama aynı zamanda Vi için kutlama yapma ihtiyacı hissettim.

Bu kutlamaları her zaman ciddiye alır, 'normal' bir aile gibi kutlamamız ve süslemekte aşırıya kaçtığı küçük Noel ağacını dikmemiz konusunda ısrar ederdi. Bu yıl onsuz kendimi boş hissettim ama en azından Kane vardı.

Son birkaç haftadır değişiyor.

İnce ve kademeli bir şekilde oldu, ama kalp çarpıntılarıyla fark ediliyor. Ona uzun süre dokunmamdan hâlâ hoşlanmıyor ama ellerimi çekmekte o kadar da acele etmiyor.

Bütün geceyi her şey ve hiçbir şey hakkında konuşarak geçirdik. Ona tüm çocukluğumu ve Vi ve ben hayatta kalabilelim diye yaşadığım tüm boktan şeyleri anlattım - ama aynı zamanda iyi şeyleri de anlattım.

Bu konuyu açmamın bir nedeni de onun da kendi çocukluğundan derinlemesine bahsetmesi umuduydu, ancak bunu nadiren yapıyor ve bu olduğunda da genellikle duygusuz oluyor.

Kane beni içeri almış olabilir ama duvarları hâlâ dimdik ayakta. Tamamen ve tamamen yıkılmaz.

Ama şikayet etmiyorum.

Bunca zamandır, Kane'in sadece seks sırasında -anlık olarak- kontrolünü kaybettiğini hissettim. Ama son zamanlarda, beni becermese bile bunu yaptığına dair işaretler görebiliyorum.

Titiz bir piçtir ve eşyalarımı ortalıkta bırakmamdan nefret eder. Ayrıca sessizce yemek pişirmek ve hiç müzik dinlememek gibi tuhaf tuhafıkları var. Aynı şeyi evindeki spor salonunda çalışırken de yapıyor; hoparlör ya da kulaklık kullanmıyor. Bunu sorduğumda şöyle dedi

Bu zamanı düşünmek için kullanıyor ve düşüncelerine engel olduğu için müzik ya da sesli herhangi bir şey dinlemiyor.

Kane ayrıca erken kalkıyor ve her zaman antrenmana ilk gelen oyuncu oluyor.

Ama beni peşinden sürüklemiyor ve özellikle de önceki gece Vi'yi ziyaret etmişsem, sık sık biraz daha uyumamı söylüyor.

Artık bütün geceyi başucunda geçiremediğim için kendimi suçlu hissetmeye başladım. Birkaç saat kalmaya çalışıyorum ve ona güncel bilgiler veriyorum - çoğunlukla Kane ile ilgili - ama bunun yeterli olmadığını hissediyorum.

Gündüzlerim iş ve okulla meşgul, gecelerim ise... eğer Kane tarafından en iğrenç, en sapkın şekillerde kovalanmıyor ve sikilmiyorsam, ya takım arkadaşlarıyla dışarı çıkıyoruz ya bir film için sarılıyoruz ya da internette bulduğum en rastgele şeyleri pişiriyoruz.

Ya da o yemek yapıyor ve ben en işe yaramaz yardımcı gibi etrafta dikiliyorum. Ve hafta sonları, annesiyle vakit geçirmemiz için ısrar ediyorum-

hoşlanmadığı bir şey, bu yüzden homurdanıyor ve genel bir pislik gibi davranıyor. Ancak, dün ailesinin evine gittiğimizde, Helena ve ben koi balıklarını beslerken ve onlarla konuşurken çoğunlukla sessizdi ve şifreli bir ifadeyle onları izledi.

Sonra babasıyla görüşmek için yanımızdan ayrıldı. Ne konuşuldu bilmiyorum ama sonrasında Kane'in yüzünde yenilmiş ama rahatlamış bir gülümseme vardı. Grant evden hışımına çıkarken bana sadece gözlerini dikti.

Dün gecedan beri Kane daha rahat. Beni o kadar sert becerdi ki çılgık atıyordum ve bu sabah kafası bacaklarımın arasındayken uyandım. Gelmiş geçmiş en iyi sabah.

Ayrıca eşyalarımı onun dairesine taşımam gerektiğini söyledi, bu söz karşısında nutkum tutuldu.

Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda sadece Megan'ı kontrol etmek ve kıyafet almak için yurda uğradım. Aslında zaten birlikte yaşıyorduk ama bunu resmileştirmek farklı bir şey.

Buna hazır olduğumdan emin değilim.

Ya işler yolunda gitmezse ve beni kovarsa? Bu benim en kötü kabusum.

"Go Price!!"

Megan Ryder'ın soyadını haykırırken dikkatim şimdiki zamana geri dönüyor, ardından rakibini kontrol edip pakı kapıp gol attığında yüksek sesle alkışlanıyor. Sonra sopasını bize doğru kaldırıyor.

"AMAN TANRIM!" Omuzlarımı sarsıyor ve sonra bana sarılıyor. "Bunu gördün mü?"

"Herkes yaptı." Ona tekrar sarılırken gülümsüyorum.

"O inanılmaz!" Sesini alçaltıyor. "Bir porno yıldızı gibi sikişmesi dışında."

Şakayla karışık omzuna vurdum. Megan'ın da yurttan pek kalmadığını ve şu anda kendi isteğiyle bir hokey maçına gittiğini söyleyelim.

Kane ve Ryder sayesinde Vipers Arena'daki en iyi koltuklara sahibiz ve buraya geldiğimizden beri arkadaşım tüm kalabalığı heyecanlandırıyor. Bunu söyleyen Megan, eskiden Stanton Wolves'un ligdeki en güçlü takım olduğunu iddia ederdi.

"Çöpü kim içeri aldı?" Isabella duyabileceğimiz kadar yüksek sesle söylüyor.

Genellikle aile ve arkadaşlar için ayrılan en iyi koltuklara sahip olmanın en kötü yanı, Isabella ve adamlarıyla aynı alanı paylaşmak zorunda kalmaktır.

Arkadaşlarıyla arkamızda oturuyor ve maç boyunca saçma sapan konuşuyor.

Megan onu görmezden geliyor, hatta bazen Ryder diske tekrar dokunana kadar sessiz kalıyor.

Ben de onu görmezden gelecektim ama pisliklere hadlerini bildirmem gerekiyor.

Döndüm ve ona gülümsedim. O da ters ters baktı.

"Çeneni kapatabilir misin?" Alkışlar arasında bağıryorum. "Acılarınızı duyabiliyorum."

Yüzü buruşuyor, ben de ona bir öpücük konduruyorum ve kocaman sırıtıyorum.

Tekrar oyuna odaklanmak üzereyken, muhtemelen yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında olan yaşlı bir adamın bakışlarını yakalıyorum. Oturma alanının en uzak, en yüksek kısmında duruyor, iki eli de ceplerinde, sanki pisti tamamen görmek istiyormuş gibi.

Koyu gri takım elbisesi, çoğu insanın giydiği taraftar kıyafetleri ve hokey formaları arasında göze çarpıyor. Ve bakıyor. Hayır, bakıyor mu?

Ne oluyor be?

Onda bir vurdumduymazlık var. Kanımı donduran rahatsız edici bir varlık.

Sanki onu daha önce görmüş gibiyim. Ama nerede?

Bakışlarımı donuk yüz hatlarında gezdiriyorum ve sonra duruyorum. Gözleri.

Belirgin bir şekilde tanıdık geliyorlar.

"Neden bakıyorsun?" Megan formamı çekiştiriyor. "Bela aramaya gitme, D."

"Kim o?" diye sordum. "Jude ile akraba mı?"

"Evet. Bu Julian. Onun ağabeyi."

Oh. Demek Serena Osborn'un Vencor etkinliğinde aradığı Julian buydu. Kesinlikle organizasyondaki en iyi adamlardan biri.

Ama neden bana ters ters bakıyordu?

Onu daha önce bir yerde görmüş olabilir miyim? "Onu nereden tanıyorsun?" Megan'a soruyorum.

"Herkes biliyor. Callahan'ların milyarlarca dolarlık ilaç sektörü tekelinin yüzü o." Etrafımızı inceliyor ve sonra kulağıma fısıldıyor, "Bazı insanlar onun babasını erken emekliliğe zorladığını ve Callahan'lar arasında bir güç mücadelesi olduğunu söylüyor."

Arkama bir kez daha bakıyorum ve Julian'ın yanında Grant'ten başkasıyla çıkmadığını görüyorum.

Kalbim sıkışıyor ve Julian'a karşı mantıksız bir nefret geliştiriyorum. Grant Davenport'la arkadaş olan herkes benim bok listemdedir.

Kalabalığın tezahüratları beni maça geri döndürüyor. Megan elimi tutuyor ve Preston etkileyici bir takım oyununun ardından gol atarken zıplıyor.

Tüm dikkatim Kane'in üzerinde. Pistteyken en iyi haliyle görünüyor.

-Bir anlamda özgür. Hala kusursuz bir kontrolle oynuyor, ancak buzun üzerinde kendini bırakıyor ve savunma hatlarının içinde sonsuz bir teknik beceriyle süzülüyor.

Onu kendi halinde görmeye bayılıyorum.

Ekibi kurnazca ama kararlı bir şekilde yönetmesine bayılıyorum.

Takım arkadaşlarından birinin kötü olduğunu ne kadar çabuk fark ediyor ve sessiz bir destek sunuyor.

Kane, Preston Wolves'a karşı o berbat maçı oynadığında bile, antrenman sırasında bile bir mağlubiyet için asla diğerlerini suçlamaz. Preston'a neden her şeyi berbat ettiğini açıkça söylemediğini sorduğumda, basitçe "Aramızdaki bağ sadece bir oyundan daha güçlü" dedi.

Preston hakkında internette çok fazla konuşmamaya çalıştım. Ne? O hala düşmanca davranan bir piç ve ben de onun nefret kulübünün bir parçasıyım.

Yine de o kesinlikle bir hokey prensi. Bunu inkar edemem, özellikle de takım için çalışmaya başladığımdan beri.

Kane, Jude ve Preston'ın durdurulamaz bir üçlü olduğunu herkes söyleyebilir. Onlar zahmetsizce pasları kendi aralarında önceden olmadan yaparlar.

Diğer oyuncuların onlara ayak uydurmakta zorlandığı noktaya kadar iletişim.

Helena üçünün birlikte büyüdüğünü, bu nedenle birbirlerinin farkında olmalarının mantıklı olduğunu söyledi.

Ancak Jude'un agresif doğası beni hala ürkütüyor. Bazen Kane bile onu kontrol etmekte zorlanıyor.

Ayrıca ceza sahasına en çok o gönderiliyor. Şimdi olduğu gibi. Şans verilirse yine penaltı yaptıracak kafesteki bir hayvan gibi görünüyor.

Vipers, diğer takımın güç oyunu sırasında, özellikle Kane ve Preston sayesinde oyunda kalır. Jude geri döndükten kısa bir süre sonra oyunun bittiğini belirten bir zil sesi duyulur.

Kalabalık çıldırtıcı tezahüratlarla patlarken Megan ve ben zıplayıp bağırıyoruz. Takım galibiyeti kutlarken, Kane'in gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ona iki baş parmağımla onay verdim, sonra da giydiğim formayı göstermek için arkamı döndüm. Davenport. 19.

Tekrar baktığımda gülümsüyordu.

Tanrım. Gülümsemesine bayılıyorum.

Son zamanlarda daha sık çıkmasını seviyorum.

Bank alanını işaret ediyor ve "Aşağı gel." diyor.

Megan ciyaklıyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Maç diski onda!

Git!"

Hareketli kalabalığın yanından hızla geçip aşağı inerken bacaklarım titriyor.

dolambaçlı bir yoldan oyuncuların yedek kulübesine koşuyorum. Kane'e doğru acele ederken neredeyse düşüyordum ama o tam zamanında kayarak beni yakaladı.

Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doluyorum. Beni sonsuz bir rahatlıkla taşıyor ve buna bu kadar kolay alışıyor olmam beni şaşırtıyor.

Ona karşı savunmasız olmaya alışıyorum. Kimsenin göremediği yanlarımı görmesine izin vermeye.

Ve bu beni korkutuyor. Hem de çok.

Ama uzak duramam. İntikamımı almak için onu kullanamasam bile. İkisine de sahip olabileceğime inanmak istiyorum.

Onu.

Ve intikam.

Kaskını çıkarmış, kahverengi saç telleri yüzüne yapışmış. Saçlarını geriye doğru okşuyorum, tüm dünya tarafından kuşatıldığımızı tamamen unutarak.

"Harikaydın!" Dedim.

"Bu internette beni öveceğin anlamına mı geliyor, ColdAsKane?"

"Aman Tanrım. İkinci kişiliğimi nereden biliyorsun?"

"Tesadüf mü?"

"Şimdi, seni öldürmek zorundayım."

Gülüyor, sesi göğüs kafesimden geçip kalbimi deliyor. Ona daha sıkı sarılıyorum, kokusunda boğuluyorum ve nefeslerindeki her telaşı hissediyorum.

İşte böyle anlarda gerçek Kane'i *hissedebildiğimi* düşünüyorum. Çok iyi takındığı imajı ya da hayatını yönetmesine izin verdiği kontrolü değil.

Beni yanlış anlama. O kesinlikle seks sırasında canımı yakmaktan zevk alan bir sadist. Ama yine de bunu seviyorum. Bu anlamda uyumluyuz.

Sadece duygusal sadizmden hoşlanmıyorum ve son zamanlarda ilerleme kaydettiğimizi hissediyorum. Beni incitmiyor -en azından kasıtlı olarak- ve bir şeyden hoşlanmadığımı söylediğimde beni dinliyor.

Geçen gün, beni giyinik sikmesinden hoşlanmadığımı söyledim ve bir daha asla yapmadı.

Kane pakı eldivenine sildi ve sonra bana uzattı. "Senin için."

"Gerçekten mi? Alabilir miyim?"

"Kaptan yapabileceğinizi söylüyor."

"Teşekkür ederim!" Kırmızı ruj izi bırakarak yanağından öpüyorum. En sevdiği.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin." Kane saçlarımı yumrukladı ve dudaklarımı yaladı. Tüm kampüsün, ligin ve kalabalığın önünde.

Beni öpmesine izin verirken bile boynumda bir kızarıklık belirliyor. Her zaman başkalarının ne düşündüğünü önemsemediğime inanırdım, ama Kane herkesin içinde hak iddia ederken, kendimi açıkta hissediyorum.

Ama aynı zamanda gerçeküstü bir dünyada kaybolmuş.

Oyuncuların yuhalamalarını ve ıslıklarını duyabiliyorum. Kalabalığın tezahüratlarını ve fısıltılarını duyabiliyorum ama odaklanabildiğim tek şey Kane.

O kadar göz kamaştırıcı, o kadar tanrısal, o kadar karşı konulmaz ki, elimde değil.

Farklı dünyalardan geliyor olmamız umurumda değil. Dokunmamam gereken bir şeye uzanıyormuşum.

Vi, amaçsız bir yıldızın asla güneşe yaklaşmaması gerektiğini, yoksa çarpıp yanacağını söylerdi.

Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. O beni tüketiyor.

Ona izin veriyorum.

Sonunda pişman olsam bile.

Sonunda Hunter'ın DNA'sını almayı başardım.

Çünkü maçtan sonra dikkatini vermediği bir sırada su şişesini çaldım ve aynı seviyeye kadar boşalttığım benzer bir şişeyle değiştirdim.

Ve bundan kurtulmamın tek nedeni de
Kazan.

Ekip kasabanın barlarından birinde parti verdiğiinden, Kane'e laboratuvar da son dakika testini bitirip gitmem gerektiğini söyledi.

İfadesine bakılırsa bundan hoşlanmamıştı ama etrafı diğerleriyle çevriliyken sıvışmayı başardım.

Ekstraksiyon için birkaç saat harcıyorum, sonra numuneyi kaydediyorum ve bir sonraki adıma geçebilmek için kimsenin dokunmaması için not alıyorum.

Şimdi devam etmek mümkün ama saat gece yarısına yaklaştı ve Kane son on beş dakika içinde beni iki kez aradı.

Yakında beni almaya gelecek ve ne yaptığının kokusunu almasına izin veremem.

Yarın, amplifikasyonu bitireceğim ve hareket etmeye çalışacağım- Sessizlikte bir gıcırta sesi yankılanıyor.

Hala gidiyorum.

Beyaz steril laboratuvar daha büyük ve daha baskıcı hissettiriyor. Bu saatte kim gelir ki?

"Kane?" Kapıya doğru giderken sordum.

Kapı otomatik olarak açılır ve içeri takım elbiseli iki adam girer. Bu geceki takım elbiselerin aynısı.

Grant Davenport ve Julian Callahan.

Kanım donuyor ve oda onların varlığıyla küçülüyor gibi görünüyor.

Yakından bakıldığında, Julian daha rahatsız edici. Özel dikim gri takım elbisesi içinde hareketsiz duruyor, keskin hatları zayıf bedenini kesiyor. Çene yapısında acımasız bir keskinlik var, bu keskinlik cilalı, neredeyse zahmetsiz bir sofistikelikle yumuşatılmış. Jude'un kiyle aynı renkteki koyu kahverengi gözleri

Aynı yırtıcı odaklanma, tenime bastırılmış soğuk bir bıçak gibi hissettiren sessiz, hesaplayıcı bir yoğunlukla beni tarıyor.

"Merhaba Dahlia," diyor Grant o sakın, duygusuz sesiyle. Kane duygusuz olduğunda böyle ses çıkarıyor. Ona ulaşamadığım zaman. Ama Grant'in sesi daha rahatsız edici.

Elimi laboratuvar önlüğüme siliyorum ve soğukkanlılığımı koruyorum. "Sizin için ne yapabilirim? Gerçi bu saatte bir laboratuvarda neye ihtiyacınız olduğundan emin değilim."

"Ekibimiz hakkında casusluk yaparak yeterince şey yapıyorsun," diye kesik bir sesle konuşuyor Julian ton.

"Casus mu?" Şaşkınlıkla sordum.

Julian laboratuvarı işaret ediyor. "Tüm DNA testleri bunun için değil mi? Değil mi?"

Oyuncularımızın genetiğini araştırmak ve muhtemelen bu bilgileri atletik takviyeler üretmek için kullanmak üzere DNA'larını çıkarmak için size yeterince ödeme yapan bir ilaç şirketi var mı? Ya da belki onları hedef almak için? Kendi güvenliğinizi için ikincisi olmasa iyi olur."

Ağzım açık kaldı.

DNA testlerini nereden biliyorlardı? Bir süredir biliyorlardı da ne için gizli tuttular? Bu aşamada neden benimle bu konuda yüzleşıyorlar?

"Şimdi, Julian." Grant onun omzunu sıkar. "Dahlia *o kadar* da sofistike değil. Yaptığı DNA testleri sadece adli tıpla ilgili, yani sadece küçük bir Sherlock gibi davranıyor, hepsi bu."

Yutkunuyorum.

Duvarlar beni hapsediyormuş gibi hissediyorum, beyaz renkleri bir göz bağını andırıyor.

Bana zarar verecekler.

Bunu hissediyorum.

Derinlerde.

Güneşe çok yaklaşınca böyle oluyor.

"Bu durumda," diyor Julian. "Neyi araştırıyorsun?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." O kadar sabit bir sesle konuşuyorum ki tanıyamıyorum.

"Bayan Thorne." Julian yavaş adımlarla bana doğru yürüyor, sonra birkaç adım ötede duruyor, sesi ve gözleri beni olduğum yere mıhlıyor. "Ailem ilaç ve tıp endüstrilerine hükmediyor, büyük tıbbi kompleksler ve son teknoloji araştırma laboratuvarları işletiyor. İlaç geliştirme, sağlık hizmetlerinde inovasyon ve tıbbi teknoloji alanlarında kilit oyuncularız. Sayısız bireyin tedavisini ve sağlığını etkileyen patentlere sahibiz. Biliyorum ki

laboratuvarlarımızda gerçekleşen her bir araştırma, test ve hatta tesadüfi bulguların kaydını tutuyoruz. Bu da dahil. Özellikle de kardeşimin DNA'sı işin içine girdiğinde. Yani neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz ve tek parça halinde ayrılmak istiyorsanız bana nedenini söyleyeceksiniz."

Tüylerim diken diken oluyor ve aklımdaki tek düşünce kaçmak.

Buradan olabildiğince uzağa git.

Tanrım. Baktan genlerden bahsediyoruz.

Julian kardeşi gibi fiziksel olarak agresif olmayabilir ama aynı derecede düşmanca davranıyor.

Bir silah çıkarıp beni iki gözümün ortasından vuracakmış gibi hissediyorum.

Grant duvara yaslanırken, "Söyle ona Dahlia," diyor. "Adli tıpla ilgili, değil mi? Muhtemelen üvey kardeşinin son davasıyla ilgili? Violet Winters, yanlış hatırlamıyorsam. Dedektif Collins ne demişti? Doğru, tırnaklarının altında insan derisi izleri bulmuşlar ama tanımlayamamışlar. Bununla birlikte, saldırganın yerini belirlemek için kullanılabilecek tek kanıt işe yaramaz. Siz sadece polisin başaramadığını yapmaya çalışıyorsunuz."

Oda dönüyor.

Başım ağrıyor.

Ve sanki tavan kırılıp beni ezecekmiş gibi hissediyorum. O biliyor. *Her şeyi biliyor.*

Dedektifle doğrudan temas halinde. Grant'in cebindeyse hiç şaşırmam.

"Neden?" kelimesi fısıltıyla dökülür. "Neden ne?" Grant sorar.

"Neden şimdiye kadar bekledin? Sen... belli ki ne yaptığımı biliyordun."

"Julian yaptığınız ilk DNA testinden sonra ölmenizi istedi, ancak hiçbir rakip şirketle iletişim kurmadığınız ve sadece onları başka bir DNA örneğiyle karşılaştırıyor gibi görüldüğünüz için, ondan bekleyip bunun nereye gittiğini görmesini istedim. Özellikle de oğlumun sizi korumakta ısrar etmesine neden olacak kadar ilginç görüldüğünüz için." Grant bana doğru ilerledi ve Julian'ın yanında durdu. "Geriye dönüp baktığımda, sinir bozucu bir soruna dönüşmeden önce seni ortadan kaldırmalıyım."

Julian Grant'e, "Bu işi sana bırakıyorum," der. "Onun tüm Callahan mülklerinden men edilmesini istiyorum. Hastane de dahil."

"Kız kardeşim hastanede!"

"Artık değil," diyor ve çıkıp gidiyor.

"Ne demek istiyorsun?" Bağırıyorum, tüm soğukkanlılığım kayboluyor.

"Kız kardeşime ne yaptın?"

"Hiçbir şey," diyor Grant.

"Şimdilik." "Eğer kız kardeşime zarar verirsen, ben-"

Grant gülümseyerek sözümü kesiyor: "Ne halt edersen et," diyor. "Kız kardeşini binlerce kez öldürsem bile bana dokunamazsın. Senin gibi insanlar bırakın bize dokunmaya çalışmayı, benim gibilerin yüzüne bile *bakmamalı*."

Yanağımın içini o kadar sert ısıyorum ki, dilimde metalik bir tang pathıyor. Kane'le uğraşırken öğrendiğim bir şey varsa, o da duyguların ve öfke nöbetlerinin onu korkutmadığıdır.

Ben de derin bir nefes aldım. "Bir şey istiyorsun, değil mi?" "İstiyorum."

"Ne oldu?"

"Kane'den ayrılmanı ve onu bunun gerçek olduğuna inandırmanı istiyorum. Ona ve takım arkadaşlarına nasıl DNA testi yaptığını anlatacağım. Ayrıca ona sadece gücünü ve nüfuzunu küçük soruşturmanız için kullanmak üzere yaklaştığınızı söyleyeceğim. Seninle yüzleştğinde, mazeret sunma. Onu hiç önemsemediğini söylemelisin. Onun tek değerinin soyadının sağladığı güç olduğunu. Sana karşı olan tüm bağlarını ve idealist duygularını koparmanı istiyorum. Duygularını kırmanı istiyorum ki ilişkilerden ve aptalca aşktan nefret etsin."

Tüm vücudumu bir titreme kaplıyor ve gözlerimden öfke yaşları akıyor. "Bunu ona neden yapıyorsun? Onu yeterince incitmedin mi?"

"Onu incitmek mi?" Başını yana eğiyor. "Ona asla *zarar vermedim*. Onu zayıf duygularının küllerinden inşa ettim. Oğlum eskiden Davenport imparatorluğunun mükemmel varisiydi. Hatta bana karşı bir darbe planlıyordu. İki yıl boyunca sabırlı ve metodik bir şekilde yöneticileri dönüştürdü ve şirketteki etki alanını genişletti. O kadar ince ve zeki ki ben bile fark etmedim. Kane planının tetiğini çekmek için yılsonunda Kurucu üye olmayı bekliyordu ama o aptal ne yaptı biliyor musunuz? Seni rahat bırakırsam hırsından vazgeçmeyi teklif etti."

Bir adım geri atıyorum, kulaklarım çınlıyor. Kane... benim için babasının imparatorluğunu ele geçirmekten vaz mı geçti?

Hayır, bu doğru olamaz. Kane bunu yapacak bir tip değil...
Düşüncelerim son zamanlardaki ince değişiklikleri hatırlayınca
dağılıyor. Gözlerindeki bakış.

Babasıyla son kez görüştükten sonra nasıl görüldüğünü.

Rahatlama.

Aman Tanrım.

"Benim mükemmel oğlumu lanet bir zayıflığa dönüştürdün." Grant'in
sesi sertleşir. "Yıllarca verdiğim emeği sadece var olarak mahvettin."

"Zor iş mi? Onu istismar ettin, seni hasta canavar!"

"Söylediklerimi yapmak için bir günün var," diyor sakın bir sesle. "Eğer
benim bu işe karıştığımı öğrenirse, kız kardeşin ölür. Görevi başarıyla
tamamlarsan, Doğu Yakası'ndan kaybolmanı ve kız kardeşinle yeniden bir
araya gelmeni sağlayacağım. Hatta sana ona gerçekten ne olduğunu bile
söyleyebilirim. Akıllı ol."

Laboratuvardan çıkarken dudaklarımdan bir
hıçkırık dökülüyor. Dünya etrafımda parçalara
ayrılıyor.

Vi.

Kane.

İkisi de parmaklarımdan arasından kum gibi kayıp gidiyor.

Önemseydiğim her şey yok oluyor ve ben bunu
durduramıyorum. Yere düşüp çılgılık atıyorum.

KANE

Dahlia yanımdan kaybolduğundan beri gerginim.

Boğazıma bir ilmik gibi sarılmış, telefonlarıma cevap vermedikçe daha da sıkılaştan bir rahatsızlık var.

Ya da mesajlar.

Tüm hız sınırlarını aşarak laboratuvara gidiyorum.

Oraya vardığımda burası terk edilmiş gibi geliyor. Buz gibi rüzgâr en yakın ağacın çıplak dallarını uçuruyor.

Sinsi bir saldırı bekliyormuş gibi etrafımı incelerken adımlarım dikkatli.

Bu hissi yaşamayalı uzun zaman olmuştu; rahatsız edici gerçeklik üzerime üzerime geliyordu. Pusuda bekleyen, izleyen, beni ateşe vermeyi planlayan görünmez gözler.

Boş otoparkın ortasında duruyorum ama gölgelerin yayıldığını, takip ettiğini ve çoğaldığını görebiliyorum.

Son birkaç yıldır, bu korku hissini yaşamayı bıraktım. Bilinmeyenden. Bir sonraki görevden. Preston'ı bir çukurda ölü bulup bulamayacağımızdan.

Çünkü hayatımın kontrolünü elime aldım. Grant'i devirmek, yönetimi ele geçirmek ve Vencor'u kendi tercihlerime göre şekillendirmek için bir planım vardı. *Benim* yolumla.

Çok yaklaştım. Çok
yaklaştım. Bir yıl daha.

Hayır, bu noktada sadece aylar, bütün bir yıl bile değil.

Geri sayım fikri tüm korku duygularımı kaybetmeme neden oldu. Grant'in ne yaptığı önemli değildi, çünkü yedek planlarım vardı. Bana istediği kadar işkence edebilirdi ama ben onun yöntemlerine karşı hissizleşmiştim. Ne yaparsa yapsın, bunun onun çöküşüyle sonuçlanacağını biliyordum.

Kurşun geçirmez bir planla üstünlüğü ele geçirdiğimi biliyordum.

Gelecek benimdi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Amcam haklıydı. Makinenin bir dişlisi olmaya geri döndüm.

Rolümü bir satranç ustasından Grant'in tahtasındaki bir piyona indirgedim.

Evet, tekrar ayağa kalkabilirim ve kalkacağım da ama bu daha fazla zaman ve çaba gerektirecek. Artık Grant neler yapabileceğimi bildiğine göre, her fırsatta beni bekliyor olacak.

Geçtiğimiz hafta boyunca, bu belirsiz çöküşü önlemek için neleri farklı yapabileceğimi düşündüm.

Ama aynı sonuca varmaya devam ediyorum. Dahlia'yla tanışmamak dışında hiçbir şey değiştirilemezdi.

Ve eğer amcamın aptal dediği o pervasız yanım zamanda geriye gidebilseydi, yine de onunla tanışmak için ısrar ederdi.

Laboratuvara giriyorum, adımlarım ağır, ama bunun nedeni kaybettiklerim ya da sezon sonunda ne olabileceğim değil.

Pek sayılmaz.

Bitirmesi gereken ani projeyi açıkladığından beri göğüs kafesimin arkasında gizlenen o tedirginlik.

Bu akşamki maçın ardından onu tüm dünyanın görmesi için sahiplendikten sonra, sahip olduğumuz şeyi bir adım öteye taşımak için duyduğu hevesi hissettim.

Daha derine
inin. Geçmiş
gömün.
Geçmiş
unutun.

Geçmiş paramparça et ki bir daha kana bulanmış parçalarını görmesin.

Ama şu anda bir şeyler ters gidiyor.

Çalışma alanına adımımı attığımda parlak beyaz ışıklar titriyor. Soğuk ve steril havada keskin bir antiseptik ve kimyasal kokusu var.

Floresan ışıklar yukarıda hafifçe vızıldıyor ve her şeyin üzerine sert bir parlaklık yayıyor. Dahlia'yı buradan almak için sık sık erken gelir ve bir süre gölgede kalarak onu kendi ortamında görmenin keyfini çıkarırım.

Tıp okumayı sadece kız kardeşi için seçtiğini söyledi ama Dahlia yaptığı işte tam bir dahi. Çok çalışkan ve biraz da inek. En niş, bilinmeyen ve tamamen duyulmamış bilimsel araştırmalar konusunda heyecanlanıyor ve saatlerce bunun ne kadar önemli olduğu hakkında konuşabiliyor.

Ancak şu anda, belirsiz bir grubun şarkısını mırıldanırken etrafta dolaştığına dair hiçbir iz yok.

Onu bininci kez aramak üzereydim ama parmaklarım telefonda durakladı.

Dahlia köşede kendi üzerine kıvrılmış, etrafını saran sert, geniş yüzeylerin aksine küçük ve kırılğan.

Kolları dizlerine sıkıca sarılmış, yüzü gömülü, dünyadan saklanıyor.

İçinden hafif bir titreme geçiyor, zar zor fark ediliyor. Titrek nefeslerinin sesi, makinelerin sessiz uğultusundan daha yüksek, odanın durgunluğunu kesiyor.

Saçları öne doğru dökülüyor, karmakarışık bir dağınıklık yüzünü gizliyor ama bu halini tanıyorum.

Sıkıntılı olduğunda ya da bir kabus gördüğünde kendini bu şekilde koruyor.

Dikkatle ona doğru ilerliyorum, ayak seslerimin keskin yankısı steril duvarlarda yankılanıyor.

Sesi duyunca vücudundaki gerginliğin artmasından nefret ediyorum ama sanki karanlığın onu yutmasını bekliyormuş gibi başını kaldırıp bakmıyor.

"Dahlia...?"

Yanıt yok.

Önünde çömelip bileğini kavriyorum, sonra yavaşça bırakıyorum.

Direnmiyor, sanki içindeki mücadele bitmiş gibi.

Yüzünü kaldırdığımda parmaklarım geriliyor.

Gözleri nemle dolmuş ve tüm yaramazlığı gitmiş. Sessiz bir kahverengi, renksiz.

Hayır. Cansız.

Gözyaşları kırmızı yanaklarından aşağı süzülerek çenesine yapışıyor, ardından önlüğünün altındaki formasına kayarak maviyi daha koyu bir renge boyuyor.

Seks sırasındaki gözyaşları beni tahrik ederken, bunlar beni öldürüyor. Ağlamasından hoşlanmıyorum. Çünkü nadiren ağlar.

"Ne oldu?" Yanağını okşayıp nemini siliyorum. "Kim yaptı bunu?"

Dudakları titriyor ve taze gözyaşları fişkırlarak parmaklarımı ıslatıyor.

İki elimle yüzünü kavradım. "Bana bunu kimin yaptığını söyle ki onları bitirebileyim."

"Kane..." Sesi alçak, zayıf, zar zor duyuluyor.

Bu onun yapacağı bir şey *değil*. Onunla uğraşmayı kim başardı? Gözyaşlarını tekrar sildim. "Ben buradayım. Konuş benimle."

"I..." Sesi burnunu çekerek kesiliyor.

"Ne oldu?"

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve başını sallıyor. Dahlia her zaman duvarlarının yüksek olduğunu söylerdi ama onunkiler de aynı derecede yüksek. Son zamanlarda benim yanımda gardını almadan hareket etmeye başladı.

Ama şu anda o duvarların yükseldiğini, kalınlaştığını ve beni dışarı ittiğini hissediyorum.

Ayağa kalktı ve ellerimi indirmem için beni zorladı.

Dahlia kollarıyla yüzünü siliyor. "Çok aptalca, gerçekten. Aklıma Vi geldi."

Ben de ayağa kalkıyorum ve onu yakından izliyorum, ama yüzü düşüncelerini kilit altında tutarak kayıtsız kalıyor.

Eşyalarını sakladığı yere doğru yürüyor, omuzları kamburlaşmış ve sırtı gerginlikle dolmuş.

Öfkemi zar zor bastırarak takip ediyorum. "Durup dururken mi?"

"Hiç beklenmedik bir şey değil." Dolabını açıyor ve eşyalarını bir çantaya atmaya başlıyor. "Bunu uzun zamandır biliyordum ama yüzleşmeyi reddettim. Saldırıdan bu yana üç aydan fazla zaman geçti. Komada geçirdiği her gün tekrar uyanma şansını azaltıyor. Zihinsel aktivitesi azalıyor ve doktor bana umudumu kesmemi ve parmakları her seğirdiğinde heyecanlanmayı bırakmamı söyledi. Bu istemsiz. Refleksif. Hiçbir anlamı yok. Beklentilerimi düşürmeliyim. Az önce çok korkutucu ama gerçekçi bir düşünceye kapıldım: Bir daha asla... kız kardeşimle konuşamayabilirim."

Duvara yaslanıyorum, gözlerinde yaşlar toplanıp elinin tersiyle silerken işaret parmağım seğiriyor.

Hayatımda başkalarını teselli edemediğim için pişmanlık duyduğum tek an bu.

Benim ve Jude'un Preston'a yemek ve ilaç verirken tekmeleme ve vurma yönteminin normal insanlar için teselli sayılacağından şüpheliyim.

"Zafer gecenizde bu kadar kasvetli olduğum için özür dilerim." Bana bakarken gülümsüyor. "İnternette amigo kız olarak bunu telafi edeceğim."

"Bu önemli değil. Kız kardeşini görmek ister misin?" Başını sallıyor.

"Yemeğe ne dersin? Sana bir şeyler pişirebilirim. Belki en sevdiğin makarnayı?"

Başka bir sallama.

Sikeyim. Yemek, nasıl doğru yapılacağını bildiğim tek yumuşak şey.

"O zaman ne istiyorsun Dahlia? Bana söylemediğin sürece bilmiyorum."

Ceketimin altından yanlarımı tutuyor, tırnakları tişörtüme batıyor. Başını kaldırıp bana baktığında yüz hatları yumuşuyor ve yüzünde bir parıltı belirliyor. "Balık yemek istiyorum."

"Balık mı?"

"Uh-huh."

"Bu saatte bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum." "Burada değil. Maine'de."

"Maine mi?"

"Evet."

"Maine altı saatlik yoldan daha uzak."

Surat asıyor. "Bu bir hayır mı?"

"Birdenbire neden Maine oldu?"

"Memleketimi tekrar görmek istiyorum. Benimle gelebilir misin?"

Bu sorunun tek bir cevabı var.

Özellikle de bana daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklıkla bakarken. Belki biraz da korku var ama bunu anlıyorum.

Muhtemelen bir daha Maine'e adım atamayacağını düşünmüştür.

Ailesinin ölüm görüntülerini izledim. İzlerken, bunun olmasını asla istemediğini mırıldandığını duydum.

İçten içe onların ölümünden kendini sorumlu tuttuğunu biliyorum, muhtemelen bu yüzden Maine'e geri dönmedi.

Ama şu anda iyileşmek istiyor ve ben de bu yolculuğun bir parçası olacağım.

Benim ve Dahlia'nın yolculuk anlayışı tamamen farklı. Benim için sadece araba kullanmak ve varış noktasına ulaşmak.

Dahlia için mi?

En hafif tabiriyle tuhaf bir deneyim.

Arabayı atıştırmalıklarla doldurdu, iğrenç bir şekilde yüksek sesle müzik açtı ve şarkı söyleyip durdu.

Görünüşe göre dikkatimizin dağılmaması için ikimizin de telefonlarımızı kapatmamız gerekiyor. Bunu yapmaya devam etti ve telefonları torpido gözüne kilitledi, böylece 'geride bıraktığımız herhangi bir şey için endişelenmemize' gerek kalmadı.

"Bu inanılmazdı! Phew." Şarkı sona ererken sırtıyor. "Belki radyo bunu tekrarlar."

"Umarım öyle değildir. İlk seferinde bunu duymak acı vericiydi."

"Kaba!" Omzuma vurdu. "En sevdiğin şarkı hangisi? Bakalım sesiniz nasıl Bay Kaptan."

"Benim yok." Yola odaklanıyorum, sabahın ilk ışıkları gökyüzünü koyu bir eflatuna boyuyor.

"Asla olmaz." DJ arka planda konuşurken sesi kısıyor. "Çok fazla müzik dinlemediğini söylediğini biliyorum ama bir şeyler dinlemelisin. Enstrümantal olabilir mi? Klasik ya da caz ya da havalı tema müzikleri gibi?"

"Pek sayılmaz. Dikkat dağıtıcı."

Ağzını sakızlarla doldururken bana doğru yanlamasına oturuyor. "Uzaylı gibisin. Dur bakalım. En sevdiğin filme ne dersin?"

"Belki *Oyun*?"

"Onun ne olduğunu bile bilmiyorum. Benimki

Çılgılık." Gülüyorum. "Ne kadar klişe."

"En azından hangi film olduğunu biliyorsun, senin gösterişli seçiminin aksine."

"Gösterişçi mi?"

"Evet." Ağzıma birkaç sakız tıktırdı. "Şeker bile yemiyorsun. Ne kadar gösterişçi, havalı bir çocuksun."

İğrenç şeyleri çiğniyorum, aşırı tatlılıkları tat alma tomurcuklarımı dolduruyor. "Ben bir sporcuyum. Diyetimize dikkat etmeliyiz, Bayan Tıp Binbaşısı."

"Arada bir sorun olmaz. Eminim çocukluğundan beri tatlı bir şey yememiştir."

"Tadına hayran değilim." "O

zaman neyin hayranısın?"

"Sikişmek, kovalamak, boğmak, vurmak, ısırarak. Genel olarak sert seks."

Dahlia'nın yüzünü kırmızı bir kızarıklık kaplıyor ve ağzındaki şeker parçası boğazına kaçıyor.

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Orada iyi

misin?" "Bunu bilerek yaptın, pislik."

"Ben sadece masumane bir şekilde sorunuzu yanıtlıyordum."

"Senin masum bir yanın yok." Ayağıyla beni dürtüyor, sonra ayağını kucağıma koyuyor. "Sert seksi her zaman sevdin mi?"

"Sanırım."

"Peki... benden önce kaç kurbanınız vardı?"

"Kurbanlar mı?"

"Kovaladığınız kadınlar."

"Senden önce hiçbir kadının peşinden
koşmadım." "Sen...kovalamadın mı?"

"Böylesine sert bir sapkınlıkla uyumlu birini bulmak sandığınızdan daha zor. Ayrıca, sen hayatıma buldozerle girene kadar gerçek bir dürtü hissetmedim."

"Vay canına. Yani bu benim hatam mı?"

"Evet." Elimini kucağımdaki bacağına doladım. "Kışkırttığın canavarın sorumluluğunu alacaksın."

"Bazıları canavarın her zaman orada olduğunu iddia edebilir. Bazıları derken beni kastediyorum."

"Belki, ama büyüü bozan sensin."

"Yani sen de benim için büyüü bozdun, sanırım ödeştik." "Ben mi?"

"Evet." Yanağıma okşuyor. "Sana kadar bu tür seksi sevdiğimi bilmiyordum. Ahlakımdan şüphe etmeme ve terapiyi düşünmeme neden oldu ama artık kendimi kabul ediyorum."

Bacağını sıkıca kavıyorum. "Olması gerektiği gibi."

"Aman Tanrım, bu şarkıya bayılıyorum!" Sesi yükseltiyor ve tekrar şarkı söylemeye başlıyor, utanmazca yüksek sesle ve elindeki çantadan şekerli şeyleri bana yedirmeye çalışıyor.

Ancak Maine'e vardığımızda neşeli ruh hali yavaş yavaş kayboluyor. Sahil kenarındaki küçük bir kasabadaki eski adresinin önünde durduğumda korkunç bir sessizliğe dönüşüyor.

Ev su kenarında sessizce oturuyor, silueti sabahın ilk ışıklarına karşı çerçevelenmiş. Küçük, alışkın olduğum geniş malikânelere hiç benzemiyor ama bakımlı. Ön bahçeyi sınırlayan beyaz çit yeni boyanmış, düz ve sağlam, ancak tuzlu hava yüzünden biraz yıpranmış ve birkaç kat karla kaplanmış.

Arka planda okyanus mırıldanıyor, hemen arkasında kıyıya vuran dalgaların belli belirsiz sesi duyuluyor. Hava serin, tuzlu su ve sabah çiynin kokusunu taşıyor.

Bir çift evden dışarı adım atıyor, çocukları önlerinde zıplayıp ayaklarıyla karı tekmelerken sessizlikte yumuşak kahkahaları yükseliyor. Ebeveynler yarı gülerken yarı azarlarken çocuğun kıkırdamaları havayı kesiyor.

Sahne sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi yersiz hissettiriyor. Her şeyin basit olduğu bir dünyadan.

Dahlia'nın dünyası.

Her şey sona ermeden önceki hayatı bu olmalı.

Onları izlerken onu izliyorum, gözleri sulanmış, elleri bir paket cipsin etrafında titriyor.

Bu sefer, elini zihnime alırken tereddüt etmiyorum. Titriyor ve sanırım hareketsiz kalmadan önce sertleştiğini hissediyorum.

"Bu seni üzüyor mu?" Ben soruyorum.

"Tam tersine. Evin çok sevilmesi ve bakımlı olması beni rahatlatıyor. Annem ve babam bunu görseler çok mutlu olurlardı." Sırıttıyor. "Hey, Kane?"

"Hmm?"

"Okyanus kenarına gidelim."

"Hava bu kadar soğukken mi?"

"Bu en iyisi! İnsanların sahil kasabalarının kışın iç karartıcı olduğunu söylediğini biliyorum ama burası bir peri masalı gibi. İnanın bana."

"Şüphelerim var."

Sadece gülüyor ve beni arabadan dışarı sürüklüyor. Hatırladığını söylediği kayalık bir patikada yürüyoruz, ama anlaşılan hafızası onu yanıltmış.

Kaybolmak için gülünç derecede buzlu bir hava var ama Dahlia sadece gülüyor ve bunun keşif için mükemmel olduğunu söylüyor.

Sonunda masmavi okyanusa bakan karla kaplı büyük bir kayanın zirvesine doğru yürüyüşe çıkıyoruz. Buradaki renkler soğuk-beyaz, lacivert ve affetmeyen gri.

Dahlia aşağıdaki şiddetli dalgalara bakıyor, ellerini iki yana açıyor ve avazı çıktığı kadar bağıyor: "Anne! Baba! Ben geldim!"

Uzun kahverengi saçları arkasında uçuşurken sesinin yankısı rüzgâr tarafından yutuluyor. Bir tanrıça gibi görünüyor.

"Daha önce gelmediğim için özür dilerim! Harika şeyler yapıyorum. Benimle çok gurur duyardın! Artık bir kız kardeşim var. Adı Violet ve gelmiş geçmiş en tatlı insan. Onu çok severdin."

Sesi kesiliyor ama arkasını dönüp elimi tutuyor ve beni yanına çekiyor. "Birini getirdim. Sen de onu severdin. Muhtemelen!"

"Muhtemelen mi?"

"Şşşt, bu yarı yarıya bir şans," diye fısıldıyor, sonra tekrar okyanusa bağırıyor, "O çok zengin, bana gülünç derecede pahalı kıyafetler alıyor ve hatta benim için yemek yapıyor. Bazen o kadar da kötü değil."

"Bazen mi?"

"Sadece sessiz kal. Bu seninle ilgili değil." Gözlerini dikeyyor ve sonra tekrar okyanusa gülümsüyor. "Artık benim için endişelenmene gerek yok. Küçük kızın artık bir yetişkin. Her şey için teşekkürler!"

Eli benimkinde titriyor ve ben onu sıkıyorum.

"Sence beni duydular mı?"

Kollarımı beline doladım. "Umarım bazen kötü olmadığımı söylediğin kısım değildir."

Kıkırdıyor. "Çok önemsizsin." "Sadece *bazen*."

Gülüyor, sesi çok hafif ve sevimli. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Bu tuhaf yolculukta bana eşlik ediyorsun."

Onu göğsüme doğru çekiyorum, işaret parmağımla çenesini kaldırıyorum ve donmuş dudaklarını öpüyorum. Aramızdan sıcaklık sızıyor ve o da beni öperken bana sarılıyor.

Vücudu benimkiyle bütünleşiyor, tırnakları ceketime batıyor ve çaresizce bırakmak istemiyormuş gibi hissediyor.

Dudaklarım onunkilerden ayrılıyor ve gülümsüyor. "Fakir insanların kasabasını gezmek ister misin?"

Size indirim yapacağım."

"Elbette."

Dahlia belli ki kasabanın çoğunu unutmuş ve birçok yer değişmiş. Ama yine de ne zaman tanıdık bir dükkân ya da ev görse heyecanlanıyor.

Uğruna onca yolu geldiği balık elimizde.

Ayrıca birçok balıkçının avladığı balıkları satın alıyoruz ve Dahlia bunları yerel restoranlara bağışlıyor. Sanırım babasının mesleğine sahip insanları onurlandırmanın bir yolu bu.

Bütün gün yerinde durmuyor, meşgul bir arı gibi bir yerden başka bir yere gidiyor. Sanki durup nefes almak istemiyor gibi.

Gün batımında, eli elimde arabaya doğru yürürken, küçük bir köprünün yanında tereddütle durdu.

"Ne? Ziyaret etmek istediğin başka bir yer mi var?"

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanırım babamın arkadaşını gördüm. Gidip merhaba diyeceğim."

"Tamam, gidelim."

"Sen git arabayı getir. Uzun sürmez. Ben burada olacağım."

"Tamam."

Gitmek üzereyim ama elimi bırakmıyor, parmakları elimin arkasına gömülüyor.

"Kane?"

"Öyle mi?"

"Hani hep senden nefret ettiğimi söylüyorum ya?" "Ne olmuş ona?"

"Bilmiyorum. Aslında. Senden gerçekten hoşlanıyorum." Sırıttıyor. "Hem *de çok*."

Göğüs kafesimin arkasında bir damla ısı yayılıyor ve babamın beni buza dönüştürmek için harcadığı tüm yılları eritiyor.

Dahlia'dan birkaç kelime duyunca içim ısındı.

Birkaç kelime ve sanki yeni bir insana dönüşmüş gibiyim. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum. Seni boğmak istemediğim zaman."

"Ne romantik." Gülümsüyor ama hüzünlü. "Bekliyor olacağım. Sen git."

Beni teredditle serbest bırakıyor ve arabaya ulaşmam yaklaşık beş dakika sürüyor.

Arabaya bindikten sonra torpido gözünü açtım. Dahlia'ya telefon etmeyeceğime söz verdiğimi biliyorum ama Preston'ın kötüleşen durumunu kontrol etmeden koca bir gün geçirdim.

Dahlia'nın telefonunu göremeyince durakladım.

Ne zaman aldı?

Kaşlarımı çatarak telefonumu açıyorum ve Jude'un cevapsız çağrı bombardımanı karşısında duraklıyorum.

Sikeyim.

Preston'a ne oldu şimdi?

Jude'u aramak üzereydim, ama sonra mesajları gördüm.

JUDE

Neredesin lan sen? Bu acil bir durum.

Violet, tıbbi nakil kisvesi altında hastaneden kaçırılmıştır.

Bu işin arkasında kardeşim ve baban var. Ne istediklerini bilmiyorum ama kardeşimin şoförü laboratuvara gitmekten bahsetti. Sanırım Violet'i Dahlia'ya karşı kullanıyorlar. Kendi tarafımdan ne yapabileceğime bakacağım.

Güncelleme: Hala yerini tespit edemedim.

Yumruğum direksiyon simidinde sıkışıyor ve Start düğmesine basıyorum. Dahlia'yı köprüde bıraktığım yere doğru hızlanırken vücudum deriye yaslanıyor.

Yolculuk.

Garip davranışlar.

Bütün gün bana sarılma şekli. Şimdi neden bu kadar garip hissettirdiğini anlıyorum.

Köprüye ulaşip da boş bulduğum an, yüzüme çarpan gerçeğe yüzleşiyorum.

Dahlia tüm gün boyunca vedalaştı.

DAHLIA

Onu son bir kez öpmeliydim.

Kahretsin, onu becermeliydim.

Y a n ı m a ondan bir şeyler almalıydim. Belki alsaydım, bu kadar acıtmazdı.

Belki de kalbimi söküp Kane'in avucuna bırakmışım gibi hissetmezdim.

Ama tüm bu yolculuk boyunca hiçbir şey düşünmem mümkün değildi.

Birkaç saat bile olsa onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

Tutanakl

ar.

Saniyeler

Bu yüzden eski memleketimi ziyaret etmek gibi aptalca bir fikir buldum.

Sadece kaçınılmaz olanı geciktirmek istemiştim ama sonunda hayatımın en iyi hafıza-aşağı yolculuğuna çıktım. Kane'in yanımda olması, elinin sahiplenici bir şekilde belime sarılması, bunu daha keyifli ve daha az göz yaşartıcı hale getirdi.

Ta ki şimdiye kadar.

Eski, boş bir katedralde oturmuş, bir köşeye gizlenmiş, sunaktaki büyük haça uyuşmuş bir şekilde bakıyor ve kalbimin parçalanıp beni boşlukta bırakmamasını umuyorum.

Bekle. Bunun için çok geç.

Parmaklarım titriyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

"Hey." Haçla konuşuyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Şunu durdurabilir misin? Hayır mı? Neden olmasın? Ailemi ve Vi'yi de benden aldın. Şimdi mi Kane? Hayatım senin için bir şaka mı? Hiçbir şekilde mutlu olmama izin yok mu? Neyi farklı yaparsam yapayım, bu şekilde bitecekti, değil mi? Neden? Bana nedenini söyle!"

"Çünkü en başta bakmaman gereken bir şeyi arzuladın." Grant sunağa doğru yürürken otoriter ayak sesleri havada yankılanıyor ve ardından sunağın önünde, sırtı kutsal emanetlere dönük bir şekilde duruyor.

Cehennemden yeni çıkmış bir şeytan gibi görünüyor. Özel dikim takım elbise ve bakımlı görünüm, bu adamın ruhunda gizlenen saf kötülüğü gizleyemiyor.

"Açgözlülük yaptın Dahlia ve senin gibi insanların açgözlü olmasına izin verilmez. Eğer yeterince uzun süre yukarı baksaydın, o boyun kırılırdı."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Bizi mi takip ediyordun?"

"Gününüz dolmak üzere ve istediğimi yapmadınız."

"Sözlerimle Kane'i incitmeyeceğim. Zaten senden yeterince acı çekti. Eğer... ona nedenlerimden bahsedersen, beni aramayı bırakacak ve hatta beni hor görecektir. Yani her iki şekilde de istediğini elde edersin." Göğsümde yankılanan kırıma sesine rağmen çenemi kaldırıyorum. "Beni ve kız kardeşimi bırak, başka bir eyalete taşınalım ve mümkün olduğunca uzakta kalalım."

Sessizliğin içinde yüksek bir sesle çıtladı. "Anlaşmamız bu değildi. Senden özellikle onu inciten kişi olmanı istedim. Eğer ben olursam, bu sadece benden nefret etmesine ve seni daha çok idolleştirmesine neden olur. Duyguları konusunda inatçı olabiliyor. Zayıf bir çocuk gibi annesini aramasını engellemem uzun zamanımı aldı. Ama seni silip normale dönmesi için onu tekrar kırmam gerekiyorsa, öyle olsun."

"Normal mi? Bu normal değil, bu bir robot!" Bu adamı boğma dürtüsü bir ihtiyaç gibi derimin altında atıyor.

Lanet bir dürtü.

Belki onu öldürüp Kane'i şeytanlığından kurtarabilirim. Belki Kane ve annesi sonunda barışabilir. Daha önce şüphelenmişim ama şimdi eminim. Kane'in Helena'dan uzak durmasının sebebi Grant.

Evet, Kane muhtemelen başına gelenlerden hala annesini sorumlu tutuyor ama aynı zamanda babasının ne kadar kötü niyetli olduğunun da farkında. Annesini ne kadar çok ararsa ya da onunla ne kadar çok vakit geçirirse, Grant'in onu o kadar çok cezalandıracağını ve muhtemelen öfkesini karısından çıkaracağını biliyor.

Grant'i öldürürsem dünya daha iyi bir yer mi olacak?

Bir elimi çantama sokup genellikle kendimi savunmak için sakladığım neşteri arıyorum.

"Ailemle ne yaptığım seni ilgilendirmez." Grant'in küçümseyici sesi havada yankılanıyor.

Parmaklarım neşter kutusuna kilitleniyor ve konuşurken açıyorum. "Çocukluğundan beri ona yaşattıkların için hiç üzüldün mü? Belki de onun çocukluğunu çaldığınızı ve onu olabileceğinden daha kasvetli bir versiyona dönüştürdüğünüzü hiç merak ettiniz mi?"

"Pardon?" Bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi söylüyor. "Onu *kurtardıktan* sonra neden üzüleyim ki? Onu imparatorluğumun mirasçısı olabilecek mükemmel bir adam haline getirdim. Bir kurt olmak zorundaydı yoksa bir kurt tarafından yenecekti."

Neşterin sapını titreyen ellerimle kavrarken alay ediyorum. "Yani ona işkence ettin, vücudunda kalıcı izler bıraktın ve *onun* uğruna ruhunu mu kırdın?"

"Saçmalama. Bu imparatorluğun iyiliği için. O sadece bir rolü yerine getirmek için var. *Hepimiz* öyleyiz. Seninki kendi kulvarında kalmak."

"Yani bu narsisizm. Onu sadece kullanabilmek için dünyaya getirdin." İçimde durgunlaşan acı dönüyor ve içine hapsoldüğüm durumu aşıyor.

"O bir Davenport. Bu onun görevi."

"O sadece bir Davenport değil, o sadece Kane," diye mırıldanıyorum muhtemelen duyamayacağı alçak bir sesle, ayağa kalkıp elimdeki neşteri cebime sokarken.

Bacaklarımı hissetmiyorum, sanki havada süzülüyorum.

Duyularım keskinleşiyor ve gözlerimi kırmızı bir sis kaplıyor. Bu adamın ölmesi gerekiyor.

Vi için.

Kane için.

Helena için.

Benim için.

Bacaklarım beni kolaylıkla taşıyor.

Tüm bu karmaşanın içine intikam almak için girmiş olmam çok komik ama şu anda sadece onu bıçaklayarak öldürmek istiyorum.

Önünde durduğumda "Kendi kendine ne mırıldanıyordun?" diye soruyor.

Bu açıdan, çarmıha gerilmiş İsa uzun boylu ve iri görünüyor, bileklerindeki delikleri çevreleyen kan benim kırmızı bulanıklığımla eşleşiyor.

"Kane'in sadece Kane olduğunu söyledim. O senin oyuncağın değil!" Neşteri çıkarıp boğazına nişan alırken bağıriyorum.

Grant son anda geri adım atıyor ve neşter sadece çenesini sıyrıyor. Elimi tutuyor ve aniden büküyor, içimden bir acı çığılığı yükseliyor.

Neşteri tutuşum gevşiyor ve Grant karnıma tekme atarken neşter şangırtıyla yere düşüyor.

Öksürerek sert zemine düşüyorum. Ağzıma metalik bir tat doluyor ve ciğerlerimden kan akıyor.

Ama yine de neştere doğru
sürünüyorum. Onu
öldüreceğim.
Onu öldüreceğim... Onu
öldüreceğim...

Tam onu yakalamak üzereyken, bir ayakkabı uzattığım elime basıyor ve inliyorum, sonra baskı uyguladığında çığlık atıyorum.

Grant üstümde duruyor ve arkamda bir yere işaret ediyor. Başını sallarken çenesinden fişkıran kanı siliyor.

"Görünüşe göre zamanın doldu, Dahlia."

Keskin bir şeyin enseme batmasıyla çığlığım aniden kesiliyor.

Neşter bulanıklaşıyor ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor.

Karanlık beni yutarken, aklımda derin bir başarısızlık var. Özür
dilerim Vi.

Üzgünüm, Kane.

Duyularım parça parça geri geliyor -ayrık, puslu ama sarsılarak uyanmamı sağlayacak kadar keskin.

Gözlerimi ne kadar açıp kırparsam kırpayım, sadece karanlığı görüyorum. Hava yoğun, boğucu, küf ve başka bir şey kokuyor-
Nemli, çürüyen bir tahta belki de. Uzaktan bir damla yankılanıyor, yavaş ve metodik. Midemin dibine bir korku tohumu ekiyor.

Hareket etmeye çalışıyorum ama acı omuzlarımı kesiyor. Acı o kadar yakıyor ki her şey odaklanmaya başlıyor.

Bileklerim üstümde bağlı, sert zincirler derimi kazıyor ve her yer değiştirdiğimde beni sıkıyor. Çıplak ayaklarım yere zar zor değiyor, sadece altlarındaki kaygan, ıslak zemini hissedecek kadar, ama kendimi sabitlemeye yetmeyecek kadar.

Neredeyim ben?

Panik göğsümü dolduruyor, tüm tutarlı düşüncelerimi bastırıyor.

Yoğun karanlık sanki odanın kendisi beni bütünüyle yutuyormuş gibi her taraftan bastırıyor. Hızla göz kırptıyorum, görüşümü ayarlamaya çalışıyorum.

Bir şey görmek, *herhangi*
bir şey. Ama hiçbir
şey yok.

Sadece tenime yapışan soğuk hava ve boşluğu dolduran düzensiz nefesimin sesi.

Zihnim karmakarışık, parçalanmış görüntülerle yarışıyor. Hatırladığım son şey bir şey enjekte edildiği ve bilincimi kaybettiğim. Ondan sonra...hiçbir şey.

Düşüncelerim beynimi kesen parazit gibi kekeliyor ve donuyor. Bileklerim gerginlikten yanıyor, kaslarım çığlık atıyor, ama karmakarışık içimi burkan şey korku.

Ya Grant, Kane'den intikam almak için beni kullanıyorsa? Ya ben onun çöküşüysem?

Buradan çıkmam gerek. *Burası* her *neresiyse*.

Parmaklarım içgüdüsel olarak kıvrılıyor, zinciri kavıyor ve kendimi yukarı çekiyorum ama tekrar aşağı düşüyorum. Nefesimin sesi şimdi daha yüksek, küçük alanda yankılanıyor, sessizliği yükselen paniğimle dolduruyor.

Uzaktaki damlalar kayboluyor, yerini alçak bir metalik ses alıyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, sesin kaynağını bulmaya çalışırken paniğim artıyor.

Üstümde bir şey kıpırdıyor ve ben daha kendimi toparlayamadan buz gibi bir su seli aşağıya akarak beni sıırıslıklam ediyor.

Hava

soğuk.

Buz gibi.

Şok edici derecede soğuk.

Su derimi binlerce küçük iğne gibi keserken nefes almayı bırakıyorum.

Durmuyor.

Yağmaya devam ediyor, kıyafetlerimi ıslatıyor, vücuduma ikinci bir deri gibi yapışıyor.

Nefesim kesiliyor, havada boğuluyorum. Omuzlarımdaki ağrı keskinleşiyor ve suyun ağırlığı beni daha da aşağı çekiyor.

Ayaklarım ıslak zeminde kayıyor, ayak basacak bir yer bulmaya çalışırken zemini zar zor sıyrıyorum.

Aman Tanrım. Donarak ölecek miyim?

Su durdu ama ben olduğum yerde titremeye devam ettim. O zaman anladım.

Bu Grant'in işkence yöntemlerinden biri. Muhtemelen Kane üzerinde sayısız kez kullanmıştır.

Üzerime yeni bir dehşet dalgası yayılıyor. Bir çocuğun bunu yaşamış olabileceği, Grant'in oğlunu bu tür bir cezaya maruz bıraktığı düşüncesi midemi bulandırıyor.

Soğuk, zincirler, acı... Kane tüm bunları o sakın, duygusuz maskenin ardına nasıl gizleyebilmişti?

Yere su damlıyor, her buzlu damla bir hatırlatma gibi, Kane'in görmeme asla izin vermediği bulmacanın bir parçası.

Ben ölecekmişim gibi hissederken o bunca yıl nasıl hayatta kaldı?

Vücudum titriyor, suyun dondurucu ağırlığına karşı titriyorum.

Bir keresinde çürükleri olmasının ve ten renginin soluk olmasının nedeni bu olmalı.

Yine de yaşıadı.

Bu düşünce bana bir darbe gibi çarpıyor ama rahatlatmıyor. Sadece etrafımdaki karanlığı daha boğucu hissettiriyor.

Umutsuz.

Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum ama acıdan ılgık atarken omuzlarımın uyuşmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Bir kapı gıcırdayarak açılıyor ve başımın üzerinde güçlü bir ışık titreşip odayı parlak beyazla yıkarken gözlerimi kapatıyorum.

Grant yanında siyah giyinmiş iki adamla içeri girer. Adamlardan biri keldir ve kafasının her yerinde dövmeleler vardır, diğeri ise gözünün hemen altında bir yara izi vardır.

Grant yan tarafta siyah kutularla kaplı bir masaya doğru yürürken kontrolsüzce titriyorum. Birini açtı ve bir kırbaç aldı.

"Şimdi." Gülümsüyor. "Yüzünü ve vücudunu deforme ettiğimizde Kane'in bir daha sana bakmayacağından eminim."

"Seni *asla* affetmeyecek" derken çenem titriyor.

"İyi ki umurumda değil." Gülümsüyor, dudakları hafifçe kıvrılıyor.

"Başlayalım mı?"

KANE

"Violet'ten haber var mı?"

Arabayı trafiğe sokup çıkarıyorum, lanet şeyi çarpmadan sürebildiğim kadar hızlı sürüyorum.

Samuel'den en kötü kâbusumu gerçeğe dönüştüren telefonu aldığımdan beri, son birkaç saattir bu şekilde devam ediyorum.

"O zindanda."

Zindanda. Dahlia.

Grant'in lanet zindanında.

Kimsenin olmaması gereken bir yer, özellikle de Dahlia'nın. Onu Grant'in pençelerinden uzak tutmak için vazgeçtiklerimden sonra olmaz. İşte o zaman o korkunç gerçeğe yüzleştim.

Kayden Amca haklıydı. Kartlarımı ifşa etmek Dahlia'ya bir süreliğine dokunulmazlık kazandırmış olabilir ama Grant hayatta kalmasına asla izin vermeyecek.

Benim Aşıl topuğum olduğunu kanıtladıktan sonra olmaz. Sırf beni elinde tutmak için onu ortadan kaldıracak. Sırf bana bir ders vermek için onu incitti.

Jude ve Preston'dan onu benim için kurtarmalarını, alabildikleri kadar muhafız alıp içeri girmelerini istemeyi düşündüm ama onlar ve muhafızları babamın malikânedeki küçük ordusuyla kıyaslanamaz bile. Ayrıca, Grant babalarını arar ve bu da her şeyin sonu olur.

Telefonun diğer ucundan gelen ağır nefes alış veriş arabamı dolduruyor ve Jude'un kaba sesi süzülmeden önce ayak sesleri geliyor. "Violet'i hiçbir hastanede ya da güvenli evde bulamadım. Körü körüne aramaktan bıktım, bu yüzden kardeşimin ofisine gidiyorum ve o bana ihtiyacım olan bilgiyi verene kadar buradan ayrılmayacağım."

Ellerim direksiyonun etrafında sıkılaşıyor. "Julian tehdit edilemez ve bunu sen de biliyorsun."

"O değil, hayır. Ama karısı? O bambaşka bir hikaye." "Karısı umurunda bile değil."

"Öyle olmasaydı, onu lanet olası yaldızlı bir kafeste yaşatmazdı."

"Onu dernekten attırdı, Jude."

"Bu onun korunma fikri. Biliyorum çünkü ben de aynı şeyleri düşünüyorum. Sanırım teoriyi test etmem gerekecek."

"Yapma. Bu riskli."

"Şansımı denemek zorundayım."

Sesler birbirine karışıyor, Jude kardeşinin yardımcısını görmezden geliyor ve ardından "Herkes dışarı!" diye bağırıyor.

Ayak sesleri, mırıltılar ve sonra Julian'ın berrak sesi. "Önce yumruk atıp sonra soru sorma alışkanlıklarını bırakmalısın. Callahan isminin yüz karasısın."

"Sana asıl rezilliği göstereceğim, büyük kardeşim."

"Jude, yapma," diyorum gergin bir sesle. "İşe yaramayabilir anlamında riskli demedim. Riskli çünkü işe *yarayabilir*. Julian'ı tehdit etmek onu sadece daha da düşmanlaştıracaktır."

"Umurumda değil," diye tükürdü.

"Bırak onunla ben konuşayım."

"Bunu halledebilirim."

"Hayır, yapamazsın. Telefonu Julian'a ver. İkimize de bir iyilik yap ve bırak konuşmayı ben yapayım."

Sesi çok uzaklardan gelmeden önce alçak sesle bir küfür ediyor. "Bu Kane. Seninle konuşmak istiyor."

Julian'ın berrak sesi arabamın içinde yankılanırken parmağımı direksiyona vuruyorum. "Senin için ne yapabilirim, Davenport?"

"Asıl soru şu: Callahan imparatorluğunu büyütmek için başka ne yapabilirsin?"

"İş konuşması mı yapıyoruz?"

"Grant ile yaşadığınızdan farklı bir şey değil."

"Çok geride kaldın, evlat. Ayrıca, beni hayal kırıklığına uğrattın." "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Aramıza bir sorumluluk getirdin. Elinde birkaç numarası ve yollarımızı sabote edebilecek karanlık motivasyonları olan küçük bir kız. Ya sen ve takım arkadaşların üzerinde DNA testi yapmasına izin verdin ya da farkında değildin ki bu daha da kötü."

Parmaklarım direksiyonu kıracağımdan emin olana kadar gerildi. Julian'ın Callahan'da olup biten her şeyden haberdar olduğunu biliyordum.

ama isimsiz bir kampüs laboratuvarını umursayacağını düşünmemiştim.

"Grant haklı," diye devam ediyor Julian. "Senin için son derece büyük umutlarım vardı, özellikle de perde arkasındaki metodik çalışma yöntemini izledikten sonra. Ancak, sadece lanet olası bir kızın her şeyi yerle bir etmesine izin verdin."

"Hepsi değil."

"Oh?"

"Cephaneliğimdeki her şeyi Grant'e vereceğimi mi sanıyorsun? Savunmasız kalacağımı mı? Ben, onca insan arasından?"

"Aferin sana. Ancak yine de iç çatışmalarla ilgilenmiyorum. Benim ilgilenmem gereken kendi sorunlarım var."

"O zaman tamamen dışarıda kal ve söz veriyorum, sonuç ne olursa olsun kaybeden sen olmayacaksın." Duraksıyorum. "Grant'in öfkesini biliyorsun. Son zamanlarda aldığı başarısız iş kararlarının farkındasın, bu yüzden senin yeni deneysel ilacının finansmanını kesmek zorunda kaldı."

"Onun başarısız iş kararları sizin büyük muhakeme kaybınızla kıyaslanamaz."

"Bu bir muhakeme kaybı değil. Bu bir planın parçası." "Ne planı?"

"Bırak Violet gitsin. Bu konuyu daha sonra tartışabiliriz."

"İyiymi. Ancak ne yazık ki Violet, kardeşimi de etkilediği için artık bir aile meselesi."

"Hadi dışarı çıkalım," diyor Jude diğer uçtan. "Savaşacağız." "I var
Hayır NİYET . atma Yumruklar. Ne bir
kültürsüz

orospu çocuğu. Sana kardeşim demek utanç verici." Julian iç geçiriyor, sonra bana şöyle diyor: "Eğer planının bir tezahürünü görürsem, geri çekilmeyi düşünebilirim. Ama önerebileceğim tek şey bu. Şimdi izin verirseniz, Jude bana yumruk atacak ve kolunu kırmam gerekiyor."

Bip. Bip. Bip.

"Siktir!" Direksiyona vurdum ama derin bir nefes aldım.

Julian'ı kelimelerle ikna etmeye çalışmak faydasız zaten. Eğer harekete geçmek istiyorsa, öyle olsun.

Bir saatlik dikkatsiz bir sürüşten sonra ailemin evine varıyorum ve neredeyse girişe çarpıyorum.

Gece yarısı havası boğucu. Daha yirmi dört saat önce hayatımın en güzel zamanlarını geçirdiğimi ve şimdi bu mutlak bok çukuruna geri döndüğümü düşünmek iğrenç.

Dışarı çıkar çıkmaz, devasa ön kapının yanında ileri geri yürüyen ince bir siluet görüyorum. Beni görünce Helena bana doğru hücum etti.

Gece elbisesi zayıf bedenine yapışıyor ve gözleri çökmüş, koyu halkalar dipsiz çukurlar gibi onları çevreliyor.

"Kane, tatlım, içeri girme."

Duruyorum ve kolumu kavrayan kemikli eline bakıyorum. "Bırak anne."

Bir elini daha uzatıyor, çıplak tırnaklarını siyah ceketime geçiriyor ve başını sallıyor. "Samuel'in seni çağırdığını duydum. Geri gelmemeliydin. Sen... burada olmamalıydın."

"Burada olmamalı mıyım? O zaman nerede olmalıyım? Saklanmalı mıyım? Kafamı kuma mı gömmeliyim? Sen mi olmalıyım?"

"Anlamıyorsunuz. Eğer oraya girersen, sana işkence eder." "Benim son derece aşına olduğum bir şey ama o değil anne!" Kadın irkildi, yanaklarının rengi soldu.

Ona ilk kez sesimi yükseltiyorum. Annemle arama mesafe koymuş olabilirim ama benden beklendiği gibi ona içtenlikle ve saygıyla davrandım.

Ama şimdi? Arkamı döndüm ve onu omuzlarından tutup salladım. Sertçe.

"O seni savundu, Helena! Çocuk sahibi olmak için seçtiğin adam o çocuğa *işkence* ederken senin seyirci kaldığını bildiği halde. *Çaresiz* olduğunu söyledi. Durdurmaya çalışmışsın ama yapamamışsın. Zihinsel olarak kırılgan olduğunu ve bu tür bir hayatı kaldıramayacağını, bu yüzden bir savunma mekanizması olarak geri çekildiğini söyledi. *Sana* şüpheyile yaklaştı. Sana karşı daha nazik olmam, seni unutmamam ve silmemem için bana yalvardı. İkimizin yeni bir sayfa açıp açamayacağımızı sordu. Seni *onun* bakış açısından görmeye başladım. *Onun* gözünden. Annesini genç yaşta kaybettiği için, anneler ve şefkat hakkında pembe kavramlara sahipti, bu yüzden onun çarpık mantığını dinlememeliydim. Ama yine de geldim, değil mi? Yine de onun sana verdiği şüphe avantajına uydum. Ve şimdi benden ona işkence edilmesine izin vermemi ve izlememi mi istiyorsun? Ben sen *değilim* anne. Anlıyor musun?"

KontROLSÜZCE titrerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ben sadece... Ben sadece senin güvende olmanı istiyorum. Dahlia'ya bir şey olmasından ben de nefret ediyorum. Son zamanlarda hayatımdaki tek renk o oldu ve Grant'e onu bırakması için yalvardım ama beni hiç dinlemediğini biliyorsun. Onun incinmesini istemiyorum ama seni kaybetmekten daha çok nefret ediyorum."

"Beni zaten on beş yıl önce kaybettin *anne*."

Gitmesine izin veriyorum ve konağın çirkin koyu yeşil duvar kağıdına sahip loş koridorlarında ilerlerken onu iterek geçiyorum.

Bu koridorlarda yürüdüğüm yıllar boyunca sadece uyuşukluk hissettim ve son zamanlarda bunun yakında sona erecek olmasının tesellisini yaşadım.

Ama şu anda kaslarım gergin, adımlarım geniş.

Babama hiç isyan etmedim, edemediğim için de etmedim. Ergenliğe girdikten sonra onun kadar iri ve hatta daha kaslı oldum. Ona vurmak isteseydim, vururdum.

Ama şiddet benim tarzım değil ve bir kopyasına dönüştürülmeyi reddettim.

Onu.

Ben de kapalı kapılar ardında gizli işler çevirdim. Onunla ilgili tüm bilgileri topladım.

ve bu domuzları ona karşı kıskırtmak için kullandım. Her yeni girişimini aktif bir şekilde sabote ettim, şirket içinde ve hatta Vencor'da görüşmeler başlattım.

I yapmadı istiyorum için fiziksel olarak zarar

Grant. Bu olmazdı. bir şey başardık.

Ancak imparatorluğunun gözlerinin önünde parçalandığını görmek?

Zayıf olarak nitelendirdiği oğlunun başa geçmesine tanıklık etmek?

Bu onu kırar.

Babamın iki adamı zindanın metal kapısının önünde nöbet tutuyor, iri yarı, kaslı, bakışları acımasız.

Babamın kirli işlerini yaptırmak için kullandığı ekibin bir parçası. Göz korkutma ve kemik kırma konusunda uzmanlaşmış bazı haydutlar.

Kel olan bir kolunu uzatır. "Kimsenin girmesine izin yok." "Geri çekilin. Tekrar etmeyeceğim."

"Patron olmaz dedi-" Susturuculu silahımı çıkardım ve onu iki gözünün ortasından vurdum.

Arkadaşı silahına uzanıyor ama o harekete geçmeden ben onu yüzünden vuruyorum.

Yüzüme sıçrayan kan bakışlarımı kızartıyor.

İkisi de bir gümbürtüyle yere düşüyor ve silahımı kınına sokarken üzerlerinden geçiyorum.

Kapıyı açtığım anda her şey durma noktasına geliyor. Her yer rutubet ve çürüme kokuyor, soğuk taş ve kanın tanıdık kokusu burun deliklerime doluyor.

Ama dünyayı durduran şey bu değil.

Bu Dahlia.

Tavandan sarkarken beyaz ışık yüzüne sert bir gölge düşürüyor, vücudu gevşek, ıslak kıyafetleri renksiz tenine yapışıyor.

Ayaklarının altındaki su birikintileri, kırılmış cam gibi ışığı yansıtıyor. Yüz hatları cansız, bir onur rozeti gibi taşıdığı neşeli ve meydan okuyan enerjiden yoksun.

Sırılsıklam saçları tenine yapışmış. Zincirlerin etine battığı yerden kan fışkırıyor, koyu kırmızı nehirler kollarından aşağı süzülüyor ve kıyafetlerinden damlayan suyla karışıyor.

Gözleri kenetlenmiş ve titriyor.

Aldığı her nefes, dağılmadan önce dudaklarından zar zor kaçan ince bir sis bulutu.

Ter ve kanın ekşi tadı keskinleşiyor ve Grant'in onun önünde durduğunu gördüğümde duyularımı dolduruyor, uzun boylu, dik, elinde bir kırbaçla Dahlia'ya yaklaşırken gözlerinde o sadist parıltıyla. Adam yaklaştıkça Dahlia ırkılıyor, tüm vücudunu bir titreme sarıyor.

İçimde bir şeyler kopuyor.

Yaşadığım tüm işkenceler bunun yanında sönük kalıyor. Ne kadar acımasız olurlarsa olsunlar, ne kadar acı verici olursa olsun, ben bunun içine doğdum. Benden beklenen buydu.

Dahlia çok farklı.

Grant'in üçüncü uşağı bana yaklaşıyor. "Burada olmamanız gerekiyor-"

Onu kafasından vurdum ve baypas ettim.

Babam sonunda bana doğru dönüyor. Samuel'e göre çenesinde, geri döndüğünde oluşan bir kesikten dolayı bir bandaj var ve bunun için Dahlia'ya küfrediyor.

Bu beni çok gururlandırdı.

Onu kaçırmış olabilir ama benim kır çiçeğim savaşmadan gitmedi.

Babam ölü adamına bakıyor ve gözlerini bana diyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen, Kane?"

Silahı yanıma bıraktım. "Bana söz vermiştin. Ona dokunmayacağını söylemiştin."

"Bu isimsiz sürtük için aslında ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini öğrenmeden önceydi. O halledilmesi gereken bir yük."

KontROLSÜZCE titreyen Dahlia gözlerini kırıştırarak açar. Gözlerinin rengi kahverengi ve sarı arasında gidip gelirken başını sallayıp, "Git, Kane. Lütfen."

O lanet kız tavanda asılı olmasına rağmen beni koruyabileceğini sanıyor.

Ne oluyor lan?

Bir kahkaha patlattım ve silahı şakağıma dayadım.

O zaman anladım. Görünüşe göre babamın bileklerime doladığı zincirlerin yanı sıra, bilinçaltımda kendimi de zincire vurmuşum.

'Davenport bağı' hakkındaki ikiyüzlü konuşmasına inandım. Her nasılsa, ondan daha uzun boylu ve çok daha güçlü olmama rağmen, bana zarar verdiği gibi ona fiziksel olarak zarar vermeyi hiç düşünmedim.

Çünkü bir noktada onun sözlerine inandım - benim onun düzelttiği bir kusur olduğuma - ve verdiği cezanın yanlış olduğunu düşünmedim. Daha gençken, zayıf bir çocuk olarak doğduğum ve onun beklentilerini karşılayamadığım için kendimi bile suçlamıştım.

Jude ve Preston'ın soğukkanlı olmak için babalarının bodrumlarına kapatılmalarına gerek yoktu; ben neden aynı değildim?

Neden ben... *yanılmadım*?

Cevap şu ki, yanlış inşa edilen ben değilim. O yanlış.

Kendi vizyonuna uygun kalıba sokmak için beni çarpıtan o.

Ve hala ona zarar veremeyeceğimi düşünüyordum, çünkü beni o doğurdu. Ama şimdi, sis dağıldı.

Çocukluğumdan beri kendi bileklerime doladığım metaforik paslı zincirler kırılıyor ve daha çok gülüyorum.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Grant soruyor.

"Tam tersine. Hiçbir şeyi bu kadar net görmemiştim." İçimi çektim. "Biliyor musun, senin gibi olmanın nihai hedef olduğunu anladım. O kadar acımasız, o kadar kopuk ve soğuk olmalıydım ki hiçbir şey beni korkutmamalıydı. Ne kişisel ilişkilerim, ne de tüm hayatımı birlikte geçirdiğim insanlar. Kendi annem bile. Bağlantılar sadece karşılıklı kazanç için kurulur. Duygusuz olmak her sorunun gerçek cevabıydı. Herkese piyon gibi davranmak beni zirveye daha hızlı ve etkili bir şekilde ulaştıracaktı."

"Bu doğru."

"Evet. Ama görüyorsun ya baba, yoluma çıkıyorsun." Yüzünü bana döndü, omuzları büküldü. "Ben mi?"

"Evet. Davenport tahtını istiyorum, böylece işleri uygun gördüğüm şekilde yapabilir ve senin hatalarını düzeltebilirim. Sen benim ilerlememi engelleyen bir ayak bağısın."

"Davenport tahtı mı?" Alay ediyor. "Güldürme beni. Bu hiç kimse için ondan vazgeçtin. Bu halinle oraya çıkmaya izin vereceğime inanıyor musun?"

"İzin verir misin?" Elimi kaldırıyorum, silah sabit, parmağım gevşemiş. "Bana *izin vermene* ihtiyacım yok."

"Beni öldürecek misin?" Hırlıyor. "*Onun* için mi?"

"*Benim* için. Onunla uğraşmak bardağı taşıran son damla oldu."

Küfrediyor ve elini Dahlia'ya doğru savuruyor, ona vurmak ya da öldürmek için, bilemiyorum.

Yine de ona ulaşmadı, çünkü tetiği çektim. Kurşun kafasının arkasına isabet etti.

Düşerken yüzünü göremiyorum, vücudu yere çarpıyor. Hareketsizdi. Sonunda... sessizlik.

Suçluluk duygusunu bekliyorum. Çatışma için. En ufak bir pişmanlık belirtisi için.

Hiçbir şey.

Huh.

Sanırım beni gerçekten iyi yetiştirmiş.

"Kane..." diye fısıldıyor küçük bir ses kana bulanmış sessizliğin ortasında.

Çok küçük ve
sakinleştirici. Çok küçük
ve... üzücü.

Başımı kaldırdım ve donakaldım. Dahlia yanaklarından süzülen ve köprücük kemiğine damlayan gözyaşlarıyla bana bakıyor.

Doğru ya. Beni o çirkin şeyi yaparken gördü.

Artık gerçek bir canavar olduğumu düşünüyor olmalı.

Çenesi titriyor ve fısıldıyor, "Çok üzgünüm." Sonra başı öne düşüyor ve bayılıyor.

DAHLIA

Derin **bir** ses kafamın etrafında dönüyor.

Sadece benim için yumuşayan çok tanıdık sert bir ses.

Gözlerim çırpınarak açılıyor, odayı aydınlatan loş ışığa alışmaya çalışıyorum. Vücudum ağırlaştı ve altımdaki yumuşak çarşaflara karşı her şeyim ağrıyor. Tenime karşı serin, hafif sedir ağacı ve taze deterjan kokuyorlar.

Burası neresi...?

Son anılar ruhumu parçalıyor. İşkence.

Kane'in babası.

Kane'in sözleri.

Kane.

İrkilerek oturma pozisyonuna geçtim.

Eski odasında mıyım? Lüks krem rengi duvar kâğıdı dışında şaşırtıcı derecede sade. Mobilyalar şık, minimalist - her şey keskin kenarlı ve temiz hatlı. Dağınıklık yok, kişisel dokunuşlar yok, havada kalan soluk kokusu dışında, karanlık ve odunsu bir şeyin karışımı.

İşte o zaman onu gördüm.

Kane pencerenin kenarında durmuş, bir yandan gecenin Japon bahçesi üzerinde kurduğu hakimiyete bakıyor, bir yandan da alçak sesle telefonla konuşuyor.

Ciğerlerimden bir nefes

fişkırıyor. Ve nefes alıyorum.

Babası tarafından köşeye sıkıştırıldığımdan beri ilk kez büyük bir yudum havayı içime çekip veriyorum, ciğerlerimi onunla dolduruyorum, tamamen içinde bocalıyorum.

O iyi.

Kendisi gibi görünüyor - sakın bir ipliğin içinde hain bir kaos.

"Tekneyi hazırladınız mı?" diye soruyor, sonra dinliyor, işaret parmağı kalçasına doğru seğiriyor. "Mürettebat yok, doğru." Daha çok dinliyor, daha çok ufka bakıyor. "Birazdan orada olacağım."

Yumuşak siyah çarşafı çeneme kadar

çekiyorum. Titreme geri geliyor.

Gerçekleşme.

Kıyamet günü hissi.

Kane babasını öldürdü. Onu acımasızca, duygusuz bir şekilde kafasından vurdu. Kendi babasını öldürürken hiç tereddüt etmedi, iki kez düşünmedi.

Benim

için.

Hayır.

Benim yüzümden.

Ben ne yaptım ki?

Başını bana doğru eğiyor, gözleri keskin, ifadesi soğuk.

Gergin içim titriyor ve geniş yatakta kendimi çok küçük hissediyorum, duygularım her yere sığıyor, alevleniyor ve bir kutu kibrit gibi patlıyor.

"Uyanmışsın." Yavaşça, duygusuz bir şekilde konuşuyor.

Mezuniyet törenindeki iblis gibi. Ne yaparsam yapayım, içine ulaşamadığım duygusuz canavar.

Bana doğru kasten yavaş bir adımla yürürken kalp atışlarım hızlanıyor, ayak sesleri göğsümde yankılanıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Sözleri monoton. Robotik, hatta.

Sargılı bileklerime ya da üzerimi örten sıcak bornoza bile dikkat etmiyorum. Acının artık bir önemi yok. Bana bir yabancıymışım gibi bakarken değil.

"Kane..."

"Evet?"

"Baban için üzgünüm."

"Ben değilim. Eninde sonunda ondan kurtulacaktım ama bu hesapladığımdan daha erken oldu." İki eli ceplerinde, yatağın ayak ucunda durdu.

Üzerimde yükseliyor. Korkutucu.

Dizginleme, bastırma çabalarımın rağmen beni titretiyor.

Çok iyi takındığım maskeyi tak.

Ama şu anda yapamam.

"Bence farklı bir şey için üzgün olmalısın Dahlia." Ürküyorum, parmaklarım çarşafın içine batıyor.

O biliyor.

Doğru. Grant ona her şeyi anlatacağına söz verdi.

"I..." Hiçbir kelime takip etmiyor. Ne söylemem gerekiyor?

Bir şey söylememe izin var mı?

"Sen nedin?" Daha iri, daha uzun görünüyor ve ben memleketimde aylaklık ederken elimi tutan Kane'e hiç benzemiyor.

Kaygısız bir enerji, yumuşak bakışlar ve kesinlikle nadir gülümsemeler yok. Ama içimde uğuldayan tek bir düşünce var.

Benden nefret etmesini

istemiyorum. Onu

kaybetmek istemiyorum.

"Beni dinler misin?" Sesim sessizlikte kısık, kırık.

Gökyüzünü aydınlatan şimşek odanın içine doluyor ve Kane'in yüzüne tehditkâr bir gölge düşürüyor. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, damlacıkları pencereden aşağı süzülüyor.

"Dinliyorum."

Cesaretlendirme yok, yumuşaklık yok. Sadece iç karartıcı, duygusuz bir ses. Ama en azından bana kendimi açıklamam için bir şans vermeye istekli,

"Sekiz yılı aşkın bir süredir Vi beni hayata bağlayan tek kişi oldu. O benim dünyam ve bugüne kadar hayatta kalmamın sebebi." Sesim hala sessiz ve içe dönük. "O yüzden saldırıya uğradığımda, dünyamın gözlerimin önünde paramparça oluşunu izledim. İntikam almaya yemin ettim. Ne olursa olsun, sorumlulara bunu ödeteceğime söz verdim. Ve hayatla olan tek bağlantım elimden alındığı için kendimi yenilmez hissettim. Kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi."

"Kaybedecek bir şey yok," diye tekrarlıyor yavaşça.

"Evet. Bu yüzden günlüğünü incelediğimde şüpheli adamlar tarafından takip edildiğini anlattığı bir yazı buldum ve taktıkları anlaşılmasem boller içeren yüzüklerin resimlerini çizip Engereklerden bahsettiğinde, daha derine indim ve Vencor hakkında bilgi edindim. Marcus'la çıktığım zaman onun gizli bir cemiyete üye olan çok nüfuzlu bir aileden geldiğine dair söylentiler olduğunu hatırladım, ama aynı zamanda onun asla ailenin bir parçası olmadığını da biliyordum, bu yüzden onunla bir daha yakınlaşmadım, hatta beni arkadaşlarıyla paylaşmaya çalıştığından bahsetmiyorum bile."

"Seni *paylaştı* mı?" Çenesi titriyor, parmağı seğiriyor.

"Hayır, şanslı olmadı. Ayrıldım ve ondan ayrıldım. Onunla yatmadım da. Dürüst olmak gerekirse, o büyük şemada hiçbir şey değil. Ama Engereklerin çoğunun çürümüş olduğundan bahsetti ve birçoğunun Vencor'da olduğuna dair söylentiler duydum."

"Demek intikamını almak için bana yaklaştın."

"Hayır," diye geveledim, sonra irkildim. "Yani, evet. Başlangıçtaki amacım buydu ama kısa süre sonra Vi'nin saldırısı gibi bir şeyin olmasına izin veremeyeceğini anladım. Beni Vencor'a sokmanı istediğimi kabul ediyorum, böylece araştırıp ipuçlarını bulabilirdim, ama yine de buna izin vermedin. Ama gerçekten, senden şüphelenmedim. Aksine, seninle geçirdiğim zaman arttıkça çizgiler daha da bulanıklaştı ve duygularımı kontrol edemez hale geldim."

"Benden şüphelenmeyi benim ve ekibin DNA'sını çıkardıktan önce mi yoksa sonra mı bıraktınız?"

Yutkunuyorum. O
biliyor. Tabii ki
biliyor.

"Ben sadece Vi'nin katilini arıyordum. Kimseye zarar vermek istememiştim."

"Ama sen yaptın, Dahlia." Çenesinde bir kas sıçradı. "Neden o kasabada benim yanımdan ayrıldın ki? Grant ve Julian'ın seni tehdit ettiğini neden bana söylemedin? Kız kardeşinin kaçırıldığını? Neden tüm bunları kendine sakladın?"

"Çünkü incinmeni istemedim!" Bağırıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "Çünkü baban kız kardeşimi bir daha görmeme asla izin veremeyeceğini söyledi. Vi... Nerede o?"

"O güvenli bir yerde, ama bu onunla ilgili değil." Yatağın etrafında dönüyor ve çenemi tutuyor. Teni hem sıcak hem de soğuk. Nazik ama emredici. "Bu senin neredeyse ölümüne neden olan umursamaz davranışlarınla ilgili. Ölmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki korkmadım. Korkmadığımı mı sanıyorsun? Çünkü korktum. O kadar korkmuştum ki zar zor nefes alabiliyordum ama beni daha çok korkutan neydi biliyor musun? Vi'yi ya da seni kaybetme korkusu."

"O zaman yanımdan hiç ayrılmamalıydın." Soğukkanlılığı kırılıyor, dikişleri sökülüyor, sakinliğinin altındaki su katılmamış kaosunu ortaya çıkarıyor.

"Başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçeneğin var." Parmakları çeneme giriyor, muhtemelen derimi morartıyor ama önemli değil.

Çünkü onu görüyorum. Gözlerinin
derinliklerinde. Çalkantılı mavi.

Onlarda daha önce hiç görmediğim bir renk.

Korkuyla karışık endişe.

Çıplak kolunu kavriyorum, dokununca tenim elektrikleniyor ama battaniyenin düşmesine izin verip dizlerimin üzerine çökerken hâlâ cesaretimi koruyorum.

Çenemdeki tutuşu biraz hareket etmeme izin verecek kadar gevşiyor ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, yumuşakça, geçici olarak.

Seğiriyorlar. Çenesi bükülüyor, ama hareketsiz kalıyor, o kadar hareketsiz ki, bir heykel olduğunu düşünüyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bu cesarete tutunuyorum, nefesim kırık bir ritimle kaçıyor.

İlk defa tüm kırık parçalarımınla bir şey istiyorum.

İlk kez uzlaşmaya hazırım.

Vi'nin saldırısından beri beni ayakta tutan tek şeyi bile bırakmaya.

Gururumu.

"Köprüde ayrıldığımızda seni öpmediğime pişman oldum." Sözlerim ancak bir şimşek çakması ve yağmurun şıptırtısıyla kesildi. "Sana son bir kez sarılmadığım için pişman oldum. Muhtemelen beni affetmeyeceğini biliyorum ve bu sorun değil. Kızgınsın, hıncını benden çıkar. Eğer kaçmamı istiyorsan, kaçarım."

"Kapa çeneni, Dahlia."

"Beni yakalamanızı zorlaştıracığım, söz veriyorum. Sadece bir kez daha-"

"Dedim ya." Beni yatağa doğru itiyor, üzerime çıkarken yatak ağırlığının altında gıcırıyor, eli bornozumun kemerini kavırıyor. "Kapa şu lanet çeneni."

Kalbim titriyor. Ve tüm vücudum da öyle.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, parmaklarım gömleğine uzanıyor ama o çoktan çıkarmış. Şimdi yerde bir yerde ve odaklanabildiğim tek şey kaslarının sert hatları.

Göğsünün ve karnının orantılı kesik düzlemleri, yanlarından karın kaslarına doğru kayan koyu mürekkep, köprücük kemiğindeki yılan başı, göğsünü boydan boya geçen yara izleri.

Görölmeye değer biri. Hastalıklı acımasızlık ve otoriter soğukkanlılık arasında sıkışmış bir muamma.

Sanki bir büyü yapıp tüm acıyı yok edebilecekmişim gibi titreyen elimi bir yara izinin üzerine koyuyorum.

Keskin bir nefes göğsünü genişletiyor, elime doğru şişiriyor. Ama elini çekmiyor. Güneşe dokunmaya cüret ettiğim için beni azarlamıyor.

Hâlâ yanıyor ama sorun değil. Onunla başa çıkabilirim.

Kane acımasız bir hareketle bornozumun kemerini çözüyor ve bornoz kayarak açılıp çıplaklığımı ortaya çıkarıyor. Meme uçlarım sert ve dik; göğüslerim şişmiş gibi hissediyorum.

Hepsi onun bakışları yüzünden.

"Hıncını senden çıkar," diye tekrarlıyor, sesi gergin, kot pantolonunun fermuarını açıp kendini kaldırırken göğsü kabarıyor, sonra kot pantolonunu ve boxer külotunu çıkarıp gömleğiyle birlikte yere atıyor.

"Evet." Diğer elimi yüzüne doğru kaldırıyorum ama bu sefer elimi tutup başımın üzerinden yastığa çarpıyor.

Ama yaralı bileğimi tutmuyor, onun yerine avucunu benimkine dayıyor.

Eğildiğinde, göğsü meme uçlarımı sıyrıyor ve küçük bir ihtiyaç iniltisi çıkarıyorum.

İhtiyaçtan çok daha derin bir şey.

"Senden çıkarılacak çok şey var kır çiçeği, peki ne ile başlayalım?" Elini boğazıma doluyor, başımı yana çeviriyor ve kulak mememi ısıırıyor. "Yalanların mı?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, içimde hem korku hem de haz dolu bir akış yaşanıyor. Kane dişlerini çeneme, boynumun kıvrımlarına, omzuma, köprücük kemiğime batırıyor. Meme uçlarıma.

Her yerde.

Ona tutunmaya çalışarak çığlık atıyorum. "İhanetin mi?"

Dilini işkence gören meme ucuma doğru götürüyor ve ben de kıpırdanıyorum, bu zevkli duyguyu memnuniyetle karşılıyorum, ama sonra tekrar ısıırıyor. "Bana olan güvensizliğin mi?"

Sırtımı kamburlaştırıyorum, alt karnım onun sert sikine sürtünüyor.

Kalçalarımın arasına bir yapışkanlık damlıyor ve biraz sürtünme arayışıyla onları birbirine kenetliyorum.

Ama elimi bırakıyor ve kalçalarımı tokatlayarak ayırıyor, meme ucumu emmeye ve ısırmaya devam ederken büyük ağırlığını kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

Dilinin her yalaması zonklayan amıma bir zevk zıplaması ve her ısırık bunun sadece zevkle ilgili olmadığını hatırlatıyor. Bu bizim sapkın oyunlarımızın bir parçası bile değil.

Bu bir ceza.

Birini kabul etmeye hazırım.

Karnıma doğru bir iz bırakıyor, amıma ulaşana kadar yumuşak derimi ısıırıyor ve emiyor.

Dudakları klitorisimin etrafını sararken, dili yuvarlanıp bükülürken, dişleri hafifçe kemirirken başımı geriye atıyorum.

Ben kıvrılırken kaygan ter vücudumu kaplıyor ve bornoz yumuşak olmasına rağmen tenimde sert bir his uyandırıyor.

Parmaklarım saçlarına gömülüyor, itiyor, sıkıyor. Boğazımı kavrayışı ritmiyle birlikte artıyor, beni sıkılaştırıyor ve kayganlaştırıyor.

Mümkün olabileceğini düşündüğümde daha fazla tahrik oldum. Boşalacağım.

Ağzının her yerine boşalacağım.

Dalga tam beni ele geçirmek üzereyken Kane başını kaldırıyor, boğazımı serbest bırakırken dudakları hâlâ uyarılmama bulaşmış durumda. "Söyle bakalım Dahlia. Nereden başlamalıyım?"

İtiraz etmemek için alt dudağımı ısırıyorum. Bu benimle ilgili değil.

Kızmamalıyım. Ama yine de...

Nefes nefeseyim, amımdaki titreşimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Kendimi onun yüzüne sürtmek ve boşalmak için ilkel bir ihtiyaç.

"Buradan başlamalıyız, sence de öyle değil mi?" Kalçalarının üzerine oturuyor ve büyük avuç içleri kalçalarımı kaplıyor, beni kabaca öne doğru kaydırıyor ve bacaklarımı sağ omzuna doğru manevra yaptırıyor, ta ki siki amımı dürtünceye kadar.

Başımı sallıyorum, çarşafı tutunuyorum. O sık bir şekilde açıklığıma doğru iterken içimden bir zevk sızısı geçiyor. Her itişinde gevşiyorum, her zamanki gibi içeri girmesini bekliyorum ama girmiyor.

Amım o kadar ıslak ki, üçüncü kez sık bir şekilde ittiğinde kasılıyorum ve gözlerim bir iniltiyle geri dönüyor.

Orgazm keskin ve güçlü, bacaklarımı omzunda titretiyor. Bronz tenimin onun daha açık tonuyla kontrastını, omzunun bükülme şeklini, kıvrılmış ayak parmaklarıma destek sağlamasını seviyorum.

"Şimdiden geliyor musun?" diye soruyor, sikini hassas klitorisime vurarak. "Amın sikim için bu kadar açgözlü, ha?"

Orgazmın kalıntıları içimi titretirken inliyorum, ya da belki de bir öncekine karışan yepyeni bir orgazm.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Sikini ıslak yarığıma daldırıyor ve göbeğimin altından elektrik sarsıntıları çıkarıyor. "Bence senin bakire kıcını becermeliyim Dahlia. Sikimi bu dar deliğe sokmalı ve seni sonsuza dek benim olarak kabul etmeliyim."

Islaklığımı arka deliğime kaydırıyor, eline tükürüyor, sonra kık yanaklarımın arasına kaydırıyor ve orta parmağını dar kanalıma sokuyor.

İnliyorum, bir parmak daha ekleyip iterken sırtım kamburlaşıyor, Beni gevşetiyor.

Kane beni sikerken sık sık kıkımla oynardı. Bunu en son yaptığında - birkaç gün önce- beni üç parmağıyla sikmişti.

Başlangıçta garip ve acıtıcıydı ama her zaman boşalmamı sağladı. Ama yine de, ne yaparsa yapsın Kane'in bana hükmetme şeklini seviyorum.

Anal konusunda biraz endişeliyim. Aleti üç parmağından çok daha büyük ama onunla başa çıkabilirim.

Onunla başa çıkabilecek tek kişi benim.

Sadece başım ve üst omuzlarım şiltenin üzerinde olacak şekilde beni yukarı kaldırıyor, arka deliğime tekrar tükürüyor, sonra üçüncü bir parmağını sokuyor.

Nefesim havada yankılanıyor, kesik kesik nefeslerim yağmurun pıtırtilarıyla senkronize oluyor.

"Seninle ne kadar oynarsam oynayayım, hâlâ çok sıkı duruyorsun." Kık yanağımı tokatlıyor. "Sikimi buraya nasıl sığdıracaksın Dahlia?"

Zaten sularımın kaplı olan sert sikini köpürtüyorum. Precum ellerimi kaplıyor ve onu daha fazla yağlamak için kullanıyorum.

"Mmm. İşte bu." Parmaklarını içime pompalarken elimi itiyor. "Sikimi güzel ve ıslak yap ki kıkını sikebileyim."

Amım zonkluyor ve onu arka deliğime yönlendiriyorum.

"Çok sabırsız." Parmaklarını çıkarıyor. "Daha hazır bile değilken seni becermemi mi istiyorsun? Canın yanacak."

"Acıtması hoşuma gidiyor." "Titriyorsun."

"Sorun yok. Sorun sensin."

"Benim," diye homurdanıyor. "Eğer bensem, sana ne istersem yapmama izin verirsin, değil mi kır çiçeği? Ne istersem yapmam hoşuna gidiyor, değil mi? Amcığın o kadar ıslak ve uyumlu oluyor ki, ellerimde çamura dönüşüyorsun. Çünkü kimse sana benim verebileceğimi veremez. Benden başka kimse sana sahip olamaz."

Kalbim hızlı atıyor çünkü sert nefes alıyor. Sıkı kaslarında ter parlıyor ve gözleri o kadar mavi ki, gözbebekleri o kadar büyümüş ki, içlerinde yansımamı görebiliyorum.

"Haklısın." Gözlerimde yaşlar birikirken gülümsüyorum. "Senden başka kimse bana sahip olamaz."

Çünkü ondan başka kimseyi sevmedim. Ve
seveceğimi de sanmıyorum.

Onu bu kadar çok istememin nedeni sadece seks değil. Vücudu
benimkiyle birleştiğinde en güçlü bağı hissediyorum.

Sanki onun ruhuna dokunabiliyorum.

Sanırım biliyorum, çünkü içinden sert bir nefes çıkıyor ve kaba bir tonda
konuşuyor. "Tekrar söyle."

"Haklı mısın?"

"Hayır, benden başka kimsenin sana sahip
olamayacağı kısmı." "Hiç kimse. Ben seninim.
Sadece senin."

"Sadece benim." İri elleri belimi sarıyor. Beni yüzüstü
çevirmek istediğini fark ediyorum.

Hayır. Hayır, şimdi olmaz.

Kolunu tutuyorum, avuçlarım teninde titriyor ve başımı sallıyorum,
gözlerim kocaman, yanaklarım sıcak. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Yüzünü görmek istiyorum."

Beni bırakmıyor ve paniklemeye başlıyorum ama "Lütfen" diye
fısıldıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, sonra bir kolunu belime doluyor ve diğer
eliyle kırımın yanaklarını ayırarak sikini deliğime dayıyor.

Ve sonra içeri girer.

Yavaş. Acı verecek kadar yavaş ve dolu
hissettiriyor. O kadar dolu ki, sanırım
patlayacağım.

Oh lanet olsun. Kırımın gerildiğini, uyum sağladığını, açgözlülükle onu
içine çektiğini hissediyorum.

"Rahatla," diye zorladı, sesi sert, kasları gergindi. "Ucunu zar zor
sokmayı başardım ve sen geriliyorsun. Sikimi kırmak mı istiyorsun?"

Hay
sikeyim.

Lanet
olsun.

Bu sadece ucu muydu?

Aşırı terliyorum, parmaklarım kaldıraç olarak onun zayıf belini kavriyor
ama yapabileceğimi sanmıyorum.

"Kıçını benim için gevşet." Yanağını yoğurur, sonra tokatlar. "Sikimi
amına aldın; buraya da alabilirsin."

Amım kasılıyor ve inliyorum, sonra hareketsiz kalıyorum.

"Küçük kıcına şaplak atmam hoşuna gidiyor mu?" *Tokat.* "İşte bu kadar. Çok iyi yapıyorsun. Aferin kızıma."

Boğazım düğümleniyor ve kalbim onun sözleriyle kabarıyor.

O kadar tahrik oldum ki, biraz daha soktuğunu zar zor hissediyorum. Acıtıyor. Evet, baskı, gerilme ve acı var ama hoşuma gidiyor.

En iyi seks benim için her zaman acı ve zevkin bir karışımı olmuştur. Sadece Kane'in iyi yaptığı bir kombinasyon. Her zaman beni diken üstünde tutmaya yetecek kadar var. Beni ıslatmaya ve beklentiye sokmaya yetecek kadar.

Heyecanla
ndım.

Aşık
oldum.

Bu yüzden onun için rahatlıyorum, kalçalarımı oynatıyorum ve daha da içeri kaymasına izin veriyorum.

"Siktir." Pazuları şişiyor, parmakları karnıma batıyor ve beni yerimde sabitliyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun, kır çiçeği. Beni daha derine ve daha derine yutmak için geriliyorsun."

İnliyorum, yanlarını okşuyorum, bulanık görüşümle ona bakıyorum.

Kane içimde hareket etmeye başlarken göz temasını kesmiyor, siki dar kanalımda nazıkçe kayıyor. Her zamanki vahşiliğinden eser yok. Çarpma yok. Benden nefret ediyormuş gibi sikişmek yok.

Ve bu beni daha da ıslatıyor, kıpırdanmalarım daha da çılgınlaşıyor, kalbim o kadar yükseliyor ki, sanırım asla aşağı inemeyeceğim. Bu yüzden kalçalarımı döndürüyorum ve onun her hamlesini yenilenmiş bir çılgınlıkla karşılıyorum.

"Yavaşla." Kıcımın yanağına bir tokat daha atıyor, acısı beni su birikintisine çeviriyor. "Sikimle kendini inciteceksin."

"Her zamanki gibi sik beni," diye inliyorum, hâlâ ona karşı kıpırdanıyorum.

"İlk seferinde amını siktiğim gibi kıcını sikmeyeceğim." *Tokat.*

"Hareket etmeyi kes."

Komutla birlikte uzuvlarım hareketsiz kalıyor ve o zaman görüyorum. Şehvet dolu, büyümüş gözbebeklerindeki bakışı.

Bana zarar vermek istemiyor. O tüneldeki ilk seferinde umursamamıştı ama şimdi umursuyor.

Şimdi yavaşça hareket ediyor, daha derine iniyor ama telaşsızca.

Kendini kontrol altında tutuyor, boynundaki damarlar gerginlikle zonkluyor, saçları nemli. Burnuma bir ter damlası düşüyor ve homurdanıyor.

Ama bana çarpmıyor. Daha
sert çarpmıyor.

Bunun yerine, vücudumun sinyallerini izliyor ve sadece rahatladığımda, sadece ona uyum sağladığımda hızını artırıyor.

Yavaş

yavaş.

Yavaş

yavaş.

Bana her zaman dediği kır çiçeği yerine değerli bir çiçekmişim gibi davranıyor.

Lanet olsun.

Sanırım ona hiç tahmin etmediğim kadar çok aşık oluyorum. Bir zevk zıplaması içimden geçiyor ve kafam bulanıklaşıyor.

Kalçalarım onun ritmine uyarak yuvarlanıyor, nazikçe, çok nazikçe gidiyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor.

Kane öne eğiliyor, dilini çıkarıyor ve gözyaşlarımı yalıyor, yutuyor, yanaklarımda sıcak bir yapışkanlık bırakıyor.

"Neden ağlıyorsun?" diye homurdanıyor. "Acıyor mu?" "Hayır. Çok iyi hissettiriyor. Gözyaşları seni tahrik ediyor."

Ağzıma karşı kıkırdıyor, dişleri dudaklarımdan köşesini sıyrıyor ve sonra onları ağzına alıyor.

Kane beni siktiği kadar derinden öpüyor, ama yavaş bir tempoda, dudaklarımda ısırarak, dilimle oynamak için zaman ayırıyor.

Ve belime dolanan eli klitorisime uzandığında, ben gidiciyim. Uzun süre dayanmam.

Vücudu bana bir şeyler söylüyormuş gibi beni becerdiğinde değil. Anlamadığım ama yine de aşık olduğum şeyler.

Belki de bu onun vedalaşma şeklidir.

Ya da belki, sadece belki, beni diğer erkekler için mahvediyordur. Çünkü kimse bana onun gibi dokunamaz.

Beni onun gibi öp.

Beni onun gibi güvende hissettir.

Orgazm içimden geçip beni aydınlatırken ağzında inliyorum.

Ateş.

Kollarım boynuna dolanıyor, tırnaklarımda sırtını tırmalıyor.

Yara izleri, onların yok olmasını istemek ama aynı zamanda onlar yüzünden onu daha çok sevmek.

Çünkü onlardan *kurtuldu*.

Bu adam kısa bir süre önce gözlerimin önünde iki adam öldürdü. Biri babasıydı.

Ve hala onun kollarında hiç kimseyle olmadığım kadar paramparça oluyorum.

Kane'in ritmi artıyor, emredici bir hızla itiyor. Belki de orgazmdan dolayı hâlâ sersemlemiş olduğum içindir, ama acımıyor.

Evet, tok hissediyorum.

O kadar dolu ki midemden fırlayacak sanıyorum ama bu iyi bir doluluk.

Ona daha sıkı sarılıyorum, başını boynumun kıvrımına gömerken onu kendime çekiyorum ve sonra kıcıma bir sıcaklık doluyor.

Dünya bir anlığına durgunlaşır.

Sert nefeslerimiz havada yankılanıyor, vücudu benimkine sarılmış, siki içimde zonkluyordu.

Parmaklarım onun zengin kahverengi saçlarını okşuyor, gözlerim yarı açık, kalbim tamamen dolu.

Seni seviyorum, demek istiyorum.

Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Sadece onun olduğumu söylemesine rağmen, ihanetimi asla atlatamayacağı korkusu beni felç ediyor.

Bu yüzden kendimi aptal yerine koymamayı tercih ederim.

Elim yanıma düşüyor ve onu hafızama kazımak için gözlerimi kapatıyorum.

Sıcaklığı, nefesleri, gürültüyle atan kalbi, kokusu. Her şeyi.

"Henüz uyuma." Boğuk sesi havada yankılanıyor. "Seninle işim bitmedi."

Gözlerim kırpışarak açılıyor ve Kane çekiliyor, dölleri içimden yatağa akıyor. Onunla biraz daha konuşmak istiyorum. Bir sürü soru sormak istiyorum ama bir süre daha bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Sadece bu anı yaşamak istiyorum.

Beni tek bir yumuşak hareketle kaldırıyor ve kollarımı ve bacaklarımı boynuna ve beline doladığımda ciyaklıyorum. Ben onun her yerindeyken o beni emin adımlarla duşa götürüyor.

"Kane?" Nefes alıyorum, yarı yorgun, yarı heyecanlı.

"Amımı sikeceğim. Bu sefer sert olacak." Ve sonra tam olarak söz verdiği gibi yapıyor.

Ve bu anın hiç bitmemesini diliyorum.

Keşke gerçeklik hiç gelmese.

DAHLIA

Uyuyakalmış olmalıyım.

Çünkü bir daha gözlerimi açtığımda Kane yatakta değildi.

Büyük ve tüketiyor ve onun kokusunu taşıyor ama o burada değil.

Sabah ışığı büyük pencereden içeri sızıyor ama oda boş ve ıssız.

Boğazım kapanıyor ve safra yükseliyor, nefesimi boğuyor. Sanırım hasta olacağım.

Sessizlik şiddetli ve acımasız geliyor. Onu bozacak yağmur bile yok.

Banyoya doğru bakıyorum. "Kane?"

Adını söylediğimde bile orada olmadığını biliyorum. Varlığı da yok, öpücükleri de, kirli ve yumuşak fısıltıları da.

"Şimdi uyu, Dahlia."

Saçlarımı kuruttuktan ve beni göğsüne bastırdıktan sonra bana söylediği son sözler bunlardı. Ona dövmelemlerini sorduğumda karganın özgürlüğü, yılanın ise kontrolü temsil ettiğini söylemişti.

Göğsünü okşamama ve ona karşı tutarsız kelimeler mırıldanmama izin verdikten sonra. Alnımdan öptükten sonra kendimi çok yorgun ve uykuya ihtiyacı olan küçük bir kız gibi hissettim.

Çünkü kolları güvendeydi.

Sesi güvendeydi.

Ben de gözlerimi biraz kapatırsam tekrar açtığımda burada olacağını düşündüm.

Vücudumu sabunla yıkadığı, beni kollarında taşıdığı ve kuruladığı için beni affedebileceğini düşündüm.

Gözlerindeki endişeyi ve şifreli duyguları gördüğüm için beni tutabileceğini düşündüm.

Ama belki de yanlış düşünmüşümdür.

Çünkü o gitti ve bu kocaman yatakta sadece ben varım. Belki de ihanetimin üstesinden gelemiyordur.

Nefes alışım yavaş, kesik kesik geliyor ve sanırım panik atak geçiriyorum.

Nefes al.

Sadece nefes

al.

Sen kim olduğunu sanıyorsun, Dahlia? Seni tutmak mı? Bırak dokunmayı, yüzüne bile bakılmaması gereken bir sokak faresi mi?

Babası haklıydı.

Megan haklıydı.

Preston ve Jude çok haklıydı. O

bir Davenport.

Bu soyadını silmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu tanımlıyor. Ve şimdi babası öldüğüne göre, bu o.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve onun kolonyasının kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Ağlamak istiyorum.

Madem beni bir kenara atacaktı, neden bana bu şekilde davrandı? Eğer daha zalim olsaydı, muhtemelen bu kadar acıtmazdı.

Komodinin üzerinde şarja takılı bir telefon yanıyor. Benim olduğunu fark ettim.

Onu tutarken parmaklarım titriyor. Megan'dan birkaç endişeli mesaj geliyor çünkü bir süredir benden haber alamamış. Ben de iyi olduğumu ve uzun bir hikaye olduğunu yazıyorum.

Kalkıp kardeşimi bulmalıyım ve-

Kane'den gelen mesajları bulduğumda kalbim neredeyse duracak.

Bunlardan birkaçı köyde kaybolduğum zamandan, ama beni titretenler en sonuncular, bir saat öncesinden.

KANE

Grant'in ölümüyle ilgili serpintiyle ilgilenmem gerek. Kımıldama. Odanın dahili telefonundan mutfağı ara, istediğin yemeği hazırlasınlar. Döndüğümde konuşuruz.

NOT. İşim bitince seni kız kardeşini ziyarete götüreceğim.

Parmaklarım telefonun etrafında titriyor. Gördüğüm tek kelime odağa girip çıkıyor.

Döndüğümde konuşuruz.

Konuşuruz.

Biz. Konuşacağız. Konuşacağız. Yaptıklarım için bir bedel ödemek zorunda kalacak mıyım? Hiçbirinden pişman değilim ama Kane'in yaptıklarımı nasıl algılayacağını biliyorum.

İhanet.

Ya da belki başka bir şeydir?

İrademe rağmen, göğsümün karanlık köşelerinde bir umut ışığı belirliyor.

Sessizliğin içinde bir kapı sesi duyuyorum ve bunun kafamdaki kıyamet günü hissi olduğunu düşünüyorum, ama yine geliyor. Bu sefer daha yüksek sesle.

"Dahlia?"

Helena'nın yumuşak sesiyle ayağa fırlıyorum ve Kane'in yerde bıraktığı gömleğini hızla üzerime geçiriyorum. Sadece kalçalarım kadar geliyor ama hiç yoktan iyidir.

"Bir saniye," diye sesleniyorum süslü altın kapıya doğru koşarken. Kapıya dokunduğum için bile kendimi bilinçli hissediyorum.

Kapıyı açtığımda Helena'yı dışarıda dururken buluyorum, düz beyaz elbisesinin içini zar zor dolduruyor, teni renge karşı soluk, ama çökmüş gözlerinde bir yaşam titreşimi var.

"Merhaba," diyorum beceriksizce, gömleğimi aşağı çekerek. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Görünüşüm için özür dilerim. Kıyafetlerimin nerede olduğunu bilmiyorum.

vard

ır." "Temizleniyorlar. Personel en kısa sürede getirecek." "Teşekkür ederim."

Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Size teşekkür etmesi gereken kişi benim. Ve

Senden özür dilemek için. Kane'in gelip incinmesini istemedim ama o bana senin bizim için yaptığın her şeyi hatırlattı. Bana onun benden çok daha iyi bir insan olduğunu hatırlattı ve ben de ondan sana sırtını dönmesini istediğim için özür dilemek istiyorum."

"Sadece onun hayatı için korkmuştun," diyorum alçak bir sesle. "Özür dilemesi gereken kişi benim. Benim yüzümden... ah... kocan... öldü."

"Tam tersine, minnettarım." "Kane bir katil olsa bile mi?"

"Bu onun ilk cinayeti değil ve son da olmayacak. Ama en azından bu sefer kendisi için yaptı. Sonunda kendini ve beni -tesadüfen de olsa- Grant'in zincirlerinden kurtardı. Bu yüzden teşekkür ederim Dahlia." Elimi sıktı. "Kane'in hayatında olduğun için mutluyum."

Hayır. Benimkinde olduğu için mutluyum.

Uşak kıyafeti giymiş uzun boylu bir adam elinde bir sepetle bize doğru yürüyor. Samuel.

Helena gözlerini silerken beni serbest bırakıyor. "İşte. Samuel kıyafetlerini getirdi."

Sepeti alır almaz, "Julian Callahan geldi," diye anons ediyor. İsmi duyunca elim sıkıştı. Helena sadece kaşlarını çatar. "Eğer buraya Kane, o zaman ona içeride olmadığını söyle."

"Bayan Thorne ile konuşmak istiyor. Merhum Bay Davenport'un çalışma odasında."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve sanırım titriyorum çünkü Helena bir kolunu omuzlarıma doluyor ve kolumu okşuyor.

Samuel'e, "Kane geldiğinde ona geri dönmesini söyle," der.

"Pekala, madam."

"Hayır, sorun değil." Bir nefes tükürdüm. "Üstümü değiştirip hemen döneceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Helena'nın kaşları derinleşir. "Julian'ın kimsenin sevmediği bir yılan olmasının bir nedeni var. Kane'i beklemen daha iyi olur."

"İyi olacağım."

Eğer Julian DNA testleri ve laboratuvarını yasadışı kullanmaktan dolayı suç duyurusunda bulunacaksa, Kane'i bir kenara bırakın, kimsenin orada olmasını istemiyorum.

Temiz, mis gibi kokan kot pantolonumu ve tişörtümü giydikten sonra Helena hâlâ gitmemem için beni ikna etmeye çalışıyor ama ona iyi olacağıma dair güvence veriyorum ve Samuel'i takip ediyorum.

Kapıyı açıp dışarıda durduğunda, büyük bir yalan söylediğimi fark ediyorum.

Julian beni ürpertiyor. Yemin ederim kardeşinden daha ürkütücü. En azından Jude daha açık sözlü ve bir odaya adım atar atmaz beni çarpan ürkütücü bir havası yok.

Kapı kapanıyor ve Helena'yı yanımda getirmediğime pişman oluyorum.

Grant'in çalışma odası da ruhu gibi karanlıktır. Raflar ve masa koyu kahverengi, kanepeler siyah ve duvar kağıdı iç karartıcı bir yeşil.

Julian rafların yanında duruyor, ciltli bir kitabın sayfalarını yavaşça çeviriyor. Kitabı eğip bana bakmadan önce sırtında *Sinoplu Diyojen*'i yakalıyorum, bakışları delici, vücudu zahmetsizce dik.

"Beni mi görmek istedin?" Ondan güvenli bir mesafe uzakta ve kapıya yakın durarak soruyorum.

"Evet, Kane babasının cinayetini bir tekne kazası gibi göstermeyi bitirmeden önce şu anın en iyi zaman olacağını düşündüm." Gülümsüyor. "Ben yamyamlık yapmam, o yüzden rahat olabilirsin. Seni yemeyeceğim."

Bana bakmasına rağmen bir sayfa daha çeviriyor, titiz ve biraz tehditkâr bir hareket. Belki de bu hareketin kendisi değildir,

Gözlerindeki ölü bakışı.

Demek bir Vencor Kurucusu her zaman böyle görünüyor. Boğucu.

"Görüyorsunuz, Grant bir hata yaptı." Bir sayfa çeviriyor, duraklıyor, sonra başka bir sayfa çeviriyor. "Kane'in duygularını hafife aldı. Kendisinin bir kopyası haline getirdiği oğlunun kendi kitabından bir sayfa alacağını ve hedeflerine ulaşmak için onu basitçe resimden çıkaracağını asla düşünmedi. Ayrıca sizi ve Kane'i o son adımı atmaya iten katalizör olma yeteneklerinizi de hafife aldı. Sonunda, özellikle de kardeşini ve gücünün bir kısmını terk etmek zorunda kaldıktan sonra, gerçekten dokunuşunu kaybetti. Üzücü, sence de öyle değil mi?"

"Sadece Kane yirmi bir yıl boyunca o pisliğin oğlu olarak yaşamak zorunda kaldığı için üzgünüm."

"Vay canına, şimdiden onun bekçi köpeği olmuşsun." Sırıttıyor, bu jest unutulmaz. "Bu eğlenceli olacak."

"Bu mu?"

"Bayan Thorne, sanırım Grant size kız kardeşinizi kimin öldürmeye çalıştığını söyleme fırsatı bulamadı, değil mi?"

Kaslarım geriliyor ve yumruklarım sıkılıyor.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum, özellikle de sen hâlâ burada olduğun için." Bir sayfa çeviriyor. "Diğer köpekler düşmanlarını ısırır. Ben arkadaşlarımı kurtarmak için ısırırım."

"Ne?"

"Bunu Diogenes söyledi."

"Filozofları tartışmak için mi buradayız?"

"Kane, Diogenes'in etinden kopmuş bir alaycı. Onları güvende tutacaksa Jude ve Preston'a zarar verebilir. Bu konuda Grant'ten daha iyi ve harekete geçmeden önce her seçeneği tartan gerçek bir pragmatist."

"Ve?"

"Ve onun zihninin çalışma şeklinden zarar görmeden kalacağınıza inanıyor musunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Görüyorsun, işte burada yanıliyorsun. Hikaye zamanı. Bunun için oturmak isteyebilirsin."

"Ben iyiyim."

Sanki hikâyenin geçtiği yer orasıymış gibi sayfaları karıştırırken bir omzunu kaldırıyor. "Birkaç yıl önce bir kadın bıçaklanarak öldürüldü.

Gün ışığında, yirmi kez. Yirmi kez bıçaklanmanın ne anlama geldiğini biliyor musunuz, Bayan Thorne? İlk bıçak darbesinin acısını en çok böbreğinde hissetmiş olmalı. Keskin ve çok acıtmış olmalı ve muhtemelen doğum yaptığı andan daha fazla acı vermiştir. Çığlık atarak sokaktaki herkesi olanlardan haberdar etti. İkinci bıçak darbesi daha da kötüydü. Karnına saplanmıştı. Üçüncü ve dördüncü de öyle. Sonrasında yere yığıldı. Sürünüyor, kan kaybediyor, ağzı metalik bir tatla doluyor ve yardım için yalvarıyordu. Birinden. Herhangi birinden. Gelmediler. Ama beşinci bıçak darbesi geldi. Bu kalbine saplandı. O zaman öldü. Kaldırımında kanlar içinde yatıyordu, boş gözleri inandığı Tanrı'ya bakıyordu ama Tanrı onun bir köpek gibi ölmesine izin verdi. Ama orada bitmedi. Cesedi tekrar tekrar bıçaklandı - göğsünden, cinsel organından, midesinden - bağırsakları dışarı sarkana kadar; yüzü, gözleri dışarı fırlayana kadar kaldırırma vuruldu -"

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" Midemin bulandığını hissederek bağırdım.

Ama en önemlisi, bu işin gittiği yeri sevmiyorum.

"Sadece arka planın bir açıklaması. Sizin dinlemeye dayanamamanız ama orada bulunan insanların izleyip hiçbir şey yapmaması çok etkileyici."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Gördüğünüz gibi, o kadın soğukkanlılıkla öldürülürken orada bulunan ve görmezden gelen kişilerden biri de sevgili, masum kız kardeşiniz Violet Winters'tan başkası değil."

Geriye doğru bir adım atıyorum, elim soluğumu kapatmak için ağzıma gidiyor. "Senin sevecen, melek yüzlü kız kardeşinin

Bir kadının öldürülmesine seyirci kalan bir sineği

incitmek mi?" Başımı sallıyorum. "O asla-"

Kafamın içinde bir zap sesi duyuyorum.

Vi'nin eve gelip kustuğu, yüzünün solgun olduğu ve tüm vücudunun titrediği anılar. Kötü bir şey yediğini ve karnının ağrıdığını söylemişti. Erkenden uyumuş ve ertesi gün erkenden evden ayrılmıştı. İki haftayı aşkın bir süre boyunca içine kapanık ve tamamen kendinden geçmiş bir haldeydi.

Ne zaman sorsam iş, okul ve faturalar yüzünden stres yaşadığını söylerdi ve ben de ona inanırdım.

Çünkü Vi bana hiç yalan söylemedi.

"O yaptı. Bunu kanıtlayacak güvenlik kayıtları var. Ya da vardı. Hepsini sildiğimden ve ortadan kaldırdığımdan emin oldum."

"Ölen kadınla bir akrabalığınız var mı? Bu yüzden mi...?"

"O benim üvey annemdi. Jude'un annesi."

Oh Tanrım.

Aman Tanrım.

"Görüyorsunuz, Jude annesini *gerçekten* çok seviyordu. Ben de onu severdim. O benimkinden farklıydı. Çok tatlıydı ve benim için elinden geleni yaptı. Beni öz babamdan korumaya bile çalıştı. Aptal kadın. En önemlisi, Jude'a hazinesi gibi davranırdı. Bu yüzden öfkesini ve intikam ihtiyacını tahmin edebilirsiniz. Ama kana susamışlığını durdurmak için o görüntüleri kayıtlardan sildim. Ancak, ben hepsini silmeden önce görüntülerin bir kısmını kimin ele geçirdiğini biliyor musunuz? Onlara yardım etmek için arkadaşlarını ısırarak kişi mi?"

Başımı sallıyorum, ileri geri. İleri geri.

"Bu doğru. Kane. Jude'un öldürme ve intikam ihtiyacını karşılamak için o görüntüleri küçük klipler halinde kesti ve o gün orada bulunanların isimlerini içeren bir liste topladı. Onlar, aileleri, zayıflıkları, onları harekete geçiren şeylerle ilgili bilgilerle dolu dosyalar da hazırladı. Alışkanlıkları bile orada. Dosya dolabında özenle saklanmış. Arada bir Jude'a bir isim veriyor ve hayatlarını cehenneme çevirmesine yardım ediyor. Gerçekten şiirsel. Jude her tanıdığın dibe vurmasını, tıpkı annesi gibi yardım istemek zorunda kalmalarını ve bulamamalarını istiyor. Daha sonra Preston, Jude ve Kane onları kaçırıp ormana bırakıyor ve eski usul avlanmaya başlıyorlar."

Bacaklarım tutmuyor ve ayakta kalabilmek için yakındaki bir sandalyeye tutunuyorum. Bu gerçek olamaz.

Julian yalan söylüyor. Yalan söylüyor-

"Söylemeye gerek yok, Kane buraya gelmeden çok önce varlığını haberdardı. Jude'la birlikte yaptıkları takip seanslarından birinde seni de görmüş olmalı. Şimdi, seni buraya getirmek için ipleri onun çekip çekmediğinden emin değilim, ama Kane'i tanıyorsam, muhtemelen o çekmiştir. Belki seninle de oynamak istemiştir. Belki de dikkatini çektin, emin değilim. Sahte bir kabul töreni düzenlemek için epey zahmete girdiği kesin."

"Sahte mi?" Dudaklarım kelimenin etrafında titriyor.

"Bunun gerçek olduğunu düşünmedin, değil mi? Aman Tanrım, düşündün. İşte bu yüzden yabancılar dışarıda kalmalı. Onlar kararsızdır ve rüyalarla gerçekleri ayırt edemezler. Gerçek inisiyasyonlarımız ruhunuzun dokusunu değiştirir. Eğer gerçek bir anlaşma yapmış olsaydınız.

kurtuldum. Kane'in sana karşı bir zaafı var, bu yüzden tüm bu sulandırılmış maskaralığı planladı ve hatta arkadaşlarından da katılmalarını istedi. Eğer gerçek olsaydı, ilk etapta ilk inceleme sürecine kabul edilmezdin. Sadece Vencor'da doğanlar inisiye olabilir ve ara sıra, aramızda olmaya layık gördüğümüz kişileri davet ederiz."

Gerçek değildi.

Tüm bu psikolojik işkence ve acımasız sikiş bir maskaralık mıydı?

Hayır. Bu nasıl doğru olabilir? Julian kafamı karıştırmaya çalışıyor olmalı.

"O değil," diyorum, o kadar alçak sesle ki ben bile zar zor duyuyorum. "O da neydi?"

"Kane Violet'e zarar vermedi. Yapamazdı!" Bağırıp çağırıyorum. "O... o bunu yapmazdı. O... DNA testinde eşleşmedi."

"Ah, şu. Kız kardeşinizin tırnaklarının altında bulunan DNA aslında ölü bir kişininkiyle değiştirilmiş. Tabii ki eşleşme olmayacak." Dudakları sırtıyor. "Kimin değiştirdiğini düşünüyorsun?"

"Hayır..."

Hayır..."

"Kane."

"Hayır!"

"Bana inanmaman umurumda değil. Burada kalıp onu öldürebilirsin, umurumda değil. Ya da oyunlarından sıkılıp seni öldürmesi için yeterince bekle. Hiç fark etmez. Ama önce bilmen gereken başka bir şey var."

Bulanık görüşümle ona bakıyorum. "Kız kardeşin. O uyandı."

"Ne?"

"Teknik olarak komaya girmiş durumda."

"Sen neden bahsediyorsun? Doktorlar komada olduğunu söyledi."

"Benim doktorlarım. Benim hastanem. Benim sistemim. Size birçok bilgi vermek üzereyim ve sessiz olup beni dinlemenizi istiyorum. Sizi temin ederim ki kız kardeşiniz uyandı ve iyileşiyor ve doğru seçimi yaparsanız konumu hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Violet aslında hastaneye yatırıldığı gün uyandı ve ne pahasına olursa olsun Jude'dan kaçmak istedi ama nereye giderse gitsin Jude'un onu bulacağını biliyordu, biz de bir anlaşma yaptık. Kendisini komadaymış gibi gösterecek deneysel ilacımı test etmek için gönüllü oldu ve karşılığında ben de senin ve onun başka bir yere taşınmanızı ayarladım.

Uyandığında Jude onu bulamaz. Bu şekilde kardeşimin kötü şöhretli avlarından kaçabilecekti. Ancak tahmin edilenden daha erken uyandı çünkü onu hastaneden çıkardıktan sonra kaçırdığında ilacı uygulamaya devam edemedik ve onu tekrar aldığımdaya uyanmaya başlamıştı. İşin aslı, kardeşim zaten şüphelenmeye başlamıştı çünkü komadaki gerçek korumasıyla aynı belirtileri göstermiyordu. Yine de denemenin sonuna geldik ve sonuçlardan memnunum."

Jude onu kaçırdı mı? Ama Julian onu tekrar bulduysa, o zaman iyi demektir, değil mi?

Parçalar yerine oturmaya başladıkça aklım karışıyor.

Vi'nin faturaları hiçbir koşul olmaksızın eksiksiz ödeniyor.

Vi'nin başka bir doktorun yanına yaklaşmasına izin vermeyen doktoru.

Jude'un komadaki gardiyanı Mario, Violet'in hemen yanında.

Şimdi düşündüm de, Vi'nin yatağının üzerinde beliren kapüşonlu adam Jude'a çok benziyordu.

Aman Tanrım.

"İki seçeneğiniz var." Parmağını kaldırdı. "Birincisi, burada kalıp Kane'i beklersin ve kız kardeşini kaybedersin." Bir parmağını daha kaldırır. "İki. Kız kardeşinle birlikte benim ayarlayacağım güvenli bir yerde kaybolursun. Temelli olarak."

Dudaklarım titriyor. "Neden... bunu yapıyorsun?"

"Senden de kardeşinden de hoşlanmıyorum. Dışarıdakiler dışarıda kalmalı. Bu şekilde Jude ve Kane'in akılları başlarına gelecektir. Arkalarından temizlik yapmak çok zahmetli."

Gözyaşlarım gözlerimde toplanıp yırtık beyaz spor ayakkabılarıma damlarken başımı eğiyorum.

Her şeyin arkasındaki kişi Kane olabilir mi?

Beni ipte oynatılan bir kukla gibi manipüle etmiş olabilir mi?

Zaten her şeyi bildiği halde yalan söylediğim için kendimi kötü hissettirmezdi.

Değil mi?

Yoksa sonunda güneş tarafından diri diri yakıldım mı?

KANE

Babamı köpekbalıklarına yem etmekten döndükten sonra Dahlia ortadan kayboldu.

Tekrar.

Elimden kayıp gitti. *Yine sevişiyoruz.*

Ona gerçeği söylemek için geri geldim. Her şeyin affedildiğine dair onu temin etmek için. Aslında, affedilecek bir şey yok.

Dün gecedен sonra, kollarımda huzur içinde uyuduktan sonra, temiz bir sayfa açmanın zamanı geldi diye düşündüm. Jude'u onu sevmeye zorlayamam ve muhtemelen asla sevmeyecek ama onu ondan koruyabilirim.

Zaten onun takıntısıyla hiçbir ilgisi yok. Kız

kardeşinin var, ama kız kardeşi neredeyse öldü.

Acıtabilir, ama sonunda bu gerçeği kabul edecektir.

Sahip olduğu tek şeyin ben olduğumu kabul edecek.

Sahip olabileceği *tek* kişi.

Ama o burada değil.

Telefonunu bile geride bırakmış.

Julian Callahan gelip onunla konuşmuş, o da onunla gitmiş. Annem ve Samuel böyle söyledi.

Evin güvenlik kamerasında tekrar tekrar, lanet olası bir döngüde izlediğim şey bu. Onun arkasından nasıl yürüdüğüne bakmaktan kendimi alamıyorum, hareketleri uyuşuk, gözleri ruhsuz.

Ateşi tamamen sönmüştü.

Grant onu lanet olası zindanında zincirlediğinde bile böyle bakmıyordu.

Sanki işkence dolu anıları ya da Dahlia'nın kanlar içinde zincirlere asılı görüntüsünü yok edecekmiş gibi son bir saatimi bir palayla yakıp yıkarak geçirdiğim bir zindan.

Ve şimdi, Julian onu götürdü.

Julian benim işime karışıyor.

Grant'in cinayetinden kesinlikle bir ders çıkarmamış. Eğer kendi babamı öldürebilsem, artık hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramaz.

Ne Julian, ne de kurallar.

Lanet olası Vencor bile.

Samuell'in ardından babamın uşaklarının bulunduğu ikinci ek binaya doğru yürürken adımlarım geniş. Onları yeni sahipleri hakkında çoktan bilgilendirmişti ve bu yeni sahibin onlar için ilk görevi vardı.

Yürürken telefonumu çıkarıp grup sohbetinde mesajlaşıyorum.

BEN

Jude Callahan, sana

kardeşinin yoluma çıktığını

ve benim de yoluma

çıkabileceğimi ya da

çıkamayabileceğimi

bildiriyorum.

onu öldürtmek.

JUDE

Ben yapmadan olmaz. Violet'i kaçırdı. Yine kaçırdı.

Hay sikeyim. Dahlia bu

yüzden onunla gitmiş

olmalı.

PRESTON

Vay be. Julian'la uğraşıyoruz, değil mi? Beni sayma. Ben sadece burada kalıp kafayı bulacağım.

Ben: Julian ana merkezde mi

Ev mi?

JUDE

Karısının evinde.

Ben: Daha da iyi.

Onu tehdit etmenin riskli

olduğunu söylediğimi

hatırlıyor musun? Unut

gitsin. Adamlarımızı

getiriyorum.

PRESTON

Hey... derin bir nefes alalım. Nefes alın. Nefes ver.

JUDE

Erişebildiğim adamları getireceğim.

PRESTON

Aman Tanrım. Yavaşla biraz. Öldürölmek mi istiyorsun?

Artık Davenport ailesinin

reisiyim ve

Julian Davenport arazisine

geldi ve benim olanı aldı.

Ödemesi gerekiyor.

JUDE

Çok gecikti. Karışmayı bırakması gerekiyor. PRESTON

Kulağa tehlikeli geliyor. Ben de varım.

BİRKAÇ SAAT SONRA, hepimiz Julian'ın karısının şehrin dışında, Ravenswood Tepesi'nden uzakta, komşu kasabadaki yoksul insanların yaşadığı yerin sınırındaki evinin önünde toplanmışık.

Jude ve ben adamlarımıza evin etrafını sarmalarını söyledikten sonra öndeki güvenliği hallediyoruz ve yatak odalarının olduğu ikinci kata çıkıyoruz. Neredeyse gece yarısı oldu, yani o orospu çocuğu uyuyor olmalı.

Işık olmamasına rağmen Jude, Preston ve ben kolaylıkla hareket ediyoruz. Hayatımız boyunca karanlığa gömüldük. Bu çocuk oyuncağı.

"Yani..." Preston yüzünü bize dönecek şekilde önümüzde geriye doğru yürüyor. "Değerli hayatımı bir amcık için mi riske atıyoruz?"

Jude ona bakmadan, "Kapa çeneni Armstrong," diyor.

"Sadece kayıtları düzeltiyorum. Bunu asla am için yapmam. Bu o kadar ezikçe ki, seni Preston'ın Ayrıcalıklı Yakın Çevre Kulübü'nden atmayı düşünüyorum."

"Beni atılmış sayın," diyorum, kaslarım gerginlikten şişiyor. "Zaten bu işin içinde olmayı hiç istememiştim," diye ekliyor Jude.

"Yalancılar. Beni seviyorsunuz ve bensiz yaşayamazsınız. Eğer bir kadın olsaydım, benim güzelliğim için savaşıyor olurdunuz."

"Kafanı ilk kim kesecek diye kavga ediyoruz," diyorum. "Ki bunu zaten yapıyoruz."

"O kadar zoru oynardım ki, Dallas'ın benim üzerimde hiçbir etkisi olmazdı." Sözlerimi duymazdan gelerek sırtıyor, sonra Jude'a kafa atıyor. "Sanırım yine de büyük adamı seçeceğim. Onun aleti daha büyük."

Jude ona dirsek atar. "Bunu ciddiye almazsan aletini bıçaklarım."

"Benim değerli aletim olmaz. Nasıl gevşeyebilirim ki?" Preston suratını asarak geri geri yürümeye devam ediyor. "Ayrıca, bütün bunlar aptalca ve Julian muhtemelen kışımızı ateşe verecek. Bu kadar yatırım yapmamalısın bile Jude. Kardeşin o hiç kimseyi öldürürse sana iyilik yapmış olur."

Jude ona dik dik bakıyor, gözleri neredeyse hançer gibi. "Hedeflerimi benden başka kimse öldüremez."

"Şşş." Julian'ın soğuk sesini duyunca elimi ağzıma götürüp silahımı çekiyorum.

Jude arkasındaki kapıya işaret ediyor ve sonra üçümüz yaklaşıyoruz.

Elimde silahla kapıyı tekmeleyerek açıyorum ama Julian'ın bir sandalyede oturmuş, karısı Annalise yatakta uyurken bir kitaptan yüksek sesle bir şeyler okuduğunu görünce donup kalıyoruz.

Gürültülü tekmeyle irkilir ve doğrulup oturur, gözleri odaklanmamıştır, yüzü soluk.

Annalise Callahan bu şehirdeki en büyük gizem. O zar zor Julian'ın onu son deneysel ilaç testi için denek olarak kullandığı söyleniyor.

Gerçi kimsenin umurunda değil.

"Julian...?" diye soruyor, sesi alçak, neredeyse cızırtılı.

Saçlarını okşuyor ve gülümsüyor. O orospu çocuğunun bunu yapabileceğini bilmiyordum.

"Uyumaya devam et. Ben hemen döneceğim."

Gömleğini tutup başını sallıyor ama adam onu bırakıyor ve bize bakıyor, gülümsemesi bir anda kayboluyor.

"Dışarıda konuşalım."

Önce Preston atlar. "Buraya isteğim dışında sürüklendim. Onlar yaptı O!"

Hepimiz dışarı çıkıyoruz. Jude baldızını incitmek istemiyor. Julian'ı hayatıyla tehdit etmenin sorun olmadığını ama ona dokunulmaması gerektiğini açıkça belirtti.

"Annalise'e zarar verilmeyecek," buraya varır varmaz söylediği kesin sözlerdi.

Callahan klanının fiili lideri karısına son bir kez baktıktan sonra kapıyı kapatıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Şimdi seni sakatlamak zorundayım."

"Ben değil." Preston elini kaldırır. "Benim isteğim dışında, hatırladın mı?" Silahımı Julian'ın şakağına dayadım. "Dahlia nerede?"

İrkilmiyor bile. "Senden uzakta bir yerde."

"Evin etrafı sarıldı Julian. Eğer bana onun nerede olduğunu söylemezsen beynini dağıtırım."

"Misafirim olun. Benim ölümüm halinde, halkım hem Dahlia'yı hem de Violet'i havaya uçuracak."

Donup kaldım.

Elbette böyle bir yedek planı olacaktı. Olmasaydı Julian olmazdı.

Jude kardeşini gömleğinin yakasından tutuyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Kafalarınızı ait oldukları yere geri koyun. Oyuna, rollerinize. Dikkatiniz dağılmadan."

Preston alkışlıyor. "Teşekkür ederim! Ben de bunu söylüyordum."

"Onu bulamayacağımı mı düşünüyorsun?" Yüzüne yakın nefes alıyorum.

"Bunun için tüm kaynaklara sahibim ve sana verdiğim yatırım sözleri var ya? Onları iptal edilmiş ve Serena ile Atlas arasında paylaştırılmış say."

"Onu bulup bulmamanız önemli değil. Kız kardeşinin saldırısına karıştığın ve Graystone Ridge'e nasıl geldiği hakkında her şeyi biliyor. Zavallı kız senin bu işin beyni olduğun gerçeğiyle sarsıldı. Gerçekten de seni savunmaya çalıştı. Ta ki gerçeği inkâr edemeyene kadar."

"Sen... ona söyledin mi?"

"Evet. Başka türlü nasıl gitmesini sağlayabilirim ki?"

Elimi kaldırdım ve yüzüne bir yumruk attım. "Ona söylemeye hakkın yoktu. Bu senin yapman gereken bir konuşma değildi."

"Elimdeki bilgileri nasıl kullanacağım bana bağlı." Kanayan burnunu siler. "İş meselelerine gelince, aklın başına gelecektir. Ne Serena ne de Atlas, Davenport'ların sarsılan temelini korumanıza benim kadar yardımcı olabilir."

"Bunun için sana ihtiyacım yok. Amcam var."

"Grant ölmüş olsa bile Kayden bu kadar çabuk geri dönemez, bunu sen de biliyorsun. Önce güçlenmeli ve kendi kurallarını uygulamalısın."

"Julian," diye hırlıyor kardeşi. "Seni incitmek zorunda bırakma beni."

"Deneyebilirsin." Julian bana baktı. "İşte anlaşma, Kane. Eğer Dahlia'yı kendi isteğinle geri getirmeyi başarırısan, ona bir daha dokunmayacağım ve sen de

işle ilgili konularda öfke nöbeti geçirmeyecek." Çenem sıkıştı.

"Şimdi, mülkünden defol. Bir daha evime girersen seni öldürürüm."
Sonra dönüp yatak odasına gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Onu.

"İyi geceler, Julian!" Preston şarkılı bir sesle şöyle der. "Geç kaldığım için üzgünüm-

gece ziyareti! Sabah çiçek göndereceğim!"

Jude kapıya doğru adım atar ama Preston onu geri çeker. "Bu gece cesetlerinizi yok etmeyeceğim."

"Unut gitsin, Jude." Silahımın yanıma düşmesine izin verdim. "Onları kendim bulacağım.

Yapacağım son şey olsa bile."

Preston parmaklarını bana doğru şaklattı. "İşte ruh budur. Bu işin gittiği yerden hâlâ nefret ediyorum ama neyse. Buradan gidiyoruz."

Bizi dışarı sürüklemeye başladı, Jude kafasına vururken derimizden nasıl yara almadan kurtulduğumuz hakkında şakalaştı.

Garaj yolundayken telefonum titriyor ve Samuel'i bekleyerek onu çıkarıyorum.

Bilinmeyen numara.

Telefonu açıyorum ve karşı taraftan sert, kesik kesik nefesler duyar duymaz kıpırdamadan duruyorum, parmaklarım telefonu sıkıyor.

"Dahlia?"

"Bu doğru mu?" Sesi zayıf, boğuk, sanki saatlerdir ağlıyormuş gibi.

"Julian'ın sana söylediği her şey büyük ölçüde abartılmış.

Neredesin? Seni alacağım-"

"Sadece söyle bana. Violet'i başından beri biliyor muydun? Jude'un annesiyle olan bağlantıyı? *Benim hakkımda?*"

"Görüldüğü gibi değil-"

"Evet ya da hayır." Benim üzerimden konuşuyor. Tekrar. Çenem geriliyor.

"Evet."

Sonra gülüyor, hıçkırıkları kulaklarımda yankılanırken sesi kulaklarımı deliyor. Onu ilk kez gülerken gördüğüm anı hatırlamadan edemiyorum.

O gün, çatının tepesinden.

"Tanrım, kendinle gurur duymalısın. Benimle çok iyi oynadın, Kane. Umarım seni yeterince eğlendirmişimdir."

"Sen hiçbir zaman benim eğlencemin konusu olmadın," diye çıkışıyorum, sonra dizginleyip sakın bir nefes alıyorum. "Buluşalım. Konuşmamız gerek."

"Böylece Violet'le işi bitirebilecek misin?"

"Ona zarar vermeyeceğim."

"Ama Jude yapacak. Birkaç ay önce yaptığı gibi."

"O yapmadı-"

"Bana yalan söylemeyi kes!"

Hay sikeyim. Eğer bir kez daha benim üzerimden konuşursa, lanet telefonun içinden boğazını sıkarım.

Neden konuşmama izin vermiyor?

"Bil diye söylüyorum, Jude ona yaklaşırsa onu öldürürüm." Bütün burun çekişleri kayboluyor ve sesi taş gibi soğuk, çok uzaklardan geliyor. "Yüzünü bir daha görmeme izin verme yoksa seni de öldürürüm."

Telefon kapandı.

KANE

"Burası mı?"

Jude'un sesi rüzgârla taşınıyor ve aşağıdaki lanet olası kaosu kesmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Ne yazık ki evet," diyorum.

Sokak lambalarının çoğu yanmış, sadece üç tanesi tüm sokak boyunca çalışıyor. Ancak karanlık gözleri aşağıdaki bölgeyi tararken, kabataslak mahalleyi dikkatle gözlemlerken, kana susamış bir Azrail gibi görünüyor.

Burası o kadar yoksulluk kokuyor ki, Jude'un motosikletini ve benim arabamı benzin istasyonunda bırakmak zorunda kaldık ve insan toplumunun bu lanet yerine ulaşmak için bir Hyundai kiraladık.

Sidik, kustumuk ve çürümüş çöp kokusu havayı dolduruyor, gecenin bayat nemi içinde yoğunlaşıyor ve dönüyor.

Buradan, kirli sokakları, titreyen sokak lambalarının altında hayaletler gibi hareket eden sıçrayan gölgeleri mükemmel bir şekilde görebiliyoruz.

Küçük torbacılar duvarlara yaslanmış, karanlıkta zar zor gizleniyor, açgözlü ellere toz ya da hap torbaları sıkıştırıyor, gözleri etrafta geziniyor, kokuşmuş nefesleri havayı kirletiyor. Takasların hafif mırıltısı, ara sokaklardan ya da kağıt inceliğindeki duvarlardan gelen bağırış ya da öksürük sesleriyle noktalanıyor. Arada sırada, çatlak kaldırımında yuvarlanan bir şişenin donuk takırtısı duyuluyor.

Birkaç evsiz insan bir köşede toplanmış, etraflarında çıkan kavgaları umursamayacak kadar kendinden geçmiş durumda. Paçavraları üzerlerinden ölü bir deri gibi sarkıyor, içi boşalmış yüzleri onları umursamayan bir dünyanın gölgesinde kayboluyor.

Cam şişelerin kırılması ve kırık bir neon tabelanın ışıltısı altında iki küçük gangster arasında mırıldanılan bir kavga yükseliyor, sesleri alçak ama tehditkâr, havada gerilim titreşiyor.

"Ne boktan bir yer." Jude sırtıyor. "Uygun, gerçekten. Ne de olsa fareler kanalizasyonlarda yaşıyor."

"Bunun için planlarınız nedir?"

"Büyük. Her zamanki gibi." Başını bana doğru eğiyor. "Yine de onun hayatını, içinde yaşadığı gerçek cehennemden daha sefil hale getirmek zor olacak."

"Senden daha kötü bir cehennem olduğundan şüpheliyim." "Bunu tartışmayacağım-"

Omuzları kamburlaşmış bir kız sokakta ilerlerken dudaklarını büzüyor. Adımlarını hızlandırırken açık renk saçlarını kapüşonunun içine gizlemiş, kavga eden ve birbirlerine cam kırıkları fırlatan ikiliden kıl payı kurtulmuştur.

Hedefimizin o olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Violet Winters.

"Bu o," diyorum. "Başka bir cehennem çukurundaki gece vardiyasından döndü."

Jude hiçbir şey söylemiyor.

Gözleri kısılıyor ve her zamanki ölümcüllüğüne geri dönmeden önce koyu kahverengiyi aydınlatan bir kıvılcım yakaladığımı düşünüyorum.

"Lanet olası bir tanesi daha tozu yuttu," diye mırıldanıyor ve alçak olmasına rağmen sesi daha derin.

Duruşu daha dik, bakışları her zamankinden daha hesaplı.

Violet kimsenin fark etmediği uyuyan evsizlerin yanında durur, sonra plastik çantasına uzanır, iki sandviç çıkarır ve tabaklarına koyar.

Boyunun tamamına kadar yükselir, yürümeye başlar, sonra durur, cebinden birkaç banknot çıkarır, iç çeker ve onları sandviçlerin altına yerleştirerek dikkatlice gözden gizler.

Jude güler, sesi alçak ve uğursuzdur. "Elimizde lanet olası bir aziz var, Kane. İroni."

"Pek ironi sayılmaz. O gün 911'i arayan tek kişi oydu. Ayrıca grubun en temiziydi. Ne kadar derin kazarsam kazayım, onun hakkında hiçbir pislik bulamadım." Gözlerimi dikip ona baktım. "Dürüst olmak gerekirse, onu çürümeye bırakırsan, hayatı bu şerefe nail olur."

"İğrenç masumiyeti onu öldürecek, ha?"

"Muhtemelen."

"Masumiyete inanmamam çok kötü. O günkü hiç kimse masum değildir."

Ev sahibinin ona ve kız kardeşine çatı katını kiraladığı eve doğru aceleyle ilerlerken Violet dirseğinden tutularak geriye savrulur.

Sallanan sarhoşlardan biri tarafından. Yağlı, gelişigüzel saçlar, bira göbeği ve geveleyerek konuşma.

"Selam, güzelim. Binmek ister misin?"

Yüzü kızarıyor ve kolunu çekmeye çalışıyor. "Lütfen bırak gideyim Dave."

Çok yumuşak.

Çok

yalvarıyorsun.

Ne kuzu ama.

Bu tür bir mahallede bu kadar uzun süre yaşamasına şaşırdım.

"D-Dave, canımı yakıyorsun... lütfen..." Kendini kurtarıyor ama adam onu arkadan yakalamadan önce bir adım bile atamıyor, elleri her yerini yokluyor.

Jude bir adım öne çıkıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Fısıldıyorum. "Sadece izlemek için buradayız."

Evin kapısı pat diye açıldığında bir adım daha atıyor.

Bol bir tişört giymiş minyon bir kız, parmak arası terlikleriyle dışarı fırlıyor, siyah saçları bir bandana ile toplanmış. Ve sağ elinde bir silah tutuyor.

"Bırak onu Dave!" diye bağırıyor.

Hemen geri çekilir ve iki elini havaya kaldırır. "Vay be.

Lanet olsun, seni kaltak."

"Siktir git, pislik!" Silahı hâlâ ona doğrultan kadın, Violet'i yanına çeker.

Şimdi ayaktayım.

Buradan bile kendini nasıl tuttuğunu görebiliyorum; etrafını saran pisliğe rağmen meydan okuyan, keskin, omuzları dik.

Dahlia Thorne. Violet'in üvey kız kardeşi ve tek aile üyesi.

Fotoğrafları onun hakkını vermiyor.

Gerçek hayatta çok daha fişek gibi.

Ela olduğunu bildiğim gözleri ateşle parlıyor, silahı sabit tutuyor.

Sarhoşun ağzından kaçırıldığı küfürlere rağmen onu uzaklaştırıyor. Kız kardeşi hemen arkasında duruyor, iri gözlü ve kırılğan ama Dahlia sarhoşu sertçe geri itiyor.

Bunu daha önce de yaşadı.

Hmm. Yani Violet'in bir çukura düşmemesinin sebebi o.

Sarhoş tekrar ona doğru hamle yapıyor, ama o daha sert itiyor, sesi net ve gırtlaktan geliyor. "Siktir git, Dave! İçkiyi bırak."

Bu kez, gecenin içinde tökezleyerek uzaklaşır, çukurda kaybolur.

Adam gözden kaybolana kadar silahı doğrultmaya devam ediyor. Bir dövüşçü.

İşaret parmağım seğiriyor ve yüzüğümü yuvarlıyorum. Daha önce hiç hissetmediğim ani bir dürtü kafamın içinde kök salıyor.

Onu kırmak, derisinin altını görmek ve onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

kene.

Dahlia, kız kardeşini eve doğru götürürken kolunu ona doluyor. Karanlıkta bile zıtlık açıkça görülüyor. Violet daha adil, daha ağırbaşlı ve bir şebboy. Dahlia daha bronz, daha gürültülü ve bir mil öteden hissedilebilecek bir enerjiye sahip.

"Ben de seni bekliyordum Vi." Yürürlerken ona yandan sarılıyor.

"Silahı nereden buldun?" diye azarlıyor kız kardeşi.

"Bay Song temizlemem için bana para verdi. Bana on dolar vermek istedi ama ben pazarlıkla yirmi dolara çıktım. Harika değil mi?"

"Bu tehlikeli. Ona geri ver."

"Boş ama Dave aptalın teki, o yüzden-" Durdu, sonra garip bir şekilde güldü.

"O senin miden miydi? Bütün gün bir şey yemedin, değil mi?" Violet soruyor ve onu itmeye başlıyor ama Dahlia ona daha sıkı sarılıyor.

"Yemek yapmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Okulla o kadar meşguldüm ki unuttum."

"Ne çocuk ama." Violet iç çeker ve plastik torbayı ona uzatır. "Al, sana bir sandviç aldım. Yarın için sana bir şeyler pişireceğim."

"Seni seviyorum Vi. Ayrıca sana bir şey aldım. Tahmin et ne?" "Ne mi?"

"Sırt ağrısı için sihirli bantlar! Bu yeni masaj tekniğini de yan komşum Bayan Liu'dan öğrendim. Rahatsızlığı gidereceğine yemin ediyor."

Kız kardeşi onun saçlarını okşuyor ve ev dedikleri kulübeye girdiklerinde sesleri birbirine karışıyor ve ayırt edilemeyen bir konuşmayla sona eriyor.

Kendimi öne doğru eğilmiş, tamamen kaybolmadan önce ona son bir kez bakmaya çalışırken buluyorum.

Dahlia, Violet değil.

Buraya Violet için geldik ama Dahlia'nın gülümsemesi aklıma kazındı.

Bir saniye içinde beynimde birçok senaryo belirdi.

Hepsi de onun pençelerimin altında olmasıyla bitiyor.

Hâlâ evi izleyen Jude'la yüzleşiyorum, gözleri ölü, duruşu sert. "Bana Violet'le ilgili planını anlat."

Omzumu tuttu, sonra beni yana doğru itti. "Sen karışma."

"Yapacağım. Tek bir şartla."

"Bu da ne böyle?"

"Kız kardeşine dokunma ya da onu bu işe bulaştırma."

Jude'un kaşları havaya kalkıyor ama onun zayıflığını kontrol ettiğimde beni kızdırmayacak kadar anlayışlı.

Tamam o zaman.

Dahlia Thorne az önce ilgimi çekti ve bu hayatının en büyük hatası olabilir.

DAHLIA

O kadar çok ağladım ki, başım ağrıyor.

Hiç durmayacağımı düşünene kadar ağladım.

O kadar uzun süre ağladım ki, gözyaşlarımın kaldığını sanmıyorum. Ve şimdi, sadece uyuşmuş durumdayım.

Beni kız kardeşime götüren arabanın arka koltuğunda gözlerim yükselen ağaçları izliyor.

Rhode Island'da bir yerde.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve başımı cama yaslayıp kederin üzerime çökmesine izin veriyorum.

Julian bana her şeyi anlattığında, bir parçam ona inanmamayı seçti. Kane'in sevgisine dair en ufak bir ipucu karşısında titreyen o aptal aşık yanıma ayak diredi ve bana onu yargılamamamı söyledi.

Julian buradaki iyi adam değil. Geçen gün beni Grant ile tehdit etti. Bunu bana neden şimdi söylesin ki?

Bu yüzden şoförden tuvalet molası istedim ve o eski ankesörlü telefonlardan birini kullandım.

Julian'ın ne dediği umurumda değildi. Çoğunlukla onun emirlerine uydum.

Vi.

Bu yüzden Kane'le konuşmak zorundaydım.

Hepsinin yalan olduğunu söylediğini

duymak zorundaydım. Ama yalan

değildi. Yalandı yani.

Bu bir yalandan çok uzak ve gerçeğe en yakın şeydi.

Bunca aydır arıyorum.

Aradığım gerçeği açıkça biliyordu ama yine de benimle o y n a m a y ı seçti.

Beni onun eğlencesi yap.

Arenadaki o ilk andan dün geceye kadar söylediği ve yaptığı her şey, arkadaşına zarar vermemem için beni kontrol altında tutmak içindi.

Beni ezmeden önce ne kadar ileri

gidebileceğimi görmek için. Yeni bir gözyaşı

dalgası görüşümü bulanıklaştırıyor.

Ve bu sadece kendimi mağdur ya da kullanılmış hissettiğim için değil. Derin bir öfke. Beni incittiği kadar onu da incitme ihtiyacı.

Suratını yumruklamak ve ona küfür etmek istiyorum. Beni içten içe parçalayan acının bir parçasını hissetmesini istiyorum.

Ama onu tekrar görmeyi düşünürsem kız kardeşimin güvenliğinden vazgeçmek zorunda kalacağım.

Öldürmeyi planladığı kız kardeşi. Kane ve Jude.

Kız kardeşimin günlüğünde bahsettiği siyah halkalı olanlardı.

Onu takip eden ve komaya girene kadar hayatını cehenneme çeviren adamlar.

Bir silah almam lazım. Onları bir daha görürsem, gözlerinin ortasından vuracağım.

Araba boş bir banliyö sokağının sonundaki eski görünümlü bir evin önünde durduğunda karanlık düşüncelerim dağılıyor.

Beyaz çit kirli ve yeniden boyanmaya ihtiyacı var ve sanki aylardır kimse buraya gelmemiş gibi çimler uzun ve dağınık.

Sesi havada yankılanmadan önce şoförle aramdaki bölme mekanik bir hareketle alçalıyor. "Geldik hanımefendi."

Kapının açılma sesini duyuyorum ve önce eve, sonra da daha önce silahını gördüğüm için güvenlik görevlisi olduğunu tahmin ettiğim bakımlı şoföre bakıyorum. "Kız kardeşim burada mı?"

"Evet." Dikiz aynasından bana baktı. "Anahtar kolçağın içinde."

Yanımdaki bölmeyi açıyorum ve eminim ki #121 markalı bir anahtar var. Nemli parmaklarım soğuk metale sarılıyor ve arabadan çıkıyorum.

Ben çıkar çıkmaz, araba uzaklaşıyor.

Çizilmiş beyaz kapıya doğru yürürken kalbim boğazıma düğümleniyor. Terli elim yüzünden anahtar ilk denemede içeri girmiyor.

İkinci denemede kapı gıcırdayarak açılıyor ve bir beyzbol sopası görüyorum, ardından öfkeli bir savaş çılgılığı duyuyorum.

Elim topuzun üzerinde dondu

kaldı. Sopa havada durdu.

Çılgılık bir nefese dönüşür.

Violet...?

Bir an için rüyada olduğumu düşünüyorum. Işık onun melek yüz hatlarına gölge düşürüyor.

Gerçekten Violet.

Orada duruyor, uyanık, canlı ve o kadar *gerçek* ki göğsümdeki nefesi kesiyor.

Yumuşak dalgalar halinde dökülen çilek sarısı saçları hatırladığımdan daha gür ve parlak görünüyor, artık solgun ve çukur olmayan bir yüzü çerçeveleyiyor.

Cildi sağlıklı parlıyor, kızarmış, canlı ve gözleri - o derin, tanıdık mavi gözler - geniş ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir kıvılcımla dolu.

Farklı görünüyor. Hâlâ yumuşak ve ağırbaşlı ama bakışlarında bir boşluk var. Sanki ruhu kırılmış ve tüm parçaları tam olarak bir araya getirememiş gibi.

Yine de o gözlerde kız kardeşimi görüyorum. Al bakalım.

Uyan.

Kendini tutuşunda, basit bir gri uyku tişörtü giydiğinde bile çarpıcı görünmesinde bir zarafet var.

"Dahlia" diye fısıldarken sopa elinden düşüp eski ahşap zemine çarpıyor.

"Viiii!" Ona sarılıyorum, kollarımı öyle sıkı sarıyorum ki onu ezmediğime şaşırıyorum.

Gözyaşlarım yine hem sevinçten hem de ıstıraptan akıyor. Acı ve rahatlama.

Vi geri

döndü.

Vi geldi.

Burnunu çekiyor ve bana daha sıkı sarılıyor, parmaklarıyla saçlarımı okşuyor. "Yapma.

ağla.

"Değilim."

"Öylesin."

"Sen de ağlıyorsun."

"Ağlamıyorum!"

Birbirimize bakarken ikimiz de kıkırdıyoruz, gözyaşlarımız akıyor. Yanaklar.

Ellerini ellerimin arasına alıp yakından inceliyorum. "İyi misin? Herhangi bir yerinde acı hissediyor musun?"

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Ben iyiyim."

"Bu doğru mu...? Uzun zaman önce uyandığınız ve Julian'ın ilacını test etmek ve komaya girmek için onunla bir anlaşma yaptığınız doğru mu?"

Başını öne eğdi. "Evet, özür dilerim."

"Neden bana söylemedin?"

"Korkmuştum. Hâlâ da korkuyorum." Elleri titriyor, yüzü soluk beyaza dönüyor. "Ben... seni bu işe bulaştırmak istemedim ama sanırım bulaştırdım bile. Çok üzgünüm Dahl. Gerçekten çok üzgünüm. Sana her şeyi geri ödeyeceğim."

"Hey." Yüzündeki gözyaşlarını okşadım. "Yaptığım hiçbir şey, bunca yıldır benim için yaptıklarını telafi edemez. Üzgün olmana gerek yok. Burada kurban sensin."

Çenesi titriyor ve gözlerinde yeni yaşlar oluşarak onları daha koyu bir kot mavisine dönüştürüyor. "Ben değilim. Gerçek kurban Susie Callahan, ben hiçbir şey yapmazken gözümün önünde bıçaklanarak öldürüldü."

"Bu... senin hatan değildi."

"Öyleydi! Öyleydi! Onu durdurabilirdim ama korkak davrandım. Hâlâ kâbuslarımda onun yardım çağrısını duyabiliyorum. Her zaman." Vi yere düşüyor, küçük ve yaralı görünüyor.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve tekrar ellerini tutuyorum. "Onu durduramazdın. Adamın bıçağı vardı. Onun trajedisi Jude'un sana yaptıklarını haklı çıkarmaz."

Hareketsizleşiyor. Burnunu çekiyor, titriyor.

Sanki bir heykele dönüşmüş gibi.

Parmakları parmaklarımın arasında seğiriyor, yüzü o kadar solgun ki felç geçirdiğini düşünüyorum.

"Vi?"

"O hiçbir şey yapmadı." Sesi zar zor duyuluyor.

"Ne? Tabii ki yaptı. Seni takip etti ve öldürmeye çalıştı." "Başıma gelenlerin arkasında o yoktu."

Kaşlarımı çattım. "Kimdi o zaman?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, duracak sanıyorum. Bu olamaz...?

"K-Kane miydi?" Kulaklarımdaki uğultudan sesimi zar zor duyarak soruyorum.

Başını sallıyor.

Rahatlamanın göğsüme batmasından nefret ediyorum. "O zaman kim?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Omuzlarımı tutuyor. "Ben hareketli bir hedefim Dahl. Sen değilsin. Gitmelisin. Belki Batı Yakası'nda güneşli bir yere. Zeki ve dayanıklı birisin, nereye gidersen git iyi olacağına eminim."

"Hayır! Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Beni dinle-"

"Hayır, *sen* beni dinle. Ne kadar zor olursa olsun beni asla terk etmedin. Eğer sana sırtımı döneceğimi düşünüyorsan, sana flaş bir haberim var. Böyle bir şey olmayacak."

"Bu insanlar bizim adi ev sahiplerimizle ya da alıngan koruyucu ailelerimizle kıyaslanamaz, Dahl." Sesi ürkekledi. "İnsanları öldürüyorlar ve bu y a n l a r ı n a k â r kalıyor."

"Biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm."

"Sen... gördün mü? Oh, Dahl."

"Sorun yok, bana bir şey olmadı. Kane bunu beni korumak için yaptı-" Alt dudağımı ısıyorum.

Onu düşünmeyi ve adını söylemeyi bırakabilmek için biraz çamaşır suyu gargara yapmam gerekiyor.

"Son maçın sonunda televizyonda öpüştüğün adam mı?" "O sırada uyanık mıydın?"

"Evet, iyileşiyorum."

"O zamanlar bilmiyordum. Özür dilerim Vi."

"Ne için özür diliyorsun?"

"Düşmanla yatağa girmek." *Ve ona aşık olmak.*

"Kimin düşmanı?"

"Senin."

"Kane benim düşmanım değil."

"Adını ve bilgilerini Jude'a veren kişi o!"

Yine soluklaştı. Jude'un adını her söylediğimde irkildiğini fark ettim.

"Nasıl olsa beni bulacaktı." Küçük sesi zar zor duyuluyor. "Annesi öldürülürken kaçan bendim."

"Bu yine de Kane'in yaptıklarını mazur göstermez."

"Onu seviyorsun Dahl. Bunu gözlerindeki acıdan anlayabiliyorum. Sanki onsuz yaşayamayacakmışsın gibi ona sarılıp öptüğünde bunu gördüm. Eğer sana iyi davranırsa, ona geri dönmelisin."

"Hayatta olmaz. Bana yalan söyledi. Her şeyi biliyordu ve bana söylemedi. Benimle bir satranç taşı gibi oynadı. Onu bir daha görürsem öldüreceğim." Ona bir kez daha sarıldım. "Ayrıca, seni asla terk etmeyeceğim. Asla."

Violet'in tek tepkisi hüzünlü bir gülümsemedir.

Vi ve ben son birkaç günü arayı kapatmakla geçirdik. Yakındaki parkta yürüyüşe çıktık, sonra tüm atıştırmalıkları satın aldık ve yüzlerimizi doldurduk. Gerçi Kane'le yaptığımız yolculuktan sonra artık tadı kalmadı.

Vi, yumuşak sesi ve küçük gülümsemeleriyle Vi'dir ama aynı zamanda üç ay önceki kişi de değildir.

Hala saldırının arkasında kimin olduğunu söylemeyi reddediyor ve sık sık kendi içine kapanıyor.

Bazen onu, sanki Şeytan'ın içeri girmesini bekliyormuş gibi korku dolu gözlerle pencereleri izlerken yakalıyorum.

Her gece çılgık atarak uyanıyor. O kadar kötüleşti ki, zar zor uyuyor ve sabahları gözlerinin etrafında koyu halkalar oluyor.

O öğle yemeğini hazırlarken ve radyo dinlerken ben mutfak kapısının önünde duruyorum. Dışarı çıkmayı teklif ettiğimde reddediyor ve ya kendi başıma gitmem ya da okula geri dönüp bursumu onun için feda etmemem konusunda ısrar ediyor.

Her zaman kendinden başka herkesi düşünür.

Bundan çok nefret ediyorum çünkü nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum.

Ya da bu sıradan, sefil yerde kıyametini bekliyormuş gibi hissetmesini nasıl engelleyeceğini.

Hareketlerine bakıyorum; uyuşuk, ruhsuz ve Kane'in yemek pişirirken attığı kararlı adımlardan tamamen farklı.

Lanet olsun.

Neden her şey bana onu düşündürüyor?

Vi somurttuğumu fark ediyor ve gülümsemeye zorluyor. "Orada öylece durma.

İçeri gelin."

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayatını kurtarmak için yemek yapamazsın."

"Vay be, kabalık." Surat astım. "Garajda bir kar küreği buldum. Garaj yolunu ben küreyeceğim."

"Pekâlâ. Dikkatli ol."

"Emredersiniz hanımefendi." Selam verip garaja geri döndüm.

Palt

o. Bazı kendin yap eşyaları, aletler, eski bir çim biçme makinesi ve keskin bir bıçakla dolu.

balta görünümlü.

Eldivenlerimi giydim, sonra onu dışarı çıkardım ve ayakkabılarımı bağlamak için eğildim.

Diz çökmüş pozisyonumdan ayağa kalkarken, güneş büyük bir bulut tarafından engelleniyor.

Bekle. Tamamen kapalı değil.

Yukarı bakarken gözlerimi siper ediyorum.

Kesinlikle bir bulut değil.

Onu görmek kalbime elektrik çarpması gibi bir şey.

"Pozisyonunu beğendim, kır çiçeği."

DAHLIA

I Son birkaç günü nefret ederek, küfrederek ve üzerinde Kane Davenport'un yüzü olan bir voodoo bebeğini mecazi anlamda bıçaklayarak geçirdim.

O kadar kötüleşti ki, bir an geri dönüp suratına yumruk atmayı ya da kolunu veya bacağını kırmak gibi daha sert bir şey yapmayı düşündüm, böylece sevgili hokey kariyerine veda edebilirdi.

Yeni telefonumdan Megan ile iletişime geçtiğimde ve bana Vipers'ın son galibiyetinin fotoğraflarını gönderip 'harika' bir maçı kaçırdığımı söylediğinde bu dürtü artıyordu.

Hâlâ harika oyunlar oynayabiliyor, belki de onun son üniversite sezonunu mahvetmeliyim.

Belki de bu kadar kolay paçayı sıyırmasına izin verdim ve beni parçaladığı kadar onun da canını yakmalıydım.

Derisinin o kadar derinlerine işlemeliydim ki yatakta dönüp duracak, uyuyamayacak, kafası sadece benimle ilgili düşüncelerle dolu olacaktı. Onu kendime o kadar bağlamalıydim ki, varlığım olmadan yaşamak ona yavan ve tatsız gelmeliydi.

Çünkü ne kadar sert davranmaya çalışsam da son zamanlarda benim için de böyle oldu.

Ama şimdi, verdiğim sözleri yerine getirme şansım olmayacak, çünkü buraya kendi isteğiyle geldi.

İstiyorum.

Sıçrayıp garaja dönüyorum ve baltaya uzanıyorum, dışarı koşarken elim yontulmuş ahşap sapın etrafında titriyor.

"Beni bununla mı bıçaklayacaksın?" diye soruyor umursamazca. Bu beni kızdırıyor.

Kahverengi yün paltosu, koyu renk kot pantolonu ve bej hırkasıyla nasıl hâlâ muhteşem görünebiliyor? Saçları geriye doğru taranmış, yüzü hafif kirli sakalla kaplı ve o gözler... buz gibi, havalı ve düpedüz kışkırtıcı.

Neden dağınık değil?

Nasıl *bu kadar* derli toplu olabiliyor?

"Seni bir daha görürsem öldüreceğimi söylemiştim." Baltayı ona doğrulttum. "Kesik kolun için beni suçlama."

Ellerini ceplerinden çıkarıp sonuna kadar açtı. "Yap şunu." Elim soğuk sapın üzerinde donuyor.

"Hangisi?" Sağ elini uzatıyor. "Maksimum hasar için baskın kolum mu? Onu sana vereceğim."

"Sanki değerli kolunu incitmeme izin verecekmişsin gibi." "Verirdim."

"Peki ya hokey?" "Konuyla alakasız."

"Blöf yapıyorsun."

"Dene o zaman. Bana saldırırsan kımıldamam." Sesinde alaycı bir ifade yok. Sert ve ayakları yere basan bir ses ve biliyorum ki, eğer saldırırsam, onu yaralamama izin verecek.

Baltayı yere bıraktım, çınlaması sessizlikte yankılandı. "Sen... aklını kaçırmışsın."

"Genelde yapmam. Aslında tanıdığım en sakin insanım ve fırtınanın ortasında mantığın sesiyim. Ama sen etrafımdayken tüm bu özelliklerim kayboluyor."

Sesi normalde olduğu kadar hükmedici değil. Sesinde bir yorgunluk var, bu da onu biraz daha boğuk yapıyor. Şimdi daha yakından bakıyorum, gözlerinin etrafında belli belirsiz koyu halkalar var.

"Yani bu benim suçum mu?" Duygular göğsümü yırtıyor ve kelimelerim çok gırtlaktan çıkıyor. Çok sert.

"Evet. Hayatımı mahvettin ve sorumluluğu üstlenmeni istiyorum."

Ona doğru fırladım ve göğsüne bir yumruk attım. "Hayatımı mahveden sensin!" *Yumruk.* "Bana *yalan* söyledin." *Punch.* "Beni *kullandın.*" *Punch.* "Sana güvenmemi sağladın, sonra bana *ihanet ettin!*"

Kane hareket etmiyor, beni durdurmaya ya da teselli etmeye bile çalışmıyor. Gücüm azalana ve gözlerim acıyana kadar yumruklarımı tekrar tekrar ona indirmeme izin veriyor.

Ağlamayacağım. Bu pisliğin beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. Onu bıçaklayamadığım için kendime çok kızgınım.

Beni incittiği kadar onu da incit.

Ama onun *acısını* düşünmek bile *bana* acı veriyor. Bu duygular ne zaman yok olacak?

Onu unutmam ve net olarak hatırlamasam bile ondan önceki hayatıma geri dönmem gerekiyor.

"İşin bitti mi?" Sözleri ipek gibi pürüzsüz. "Şimdi beni dinleyecek misin?"

"Dinlemek isteyeceğim hiçbir şey söyleyemezsin." Uzaklaşıyorum, omuzlarım kamburlaşmış, tüm mücadelem bitmiş. "Sadece git ve bana bir daha yüzünü gösterme."

"Böyle bir şey olmayacak. Ya beni dinlersin ya da sen dinleyene kadar burada kalırım."

Bu orospu çocuğu.

Eve ve onu görürse muhtemelen panik atak geçirecek olan Vi'ye dönüp bakıyorum.

Daha da kötüsü, ya Jude da buradaysa?

Ondan bahsedildiğinde çok garipleşiyor. Onu gerçekten görürse vereceği tepkiyi düşünmek bile istemiyorum.

"Çabuk olun ve gidin," diyorum.

"Seni ne kullandım ne de ihanet ettim. Teknik olarak, sana yalan da söylemedim." Sözleri rüzgârla çarpışıyor ve yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Sanırım bu sefer onu gerçekten bıçaklayacağım.

"Yani Violet'i, sana yaklaşmamın nedenini bilmen yalan değil mi? Her şeyi bildiğin halde benimle oynamak beni kullanmak *değil* miydi?"

"Öyle değil." Sert bir nefes veriyor, göğsü hırkasına bastırıyor. "Seninle hiç oynamadım. Seninle *oynasaydım* senin kadar zor biriyle birlikte olur muydum sanıyorsun? Beni anlamaya çalışmandan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Burnunu işime soktuğun ve kontrolümü kaybetmem için her şeyi denediğin zaman? *Nefret* ettim. O kadar nefret ettim ki, kafam allak bullak oldu. Mesafemi korumaya ve seni bir kenara atmaya çalıştım ama başarılı olsaydım burada olmazdık. Yani hayır Dahlia. İşin içinde kullanmak ya da ihanet yoktu. Seni arabamın kaputunda becerdikten sonra sende kalmaya karar verdim. Hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremez. Sen bile."

Ateş omurgamda fokurduyor ve kafamda saatli bir bomba geri sayım başlatıyor.

Kene

.

Kene

.

Her tik beni uçuruma daha da yaklaştırıyor.

"Yalanlarınız için üzgün müsünüz? Gerçeği atladığın için?" Bir elimi göğsüme vuruyorum. "Sana *güvenmişim*. Sana güvendim ve sen her şeyin üzerinde tepindin."

"Violet'in Jude'un hedefi olmasını ben seçmedim."

"Ama ona dosyasını vermeyi seçtiniz! Tırnaklarının altında bulunan DNA sonuçlarını değiştirmeyi seçtiniz."

"O zamanlar ne onu ne de seni tanıyordum. Ayrıca, ben işin içinde olsam da olmasam da onu bulacaktı."

Vi tam olarak bunları söyledi ve ben bundan nefret ediyorum. İkisinin de beni köşeye sıkıştırmasından nefret ediyorum.

Son birkaç aydır yaptığım her şeyin boşa gitmiş olmasından nefret ediyorum.

Ama en nefret ettiğim şey kalbimi ilk kez bu piç kurusuna vermek.

"O zaman onu takip ettin mi? Değerli arkadaşınıza saldırmadan önce onun hayatını cehenneme çevirenlerden biri de siz miydiniz?"

"Her açıdan hayır. Jude'u Stantonville'deki eski mahallenize götürdüğüm zamandan beri Violet ile bir ilişkim olmadı ve ona olanlardan önce aralarında neler geçtiğine dair hiçbir bilgim yok."

"Peki ona tam olarak *ne* oldu?"

"Anladığım kadarıyla size kendisi söylememiş. Bu durumda, ben de anlatmayacağım. Bu benim anlatacağım bir hikaye değil."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Onun neler olduğunu bilip benim bilmemem beni çıldırtıyor. Vi'ye bana anlatması için ne kadar yalvarsam da susuyor.

Derin bir nefes alıyorum, göğsüm bastırılmış duygularla şişiyor. "Diyelim ki tüm bunlar başladığında beni tanı mıydun. Peki ya sonrası? Hmm? Neden arenada benimle ilk kez konuştun ve Vencor'a katılabileceğime dair bana umut verdin? Peki ya sonra?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor, her zamanki sakın halinin aksine gergin. "İlgimi çektiniz."

"Ne?"

"O gün, seni o çirkin mahallede ilk kez gördüğümde, seni tekrar görmek istedim. Kendimi seni Jude'dan korumak istediğime inandırdım, bu yüzden GU'dan burs alabilmen için gerekli düzenlemeleri yaptım. Bu yüzden kabul töreniyle ilgili tüm o şovu yaptım."

"Bana en kötü kabusumu gösterdiğin ve beni yerde bir canavar gibi becerdiğin bir gösteri mi?"

"Bunun için bahane üretmeyeceğim. O zamanlar seni tam olarak tanıımıyordum ve bunu inandırıcı kılmak zorundaydım ve tekrar yapabilseydim sana asla psikolojik işkence yapmazdım, yine de senin de yaptığını bildiğim gibi seksten zevk aldım. Çocukluk travmanı deştiğim için gerçekten üzgünüm, seni incitmek istemedim ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum, özellikle de seni ne kadar etkilediğini gördükten sonra. Gerçek şu ki, seni ilk gördüğümünden beri sana sahip olmak istiyordum ve aptalca bir şekilde seni bir kez becermenin yeterli olacağını düşündüm. Ama yetmedi. O ilk seferin tek yaptığı içimde gizlenen hayvanı serbest bırakmak oldu. Gerçekte, seni kendi alanımda istiyordum. Bencilce. Vencor'a girebileceğini düşünmeni sağlamam gerekse bile. Benden başka kimseye yaklaşmadığın sürece bunun bir önemi yoktu."

Dudaklarım titriyor.

Tüm vücudum öyle.

Ter avuç içlerimi kaplıyor ve tüm bunların geçmesini umarak onları kot pantolonuma sürtüyorum.

İtirafı hâlâ kulaklarımda çınıyor ve midemi bulandırıyor. Kane bir adım öne çıkıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

Duruyor, tereddüt ediyor.

Kane Davenport gerçekten ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor.

Yapabileceğini hiç düşünmediğim bir şey.

Tekrar konuşmadan önce göğsü genişliyor. "Violet'e olanlarla ilgimi ya da gerçeği senden sakladığımı inkâr etmeyeceğim. Bu bir bahane gibi görünebilir ama ben sadece seni istedim Dahlia. Yöntem ne olursa olsun. Bunun yanlış olduğunun farkındayım. Bunun için benden nefret ettiğinin farkındayım ve sorun değil. Sen beni affedene kadar geri gelip senden af dilemeye devam edeceğim."

"Zamanını boşa harcıyorsun," diyorum kaçmaya çalışan aptal gözyaşlarımdan üzerine. "Seni *asla* affetmeyeceğim. Hele ki kız kardeşimin sırtına hedef tahtası koyan adama yardım ediyorsan."

"Jude ona zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum."

Alay ediyorum. "Sadece seninle birlikte olmayı kabul edersem. Bu kadar mı?"

"Hayır. Onu sana karşı kullanmayacağım. Senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğim halde. Bu yüzden Jude ziyaretimden haberdar değil ve olmayacak da. Yerinizi tespit etmek için elimdeki her şeyi kullandım ama onun benim sahip olduğum kaynaklara erişimi yok, özellikle de Julian haritası çıkarılmamış güvenli evlerden birini seçtiği için. Sizler güvendesiniz."

Dudaklarım aralanıyor ama tekrar mühürlüyorum. "Seni hala affetmeyeceğim."

Kane elini uzatıyor ve ben onu durduramadan elini belime dolayarak beni kendine çekiyor.

Parmakları giysilerimi yakıyor ve kalbim sanki şokla hayata geri dönmüş gibi sarsılıyor.

Tanrım. Ne kadar güzel koktuğunu neredeyse unutuyordum. Sakinleştirici de.

Bir hafta önce tek istediğim yüzümü onun göğsüne gömüp uykuya dalmaktı.

Şimdi *ona* çok kızgınım, canını *yakmak* istiyorum. "Bunu yapana kadar seni bekleyeceğim."

Çenemi kaldırıyorum. "Uzun süre bekleyeceksin."

Burnuma bir öpücük bırakıyor. "Benim olanı geri almak ne kadar sürerse. Ve sen *de* benimsin, kır çiçeği. Bunu sakın unutma."

"Ughh!"

Vi'nin karşısındaki tabureye çöktüğümde iniltim yüksek.

Bana bir fincan kahve koyuyor ve önüme bir tabak çırpılmış yumurta koyuyor.

Ama ben mutfak penceresinden görünen manzaraya odaklanmıştım. Kane arabasının yanında duruyor, sol eli cebinde ve sağ eli telefonunda geziniyor.

Sanki orada olduğumu hissetmiş gibi başını kaldırıp bana gülümsüyor ve el sallıyor.

Ben de ters ters bakıyorum.

Her zaman orada. Ben kar

küremeye çalışırken.

Market alışverişimizi yapıyor ve bize ihtiyacımızdan fazlasını alıyor.

Gece yürüyüşe çıktığımda beni takip ediyor.

Her

zaman.

Şurada.

Lanet bir parazit gibi.

"Lanet olası pislik," diye mırıldanıyorum ve sandalyemi ona bakmayacak şekilde çeviriyorum. "Neden çekip gitmiyor?"

"İki haftadır orada Dahl, bu süreçte gözünü bile kırpmadan üç maç kaçırdı. Sakatlık numarası yaptığını söyledi ama bunun ciddi bir durum olduğunu biliyorsun, okul ve antrenmanlardan bahsetmiyorum bile." Vi elindeki kahveyle karşımda otururken gülümsüyor. "Yakın zamanda gideceğini sanmıyorum."

"Maçlarını kaçırmaması için onu zorlamadım." Çatalımı yumurtalara saplıyorum. "Kendini ve takımını sabote etmesi benim suçum değil."

"Bu kısır döngü yerine, belki de sadece sayfayı çevirebilirsiniz?"

"Hayatı boyunca orada dursa bile olmaz." Gözlerimi kısıyorum. "Neden onun tarafını tutuyorsun?"

"Ben *senin* tarafındayım. Belli ki buraya geldiğinden beri acı çekiyorsun. Son zamanlarda huzursuzsun, radyoyu, mikseri ve diğer elektronik cihazları parçalara ayırıp tekrar bir araya getiriyorsun ve bu sırada sık sık kıriyorsun."

Acı kahveden bir yudum alıyorum. "Yeni bir mikser alacağımı söyledim."

"Mesele o değil." Gözleri yumuşuyor. "Bir amacın olmadan yıkıcı oluyorsun ve üniversitede ya da laboratuvarında aynı anda milyonlarca projeyle hokkabazlık yapmadığın için *gerçekten* nefret ediyorsun, değil mi? Uğruna kışını yırttığın burs ne olacak? Onu da öylece kaybedecek misin?"

Göğsüm sıkışıyor ama "Fark etmez." diyorum.

"Benim için öyle." Elimi masaya vurdu. "Dinle, insanlara güvenmenin *senin* için zor, hatta imkânsız olduğunu biliyorum ve *senin* hiç arkadaşın olmadı."

"Doğru değil. Sen varsın. Ve Megan! O gerçekten çok tatlı. Onu seveceksin..." Çekiniyorum. "*O* kasabada olduğu için onunla tanışamayacaksın."

"Pekala, ama demek istediğim hala geçerli. İnsanlara güvenmek sana yabancı, bu yüzden Kane güvenini kırdığında bu seni çok incitti. Tekrar acı çekmek istemiyorsun, bu yüzden onu kendinden uzaklaştırıyorsun. Ama kendine sor Dahlia. Hangisi daha çok acı veriyor? Onu kaybetmek mi yoksa onunla birlikte olmak mı?"

Parmaklarım çatalın etrafında gevşiyor ve yan tarafa bakıyorum. Kane'in hâlâ bana baktığını görünce irkiliyorum.

Tanrım.

Yumurtayı tekrar bıçaklıyorum ve Vi'ye ters ters bakıyorum. "Ne?" diye soruyor.

"Kütüphaneden döndüğümde seni mutfakta onu beslerken bulduğumda sana ne söyledi? Neden her şey hakkında bu kadar *soğuksun*?"

Kane'in varlığının tek iyi yanı Vi'nin biraz rahatlamış olması ve öcü tarafından kaçırılacakmış gibi sürekli pencereleri izlememesi.

Hâlâ pencereden dışarı bakıyor ama bu artık daha çok bir alışkanlık.

"Sana söylememin gereksiz olduğunu söyledi ama ben aynı fikirde değilim. Aslında..." "Aslında mı?" Daha yakına eğildim.

"Kane, Jude'u ismimi listesinden silmesi için zorladı. Karşılığında ona tüm listeyi teklif etti."

"Asla olmaz. Julian, Kane'in Jude'u kontrol altında tutabilmesinin tek yolunun bu olduğunu ima etti."

"Senin için bundan vazgeçti." Omuzları düştü. "Keşke arkadaşına olanak sağlamak yerine onu durdurabilseydi ama sanırım bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Mesele şu ki, o senin hakkında ciddi, Dahl. Onunla ciddi olup olmadığına karar vermek sana kalmış."

Fincanı sıkıca kavıyorum. "Peki ya öyleysen? Ya onu seviyorsam? Bu duygular eninde sonunda yok olacak ve ben her zaman yabancı olduğum bir dünyada sıkışıp kalacağım. Kane ve benim yollarımız en başta kesişmemeliydi."

"Ve bu senin için sorun değil mi? Kavga etmemek? Bu hiç sana göre değil." "Uğruna savaştık bir şey yok."

"Yazık. Gerçekten istediğin birine sahip olduğunu görmeyi çok isterdim."

"Böyle bir şey olmayacak," diye fısıldıyorum ve neredeyse boğulacakmış gibi büyük bir lokma yutuyorum.

Bu sadece... olmuyor.

Onu asla affetmeyeceğim.

DAHLIA

Ertesi sabah Kane ortadan kayboldu.

Bu, o gece uyuyamadıktan sonra oldu.

Dönüp dururken Vi'nin söylediklerini düşünüp durdum. Yatmadan önce bana bir bardak süt getirdiğinde, geri dönmeyi seçersem beni Graystone Ridge'e kadar takip etmeyi teklif etmesi de yardımcı olmadı.

Bunu titreyerek söyledi.

Bir yandan da panik atağın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Ama yine de kendi şeytanlarıyla yüzleşmekte ısrar etti ve bunun benimkilerle yüzleşmem için bana ilham vereceğini umdu.

Benim yumuşak, tamamen masum ve biraz da korkak kız kardeşim, benim asla olamayacağım kadar cesur olmuştur.

Kane'i de affetti. Ona her zaman atıştırmalık götürür ve günaydın derdi. Onu uzaklaştırmaya çalıştığımda bile onunla konuştu.

Gerçi bunu gerçekten yapıp yapmadığından ya da benim iyiliğim için zorlayıp zorlamadığından emin değilim. Son zamanlarda Vi ile ilgili pek çok tuhaf şey var ve en kötüsü de bana neredeyse hiçbir şey söylememesi.

Her neyse, bugün baş ağrısı ve derin bir endişeyle uyandığımda, yine de duş aldım, saçımı şekillendirdim ve yerel Target'tan aldığım beyaz örgü elbiseyi giydim. Kırmızı ruj bile sürdüm.

Öldür beni.

Çok çabalamaktan bahsediyoruz.

Ama mutfağa girip pencereden dışarı baktığımda

Bir.

Mahalledeki çocukların almak için yalvardığı gösterişli spor araba değil. önünde duran Kane değil.

Sadece hiçbir şey.

Sokağa park edip etmediğini görmek için yana doğru eğildiğimde omuzlarım kamburlaşıyor. Gerçi daha önce hiç park etmemişti.

Yerel bir otelde duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için sadece birkaç saatliğine ayrılıyor, sonra genellikle yiyeceklerle birlikte geri dönüyor.

Ayrıca otelde her gece sadece birkaç saat uyuyor ve uyandığımda hep orada oluyor. Ve bazı nedenlerden dolayı, onun orada olduğunu bilmek beni güvende hissettirdi.

Ama şimdi değil.

"Dün gece erken çıktı." Vi önüme bir kahve fincanı koydu.

Boğazımı temizliyorum. "Umurumda değil."

"Bundan emin misin? Ağlayacak gibi görünüyorsun."

Her ihtimale karşı gözlerimi elimin tersiyle siliyorum. "Ben iyiyim." Bu sözleri söylerken bile göğüs kafesim kalbimin etrafına kapanıyor, Nefes almakta zorlanana kadar sıkıyor.

Pislik.

Yalancı.

Ne kadar sürerse o kadar bekleyeceğini söyledi ama görünüşe göre bu süre sadece iki hafta.

Gerçi hokey maçlarını kaçırdı. Ama bugün maçları yok.

"Eminim geri gelecektir." Vi adanın etrafında dönüyor ve bana sarılıyor.

"Çok güzel görünüyorsun, dönmezse bu onun kaybı olur."

Telefonumu aldım ve Megan'dan gelen birkaç mesajı fark edince durakladım.

Onu

. Kane'in mesajını o kadar hızlı açıyorum ki telefonu düşürmediğime şaşıyorum.

KANE

Acil bir işim çıktı. Geri dönmek zorundayım. Mümkünse yarın döneceğim.

Parmaklarımı kelimelerin üzerinde gezdirerek bakmaya devam ediyorum. Klavye.

Son birkaç haftadır bana sık sık mesaj atıyor. Bazen market alışverişi ya da ne yemek istediğim hakkında. Diğer zamanlarda ise beni kontrol etmek için.

Bundan önceki son mesajı 'Seni özledim, kır çiçeği' idi. Bu da uykusuz geceme katkıda bulunmuş olabilir.

Ve bugün onunla gerçekten konuşmayı planladığım için yazıyorum:

BEN

Her şey yolunda mı ?

Ekranı o kadar uzun süre izliyorum ki, göz kırpmayı unutuyorum. Ama cevap yok. Okumuyor bile.

Megan'ın bu sabah erken saatlerde gönderdiği mesajlara geri dönüyorum ve donup kalıyorum.

MEGAN

OMG OMG OMG!!! Dün gece olanlara inanamayacaksınız!

Preston'ın arabası uçurumdan atılmış ve havaya uçmuş. Kane ve Jude da oradaydı.

Kızım!!! Neredesin!!!

Telefon takırdayarak tezgâha düşüyor ve titreyen parmaklarımla telefonu elime alıyorum.

Yüzüm ısınıyor ve bir panik dalgası boğazımı tıkıyor, nefeslerim kısık, kesik kesik geliyor.

Sadece Vi'nin saldırısını duyduğumda hissettiğim hastalıklı bir duygu göğsümde patlıyor.

Korku.

Tek düşündüğüm onu son gördüğüm an. Dün sabah.

Gülümseyip el salladığında.

Ona ters ters baktım, sonra da görmezden geldim.

Hatta günün geri kalanında onu görmezden geldim, odama kapandım ve sıkıcı bir tıp kitabı okudum çünkü düşünmeden edemiyordum.

Çünkü onunla yüzleşemeyecek kadar kafamın içindeydim. Peki şimdi bu?

Şanssız olduğumu biliyorum ama bu kadar değil. Bu olamaz. Megan'a nasıl mesaj yazdığımı bilmiyorum.

BEN

Onlar iyi mi?

OMG FINALLY. Bilemiyorum. Arabanın uçurumdan atılıp havaya uçmasından önce (yoksa sonra mıydı?) üçlünün birlikte olduğundan eminim. Tahmin edebileceğiniz gibi tüm ekip çıldırmış durumda çünkü ellerinde başka bilgi yok ve Ryder telefonlarıma cevap vermiyor.

Ben: Hiç haber yok

Kimse yok mu?

Hayır, muhtemelen aileleri engellediği için. Ancak söylentilere göre Wolves'un kaptanı bir görüş noktasında durmuş, patlamış mısırla maçı izliyormuş. O sürtük Marcus bir gün alacağım.

Marcus.

Tabii ki Marcus.

Babasının onu hiç tanımadığı bilinen bir gerçektir ve ailenin soyadını taşımasının tek nedeni, büyükbabasının gelecek için bir tür garanti istemesidir.

Bir keresinde ona "Onlardan nefret ediyor musun?" diye sormuştum.

Marcus gökyüzüne bakarken sadece sırttı. "Nefret mi? Hayır. Onlar böyle duygulara değmez. Yine de tüm değerli varisleri ayaklarımın altında ezilene kadar her birini mahvedeceğim. Sırf yapabildiğim için."

Saçmaladığımı sanıyordum.

O, benim gibi bir hiç, tanrıları ezmek şöyle dursun, onlara nasıl yaklaşabildi?

Ama oluyor. Bu o.

Uzun süredir gölgelerde gizleniyordu ama sonunda harekete geçti.

Başımı kaldırıp kız kardeşime bakıyorum. "Vi, ben... Ben..."

"Geri dönmen gerek. Biliyorum." Yüzü solgunlaşsa da nazıkçe gülümsüyor. "Ben de seninle geleceğim."

BİRKAÇ SAAT SONRA, bir daha asla adım atmayacağımı düşündüğüm kasabaya geri döndüm.

Bu sefer Vi ile.

Kendisine sevgi ve binlerce soru yağdıran Megan'ın yanında kalır.

Ama beni dehşete düşüren şey, oda arkadaşımın her biri bir öncekinden daha kötü olan söylentiler dışında neler olup bittiği hakkında hâlâ pek bir şey bilmemesi.

Cesetleri almaktan bahsediliyor.

Yaralı yok, sadece cesetler var.

Bunu düşünmeyi reddediyorum ve Davenport'ların evine gitmek için bir taksiye biniyorum. Şoför Ravenswood Hill'in güvenlik kapılarını geçemiyor ama Helena tarafından beyaz listeye alındığım için ben geçebiliyorum. Umarım hâlâ öyleyimdir.

Ben de arabadan atladım ve yolun geri kalanını koştum.

Bacaklarım yanıyor ve kalbim boğazımda, ama Kane'i aramaya devam ediyorum ve hizmet dışı yanıtını alıyorum.

Her başarısız aramada beynim bulanıyor ve ağlama isteğime direniyorum.

Büyük kapıya ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Elbisem sırtıma yapışıyor ve yeni beyaz spor ayakkabılarım - Kane'in Noel için bana hediye ettiği düzinelerce çiftten biri - su toplamaya başlıyor.

Sert metale vuruyorum, ellerim acıyor. "Orada kimse var mı? Kapıyı açın!"

Uzakta bir golf arabası belirir ve kapı yavaşça gıcırdayarak açılır. Samuel.

Arabayı önümde durdurdu. "Önceden aramış olsaydınız, daha sorunsuz bir karşılama ayarlayabilirdik. Lütfen binin Bayan Thorne."

Yanına oturur oturmaz, "Kane nerede?" diye sordum. "Müsait değil."

"Nasıl müsait değil?"

"Bunu söylemeye yetkim yok."

Samuel, Kane hakkında ne kadar soru sorsam da tek kelime etmiyor.

Beni sadece bahçenin başka bir girişine götürdü ve durdu. "Burada bekleyebilirsin."

"Helena nerede?" Dışarı çıkarken sordum.

"Dışarıda," diyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Arnavut kaldırımlı yolda ilerliyorum, göğsüm o kadar ağırlaşıyor ki ayakta zor duruyorum.

Balık yemi dolu kaseyi alıp havuzun yanına çömelıyorum ve içine biraz atıyorum.

Sora diğerlerinin yanına gelmiyor ya da onlarla dövüşmüyor, çoğunlukla kenarda tek başına yüzüyor.

"Hey, sen de mi bana kızgınsın?" Gözlerim yanıyor ve ona doğru birkaç ısırik atıyorum. "Sana şişko ve pislik dediğim için özür dilerim. Sözümü geri alıyorum, tamam mı? Buraya gel."

Diğer koi balıkları yemeği yerken o ağzını zorlukla açar.

"Sora... lütfen..."

Bir esinti saçlarımı geriye savuruyor ve kamelya ağaçlarından gölete yapraklar gönderiyor. Balıklara zarar verip vermeyeceğinden emin olamadığım bu belayı temizlemek için eğildim.

Kayıyorum ve kase devriliyor.

Balıklar ve Sora tüm yiyecekler için çıldırıyor ve ben gözlerimi kapatarak kendimi suya düşeceğim gerçeğine teslim ediyorum.

Büyük bir el belimi sarıyor ve son saniyede beni kaldırıyor.

Etrafımda döndüğümde ve önüm sert, kaslı bir göğse yaslandığında çığlığım bir nefesle sona eriyor.

"Başka birine yalvarma sesinden hoşlanmadığımı söylemeliyim."

Derin, hafif sert sesi kulaklarımı işgal ediyor ve tenimi alevlendiriyor ve ayaklarımın altındaki toprak kayıyor.

Rüzgâr saçlarını karıştırıyor ve biraz yıpranmış görünüyor.

Ama o tam burada. Uzun boylu, heybetli figürü, fener ışıklarının yumuşak parıltısına ve ağaçların hafif salınımına karşı karanlık bir silüet.

Çenesi sıkılı, alnında belli belirsiz bir gerginlik var ama belime doladığı kolu sıkı ve sıcak, dünya şaşkınlık içinde dönerken beni topraklıyor.

Nemli toprak kokusu havayı dolduruyor, kar taneleri kırılğan konfetiler gibi etrafımızdan aşağı süzülüyor, ama tek odaklanabildiğim göğsünün bana karşı sert düzlemleri.

Vücudunun sıcaklığı benimkini sarıyor.

Her yerini. Burada. Canlı.

Ama yine de gerçek dışı geliyor.

Belki de bu benim hayal gücümün bir

ürünüdür. "K-Kane? Buradasın."

"Bunu söylemesi gereken kişi benim." Belimi okşuyor, parmakları aynı anda hem nazik hem de sahiplenici. "Şikayet ettiğimden değil." "Megan Preston'la bir kaza olduğunu ve senin de orada olduğunu söyledi.

ve...ve..."

"Ve sen benim için endişelendin?" Gözlerinde küçük bir ışık var, belki de dikkatli bir umudun parıltısı.

"Tabii ki öyleydim!" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken göğsüne vurdum. "Preston'ı kurtarmak için uçurumdan atladığını falan sanıyordum. Bunu yapmış olsaydın seni asla affetmezdim."

"İyi ki yapmamışım o zaman." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Beni affetmeseydin bundan nefret ederdim. En kötü kabusum."

"Şu anda şaka mı yapıyorsun?"

"Çok ciddiym. Bana soğuk davranmandan nefret ediyorum. Sana dokunamamaktan nefret ediyorum. Ama en çok da-" Sağ eli yanağımı okşayarak gözyaşlarımı siliyor. "-Benim yüzümden ağlamandan nefret ediyorum."

"Gözyaşlarımı görünce sertleşen adam söylüyor bunu."

"Farklı gözyaşları. Seni sikmemi sevdiğin için akıttıkların. Ancak bunlardan nefret ediyorum."

"O zaman tehlikeli durumlara girmemelisin. Preston ya da bir başkası için."

"Yapmamaya çalışacağım. Bu güzel gözler için."

Tırnaklarım gömleğine batıyor. "Yani onu tamamen terk etmeyeceksin?"

"Yapamam. Preston ve Jude benim ailem. Sahip olduğum tek aile onlar. Benden ailemi terk etmemi isteyemezsin, tıpkı benim senden Violet'i terk etmeni isteyemeyeceğim gibi."

"Bu yüzden mi Jude'u onun davasından aldın? Onun üzerindeki kozunu feda etmek anlamına gelse bile mi?"

"Evet."

"Neden? Senin tarafında olsun diye mi?"

"Böylece benim tarafımda olacaktın. Yaptığım her şeyi senin için yaptım Dahlia. Başkası için değil. Sadece *senin için*." Alnını benimkine yaklaştırıyor, gözlerini kapatırken sıcak nefesleri tenimi sıyrıyor. "Sensiz yaşayamam. Sensiz ya da sıcaklığın, burnunu sokman ya da benimkine taşan ruhun olmadan yaşamak *istemiyorum*. Seni bulamadığım birkaç gün dünyada cehennem gibiydi. Sen her yerdeydin ama ben seni göremiyordum. Bu beni lanet bir deliye dönüştürdü."

"Kane..." Boğazımdaki yumru o kadar büyük ki, doğru düzgün kelime üretemiyorum.

"Beni şimdi affedemiyorsan sorun değil. Gerekirse aylarca ya da yıllarca beklerim. Sadece yakınında olmama izin ver. Seni görmeme izin ver. Seni korumama izin ver. Seni içime çekmeme izin ver." Eli çeneme dolanıyor ve beni içine çekiyor. "Sana olan saplantım bir tür şehvet, sahip olma ve hükmetme ihtiyacı olarak başlamış olabilir. Senin bir aşama olduğunu ve büyük şemada hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlama dürtüsü. Ama kalbimle göğüs kafesim arasına girdin ve sensiz nefes alamıyorum. Beni fethettin, kalbimi ve ruhumu, Dahlia. Aşkın ne olduğunu ve gerçek olup olmadığını bilmiyorum ama eğer varsa, sen benim için onun tanımıydın."

Gözlerini tekrar açtı, daha koyu ve şimdiye kadar gördüğüm en berrak gözlerdi. "Neden yine ağlıyorsun?"

"Çünkü ben bu kadar bıkkınken böyle şeyler söylememen gerekiyor." Parmaklarımı saçlarına batırdım. "Pislik."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve burnumun üstüne bir öpücük bırakıyor.

"Üzgün değilsin! Sevdiğim ilk erkek olduğun için üzgün değilsin. Şimdiye kadar sevdiğim ve muhtemelen bundan sonra da seveceğim *tek* erkek. Beni avucunun içine aldın ve gitmeme izin vermedin. Ne kadar

Düşünüyorum da, ben de senin gitmene izin veremem. Ne kadar inkar etmeye çalışsam da sensiz perişan haldeyim."

"Öyle mi?" Yüz hatları sayısız renkte tutuşur. "Kapa çeneni. Yemin ederim beni bir daha incitirsen-"

Dudakları dudaklarımı kaplıyor ve sözlerim bir iniltiyle son buluyor ama hemen geri çekiliyor.

"Böyle bir şey olmayacak. Sana söz veriyorum."

"Sözünü tutsan iyi edersin. Seni buzlayabilirim, biliyorsun."

"Farkındayım. Benim kraliçem olacaksın. Aslında zaten öylesin."

"Dünyalar kadar ayrı olsak bile mi?"

"Sen benim dünyamsın. Eğer biri sana dokunmaya cüret ederse, sefil hayatlarına son veririm."

"Berbatsın."

"Bunu seviyorsun, kır çiçeği."

Gülümsüyorum ve beni tekrar öpüyor.

Bu sefer daha derin, daha yavaş ve hayatımda ilk kez düzgün nefes alıyorum.

Kane şanssız zinciri kırdı.

O benim en alışılmadık şekilde parlayan zırhlı şövalyem. Hep kaçarak yaşadım ama artık durmaya hazırım.

Ve sadece onunla ol.

EPİLOG 1 - DAHLİA

İKİ HAFTA SONRA

Kalabalık bulaşıcı bir enerjiyle dolup taşıyor, Vipers'ın isimlerini haykırıyor ve takımın mükemmel oyunundan etkileniyor.

Kane önderliğinde.

Bugün ise tam bir yıldız. Tüm hücum oyuncularından daha fazla sayı attı ve aynı zamanda en iyi savunma oyuncusu oldu, rakip takımın hücumlarını sorunsuz bir şekilde kesti ve oyuncularını penaltı yapmaya ve ceza kutusuna gönderilmeye zorladı.

A oyununu getiriyor. Kesinlikle eziyor.

Takımını yeni zirvelere taşıyor.

Diske her dokunduğunda kalabalığı çılgına çeviriyor.

Esasen Ryder için burada olan Megan bile, Kane ne zaman durdurulamaz bir gladyatör gibi buzda süzülse avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Ben de çılgık atıyordum. İnternetteki enerjimi gerçek hayata taşıdım ve başından sonuna kadar onu destekledim.

Ama yine de ne zaman bana işaret etse, genellikle de gol attıktan sonra küçük bir kalp krizi geçiriyorum.

Devre arasında diğerleri yedek kulübesine giderken o bana doğru kayıyor ve gülümseyerek sopasıyla pleksiglasa vuruyor.

Eğer aramızda bu engel olmasaydı, üzerine atlar ve tüm dünyanın görmesi için onu öperdim.

Şehre ilk döndüğümde ona biraz kızgın kalacağımı düşünmüştüm.

Onu biraz daha cezalandırmaya çalışacağımı. Küçüklükten de olsa.

Ama Kane'le ilgili bir şey var. Bana nasıl davranacağını gerçekten biliyor.

Basılacak doğru düğmeleri ve kalbime giden yolu bilen tek kişi o, kız kardeşim.

Vi'nin gelecek dönem üniversiteye gitmesini ayarlamakla kalmadı, parasını da ödedi. Tam olarak.

Ayrıca ona bir daire aldı. Yani, benim içindi ama Kane ve ben artık birlikte yaşıyoruz, yani onun.

Vi'yi gerçekten yalnız bırakmak istemiyordum ve haftada birkaç geceyi onunla geçirmeye çalışıyordum.

Ve hayranı olmadığını bilsem de Kane şikayet etmiyor, şu anki kırılgan durumunda ona göz kulak olmam gerektiğini tamamen anlıyor.

Anladığını söylüyor çünkü özellikle araba kazasından sonra Preston'a ve daha az ölçüde Jude'a da göz kulak olması gerekiyor.

Yemin ederim bu ikisi bir gün onun saçlarını beyazlatacak.

Baş belası arkadaşlarıyla yaşadığı tüm bu kaosun ve babasının sözde 'kazara ölümünden' sonra uğraşmak zorunda kaldığı karmaşanın ortasında, Kane hala en çok bana göz kulak oluyor.

Vi'nin üniversite harcı ve daire, benim için yaptıklarının sadece yüzeyini çiziyor. Bir şekilde beni Callahan laboratuvarlarında ve hastanesinde beyaz listeye aldirmayı başardı, böylece kariyerimi sürdürebileceğim.

Bu nedenler ve daha fazlası yüzünden kabul etmek ve buna uymak zorunda kaldım çünkü Kane bunu benim için yaptı.

Violet'e yardım etti çünkü o benim ailem.

Çünkü o benim mutluluğumu önemsiyor ve Violet'in iyiliği benim mutluluğum demek.

Göreceli huzura rağmen Violet hala kendini kötü hissediyor ve sık sık kendinden geçiyor. Onu ne kadar ikna etmeye çalışsam da benimle hokey maçlarına gelmeyi reddediyor.

O etraftayken ağzımı sıkı tutmam ve takım hakkında konuşmamam gerekiyor ki bu da artık utanmaz bir Kane fanatığı olduğumu düşünürsek çok zor. Vipers için internette insanları trollemenin kraliçesi. Trolleme becerilerim sayesinde büyük bir takipçi kitlem var.

Her neyse, Vi'nin böyle olmasının bir nedenini biliyorum; Kane'in ona zarar vermeyeceğine dair garantisine rağmen Jude'dan hâlâ korkuyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, Jude'un doğası gereği, Kane onu kontrol edemez. Kimse edemez.

Takım elbiseli bir şeytan olduğundan şüphelendiğim Julian Callahan bile.

Zaman sona doğru ilerlerken Kane tekrar sayı yapıyor.

Megan ve ben zıplarken birbirimize sarılıyoruz.

Kane'i mutlu görmeyi seviyorum.

Gülümsüyor.

Beni yanlış anlamayın, hala sık değil ama babası öldüğünden beri daha rahat.

Sanki omuzlarındaki yük yavaş yavaş kalkıyormuş gibi.

Ve tamamen yok olana kadar elimden gelen her şeyi yapacağım, tıpkı Violet'le ilgili her şeyde yardımcı olduğu gibi.

Kane bunun son sezonu olduğunu söyledi. Kendisine ne kadar teklif gelirse gelsin, hiçbir zaman profesyonel olmayı düşünmedi.

Bu yüzden tadını sonuna kadar çıkarmaya niyetli. Vipers'a ulusal şampiyonluğu kazandırmak. Bunun için Marcus'u öldürmesi gerekse bile.

Son zamanlarda Marcus'u öldürmekle tehdit eden çok kişi oldu, özellikle de Preston'dan. Beni tehdit etmeyi bırakmış olsa da hala benden nefret ettiğine eminim.

Her neyse, Grant'in ölümüyle hem Kane hem de Helena özgür kaldı.

Öte yandan, annesiyle ilişkisi hala en iyisi değil ama en kötüsü de değil. Geçtiğimiz iki hafta içinde annesini iki kez ziyaret etti ama bunun tek nedeni benim arabulucu rolü oynamamdı.

Kane artık Davenport ailesinin reisi olduğu için rolüne kolayca alışmış ve kontrolü tamamen eline almış gibi görünmektedir. Ancak bu, kendini bastırıldığı ve başkalarının beklentilerini karşıladığı türden bir kontrol değil.

Bu daha çok onun doğal liderlik yeteneği ve krizleri çözme konusundaki zahmetsiz becerisiyle ilgili. Kısa sürede yeni rolü için herkesin saygısını kazanmayı başardı.

Geçen gece bana Vencor'u içeriden reforme etme planlarından bahsediyordu ve bunu yapmak için nüfuzunu daha da güçlendirmesi ve ardından Jude ve Preston'ın ailelerinde gücü ele geçirmelerine yardımcı olması gerekiyor, böylece üçü bir araya gelebilir.

Sürgüne gönderilen aile üyelerini, özellikle de amcasını, konumu yeterince sağlamlaşır sağlamlaşmaz geri getirmekle ilgili pek çok planı var. O kadar tutkuluydu ki hayran kaldım.

Ancak planlarının Vencor gibi bir örgütün tehlikeli derinliklerinde bir isyan başlatabileceğini de biliyorum.

Sırtında bir hedef tahtası olması ihtimali beni korkutuyor ama Kane iyi olacağını söyledi ve benden sadece yanında olmamı istedi.

Ben de kabul ettim. Ne olursa olsun. Hoşuna gitse de gitmese de bana bağlı.

Son düdük çaldığında, kalabalığımız çılgına dönüyor, tezahürat yapıyor, ıslık çalıyor ve alkışlıyor.

Ağzımı kapatıyorum ve Kane'in adını söylüyorum.

Sanki binlerce seyircinin arasından sesimi seçebilecekmiş gibi kaskını çıkararak bana doğru dönüyor.

Sanki kalabalıktaki tek kişi benmişim gibi.

Şakaklarına yapışan nemli saçları ve buzu yansıtan ama bir şekilde sıcak, yumuşak gözleriyle ağız sulandıracak kadar muhteşem görünüyor.

Benim

için.

Sadece

ben.

Preston ona kafa atar ve diğer oyuncular onu da kendileriyle birlikte sürükler. Hepsi ona saldırırken o gülüyor.

Ve bu kahkahayı ruhumun derinliklerine kaydediyorum. Oyun videosunu daha sonra kesinlikle kaydediyorum ve Kane'in her şeyiyle dolu olan klasörümde saklıyorum.

Oyuncular pistten çıkmaya başladığında ben de aceleyle dışarı çıkıp soyunma odasına giden tünele yöneliyorum.

Hâlâ takımın stajyeriyim, yani giriş kartım var. Ayrıca Kane'in kişisel fizyoterapistiyim.

Gerçi o sapık masaj isteyerek başladı, sonra beni çırılçıplak soydu ve mümkün olan her pozisyonda becerdi.

Kucağında, duvara karşı, adada, küvette otururken.

Ve bu beni kovalamadığı ve beni bir hayvan gibi

ısıt.

Küçük oyunlarımızı seviyorum.

Çatı katına vardığımda ışıkların kapalı olmasını seviyorum.

Beni ne zaman avlamaya başlayacağını bilmiyorum.

Ama aynı zamanda beni öpücüklerle uyandırmasını ya da beni yerken

Dışarı.

Dünyamı ateşe vermek için beni yavaşça becerdiğinde.

Dürüst olmak gerekirse, sadece sert seksten hoşlandığımı ve nazik seksin sadece

ılık orgazmlar yaşadım. Ama bu Kane'den önceydi.

O zamandan önce kıcımlı çok yavaş ve çok dikkatli bir şekilde aldı.

O zamandan beri av ve yavaş seks arasında gidip geliyor.

Öngörülemeyen düzeni ve ne planladığını anlayamamak beni her zaman diken üstünde tutuyor.

Birçok oyuncunun içeri süzüldüğü soyunma odasının yanına vardığımda, kapalı alanda konuşmaları ve sesleri çok yüksek. Onu bir an görebilmek için başımı eğiyorum ama nafile.

Çoğu içeride kaybolduktan sonra, uzun gövdesi sendeleyerek dışarı çıkar. Hâlâ teçhizatını giyiyor, kask ve eldivenler hariç.

Kane aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapatıyor ve bir elini belime doluyor, diğer elini de başımın üzerine koyarak beni duvara hapsediyor.

Birdenbire duyularım onunla, onun odunsu kokusuyla, keskin gözleriyle ve şimdi bir çizgiye oturmuş olan kesinlikle muhteşem ağzıyla doluyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum.

"Çıplak erkeklerle dolu bir odanın dışında ne yapıyorsun Dahlia?"

Ellerimi uzatıp saçlarına sokuyorum, dağınık ama bir şekilde daha güzel olana kadar karıştırıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Buraya sadece çıplak bir adam için geldim."

Bir elini boğazıma sarıp hafifçe sıkarken dudaklarından bir inilti dökülüyor. "Beni kışkırtma yoksa seni burada ve şimdi beceririm, kır çiçeğim."

İçim daralıyor ama yine de fısıldıyorum, "Halkın içindeyiz." "Daha önce beni durdurmadı. O yüzden devam et. Beni baştan çıkar."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve onu gerçekten kışkırtmamak için çaba sarf ediyorum.

Bana bu kadar sıcak bakan o buz mavisi gözleri gördüğümde mantıklı düşünmek imkansız. Çok fazla sıcaklık ve şefkat.

Sanki onun tüm dünyasıymışım gibi. O da benim.

Yanımda olması gerektiğini hiç bilmediğim adam.

Ben de parmak uçlarıma kalkıp ağzımı onunkine yapıştırdım ve bırakmadan önce alt dudağımı emdim. "Bu gece harikaydın. Sana maç sonrası bir öpücük vermek istedim."

Parlayan dudakları hafif bir gülümsemeyle çekiliyor. "Benim de bir sikişe ihtiyacım olacak."

"Çok açgözlüsün."

"Söz konusu sen olduğunda, evet." "Sadece bana mı?"

"Sadece sen."

"Belki Violet bu gece uyuduktan sonra gelirim."

Kaşlarının arasında bir çatıklık var ama hemen kayboluyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Gel hadi." Yanağını avuçluyorum. "Onu kontrol etmem gerek." "Biliyorum."

"Eğer o vahşi Jude onu öldürmeye çalışmasaydı..."

"Dürüst olmak gerekirse onu öldürmek istediğini hiç sanmıyorum." Duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Unut gitsin."

Telefonum titriyor ve kız kardeşimden gelen mesajı açtığımda Kane uzaklaşıyor.

MENEKŞE

Şemsiyeni unutmuşsun Dahl. Yağmur yağıyor. Arenanın otoparkında Kane'in arabasının yanındayım. Gel de al.

BEN

Teşekkürler, Vi. Sen yapmadın zorunda.

Tabii ki yaptım. Üşütmeni istemiyorum.

Yola çıkıyorum.

Kane'e dönüp bakıyorum. "Vi bana bir şemsiye getirdi. Seni otoparkta bekleyeyim mi?"

"İstersen onunla eve gidebilirsin." "Zafer partisini kaçırarak mıyım? Hayatta olmaz."

"Bunlara biraz fazla bağımlı olmaya başladın."

"Erkeğimin ilgi odağı olmasını seviyorum." Ağzını öpüyorum. "Birazdan görüşürüz."

Kane kışıma bir şaplak atıyor ve ben kapüşonumu başıma geçirerek dışarı fırlamadan önce sahte bir korkuyla nefes nefese kalıyorum. Park alanı tüm seyircilerden boşalmaya başlıyor ve geri kalanlar sağanak yağmurdan kaçmak için arabalarına koşuyor.

Kargaşanın ortasında Vi'yi bulamayınca onu aramayı deniyorum ama telefonu açmıyor. Kane'in arabasını park ettiği yere geri döndüm. Burada değil. Arabalarına doğru giden ve kendi aralarında sohbet eden bazı oyuncular dışında bölge neredeyse terk edilmiş durumda.

Binanın yakınındaki bir köşeden bir hareket dikkatimi çekiyor.

Vi'nin saklanmak için تنها bir yer seçme ihtimaline karşı ona doğru ilerliyorum. Kalabalıkla arası pek iyi değildir ve her zaman bir köşe bulur.

Önümde çözülen sahnede dudaklarım aralanıyor.

İri ve kaslı bir vücut, kendisinden çok daha küçük olan kız kardeşimi köşeye sıkıştırıyor. Sağ kolu başının üstündeki duvardayken, diğer kolu acı verici gibi görünen bir şekilde çenesini kavırıyor.

Jude.

Soyunma odasından ne zaman çıktı ki?

Açık sarı bir şemsiye yerde duruyor ve yağmur yağıyor, ikisini de sırlıklam ediyor, deri ceketinde damlalar oluşuyor, kız ona bakarken saçları solgun yüzüne yapışıyor. Yanaklarından süzülen yağmur mu yoksa gözyaşları mı emin değilim. Ya da ikisinin karışımı.

Eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kasları gergin, duruşu her zamankinden daha sert.

O konuşurken Vi'nin gözleri açılıyor ve ben de ona yeni bir darbe indirmek üzere ileri atılıyorum.

Tokat.

Donup kaldım.

Vi az önce... Jude'u tokatladı mı? Adını duyduğunda bile titrediği Jude Callahan'a mı?

Karıncayı bile incitmeyen kız kardeşime *tokat* attıracak ne söyledi ki? Jude'un dudaklarında bir gülümseme belirirken, kadının tokat attığı yanağını okşuyor

Onu

Jude gülümsüyor mu? Onu hiç böyle görmemiştim.

Hem de *hiç*. Kendimi şaşkınlığımdan kurtarıyorum.

O karşılık vermeden önce kız kardeşime doğru koştum ve onu yanıma çektim.

Her yeri titriyor ve içimden bir ses bunun yağmurla ilgisi olmadığını söylüyor.

"Git buradan, Jude!" Ona ters ters bakarken ona daha sıkı sarılıyorum.

Yapacağı her ne haltsa onu bölmeye cüret ettiğim için kafamı yere vurmak istercesine ters ters bakıyor.

Ama kız kardeşime son bir kez karanlık, esrarlı bir bakış atıyor ve o da karşılık veriyor. Vi insanlara nadiren doğrudan bakar. Genellikle ayakkabılarına ya da karşısındaki kişi dışında herhangi bir yere bakar.

Jude sonunda uzaklaşıyor ve sanki nefes almayı unutmuş gibi uzun bir nefes veriyor.

Şemsiyeyi alıp başımızın üzerinde tutuyorum. "İyi misin Vi? Yemin ederim bugünlerde Jude'u öldüreceğim."

"Önemli bir şey değil."

"Bu hiçbir şeye benzemiyordu." Onu inceliyorum. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Ben iyiyim." Gülümsemeye zorluyor. "Şemsiyeni getirdiğime göre, ben gidiyorum."

"Benim de gelmemi ister misin?"

"Bu kadar endişelenmeyi bırak Dahl. Ben iyi olacağım." Arkamı işaret etti. "Erkek arkadaşın bekliyor."

Uzaklaşırken hareketleri sertleşiyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Kane'in yatıştırıcı sesi kulağıma dolmadan önce güçlü bir kol belimi sarıyor. "Neyin var?"

"Jude, Vi'yi köşeye sıkıştırıyordu. Duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Kız ona tokat attı ve o da gülümsüyordu. Bu da neyin nesi?"

Tek söylediği "Hmm," ifadesi nötr. "Bu ne tür bir yanıt?"

"Her ne ön sevişme yapıyorlarsa ondan uzak dur." "Ön sevişme mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Muhtemelen hiçbir şey." Beni taş gibi sert göğsüne bastırıyor. "Daha da önemlisi, şimdi dikkatini bana verebilir misin?"

Sırıyorum. "*Her zaman* dikkatimi çekiyorsun."

"Aynen öyle." Çenemi kaldırdı. "O düzgün öpücüğe şimdi ihtiyacım var." Ve sonra dudakları benimkileri yutuyor.

Halkın içinde olduğumuzu tamamen unutana kadar. O benim tüm dünyam olana kadar.

Ve ben onunum.

EPİLOG 2 - KANE

BİR YIL SONRA

Annemin abartılı bahçesinin gölgelerinde gizlenirken kalp atışlarım sabit.

Burada kimse

yok.

Bahçede.

Ya da ev.

Annem şu anda zamanının ve parasının çoğunu harcadığı ruh sağlığı yardım kuruluşu için uluslararası bir geziye çıktıktan sonra tüm personeli ve güvenlik ekibini işten çıkardım.

Dahlia bunu bilmiyor ama.

Bir aile yemeği yediğimizi sanıyor ve muhtemelen en iyi şekilde görünmek için süsleniyor.

Ama bir sürprizim var.

Ben sabırla beklerken bahçe derin bir sessizliğe gömüldü.

Kar zemini kaplıyor, beyaz katmanlar taş fenerlerin ve köprülerin hatlarını yumuşatıyor, keskin gölet kenarlarını yumuşak tümseklere dönüştürüyor.

Kiraz ağaçlarının çıplak dalları alacakaranlık gökyüzüne doğru uzanıyor, kemikli figürleri derinleşen çivit mavisi ve menekşe tonlarına kazınmış.

Muhtemelen Samuel'e teşekkür ederken ve onu sorguya çekerken, alçak, rüzgârda zar zor duyulabilen yumuşak sesini duymadan önce uzaktaki çakıllara çarpan lastikler.

Onu sorgulamasından nefret ediyor. Ve

onu kışkırtmaktan hoşlanıyor gibi

görünüyor.

Lastikler tekrar gıcırdar ve Samuel de diğer personel gibi ortadan kaybolur.

Yani sadece biz varız.

Yüksek bir kara çamın arkasında oyalanıyorum, iğneleri kırağı ile tozlanmış, yeterince gizlenme sağlıyor. Her nefes, ciğerlerimi dolduran buz gibi berraklığı keskin bir şekilde içime çekiyor, sonra soluk bir bulut olarak dışarı çıkıyor.

Siluetini seçmeden önce botların karda çıkardığı çitirtılar bana ulaşıyor. Dahlia bej bir kışlık monta sarınmış ve kürklü bir şapka onu örtüyor.

Ama kahverengi bukleleri omuzlarının iki yanına dalgalı bir ritimle dökülüyor.

O yürürken dolambaçlı yol boyunca fenerler titreşerek canlanıyor, sıcak ışıkları kar üzerinde dans eden uzun gölgeler oluşturuyor. Kenarlarında ince bir buz perdesi oluşmuş, hareketsiz duran koi havuzunun yanında durup el sallıyor. "Merhaba çocuklar. Sora, beni özledin mi, seni kötü çocuk?"

Dahlia ve onun son zamanlardaki balıklarla konuşma alışkanlığı. Görünüşe göre annelerinin etkisi ve aralarındaki bağın bir parçası, çünkü yakında Asya'ya koi balığı alışverişine gitmeyi planlıyorlar.

Soluk ışık Dahlia'nın saçlarına vuruyor, etrafını incelemek için başını çevirdiğinde kısa süreli bir parıltı. Nefesi, kaybolmadan önce oyalanan narin tüyler oluşturuyor.

Kıyafetinin ince hışırtısı sessizliğe karışıyor. "Kane?"

Bir mıknaş gibi yaklaşıyor, sanki tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi. Soğuk yanaklarına hafif bir kızarıklık getiriyor ve yasemin kokusu bana ulaşıyor

-Kış soğuğunun ortasında nadir bulunan bir sıcaklık.

Bakışlarım keskinleşiyor, akşam esintisinde hafifçe sallanan ince bambu gövdeleri arasındaki hareketini takip ediyorum.

Kıpırdamadan duruyorum, çamın sert kabuğu sırtıma baskı yapıyor ve beklenti içinde sımsıkı sarılıyor.

Kontrollü gerilim.

Ama aynı zamanda
kanunsuz.

Kadın yaklaştıkça ayrıntılar keskinleşiyor; kirpiklerinin küçük kar kristallerini yakalayışı, dudaklarını çekiştiren gülümsemenin neredeyse fark edilmeyen kıvrımı.

Küçük kır çiçeğim pusu kuracağım zaman için heyecanla uğulduyor

On

u. *Canım* çekti.

Hatta bunun için titriyorum.

İşte bu yüzden Dahlia benim için tek.

Benim hem uysal hem de dengesiz yanlarımı kucaklayabiliyor. O her zaman

gezinti için. Hatta biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündüğümde yolculuk talep ediyor.

Bu kadın benim için yaratılmış.

Dünyalar kadar ayrı olsak da umurumda değil. Aynı dünyada doğmamışsak ya da aynı terbiyeyi almamışsak.

O benim.

Her zaman.

Gölgelerden kurtulup öne çıkıyorum.

Dahlia botlarımın altındaki yumuşak çıtırtı karşısında donup kalıyor ama arkasını dönmüyor.

Hayır.

O bundan daha iyisini bilir.

Koşarken kısık bir çığlık atıyor, ayak izlerini karda derin ve kontrolsüz bırakıyor.

"Yemin ederim Kane!" diye bağılıyor ağaçların arasına dalarken. "Hava buz gibi."

"Ama yine de koşuyorsun." Arkasından zar zor koşuyorum, liderliği onun almasına izin veriyorum.

"Pekâlâ, pekâlâ. Ben de senin kadar deliyim ama en azından içeri girelim."

Onu belinden tutup tamamen yerden kaldırıyorum ve o da bir çığlık atıp ayaklarını tekmeliyor.

Avım benimle nasıl savaşıcağını biliyor. Tekmeler ve çığlıklar atar.

Beni ısırtıyor bile.

Dahlia'm sadece bir savaşçı değil, aynı zamanda beni nasıl tahrik edeceğini de çok iyi biliyor. Kışımı sikimin her tarafına sürüyor ve ellerini kollarımda, kalçalarımda gezdiriyor.

Ulaşabileceği her yere.

Onu bahçeye bakan kapalı cam eve götürüyorum.

Sıcaklık anında yüzümüze vuruyor ve düzinelerce loş fener otomatik olarak parlayarak geniş yatağı yumuşak bir ışıkla yıkıyor.

Dahlia bir an donup kalıyor ve ben onu yatağa fırlatıp önce ceketimi, sonra da tişörtümü atıyorum. Ceketini çıkarırken kapüşonlu gözlerle beni izliyor, bronz ten rengini tamamlayan küçük beyaz bir örme elbise ortaya çıkıyor.

Botlarımı tekmelediğimde o da aynısını yapıyor ve sonra ben onun elbisesini çıkarırken o da benim kotumun düğmelerini açıyor.

"Dokunma bana," diye mırıldanıyor sikimi serbest bırakıp ağzına götürürken, artık bir orman rengine bürünmüş derin gözleri benimkileri delip geçiyor.

Beni bir patlamayla bıraktı ve sanırım buraya gelip

Şim

di. Sütüyenini kullanarak onu kendime çektim. "Az önce ne dedin sen?" "Dokunma bana, pislik."

Sütyeni yırtılıyor ve her iki meme ucunu da çimdikliyorum. Cığerlerinden bir inilti dökölüyor ve onu geri itiyorum, çıplak amını tokatlıyorum.

"Bu yüzden mi sikilmeye hazır geldin? Amin sırlsıklam olmuş, sanırım sana dokunmamı istiyor."

Aletimi ona doğru kaydırırken zevk iniltileri havada yankılanıyor. yarık.

Sonra onu saçlarından tutup kaldırdım ve sert bedenime yatırdım. horoz.

Dahlia'nın kolları omuzlarıma d o l a n ı y o r ve yüzü boynumun kıvrımlarına gömölüyor.

Derinlere doğru itiyorum ve o da kalçalarını yuvarlayarak beni karşılıyor.

Omzunu emdiğimde boynumu ısıırıyor, kendi izini bırakıyor ve beni sonsuza dek damgalıyor.

"Sikime çok iyi biniyorsun, kır çiçeği." Saçlarını okşuyorum, kulağına fısıldıyorum, "Amin benim için yaratılmış."

"Göster bana." Kulak mememi emiyor. "Daha sert."

"Siktir." Saçlarını avuçluyorum, sonra başını geriye a t ı y o r u m ve daha da sertleşirken onu derinden öpüyorum.

Daha hızlı.

Ta ki sikimin üzerinde zıplayıp anlaşılmaz hecelerle konuşana kadar.

Bu kadının içinde her gün, günde üç kez yemek yer gibi olabilirim ve yine de doyamam.

Titriyor, bana daha sıkı tutunuyor ve ben de bunu ne kadar sevdiğini bilerek daha derine iniyorum.

Bununla birlikte, sevdiğim şey, horozumun etrafında paramparça olurken ismimi çığlık attığını duymaktır.

Vücudu titriyor, dudakları benimkilere ulaşılıyor, öpüyor ve adımı fısıldıyor.

Uzun sürmüyor, onu döllerimle doldurmadan önce birkaç kez daha sıcak amına sokuyorum.

Bir gün, onu bebeğimle dolduracağım. Bebekler, çoğul. Ve sonsuza dek benim o l a c a k .

Ailemiz ikimiz için de geçmişten bir kopuş olacak.

Çocuklarımızı asla soğuk bir dünyada kendi başlarına bırakmayacağız ve kesinlikle onlara duygu işkencesi yapmayacağız.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sarı ve yeşil karışımı gözleriyle bana bakarken nefes nefese. "Seni çok seviyorum, Kane."

"Ben de seni seviyorum Dahlia." Bir kolumu sırtına dolayarak yastığın altına uzanıyorum ve kırmızı kadife bir kutu çıkarıp açıyorum. "Karım ol. Dünyaya orta parmağını göstererek bana katılacak olan Bayan Davenport'um."

Yüzüme ve göz rengine uyan göz kamaştırıcı yüzüğe bakarken gözleri açılıyor. Yeşil, kahverengi ve sarının mükemmel uyumsuzluğu.

Her kuruşuna değecek nadir bir değerli taş.

"Aman Tanrım. Bu çok çarpıcı."

"Bu bir evet mi? Aslında, reddetme hakkınız yok."

"Yapmayacağım. Bana mahkumsun." Bana elini uzatırken gözlerinde bir parıltı belirliyor. "Senden başka bir erkeğim olmayacak, Kane. Kalbim, bedenim ve ruhum sende."

"Ve sen de benimkini aldın."

Yüzüğü parmağına taktığımda gülümseyerek beni öptü. Ve ağlarken.

Ve o gözyaşlarını
yalıyorum. Mutlu
gözyaşları.

Dahlia'nın bundan sonra dökceceği tek gözyaşı.

Çünkü o benim dünyam. Ve ona yaklaşan herkesi yakarım.

SON

Kane'in amcasının hikâyesini *[Kiss the Villain](#)*'da okuyabilirsiniz.
Sırada: *[Jude ve Violet](#)*'in hikayesini içeren *[Sweet Venom](#)* ve Preston ve Marcus'u takip eden *[Tempting Venom](#)*.

SIRADA NE VAR?

Güzel Zehir'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteyiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, [*Rina Kent'in Spoiler Odası*](#) adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Seri, Jude ve Violet'in hikayesini içeren [*Tatlı Zehir*](#) ve Preston ve Marcus'u takip eden Baştan Çıkarıcı *Zehir* ile devam ediyor.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları Okuma

Sırası

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, *New York Times*, *USA Today* ve 1 numaralı çok satan karanlık romantizm yazarıdır.

Özür dilemeyen anti-kahramanlar ve kötü adamlar yazmasıyla tanınan Rina, aşık olmamanız gereken ama kaçınılmaz olarak aşık olacağınız karakterlerin hikâyelerini örüyor. Hikâyeleri bir tutam karanlık, bir tutam endişe ve tam kıvamında sağlıksız bir yoğunluk içeriyor.

Sürekli genişleyen *Rinaverse*'i için kargaşa planları yapmakla meşgul olmadığı zamanlarda Londra'da özel bir hayat sürüyor, seyahat ediyor ve kedilerini gerçek Kedi Leydi tarzında şımartıyor.

Rina'yı aşağıda

bulabilirsiniz:

[Web Sitesi](#)

[Bülten Okuyucu](#)

Grubu

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent

Yazar Notu

Oynatma Listesi

1. Dahlia
2. Dahlia
3. Dahlia
4. Kane
5. Dahlia
6. Dahlia
7. Dahlia
8. Dahlia
9. Kane
10. Dahlia
11. Dahlia
12. Kane
13. Dahlia
14. Dahlia
15. Kane
16. Dahlia
17. Dahlia
18. Dahlia
19. Kane
20. Dahlia
21. Kane
22. Dahlia
23. Dahlia
24. Kane
25. Dahlia
26. Dahlia
27. Kane
28. Dahlia
29. Dahlia

30. [Kane](#)
31. [Dahlia](#)
32. [Kane](#)
33. [Dahlia](#)
34. [Dahlia](#)
35. [Kane](#)
36. [Kane](#)
37. [Dahlia](#)
38. [Dahlia](#)
39. [Dahlia](#)

[Epilog 1 - Dahlia Epilog](#)

[2 - Kane](#)

[Sırada ne var?](#)

[Ayrıca : Rina Kent](#)

[YazanYazar Hakkında](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Ayrıca Yazan: Rina Kent](#)

[Dedication](#)

[Yazar Notu](#)

[Blurb](#)

[Oynatma](#)

[Listesi](#)

[1. Dahlia](#)

[2. Dahlia](#)

[3. Dahlia](#)

[4. Kane](#)

[5. Dahlia](#)

[6. Dahlia](#)

[7. Dahlia](#)

[8. Dahlia](#)

[9. Kane](#)

[10. Dahlia](#)

[11. Dahlia](#)

[12. Kane](#)

[13. Dahlia](#)

[14. Dahlia](#)

[15. Kane](#)

[16. Dahlia](#)

[17. Dahlia](#)

[18. Dahlia](#)

[19. Kane](#)

[20. Dahlia](#)

[21. Kane](#)

[22. Dahlia](#)

[23. Dahlia](#)

[24. Kane](#)

[25. Dahlia](#)

[26. Dahlia](#)

[27. Kane](#)

[28. Dahlia](#)
[29. Dahlia](#)
[30. Kane](#)
[31. Dahlia](#)
[32. Kane](#)
[33. Dahlia](#)
[34. Dahlia](#)
[35. Kane](#)
[36. Kane](#)
[37. Dahlia](#)
[38. Dahlia](#)
[39. Dahlia](#)
[Epilog 1 - Dahlia Epilog 2](#)
[- Kane Sırada Ne Var?](#)
[Ayrıca : Rina Kent](#)
[YazanYazar](#)
[Hakkında](#)
[İçindekiler](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

